RĂUL

JAN GUILLOU

JAN GUILLOU

Răul

Traducere din suedeză de
LILIANA DONOSE SAMUELSSON

Coordonatorul seriei: Alexandra Rusu
Coperta seriei: Ioana Dragomirescu Mardare
Redactor: Mona Antohi
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Elena Stuparu

ISBN 973-50-0892-0

HUMANITAS
BUCUREŞTI

JAN OSCAR SVERRE LUCIEN HENRI GUILLOU, jurnalist, romancier şi dramaturg suedez, s-a născut în 1944 la Södertälje, oraş aflat la sud de Stockholm. Mama era dintr-o familie înstărită, iar tatăl – fiul unui diplomat francez. După studii de drept întrerupte, Guillou a intrat în jurnalistică. Prima victorie personală în acest domeniu a fost lansarea unui reportaj despre internatul Solbacka şi scandalosul sistem de sancțiuni ce se practica acolo în numele „educației camaradereşti". La scurt timp, internatul a fost desființat. După ce a dezvăluit activitatea unei organizații de spionaj ilegale (IB), Guillou a fost condamnat la zece luni de închisoare pentru „spionaj" împreună cu doi colegi (1973-1974). Ca romancier, Guillou a debutat în 1971 cu *Om kriget kommer* (Dacă vine războiul). Romanul autobiografic *Ondskan* (Răul), publicat în 1981, a avut un succes crescând. Cartea a fost citită de peste două milioane de suedezi, a fost adaptată pentru scenă şi ecranizată în 2004, primind chiar o nominalizare pentru Premiul Oscar la categoria „cel mai bun film străin". Pe la mijlocul anilor '70, Guillou şi-a început seria de romane polițiste al căror erou, contele C.G. Hamilton, alias agentul Coq Rouge, a ajuns să se bucure de o faimă internațională. Între 1998 şi 2000, Guillou a publicat o trilogie despre Cruciade: *Vägen till Jerusalem* (Drumul spre Ierusalim), *Tempelriddaren* (Cavalerul Ordinului Templului) şi *Riket vid vägens slut* (Regatul la capăt de drum). Această „saga istorică" a continuat cu *Arvet efter Arn* (Moştenirea lăsată de Arn) (2001), o parte independentă a trilogiei. În 2004 a apărut *Tjuvarnas merknad* (Piața hoților), pe tema delincvenței economice din Suedia.

Plesnitura nimeri pe umărul obrazului drept. Exact ce urmărise. Când taică-său dădu să lovească, Erik îşi întoarse capul câțiva centimetri oblic în sus. La masă, Bătrânul îi viza de cele mai multe ori nasul şi încerca să-i atingă cu buricul degetelor, printr-o rotație rapidă din încheietura mâinii. Dacă reuşeau, loviturile acestea nu erau dureroase, dar faptul că-ți nimereau direct nasul te răscolea şi te lăsa pradă unei furii mute, metalice. Era mai bine pe umărul obrazului.

Bătrânul era mândru de lovituri, pentru că le credea rapide şi neaşteptate. Bineînțeles că Erik îi ştia toate loviturile şi toate fentele pe de rost, ca tabla înmulțirii, şi îi descoperea imediat zvâcnitura de sub ochiul drept – semnalul atacului. De obicei, la cină, era vorba fie de o palmă trasă cu mâna dreaptă, anunțată clar şi din timp, fie de o lovitură din asta mascată, usturătoare, venită din partea opusă, care țintea nasul. Aceasta din urmă era mai curând menită nu atât să-i producă durere, cât să-l umilească.

Ar fi putut foarte bine să-şi dea puțin capul pe spate, şi lovitura ar fi nimerit în gol. Dar atunci ar fi riscat ca afurisitul să-şi piardă autocontrolul, să se năpustească peste masă şi să-i ardă un croşeu cu stânga sau o directă de dreapta în plină față. S-ar fi putut termina cu farfurii sparte sau, în cel mai rău caz, cu masa răsturnată. Şi pe urmă tot pe el l-ar fi învinuit, ceea ce ar fi prelungit cu o jumătate de oră bătaia-de-după-cină.

De aceea trebuia să aibă grijă ca Bătrânul să nu dea greş total când aplica loviturile acelea mascate rotindu-şi încheietura mâinii. Era nevoie de disciplină şi antrenament ca să întorci capul doar cât trebuie pentru ca Bătrânului să-i scape nasul, dar nu şi obrazul.

— Aşa, va să zică, spuse vesel Bătrânul, azi încasezi

douăzeci şi cinci de lovituri cu peria.

Era o pedeapsă neobişnuit de blândă, aproape minimă. Douăzeci şi cinci de lovituri cu dosul periei de haine luau cam douăzeci de secunde, şi cu asta basta. Scăpai şi de plâns. Nu voia să-l vadă Bătrânul că plânge. Atâta vreme cât îți țineai respirația, puteai să nu plângi. Cu nuiele de mesteacăn, loviturile erau mai încete şi mai dureroase şi puteai rezista la vreo treizeci. Nu era mare lucru să-ți ții respirația treizeci şi cinci de secunde, cât dura bătaia cu nuiele de mesteacăn.

Cel mai rău era cu cravaşa. Era ca şi cum îți sfredelea plămânii de la prima plesnitură. Te sufocai o dată cu primele picături de sânge. Suferința era mai întâi ca o găurică de unde ieşea un fel de fâsâială aproape surdă, până când găurica exploda şi atunci se revărsa plânsul în hohote. În cel mai rău caz, asta se întâmpla încă de pe la jumătatea pedepsei, după vreo douăsprezece sau treisprezece lovituri.

Dacă plângeai şi în acelaşi timp te răsuceai ca să mai scapi de câte o lovitură, Bătrânul îşi ieşea din minți, lovea cu şi mai mult nesaț şi îşi pierdea numărătoarea. Sau se oprea şi explica pe îndelete că acum trebuie să mai adauge zece lovituri, pentru că i se fac greutăți.

Aşadar, douăzeci şi cinci de lovituri cu peria de haine erau aproape egale cu zero. Dar trebuia să nu te arăți prea mulțumit, pentru că atunci ar fi putut să-ți majoreze pedeapsa. Pe urmă, mai trebuia să ai norocul de partea ta tot timpul mesei: să nu scapi solnița, să nu te întinzi peste masă, să ungi pâinea cu unt pe partea care trebuie, să nu-ți necăjeşti frățiorul, să nu verşi paharul cu lapte, să-ți cureți frumos cartofii fierți etc. Altfel, primeai un supliment de pedeapsă. Sau puteau să i se năzare alte motive. Putea fi orice:

— Ia uite ce scârboşenie neagră ai sub unghii. Şi vii aşa la masă! Ai cinci lovituri în plus.

Treizeci de lovituri cu peria de haine erau o nimica toată. Nu era greu să-ți ții respirația şi să te concentrezi

treizeci de secunde fără să țipi şi fără să dai din mâini sau din picioare.

Era pe la mijlocul lui septembrie, o zi rece, cu aer curat şi soare puternic. Se aşezaseră devreme la cină şi razele soarelui se reflectau jucăuş în relieful paharelor de vin. Urmări cu privirea o rază ceva mai lată. Îşi imagina că firele de praf din ea erau o cale lactee şi că uriaşul care prezida masa cosmică la care şedea şi nebunul de taică-său putea oricând începe să sufle uşurel, un fel de fluierătură tăcută care să pornească vârtejul sinistru al firelor de praf, adică al tuturor planetelor, şi să le smulgă din traiectoriile lor, iar pământul să fie zdrobit şi el în această catastrofă pe cât de bruscă, pe atât de totală.

— Termină cu joaca la masă! Cinci lovituri în plus, zise Bătrânul care, de bună seamă, văzuse că Erik sufla în grăunțele de praf ale căii lactee.

Dar nici treizeci şi cinci de lovituri cu peria de haine nu erau un motiv de îngrijorare. Era uşor să te concentrezi timp de treizeci şi cinci de lovituri cu peria de haine, mai ales dacă pielea de pe fund şi de pe spinare rămânea cât de cât întreagă.

Aruncă încă o privire lungă spre raza de soare cu firele de praf. Îşi făcu un calcul. Compară plăcerea de a mai sufla o dată asupra sistemului planetar şi majorarea de cinci lovituri. Renunță la plăcere, fiindcă ar fi putut fi interpretată ca o provocare intenționată şi atunci Bătrânul nu s-ar fi oprit la suplimentul de cinci lovituri, ar fi ales probabil un alt instrument, mai dureros decât peria de haine. Nu merita.

Sufla asupra sistemului planetar în gând.

În spatele uşiței de aramă a sobei de teracotă trosnea focul. Se auzea că era lemn de brad şi nu de mesteacăn, care era mai scump. Pe peretele scurt din capătul sufrageriei lumina puternică a soarelui cădea pe un pătrat mai deschis la culoare decât restul tapetului. Acolo atârna ieri un tablou. Aşadar, vânduseră încă un

tablou. La început, după ce familia părăsise cartierul înstărit din afara oraşului şi se mutase în centru, tot peretele sufrageriei era plin de tablouri.

De regulă, când terminau de mâncat se grăbea să ajute la strânsul mesei ca să nu capete încă o majorare a pedepsei. După ce vasele erau ordonate, mama se ducea la bucătărie să pună de cafea. Atunci era momentul când mergea cu Bătrânul în dormitorul părinților pentru bătaia-de-după-masă.

— Dă-ți jos pantalonii şi apleacă-te înainte, zise mecanic Bătrânul, apucând peria de haine.

Înțelese din tonul Bătrânului că nu mai exista niciun pericol ascuns. Bătrânul avea o zi bună – era calm şi stăpân pe sine, aşa că totul avea să meargă repede. În clipa în care bătrânul ridică brațul să dea prima lovitură, Erik inspiră adânc, închise ochii şi strânse din pumni. Nu dură mult deloc, doar umilința dăinuia.

— Acum suntem iar prieteni? întrebă Bătrânul întinzându-i mâna.

Dacă nu-i dădea mâna, încasa încă o dată toată bătaia.

— Da, suntem iar prieteni, spuse Erik zâmbind.

Dădură mâna. Pe urmă îşi ridică pantalonii, se duse în camera lui, direct la patefon. Noua melodie a lui Elvis Presley se numea *Heartbreak Hotel.*

Stătea lungit în pat, urmărea cu privirea ba firele de păianjen de-a lungul stucaturii, ba crăpăturile din tavan, şi se imagina rege al rockului pe o scenă îndepărtată din acea țară liberă din vest. Încercă să imite cuvintele necunoscute rostite de Elvis Presley şi rămase lungit mult timp, întru totul fericit.

În ziua aceea totul mersese ca pe roate. În plus, nu intervenise nimic special în legătură cu bătaia-de-după-masă, iar faptul că nu mâncaseră la ora obişnuită însemna că în seara aceea Bătrânul începea lucrul mai devreme. Era şef de salon la un restaurant, dar el îşi spunea director. Când Bătrânul începea lucrul devreme,

se putea merge la cinema. Erau trei cinematografe unde intrai şi la filme interzise pentru copii; la cel mai apropiat se dădea un film despre războiul din Coreea pe care ținea să-l vadă; voia să se ducă singur, ca să nu aibă de conversat cu nimeni, ci să se bucure nestingherit de faptul că avusese o zi atât de bună.

Fusese nevoit să-i tragă o bătaie Farului. Nu mai suporta amânare şi, dacă n-ar fi reuşit să pună lucrurile la punct, i-ar fi scăpat din mână banda. Banda ți se supune numai atâta vreme cât câştigi. Era nedrept, în fond, pentru că ar trebui ca alte lucruri, mai importante decât o încăierare câştigată, să decidă cine are ultimul cuvânt într-o bandă. Cu toate acestea, duelurile rămâneau cele mai convingătoare dovezi de competență, drept care ele trebuiau câştigate şi, dacă se gândea mai bine, ştiuse el încă din urmă cu o jumătate de an, când Farul îl provocase, că ziua duelului avea să vină.

Dar Farul n-ar fi niciodată în stare să preia cârma. Ştia el să se bată, dar nu era bun de gură, aşa că, dacă ar fi să câştige el meciul, până la urmă banda tot s-ar destrăma şi, încetul cu încetul, Farul ar rămâne complet singur şi nimeni n-ar mai asculta de el. Ar rămâne singur-singurel în curtea şcolii şi nici n-ar înțelege de ce. Pentru că nu-i de-ajuns să fii cel mai puternic.

Farul era într-adevăr cel mai puternic. În privința asta nu încăpea nicio îndoială. Era cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât toți ceilalți elevi dintr-a VI-a[1] din şcoală. Nu împlinise 14 ani şi avea 1,80m, 68 de kilograme, arunca greutatea mică la peste 65 de metri şi avea o pulă absolut gigantică. Farul se bătea destul de rar şi cam fără fantezie, dar când, în mod excepțional, îl apucau furiile, era ceva înspăimântător.

Când simți că momentul inevitabil era pe-aproape, Erik întorsese problema pe toate părțile timp de o săptămână. Farul trăgea de regulă o directă lungă de dreapta. Lovitura era înceată, dar bătea departe şi avea greutate. Nu dădea niciodată şuturi. Căuta în schimb să

pună urgent mâinile pe adversar ca să-l doboare şi, profitând de greutatea lui, să-l țină imobilizat sub el. Dacă nimereai sub trupul Farului, cu greu mai scăpai. Rămâneai prizonier acolo şi el îți servea încet pumni grei ba în burtă, ba în față, până când considera el că problema era reglată.

Farul era responsabil cu strânsul banilor. Oricine din şcoală se putea adresa bandei pentru un împrumut. Condițiile erau simple: împrumut pe două zile cu dobândă de sută la sută. Cine nu-şi plătea datoria avea de-a face cu Faru. Era absolut necesar ca Farul să fie trimis la cel care nu plătea, altfel întregul sistem s-ar fi prăbuşit de la bun început.

În fond, Farul se bătea fără agresivitate, dar cei pe care-i lua în primire credeau c-o să fie mult mai rău decât era în realitate, doar pentru că Farul era aşa de mare şi pentru că avea o haină de piele neagră cu simbolul bandei pe spate. Frica de bătaia Farului avea mai multă importanță decât bătaia în sine.

Göran începuse să-l ia deoparte pe Farul ca să-i convingă sistematic să-l dea jos pe Erik, să pună mâna pe putere şi să ia conducerea. Poate că tentativa lui Göran nu pornea din credința că Farul ar câştiga. Dar Göran fusese mâna dreaptă a lui Erik cu un an în urmă, când luase ființă banda, şi chestiunea conducerii era încă deschisă. Fusese nevoit să-l bată zdravăn pe Göran, ca să se lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna şi, timp de un an de zile, totul mersese foarte bine. Probabil că acum Göran încerca să-l folosească pe Farul ca arma lui personală.

Erik se făcuse că plouă toată săptămâna dinaintea confruntării. Între timp, îşi cizelase tactica. Un lucru îi era limpede: orice compromis trebuia exclus. Una din două: ori câştiga bătaia, ori o pierdea, şi dacă pierdea rămânea complet singur. Superioritatea Farului, cu greutatea şi alonja lui, îl înfricoşa mult mai puțin decât riscul de a se trezi singur, exclus din bandă.

După câteva zile de gândire, ştia precis cum să-i vină de hac Farului. Nu iuţeala avea să fie factorul decisiv. Farul îşi compensa încetineala prin greutate şi forţă. Avea însă şi mintea înceată, dura mult până să-i sară muştarul. Aşadar, l-ar fi putut învinge dacă trecea urgent şi intransigent la acţiune. Renunţase totuşi la ideea de a-i arde o directă sub pula lui uriaşă. Nimeni n-ar fi lăudat o asemenea victorie, ar fi ieşit tot felul de vorbe care, la rândul lor, i-ar fi stârnit Farului dorinţa de revanşă şi un asemenea duel ar fi fost mult mai greu de câştigat.

Provocarea urma mereu un anumit ritual. Combatanţii se postau faţă-n faţă şi, timp de aproximativ un minut, se insultau, de cele mai multe ori acuzându-se reciproc de laşitate. Apoi era important să-l faci cumva pe adversar să lovească el primul şi cu oarecare şovăială, ca tu să poţi riposta din plin. Puteai, de pildă, să-i dai adversarului bobârnace peste nas până când îi sărea ţandăra şi încerca să dea şi el. Cu asta se termina ritualul şi începea bătaia. În timpul ritualului, spectatorii se adunau în cerc ţipând şi îndemnându-i pe cei doi să înceapă bătaia repede, repede, înainte ca patrula profesorilor să-i poată surprinde.

Era normal ca Farul şi Göran să creadă că aşa se vor petrece lucrurile: că Farul şi Erik se vor afla faţă-n faţă, înconjuraţi de galeria dezlănţuită, că Farul îşi va întinde braţele cât erau ele de lungi ca să-i ardă cu degetele peste faţă, ori să-i dea jos şapca, ori cam aşa ceva. În cazul ăsta, ar fi fost foarte greu să străpungi apărarea Farului şi să ripostezi, mai ales din cauza distanţei create de raza lui de bătaie. Dar nici nu aveai de ales într-o asemenea situaţie şi atunci totul s-ar fi terminat aşa cum se terminau toate bătăile cu Farul: îşi trântea adversarul la pământ şi, călare pe el, îl burduşea până ieşea untul din el.

Probabil că aşa credeau ei că va fi.

Când veni momentul, Erik ştia perfect ce trebuie să

facă. Mai ştia că va câştiga dacă reuşea să-şi înăbuşe fiica. Asta era de fapt chestiunea-cheie: să nu şovăie nici măcar o clipă.

Era pe la sfârşitul recreației mari şi banda stătea adunată sub castanii falnici din colțul cel mai îndepărtat al curții. Erik împărțise profitul de pe urma jecmănelilor cămătăreşti, îi dăduse Farului o monedă de jumătate de coroană şi ordinul să se ducă la brutăria de după colț şi să cumpere o jumătate de franzelă dulce împletită.

— Nu mă duc, spuse Farul cu voce groasă. Mai fă-ți cursele şi singur, ce dracu'!

Şi azvârli banul pe jos, la picioarele lui Erik.

— Sigur, zise Göran hlizindu-se din spatele lui. Şi nu uita să-i cumperi şi Farului jumate de franzelă!

Sub castani nu se mai auzea acum nici musca. Se ştia ce înseamnă moneda de pe jos. Nu mai era cale de întoarcere. Planul trebuia pus urgent în aplicare.

Făcu doi-trei paşi în direcția Farului, cu un zâmbet uşor pe buze.

— Ziceai, pare-mi-se, că n-ai chef să faci curse pentru alții, spuse Erik blând, continuând să zâmbească.

— Exact, zise Farul cu o răguşeală în glas care-i trăda gura uscată, ridicând-şi prudent brațele cu gând să înceapă ritualul.

Erik îi viză plexul solar şi, cu acelaşi zâmbet pe buze, îi trase Farului o directă cu toată forța şi cu tot avântul mobilizat de întreaga greutate a corpului. Avu senzația că pumnul îi pătrunsese Farului până în şira spinării, prin muşchii moi, încă neîncordați, ai abdomenului. Farul se îndoi de mijloc fără să scoată un sunet, cu respirația tăiată. Erik îi trase şi un pumn direct în nas. Nemulțumit de lovitură, îl mai pocni o dată, şi atunci țâşni sângele. Era important să curgă sânge din nas, foarte important. Pe de-o parte, făcea impresie asupra spectatorilor, pe de alta, îl intimida şi mai abitir pe adversar. Îi mai arse o dreaptă scurtă, oblic, în sus, spre sprânceana stângă. O vânătaie la ochi era de asemenea

importantă, pentru că vânătaia era pata ruşinii.

Farul se prăbuşi în genunchi. Ăsta era momentul decisiv. Trebuia să profite câtă vreme trupul Farului încă mai era încleştat de surprindere şi spaimă. Îi ridică fața cu mâna dreaptă şi îi ținti celălalt ochi cu pumnul stâng. Dar văzu că nu mai era nevoie.

— Ei, te dai bătut? întrebă Erik.

Farul dădu mut din cap în semn că da. Începea să respire normal, dar criza deja trecuse.

— Poftim, spuse Erik întinzându-i o batistă. Hai, şterge-te, că arăți într-un hal...

Erik ridică moneda de pe jos, i-o dădu lui Göran şi-l trimise după jumătatea de franzelă, pe care o împărți apoi cu Farul. Era sigur că de-acum încolo Farul n-avea să-l mai provoace niciodată. Mai ştia că, dacă bătaia ar fi continuat, n-ar fi scăpat întreg din ghearele Farului. Dar totul se petrecuse conform planului şi banda era salvată. Vânătaia Farului avea să descurajeze orice tentativă de discordie.

În aceeaşi seară, se delectă în întunericul sălii de cinema privind cum Robert Mitchum pilota un Super Sabre şi îi dobora pe nenorociții ăia de galbeni cu MIG-urile lor 15 cu tot. Îşi punea câte o stea roşie pe botul avionului pentru fiecare „galben” doborât. Un nemernic din ăla galben se încăpățâna şi îi făcea mari greutăți. În plus, avea şi câteva stele albastre pe partea din față a fuzelajului. După o luptă aprigă, dar cinstită, Robert Mitchum îi veni în fine de hac.

Când ieşi din sală, avea pielea de găină pe antebrațe, cu toate că la cinema ştiai întotdeauna cum se va termina filmul. Câştigau mereu ăia cu care țineai tu. În viața adevărată nu era aşa. În după-amiaza aceea fusese cât pe ce să rămână singur, fără bandă. Dacă ar fi şovăit cât de puțin, dacă ar fi dat cât de cât greş cu plexul solar, ar fi încurcat-o rău de tot.

Clădirea Jugendstil a şcolii trona masivă şi cenuşie,

ca o cetate, în inima cartierului Vasastan. În holul de la intrarea principală, lângă scara interioară, era plasat un Icar executat de sculptorul naţional, unul din cei doi foşti elevi iluştri ai şcolii. Scara era din marmură cenuşie.

Cel care intra pe poarta grea de stejar şi făcea primii paşi sub bolţile înalte ale coridoarelor întunecate înţelegea că era în pragul unei noi vieţi. Când începeai şcoala secundară, se termina cu joaca. Nu mai erai împreună cu cei care făceau doar clasele primare, de care nu se alegea nimic în viaţă.

Despre asta fusese vorba în cuvântarea de bun-venit a directorului. După aceea, băieţii îşi petrecuseră restul zilei familiarizându-se cu regulile de disciplină ale şcolii.

Dirigintele numea un responsabil cu ordinea. Acesta funcţiona ca şef de pluton şi trebuia să stea de pază la catedră până venea profesorul. Avea sarcina să scrie pe tablă numele celor care se comportau neregulamentar în aşteptarea profesorului, care înjurau, trânteau capacul pupitrului sau vorbeau prea tare.

Când intra profesorul, responsabilul striga „drepţi!", apoi făcea stânga-împrejur şi raporta:

— Clasa a VI-a A, absenţi Arnrud, Carlström, Svensén şi Örnberg.

— Bună ziua, băieţi! Staţi jos! striga profesorul.

După aceea, profesorul transcria în condica clasei ce scrisese responsabilul pe tablă. Trei notări din astea într-un trimestru îţi scădeau nota la purtare cu un punct.

Elevul căruia i se adresa profesorul în timpul orei trebuia să se ridice în poziţie de drepţi. Faptul că era neplăcut să stai în picioare şi să anunţi clar şi răspicat – pentru că trebuia să fie clar şi răspicat, altminteri te punea să repeţi – că nu ştii să răspunzi la întrebare avea, după părerea şcolii, un efect pedagogic pozitiv: cu timpul, băieţilor nu le mai convenea să nu ştie să răspundă la întrebări.

Nu prea era dar conform căror criterii era numit şeful clasei. Asta era treaba dirigintelui, dar când primeai o clasă de băieți noi, necunoscuți, nu era uşor de ales. Un băiat bine îmbrăcat, de familie mai bună – hainele şi numele de familie furnizau indicii importante – şi care nu arăta prea sfrijit era alegerea cea mai potrivită într-o clasă de începători. Dar nimic nu-l împiedica pe diriginte să-l schimbe fără preaviz.

La gimnastică, alegerea era mai puțin întâmplătoare. „Corsarul” avea metodele lui îndelung verificate.

Era căpitan în rezervă. Îi primea pe nou-veniți cu o floretă în mână, o făcea să şuiere de câteva ori în aer, în semn de avertisment, după care o lăsa deoparte. Când avea loc selecția, era asistat de subalternul lui, locotenentul Johansson.

După ce şeful clasei îi dădea raportul, Corsarul le ordona băieților să înconjoare sala de gimnastică în pas alergător, în timp ce el ținea tactul scandând sonor nişte silabe al căror ecou se auzea sub tavanul înalt al încăperii.

Alergau de jur-împrejur năuciți, pentru că nu pricepeau ce se întâmpla sau ce urmărea Corsarul. După un timp, exercițiul era întrerupt şi li se cerea să se aşeze pe două rânduri în fața frânghiilor care atârnau din tavan de-a lungul peretelui mare. Până la tavan erau vreo şapte metri.

— Treceți la cățărat! urlă Corsarul. Dați-i drumul, câte patru deodată şi cât de sus puteți.

Cei mai mulți se opriră pe la jumătatea frânghiei. Câțiva nu rezistară decât o bucățică, după care, resemnați, îşi desprinseră mâinile şi-şi dădură drumul în jos, în râsul general al spectatorilor. Johan Grăsanul abia dacă reuşi să se cațere vreun metru, „încurajat” de comentariile disprețuitoare ale locotenentului Johansson. Erik şi încă doi băieți se cățărară până sus de tot. Ştia acum, instinctiv, despre ce era vorba.

Următorul exercițiu era la capră. Corsarul ridică

treptat înălțimea și, până la urmă, numai Erik şi Farul mai rămaseră în joc. Câştigă Farul. Corsarul şi locotenentul Johansson luau notițe.

Urmă o scurtă explicație a săriturii la cal cu bătaie. Locotenentul arătă cum se face, descrise trambulina şi spuse că, dacă erau la prima încercare, trebuiau să se înarmeze cu mult curaj, dar că nu era chiar atât de greu pe cât părea.

Cei mai mulți şovăiră şi frânară în timp ce alergau; locotenentul îi muştruluia şi le zicea că sunt laşi. Erik îşi încleştă dinții, îşi mobiliză toate forțele, se sili să nu şovăie şi trambulina îl catapultă de partea cealaltă a calului cu atâta forță, încât ateriză pe burtă ca o broască, uluit de cât de simplu fusese.

După câteva minute, Johansson împinse un alt cal în fața celui dintâi, îl plasă însă transversal şi, satisfăcut, îi puse la încercare pe băieții care reuşiseră la prima probă.

Până la urmă, rămaseră iar Erik şi Farul. Era limpede că se făcea o selecție.

Fură cu toții surprinşi când li se ordonă să iasă în curte să joace fotbal. Locotenentul formă rapid două echipe şi le aruncă o minge. În timpul acestui meci, care nu durã mai mult de un sfert de ceas, continuară şi însemnările acelea misterioase. După meci li se ordonă să intre din nou în sala de gimnastică şi să se alinieze.

— Ascultați aici, băieți, spuse Corsarul. Asta-i emblema şcolii şi trebuie să fiți mândri de ea!

Ținea sus o bucată de pânză cu blazonul regilor din dinastia Vasa, un snop de grâne cu aripi galbene pe fond albastru.

— Numai flăcăii de calitate poartă aşa ceva, spuse în continuare Corsarul. Acum o să împărțim clasa în patru grupe. Fiecare grupă o să aibă un şef şi şeful o să poarte emblema pe cracul stâng al pantalonului de sport, uite-aşa. Fiecare şef de grupă o să aibă un înlocuitor, un vice, şi vicele o să poarte emblema pe partea cealaltă,

aşa. Acum o să anunț numele celor patru şefi.

Erik şi Farul fură poftiți să meargă în față ca să li se înmâneze distincțiile, alături de încă doi băieți care acumulaseră şi ei suficiente puncte pentru forță, viteză şi încredere în sine. Semăna cu o decernare de premii. Corsarul striga câte un „poftim”, iar băieții se înclinau în chip de mulțumire pentru gradul dobândit.

La fiecare oră de gimnastică şeful îşi alinia trupa în poziție de drepți. Controla dacă îmbrăcămintea subalternilor era corectă, adică maiou alb, pantalon albastru, pantofi albi, ciorapi curați. Şeful dădea raportul, era răspunzător de disciplina trupei sale şi de aranjamentul acesteia când se trecea la jocurile cu mingea, fiind deci vorba de o competiție între trupe. În principiu, postul de şef de grupă era irevocabil, deoarece Corsarul susținea că principiile lui de selecție erau cât se poate de juste.

Când jucau fotbal în curte, nu se mai ținea seama de trupe. Echipele erau alcătuite de către cei mai buni, adică de Göran şi Erik. Mai întâi trăgeau la sorți ca să vadă cine începe primul. Câştigătorul îşi alegea un coechipier. Ca o compensație, celălalt avea dreptul să-şi aleagă doi coechipieri deodată. Când echipele erau formate şi mai rămâneau câțiva băieți pe bancă, privind care încotro, uneori Erik, alteori Göran propunea celuilalt:

— Ei, ia tu drojdia!

De regulă, drojdia era compusă din vreo trei-patru băieți numiți pe post de rezerve, ceea ce de fapt însemna că nu vor juca deloc.

Forța fizică, un trup frumos şi musculos, curajul, ambiția de a nu te lăsa învins, acestea erau calitățile despre care Corsarul ne vorbea cu regularitate în predicile de la începutul sau sfârşitul orei de gimnastică. Mai zicea că noi, suedezii, suntem puternici, viteji, buni luptători şi că toate astea le-am moştenit de la vikingi şi de la soldații lui Carol XII.

Aşadar, cultul corpului era pentru băieți temelia sistemului lor social. Cei care aveau corpurile cele mai arătoase şi muşchii cei mai tari, cei care băgau cele mai multe goluri la handbal şi fotbal, sau executau bolțile cele mai înalte la cal şi capră, cei care puteau să facă rotații cu picioarele absolut drepte la bara fixă din poziție de repaus şi cu priză inversă, cei care aveau curajul să plonjeze de la trambulina cea mai înaltă sau înregistrau timpul cel mai bun la înot sub apă aparțineau elitei din jurul şefului de grupă şi al vicelui. Restul era drojdia.

Cei din această categorie nu aveau acces decât la un singur mod de apărare. Trebuiau să se comporte ca Johan Grăsanul, adică să se pună la costum, să vorbească pompos, să le placă jazzul, să tocească nebuneşte şi să-şi dea aere de intelectuali care sfidează brutele fără creier.

Şcoala primară din Suburbia Bogată era mică, arăta ca o căsuță de turtă dulce, şi acolo sistemul era foarte deosebit. Altele erau criteriile după care aparțineai unei grupe sau alteia. Acolo bunăvoința sau reaua-voință a profesorilor depindea aproape în întregime de limbajul elevului sau de rezonanța numelui de familie. Sigur că şi acolo avea importanță dacă erai cel mai puternic din clasă sau băgai cele mai multe goluri la fotbal în timpul recreației, numai că lucrurile astea nu erau decisive. Existau legi nescrise care îți hotărau apartenența.

Să fii de familie bună, asta era. Nu se prea vedea pe haine dacă erai de familie bună, dar se auzea după cum vorbeai. Dacă ştiai să te prezinți clar şi răspicat, dacă îți cereai întotdeauna scuze cu o formulă mai sofisticată şi dacă în general foloseai mai multe cuvinte neobişnuite decât alții, atunci erai de familie bună şi căpătai note mari la toate materiile.

Dar aici, în centru, se dovedise a fi altfel. Eram 700 de băieți de tot felul – unii de familie destul de bună, alții de familie mai puțin bună şi alții foarte de jos. Nici

nu era greu de ghicit. Hainele unora miroseau a gaz. Unii aveau locuințe spațioase, cu tablouri pe pereți şi candelabre. Ăştia erau de familie bună. Cei cu locuințe mici, fără tablouri, nu erau de familie bună. Dar diferența se auzea după gramatică, vocabular şi pronunție cu mult înainte de a te întâmpina mirosul de gaz ori jupâneasa în vestibul.

Cu toate acestea, li se băga sistematic băieților în cap, de la catedră, de la amvonul aulei sau în prelegerile Corsarului, că şcoala este un amalgam, simbolul Suediei noi, locul unde fiecare băiat îşi făureşte singur viitorul în liberă concurență şi bucurându-se de aceleaşi condiții ca toți ceilalți. Lumea nu se mai împărțea în stăpâni şi slugi, ca în Suedia veche. Cel care se punea cu burta pe carte şi era sârguincios tot timpul liceului ajungea departe. Cel care se lăsa pe tânjală risca să iasă din competiție şi să nimerească printre ratații de la şcoala primară. Eram un popor liber, de rasă germană frumoasă, şi aveam tradiții cu care trebuia să ne mândrim. Într-o bună zi noi, băieții de acum, aveam să ajungem la cârmă într-o Suedie nouă, democratică. Noi reprezentam viitorul şi de aceea se impunea o educație severă şi o minte sănătoasă într-un corp sănătos.

În restul lumii domina Răul, dar care era acest Rău nu se prea înțelegea.

Idealul democrației era ca fiecare să aibă posibilitatea să fie cel mai bun la ceva în domeniul lui şi să facă față într-o situație de criză. În alte părți ale lumii, unde domina Răul, în țările cucerite de Rusia, asemenea posibilități fuseseră eliminate. În acele țări oamenii erau ca nişte roboți, toți la fel.

Aşa răsunau predicile când ne adunam pentru rugăciunea obligatorie de dimineață. Se dădea multă importanță ritualului rugăciunii de dimineață. Băieții se aşezau în tăcere pe două rânduri, într-o anume ordine, dinainte stabilită. Profesorul de serviciu îi trecea în revistă şi controla dacă aveau toți cartea de psalmi în

mâna stângă (dacă o uitai acasă, primeai un avertisment; trei avertismente duceau la scăderea cu un punct a notei la purtare).

Când directorul dădea semnalul, zăngănind cu legătura lui impresionantă de chei, se intra în aulă, tot într-o anume ordine. De-aici încolo vorbitul era interzis. Dacă erai prins că vorbeşti, te păştea avertismentul.

După ce se cântau psalmii, venea predica. De cele mai multe ori era vorba de câte o lecție încâlcită de morală religioasă. De regulă veneau seminarişti care făceau practică la noi şi, pentru că pe de o parte aveau trac, iar pe de alta făceau efortul să scrie predici cât se poate de ingenioase din punct de vedere teologic, ceea ce spuneau ei acolo era pentru băieții şcolii cu totul neinteresant. Aşa că băieții îşi făceau în mod discret lecțiile (Erik nu şi le învăța decât aşa). Sau se uitau în gol şi nu se gândeau la nimic, sau îşi apucau vecinul de pulă, sau citeau textul cu litere mari, aurii, de sub tavan:

ADEVĂRUL TE FACE LIBER
LASĂ ÎN URMA TA O SĂMÂNȚĂ NOBILĂ PE CALEA VIEȚII
ÎNAINTE DE TOATE OCROTEŞTE-ȚI INIMA CĂCI DIN EA IZVORĂŞTE VIAȚA

Dar uneori predica era ținută chiar de director sau de unul din profesorii de religie mai talentați la retorică. Lupta împotriva Răului o câştiga mereu curajul (uneori se spunea „inima curată” în loc de curaj, dar „curajul” se folosea mai frecvent decât „inima curată” în aceste predici). Mai bine să auzi cum îți plesneşte coarda arcului decât, de frică, să n-o întinzi niciodată. Perseverența învinge toate obstacolele şi râvna ți-e răsplătită, după cum ne dovedeşte Robinson Crusoe. În fața lui Dumnezeu suntem toți egali şi Dumnezeu ține seamă de toate victoriile noastre câştigate în competiții.

La şcoală ramurile principale ale competiţiei erau, desigur, sportul şi materiile şcolare. Acestea aveau la rândul lor subdiviziuni, ca de exemplu săritura cu prăjina şi analiza sintactică a propoziţiei „ziarele l-au numit impostor” (ce rol gramatical are „impostor”?). Dar cei mai mulţi oameni au o vocaţie a lor, uneori poate ascunsă, o menire, ca de exemplu aceea de a-ţi salva oraşul natal printr-un act de curaj, precum băieţelul olandez care-şi băgase degetul în micuţa spărtură a digului şi astfel apele Atlanticului nu-i mai inundaseră oraşul. Şi era doar un puşti!

În consecinţă, competiţiile nu încetau niciodată. Şi cum Erik era cel mai iute, băga cele mai multe goluri, ţinea cel mai bine la burduşeală, avea pumnul cel mai tare şi, în plus, era primul la câteva materii, se înţelege că făcea parte din elita compusă în total din cinci băieţi. Când te aflai atât de sus, concurenţa era aprigă – nu ajungea să fii cel mai bun la sport şi la matematică. Numai că Erik „avea lipsuri”, pentru că locuia într-un cartier mărginaş bogat, un fel de idilă rustică în comparaţie cu Vasastan, aşa că ar fi trebuit să fie descalificat şi considerat inapt pentru orice post de conducere. Alte lipsuri erau că nu văzuse filme interzise minorilor, că nu ştia să tragă fumul în piept, că încă nu se culcase cu vreo fată, că nu poseda un repertoriu satisfăcător de înjurături, că habar n-avea unde erau barurile cu tonomat unde puteai să-i auzi pe Elvis şi pe Little Richard, că nu fusese nici măcar la matineele de duminică de la Nalen, localul unde cântau orchestre suedeze de rock-and-roll, că avea haine caraghioase şi în plus şapcă – pentru că-l obliga taică-său s-o poarte – şi pentru că vorbea prea pretenţios.

Erau handicapuri serioase, care l-ar fi putut scoate din competiţia pentru cucerirea medaliei. Avea însă calităţi care le compensau; compensau chiar şi şapca aia caraghioasă. Ardea nişte directe extrem de puternice, care nimereau din plin de la prima încercare,

şi era uluitor de rezistent la bătaie. Acestea erau, din punct de vedere social, calităţi la fel de importante.

Rezistenţa la bătaie şi-o demonstră încă din primele zile, când profesorul de desen le adresă un cuvânt introductiv, aşa cum făcea de fiecare dată când intra într-o clasă nouă. Preda de fapt la bele-arte şi orele de la liceu erau doar un ciubuc; ceea ce îl interesa pe el în primul rând era ca băieţii să tacă din gură şi să deseneze obiectele aşezate pe catedră, în timp ce el citea ziarul sau lucra la câte ceva pentru facultate. Metoda lui disciplinară se numea Julius.

— Ăsta este Julius, spuse profesorul şi lovi de câteva ori cu indicatorul prin aer, lăsând şuierăturile să transmită mesajul.

— Julius este prietenul meu cel mai bun aici, la şcoală. Oricine deranjează ora are de ales între Julius şi o observaţie scrisă. Aţi înţeles? Delincventul vine aici, în faţă şi…

Şuierat încă o dată cu indicatorul.

— E dar? Sau vreţi o demonstraţie? Avem vreun voluntar?

Profesorul sfredeli clasa cu o privire supărată.

Expert în materie, Erik consideră că indicatorul era un instrument de tortură relativ blând, mai ales dacă era vorba de numai câteva lovituri. Ideea îi veni spontan.

— Eu, dom' profesor! strigă Erik şi se ridică în poziţie de drepţi.

— De bunăvoie?

Profesorul îl privi cu ochi mari şi bănuitori pe băiatul arogant care-i vorbea cu zâmbetul pe buze.

— Da, dom' profesor, de bunăvoie. Ce mare lucru?

Martoră a unei asemenea provocări, clasa îşi ţinea respiraţia. Profesorul n-avea încotro. Îl aşeză pe Erik în faţa tablei şi dădu explicaţii elevilor. Erik trebuia, aşadar, să stea aplecat înainte cu mâinile sprijinite de marginea de jos a tablei şi cu fundul în afară. Apoi şuieră cu indicatorul, dar se opri exact înainte de a lovi.

Erik rămase nemişcat în aceeaşi poziție, aşa că profesorul, disperat, lovi cu toată forța.

Dar Erik, care deja îşi ținea respirația şi se concentra asupra imaginii Bătrânului, rămase complet nemişcat.

— Ei, ce zici de Julius? strigă profesorul.

— Ați şi tras, dom' profesor? întrebă Erik şi respiră o dată, pentru ca apoi să se concentreze din nou asupra chicotelilor clasei – efect uşor de prevăzut.

Profesorul îşi pierdu autocontrolul şi apucă să mai lovească puternic de vreo cinci-şase ori până să-şi vină în fire. Atunci se opri, ținându-l pe Julius drept în sus, ca pe o sabie. Părul ciufulit îi atârna pe față şi se făcuse roşu din cauza efortului fizic şi a neaşteptatului şoc psihologic.

Erik încă mai stătea cu mâinile sprijinite de tablă, încercând să pară că nu simțise nimic.

— Du-te şi aşază-te, neruşinatule! strigă profesorul. Adică…

Dar se opri la mijlocul frazei când Erik, mergând printre rânduri spre banca lui, începu să râdă de el.

Profesorul nu avea de unde să ştie ce-i făcea taică-său. Nici colegii de clasă nu aflaseră încă. Pentru ei, importantă era morala predicilor de dimineață sau din timpul orelor de istorie: „În Sparta exista un neam de războinici care, datorită capacității lor de a îndura chinuri fizice, au ajuns să dețină timp îndelungat o poziție-cheie în politica Greciei."

Băieții avuseseră acum prilejul să vadă cu ochii lor un exemplu, dar de înțeles nu puteau înțelege, pentru că nu ştiau nimic despre Bătrân.

Şi chiar în seara aceea, după victoria uşor câştigată asupra neînsemnatului indicator al profesorului, se întâmplă ca Bătrânul să fie cu nervii în pioneze. Trebuia să meargă în vârful picioarelor, ca nu cumva bătaia-de-după-masă să degenereze. Erik puse masa, o strânse şi urmări cu vigilență toate mişcările. Se vedea clar, după zvâcniturile de pe fața Bătrânului, că era într-o pasă din

aceleа când ar fi putut să-i apuce nebunia în timpul bătăii. Un alt semn fu plesnitura gratuită peste vârful nasului (adică doar după plesnitură invocă motivul).

Erik observase zvâcnitura de sub ochi, văzuse cum venea lovitura, dar se încordase să n-o pareze câtuşi de puţin. Îl lăsă pe Bătrân să-i pocnească nasul în loc de umărul obrazului şi observă că i se luminase puţin faţa când, cu o rotire dibace a mâinii, îl nimerise exact sub nări. O astfel de pocnitură suna într-un fel anume şi sentimentul de satisfacţie pe care îl producea era pesemne mai mare decât dacă îi nimerea umărul obrazului.

Încă înainte de desert, Bătrânul anunţă că îi va da douăzeci de lovituri cu peria de haine. Când începea doar cu douăzeci însemna că în următoarele zece minute le va dubla. Altfel, ar fi spus de la început douăzeci şi cinci sau treizeci. Douăzeci şi cinci sau treizeci erau deja prea multe ca să le mai dubleze dacă nu avea vreun motiv special. Dar dacă începea „blând”, însemna că avea intenţia să majoreze serios pedeapsa.

Mama făcuse cremă de ciocolată ca desert. Era dintr-un praf importat din America. Trebuia doar să-i amesteci cu lapte, să-i laşi să se întărească şi era aproape ca de casă.

Erik simţi pericolul.

Fratele mai mic avea şase ani şi nu mânca niciodată bătaie.

Mama servi crema şi, când toată lumea începu să mănânce, frăţiorul se repezi să ia o linguriţă de cremă din farfuria lui Erik. Erik îl opri în mod reflex, prinzându-i mâna. Îşi dădu imediat seama ce greşeală făcuse, dar era prea târziu. În clipa în care îi apucă mâna frăţiorului, crema sări din linguriţă şi ateriză pe faţa de masă albă.

Bătrânul dublă numărul loviturilor la patruzeci.

Patruzeci de lovituri cu peria de haine – asta depăşea limita toleranţei. Până la urmă ar fi început să plângă.

Şi poate era o zi din acelea când, ațâțat de plânsete, Bătrânul pierdea numărătoarea. Şi nu trebuia să te zbați prea mult, pentru că şi asta ar fi putut duce la lovituri suplimentare şi atunci intrai într-un cerc vicios: hohotele desperate de plâns nestăpânit îl ațâțau pe Bătrân în aşa hal, încât lovea fără să mai respecte numărul de lovituri stabilite, iar Erik, care ținea tot timpul numărătoarea, se zbătea din ce în ce mai mult, din deznădejde – sau poate din instinct de conservare –, ceea ce-l făcea pe Bătrân, nebun de bucurie, să-i toarne loviturile fără niciun fel de socoteală, că tot nu mai avea niciun sens, şi bătaia continua până ce dosul periei îi făcea pielea să plesnească, şi sângele țâşnea prin odaie, şi doar plânsul mamei îl readucea în cele din urmă pe Bătrân la realitate.

Crema de ciocolată îi creştea în gură. La patruzeci de lovituri nu făcuse niciodată față.

Existau două metode. Una era să nu-şi încordeze corpul. Citise undeva că ar ajuta, dar experiența îi demonstrase că era greu de pus în aplicare. Cealaltă metodă era să-şi încordeze la maximum muşchii spatelui şi ai fundului, pentru ca loviturile să fie absorbite de o suprafață cât mai mică a corpului. În plus, metoda asta putea fi combinată cu rezistența interioară, care era şi mai importantă. Era esențial să țină ochii închişi şi să se retragă mintal *în spatele* ochilor. Era absolut necesar să-şi transfere gândul, să se concentreze asupra unui foculeț strălucitor, undeva, departe, în spatele ochilor închişi; ura față de Bătrân îl ajuta să transforme imaginea foculețului albastru în cea a unei pietricele scăpărânde. Dar asta cerea antrenament îndelungat. Pentru patruzeci de lovituri trebuia să se gândească şi mai intens la ura pe care i-o inspira Bătrânul.

Părea absent în timp ce strângea masa. Mai-mai să scape pe jos o farfurie, ceea ce ar fi fost catastrofal. Timp de o jumătate de secundă cât dură manevra de a salva

din zbor farfuria ajunsă la zece centimetri de podea, simți o sfredelitură de gheață trecându-i prin corp. Dar trebuia să-şi reia urgent procesul de concentrare.

În drum spre dormitor, respiră adânc de mai multe ori. Îşi închisese deja ochii, dar pleoapele erau încă deschise. Abia auzi când i se ordonă să-şi dea jos pantalonii şi să se aplece înainte. După aceea, trase zăvorul şi se retrase din lume. Mai inspiră o dată adânc. Nimic nu mai exista, doar focul albastru al urii, acolo, în străfundul întunecat al ființei lui.

Când îşi dădu seama că începea să iasă din beznă – ca şi cum s-ar fi ridicat la suprafață după o scufundare la mare adâncime –, nici nu mai era în dormitor. Pesemne că apucase deja să dea mâna cu Bătrânul, că se împăcaseră, dar când şi cum, nu ştia. Fu cuprins de bucuria triumfului. Rezistase la patruzeci de lovituri! Simți un uşor frison prin tot corpul.

Când se lăsă seara, se băgă sub plapumă în camera lui să citească o carte interzisă: poveştile fraților Grimm. Se spunea că nu e o lectură potrivită pentru copii şi că poveştile sunt înfricoşătoare. Cu câțiva ani în urmă fusese prins în flagrant delict (circa treizeci de lovituri) şi i se explicase cu lux de amănunte cum intră frica în om când e copil şi rămâne acolo toată viața.

Acum împrumutase un exemplar de la biblioteca şcolii împreună cu *Istoria Suediei* de Grimberg. Citea cartea interzisă sub plapumă, cu o ureche ciulită ca un fel de periscop orientat spre lumea „de la suprafață". Dacă auzea paşi repezi apropiindu-se, stingea urgent lanterna şi îndesa cartea sub saltea (nu sub pernă!).

Dar ceva mai încolo, în întuneric, era fratele mai mic, care nu adormise încă.

— Vreau lanterna, îi ceru frățiorul.

Erik nu-i răspunse.

— Dacă nu mi-o dai, o să țip şi o să-i spun lui tata că m-ai bătut.

Erik analiză rapid situația.

Dacă ceda, nu numai că rămânea fără lanternă, dar l-ar mai fi şantajat şi altă dată.

Dacă nu ceda, fratele ar da fără îndoială curs ameninţării şi atunci ar veni Bătrânul, s-ar repezi în cameră smucind clanţa şi nicio explicaţie de pe lume n-ar mai ajuta. Dar pe urmă poate că fratele l-ar ameninţa să-i pârască din nou şi Bătrânul ar vedea negru în faţa ochilor dacă cel mic i-ar spune, în hohote de plâns, că „iar m-a bătut Erik”.

— Număr până la trei, spuse frăţiorul.

Dacă ar ceda, puştiul ar putea să-i ia tot ce are.

— Unu…

Având în vedere toanele în care era Bătrânul în ziua aceea, s-ar putea petrece lucruri înfiorătoare în timpul bătăii care ar urma.

— Doi…

Ar putea să-i ademenească pe frate-său cu vreo două coroane, dar nici asta n-ar schimba de fapt situaţia. Încetul cu încetul, i-ar lua şi cămaşa de pe el.

— Trei. Acum ţip, spuse fratele.

— Stai niţel, spuse Erik, nu ţipa. Ştii ce-ţi fac dacă ţipi?

— N-ai curajul, pentru că te bate tata.

— Nu-mi pasă. Uite, dacă ţipi şi spui ce-ai zis că spui, *pe cuvânt* că-ţi trag o bătaie de nu te vezi după ce mă bate tata pe mine. Pricepi? Cum rămânem singuri, o încasezi. Şi te bat şi mâine când vin de la şcoală, că tata-i la lucru atunci. E clar?

— Acum ţip.

— Pe cuvântul meu de onoare că te caftesc imediat după ce pleacă tata, spuse Erik plângând.

Frăţiorul ţipă. Bătrânul îşi făcu apariţia cu peria în mână şi aprinse lumina.

— Erik m-a bătut, anunţă cel mic cu o voce surdă.

După ce taică-său îi administră pedeapsa urlând şi tunând că e o laşitate să dai în unul mai mic ca tine, Erik rămase puţin cu faţa pe pernă, până îi trecu

plânsul. Apoi aprinse lumina, se apropie de patul fratelui şi trase la o parte plapuma.

— Mi-am dat cuvântul de onoare, spuse Erik.

— O să vină tata şi iar o să te bată.

— Ştiu, dar mi-am dat cuvântul, secătură.

Ştia că n-o să-i ajungă timpul. Mai întâi trebuia să-l sperie, *să-i vorbească* despre cafteala promisă până când puştiul încerca să-l strige pe taică-său. Din clipa aceea şi până să dea Bătrânul buzna pe uşă avea doar timp de câteva scatoalce. Dar unde să i le tragă? Ar putea să-i zboare vreo doi dinți; pentru atâta, ar avea timp. Dar, pe de-o parte nu era vorba să-i rănească mai mult decât trebuia, ci doar atât cât să-i facă să termine definitiv cu şantajul. Pe de altă parte, indiferent ce i-ar face, Bătrânul tot ieşit din minți ar fi când ar năvăli înăuntru. Ar fi însă o prostie să-l mai şi vadă sângerând.

Îi trase repede două palme şi un pumn în burtă. Puştiul îşi pierdu respirația. Asta îi dădu timp lui Erik să stingă lumina şi să se strecoare în pat înainte ca puştiul să urle. Câştigul era dublu dacă apuca să se bage sub plapumă înainte ca Bătrânul să dea buzna. Pe de-o parte, n-avea motive să creadă că bătaia ar fi prea serioasă, pe de alta, poate că Bătrânul se mulțumea să-i aplice loviturile direct pe plapumă, fără țintă. Uneori, serile, când era beat, dădea unde nimerea, nu conta prea mult unde.

Dar se înşela amarnic. Îşi dădu seama după paşii Bătrânului. Nu venea alergând, venea încet, în pas normal şi apăsat, ca să se înțeleagă că situația era gravă. Erik îngheță de groază. Înțelese ce se putea întâmpla.

Când Bătrânul aprinse lumina şi se ivi în pragul uşii, fața îi era împietrită, gura făcută pungă şi în mână îi pendula cravaşa.

Cravaşa era din piele împletită, avea mânerul gros şi se subția spre vârf, unde atârna un cârlig de metal care putea fi prins de zgarda unui câine. Cârligul acela de

metal îți sfâșia pielea.

Bătrânul îl ridică ușor și tandru pe cel mic din pat și îl duse afară din odaie. Închise apoi ușa cu cheia și puse cheia în buzunarul de la piept.

— Te rog, n-am vrut să... n-a fost cum crezi tu... spuse Erik plângând în timp ce Bătrânul, demonstrativ, se apropia încet-încet de pat.

Știa că degeaba îl ruga. Disperat, începu să bâjbâie în vârtejul conștiinței sale, după focul acela albastru, dar era prea târziu. Cel puțin să-și apere fața, se gândi el când Bătrânul dădu la o parte plapuma. Nu fața. Durează săptămâni întregi până se vindecă. Nu fața, la școală...

— Te rog, nu da peste față, spuse Erik printre lacrimi și se întoarse pe partea cealaltă, apărându-și obrajii cu palmele și cufundându-și capul în pernă.

La prima lovitură, cravașa nimeri exact peste șale. Erik apucă să identifice lovitura, ceea ce însemna că era oribil de treaz. Când a doua lovitură nimeri aproape în același loc și înțelese că următoarele îi vor arde toată spinarea, de jos în sus, centimetru cu centimetru, flacăra tremurândă a focului albastru dispăru și Erik începu să urle.

Nu mai gândea, urla la fiecare plesnitură și la fiecare plesnitură simțea cum cravașa îi producea câte o descărcare electrică în craniu, de la o tâmplă la alta. Când termină cu spinarea, Bătrânul începu să-i ardă peste fund, mai întâi pe partea stângă, apoi mai puțin precis, pentru că Erik începuse să se răsucească sub lovituri. Căuta să se apere cu mâinile, dar atunci Bătrânul îi țintea fața și, dacă își acoperea fața cu mâinile, Bătrânul îi lovea corpul.

Plânsul era roșu și umilitor. Exact opusul focului albastru. Hohotele de plâns țâșneau ca niște flăcări sălbatice, îi luau cu asalt conștiința și îi ințețeau suferința într-o asemenea măsură încât după un timp conștiința nu mai făcu față; ca și cum subconștientul ar

fi încercat în mod automat să-i aline durerea. Dar plângea şi pentru că *plângea;* pentru că nu mai putea să-i țină piept blestematului ăstuia netrebnic şi cravaşei lui şuierătoare, setoasă de sânge.

Cum se terminase, habar n-avea. Atâta timp cât te macină durerea, simți că nu se va termina niciodată, că nimic pe lume nu-ți poate aduce alinare, ca şi cum ai fi ajuns în iad. Dar, cum necum, se terminase.

Mai întâi remarcă tăcerea. După un ultim spasm al plămânilor, urmat de ultimele suspine, simți că putea să respire normal şi că era linişte. Şalele, fundul şi dosul pulpelor îi ardeau ca focul. Ştia foarte bine că era plin de dungi de cravaşă. Loviturile cu cravaşa erau întotdeauna îndeajuns de puternice ca să-i lase fiecare câte o dungă roşie; deasupra fiecărei dungi de sânge se umfla pielea. Dacă dunga nu plesnea, sângele se retrăgea lăsând în urmă o dâră verde-albastră care dispărea abia după câteva săptămâni.

Învăluit în tăcere, îşi trecu mâna peste spate şi o simți udă, năclăită de sângele care curgea din rănile pe care i le făcuse cârligul de metal. Rănile astea se acopereau de coji lungi, purulente şi grunjoase. Zvâcneau şi se rupeau de îndată ce făceai o mişcare mai rapidă.

Nu era sigur, dar parcă îşi amintea că după aceea venise mama cu apă călduță într-un vas şi cu o cârpă. Nu spuse nimic, sau nu-şi amintea să fi spus ceva. Poate că-i dăduseră lacrimile, iar el le simțea sarea pe rănile deschise. Dar poate că era doar un vis care îl asedia în pas cu febra. Totul i se părea ca o frumoasă muzică de pian venind de foarte departe.

Avea paisprezece ani şi se bătea din ce în ce mai rar. Din două motive. Mai întâi, era şef de bandă şi nu mergea să se bată pentru orice fleac. Să zicem că vreun băiat din clasa paralelă nu voia să restituie banii împrumutați de la bandă. Într-un caz din ăsta era suficientă o chelfăneală, aşa că-l trimitea pe Göran, pe Farul sau pe altul. Ca să se bată el, trebuia să fie ceva

important. Dacă cineva nu plătea nici după al doilea avertisment, atunci da. Trebuia să traverseze el personal curtea şcolii cu banda la câţiva paşi în urma lui, până când datornicul dădea să fugă, ceea ce era întotdeauna imposibil. Banda aştepta mereu momentul prielnic când putea să se răspândească pe diagonala curţii, blocând astfel ambele ieşiri în acelaşi timp. Ce urma apoi nu era decât un simplu joc de-a şoarecele şi pisica; vinovatul era încolţit între două faţade înalte şi nu mai avea scăpare.

În momente din astea nu mai încerca sentimente de bucurie sau triumf. Mai curând i se făcea milă de cei care trebuiau să încaseze chelfăneala. Acesta era al doilea motiv pentru care se bătea din ce în ce mai rar, dar celorlalţi nu le spunea de ce.

Pe de altă parte, nici nu puteai să-i laşi să nu plătească, pentru că, dacă ai fi trecut cu vederea unuia, era de la sine înţeles că ar fi încercat şi altul, şi dacă ar fi încercat mai mulţi în acelaşi timp, tot sistemul s-ar fi prăbuşit ca un castel din cărţi de joc, şi atunci cum ar mai putea ei să cumpere franzele dulci sau cârnaţi la grătar în pauza de masă, ca să nu mănânce mâncarea şcolii? Banii erau necesari, cimentau banda.

Aşadar, când trebuia să se bată el, nu lovea ca să rănească. Mai bine o palmă zdravănă decât un nas sângerând. Eventual, o vânătaie la ochi. Un ochi vânăt avea mare efect şi era uşor de făcut: un croşeu de dreapta sau de stânga tras ori acolo unde se termină sprânceana, ori pe marginea osoasă a orbitei. O singură lovitură era suficientă şi Vânătaia avea menirea de a-i băga pe ceilalţi în sperieţi.

Datornicul trebuia şi el speriat, dar pentru asta nu era nevoie de cine ştie ce violenţă. Câteva palme şi era destul, pentru că era umilitor să fii pălmuit; nu numai că pălmuitul nu îndrăznea să riposteze, dar se şi temea să nu fie bătut de-a binelea. Cel care ajunge să stea în genunchi plângând şi să fie pălmuit peste faţă în timp ce

promite că va plăti datoria simte frica în el ca un gol imens pe dinăuntru. Nu durerea, frica.

Frica este întotdeauna factorul decisiv. Erik ştia lucrul ăsta foarte bine. Dar parcă majoritatea oamenilor erau, dintr-un motiv sau altul, neputincioşi în fața fricii. Puteau să fie mari şi puternici, să aibă cele mai bune condiții de apărare, şi totuşi frica îi paraliza.

Era un băiat într-una din clasele superioare care de vreo doi ani făcea box la clubul *Vulturul.* Se spunea că era foarte talentat şi la şcoală toată lumea îi zicea „Boxerul". Ajunsese şi în finala campionatului de juniori.

Dar pentru că Boxerul îşi făcuse datorii mari la bandă şi nu avea nici bani şi nici chef să şi le plătească, era clar ce avea să urmeze. Colegii de clasă îl tot zgândăreau, întrebând dacă o să le facă față Farului sau lui Erik. În acelaşi timp, aveau loc nesfârşitele discuții despre cine ar câştiga într-o încăierare dintre cel mai bun boxer din lume şi cel mai bun atlet din lume. Începuse să circule zvonul că Boxerul nu avea de gând să-şi plătească datoria. Deci trebuia bătut.

Banda se adunase la bufetul de lângă şcoală să cântărească diversele posibilități. Cel mai simplu ar fi fost să se năpustească mai mulți deodată asupra Boxerului.

Erik respinse propunerea. N-ar fi obținut decât o trăncăneală interminabilă în curtea şcolii. S-ar măcina continuu acelaşi subiect: că au fost laşi să se dea la el mai mulți deodată, că Boxerul e oricum cel mai bun, pentru că altfel n-ar fi trebuit să-i atace în grup.

Cum poți să-i vii de hac unui boxer? Cel puțin un lucru e clar şi anume că forța boxerului constă în tehnica pumnului. Ştie cum să se apere, să pareze şi să dea pumni în serie după o directă reuşită. Tehnica boxerului e în acelaşi timp punctul lui slab, deoarece e antrenat să lovească numai cu mâinile. Poți să-l dobori cu şuturi, sau să te arunci pe el şi să-l pui la pământ.

— OK, zise Erik desenând pătrățele cu dâre subțiri de ketchup pe cartofii prăjiți din farfurie, ia-l tu în primire, Farule! Ți se potriveşte perfect. Îl apuci de mijloc, îl trânteşti la pământ şi pe urmă ştii tu, ca de obicei. N-ai probleme.

— Ei nu, de ce tocmai eu, se codi Farul. Eu zic că e mai bine să fim mai mulți şi să-l caftim ceva mai serios ca de obicei, ca să nu mai iasă vorbe.

Erik oftă şi, fără să zică nimic, continuă să mănânce din cârnatul fript, iar ceilalți şedeau tăcuți şi aşteptau.

Farului îi era frică. Frica asta misterioasă nu-l lăsa în pace nici pe Farul, cu toate că pentru el adversarul era floare la ureche. Dar dacă într-adevăr îi era frică – nu conta dacă ceilalți pricepeau asta sau nu –, trebuia să renunțe. Ar fi putut desigur să-l convingă, dar cel căruia îi e frică pierde şi, dacă Farul ar fi pierdut, situația ar fi arătat mult mai rău după aceea.

— OK, zise Erik, în cazul ăsta am eu grijă de el. Dar trebuie să fiți şi voi acolo să vedeți cum decurg lucrurile.

— Şi dacă-ți merge prost, să te…?

— N-o să-mi meargă deloc prost. Eu câştig mereu, şi-acum hai să punem mâna pe el până nu se termină pauza de masă.

În drum spre curtea şcolii, îşi revizui planul de atac. Lucrul cel mai important era să facă în aşa fel încât să-i scoată Boxerului la iveală teama care cu siguranță că era pitită undeva în ființa lui. Pentru că, dacă nu s-a fi temut, de mult s-ar fi repezit el în curtea şcolii să-şi arate pumnii, după cât se discutase despre asta printre colegii lui de clasă.

Dar nu mergea să-l brutalizeze pe Boxer cu scheme hoțeşti oarecare. Trebuia să-l doboare cu pumnul şi într-un fel care cel puțin să amintească de box. Altminteri, iar începea trăncăneala prin şcoală. Şi apoi, trebuia să acționeze rapid.

Boxerul era mai înalt şi mai robust decât el, avea o alonjă mai mare, iar boxul era specialitatea lui şi deci

nu putea fi vorba de o confruntare prea îndelungată „în stil de box”. Aşa ceva l-ar desfigura groaznic destul de repede şi, chiar dacă Boxerul nu l-ar face knock-out, meciul ar fi ca şi pierdut. Superioritatea Boxerului ca greutate făcea ca succesul unei lupte corp la corp să fie mai mult decât îndoielnic (numai Farul ar fi reuşit fără probleme să-l pună la pământ).

În concluzie, trebuia mai întâi să-l sperie şi pe urmă să-i ardă o directă în figură. Nu ajungea să-i dea una în ochi, pentru că şi-ar fi revenit imediat după o asemenea lovitură. Trebuia să-i curgă sânge din nas. Dar, ca să reuşeşti să-i spargi nasul unuia obişnuit să-şi apere fața, e nevoie de foarte multă frică – trebuie să bagi spaima în el şi să-i sugrumi astfel reflexul de apărare, îndelung exersat. Dacă nu ştii să boxezi cu un boxer, ceea ce poți face e să-l înspăimânți până aproape că face pe el, şi pe urmă îi crăpi nasul.

Toată banda se opri în colțul curții. Conform aşteptărilor, Boxerul era şi el în curte, ceva mai încolo. Erik îl trimise pe Gösta, cel mai mic din bandă, să-l aducă. Din acea clipă, vestea că venise momentul decisiv se răspândi în toată curtea cu rapiditatea curentului electric. Dar se putea ca lucrurile să se oprească acolo, pentru că Boxerul era liber să refuze, să nu vrea să se apropie, de teamă că toată banda avea să năvălească asupra lui. Dar dacă le arăta că e laş, însemna că se declara învins, şi era cam greu de crezut că se dădea el bătut atât de uşor. Nu e ruşinos să te bată mai mulți deodată, dar să dai dovadă de laşitate, este.

Boxerul se apropie împreună cu alți câțiva din clasa lui, nu ca să-i sară în ajutor la o adică, ci doar ca să privească.

Era perfect. Mergea în pas normal şi cu mâinile pe jumătate ridicate. Gaşca se retrase puțin, formând un semicerc cu Erik la mijloc. Stabiliseră aranjamentul ăsta în drum de la bufet la şcoală.

Boxerul îşi încetini pasul şi se opri în interiorul semicercului. Se uită cu atenție mărită în dreapta şi în stânga. Erik nu-l scăpa din ochi. Câteva clipe, nici unul nu scoase o vorbă. Numărul spectatorilor creştea (strigătele nu se porniseră încă).

— Bună, zise Erik cu foarte mult calm. Ne eşti dator nişte bani şi m-am gândit să-ți mai dau o şansă, să-ți plăteşti datoria acum. Ca să lichidăm chestiunea şi să scapi de urmări.

— Nu, răspunse înverşunat Boxerul şi îşi ridică mâinile încă puțin.

— Cuum?! spuse Erik simulând un ton de uimire care apoi deveni amenințător. Păi, dacă nu vrei să plăteşti, trebuie să te batem, doar ştii asta, nu?

Momeala era aruncată şi acum Boxerul trebuia s-o înghită; restul urma de la sine.

— Laşilor, mai mulți contra unuia singur? Fătălăilor! N-aveți, mă, curajul să vă bateți unul câte unul, că v-aş face praf pe toți!

— Ia-o mai încet, spuse Erik şi făcu o pauză tactică; lucrurile stau mai rău decât crezi tu. Am să te caftesc eu personal.

Boxerul privi neîncrezător în jur. Erik continuă repede, ca să nu-i lase timp adversarului să ia vreo inițiativă.

— Dacă ar fi fost vorba de nițică bătaie, l-aş fi pus pe Farul să te ia în primire. Dar acum e în felul următor: ori plăteşti, şi asta e absolut ultima şansă pe care ți-o dau, ori îți servesc eu personal o bătaie, de n-ai s-o uiți toată viața.

Băieții începeau să şuşotească. Nu pricepeau cum putea să-l amenințe cineva în felul ăsta pe Boxer, tocmai pe el. Nu pricepeau o iotă. Pe ici, pe colo, se auzeau strigăte. Boxerul era obligat să spună ceva.

— Ce vorbeşti? zise Boxerul, şi Erik observă spre marea lui satisfacție o nuanță de nesiguranță în vocea acestuia. Cu tine-i uşor – o dreaptă-stângă şi te-am

terminat. Haide, *come on!*[2]

Boxerul îşi ridică mâinile în poziţia de gardă şi făcu vreo doi paşi uşori, ca de dans. Acesta era momentul când trebuia să-i spulbere încrederea în sine. Erik stătea cu mâinile în buzunar, indiferent la garda Boxerului şi la faptul că acum se afla în raza lui de bătaie. Ştia de asemenea că Boxerul nu va lovi atâta vreme cât adversarul îşi ţine mâinile în buzunar.

— Pot să te fac praf şi pulbere dacă am chef, spuse Erik. Dar nu-mi pun eu mintea cu unul care n-are nici o şansă. Aşa că mi-am zis să-ţi dau o şansă. Dar, înainte de toate, un ultim avertisment: nu vrei să plăteşti?

— Nici nu mă gândesc, răspunse Boxerul din spatele gărzii şi îşi adulmecă pumnii pufăind, ca şi cum ar fi purtat mănuşile de box. La vorbit văd că te pricepi, dar încearcă să mă nimereşti dacă poţi!

Boxerul începu să ţopăie în faţa lui Erik, ba înainte, ba înapoi, ba pe laterală, iar Erik zâmbea uşor şi dădea dezaprobator din cap. Mâinile şi le ţinea încă în buzunar şi căuta să prelungească la maximum tăcerea, ca să-i ţină pe Boxer la limita dintre ridicol şi hotărârea de a trece la atac. Continua să ţopăie înainte şi-napoi şi pufăia ca un sălbatic deasupra mănuşilor inexistente.

— Îţi acord două lovituri libere, îi spuse Erik.

Surprins, Boxerul se opri dintr-un pas lateral şi coborî mâinile. Erik profită imediat de efectul uimirii.

— Da, îţi acord două lovituri libere. Te las să loveşti de două ori, să nu zici că n-ai avut şi tu cât de cât o şansă. Dar nici să nu zici că nu te-am prevenit. Ţine minte ce-ţi spun! Şi după loviturile tale libere, păzeşte-ţi sula, c-o să-ţi sară ochii.

Erau acum faţă-n faţă. Boxerul, nemişcat, cu gura căscată, Erik, sigur că frica era pe drumul cel bun.

Îşi scoase încet mâinile din buzunar, strânse pumnii, îi împreună tare de tot la nivelul pieptului, puse piciorul stâng înainte şi, în acelaşi timp, făcu o jumătate de pas înapoi cu dreptul, ca şi cum s-ar fi pregătit să tragă un

şut.

Se apropia momentul decisiv. Acum era important să se gândească la Bătrân. Cu pumnii împreunați la nivelul pieptului, nu dădea impresia că era în gardă, dar îl împiedica pe Boxer să tragă două din cele trei lovituri ucigătoare posibile: nu-l putea lovi în plexul solar şi nici nu-i putea trage un upercut spre bărbie; iar o directă de dreapta peste nas n-ar îndrăzni să-i tragă când era vorba de o lovitură liberă. Boxerul nu prea avea de ales.

— Hai mă, ce dracu! spune Boxerul şovăitor.

— Nu. Rămâne cum ți-am spus. Ai două lovituri libere. Ce, eşti laş? Tremuri că o să te snopesc prea tare după aia?

Grupul de băieți din spatele Boxerului striga şi îl îndeamnă să-l ardă pe adversar cât putea el de tare, dacă tot i se dăduse prilejul. Boxerul încă mai şovăia. Erik începuse să se concentreze şi vedea deja clar imaginea albastră a Bătrânului. Pe urmă îşi auzi propria-i voce repetând îndemnul la cele două lovituri libere, vorbele despre laşitate, etc. Boxerul trebuia să lovească, dar îi era frică. Dădu să lovească şi şovăiala îl opri.

Atunci Erik profită de ocazie:

— Hai, nu-ți irosi şansa, că alta nu mai pupi. Cel puțin arată-ne că nu eşti laş!

Boxerul lansă lovitura pe care n-o mai putea amâna – un swing la maxilar –, dar era atâta şovăială, atâta nesiguranță în mişcarea brațului, încât Erik o primi fără să clipească. Boxerul se uita la el uimit.

— Asta a fost *prima* lovitură liberă. Mai ai una şi urmează bătaia. Şi nu uita ce ți-am spus de sulă.

Boxerul privea nesigur în jur. Fruntea îi lucea de sudoare şi, în spatele lui, băieții însetați de sânge cereau bătaie, indiferent din partea cui, doar să asiste la bătaie, cât mai multă bătaie. Voiau să vadă a doua lovitură liberă şi voiau să vadă ce va urma, ce se va întâmpla cu Boxerul.

În ochii Boxerului se citea disperarea când trase aer în piept şi îi aplică lui Erik un swing în partea cealaltă a maxilarului. Lui Erik îi vâjâia capul. Imaginea albastră se înfiorase şi, timp de o secundă, îşi pierdu claritatea. Acum totul trebuia să meargă extrem de repede, pentru ca Boxerul să nu mai aibă timp să boxeze.

Boxerul îşi coborâse pe jumătate garda – zăpăcit şi înfricoşat să vadă că loviturile nu aveau nici un fel de efect.

Erik îi zâmbea prin ceața care începuse să se risipească; îşi schimbă cu precauție poziția şi-l surprinse pe Boxer cu un şut din piciorul drept care-l nimeri cu o forță uluitoare sub centură. După cum era de aşteptat, Boxerul reacționă instinctiv coborându-şi brațele şi aplecându-se înainte ca să-şi atenueze durerea cu antebrațele. În răstimpul acelor câtorva secunde pumnul lui Erik îi ateriză cu o precizie ireproşabilă la rădăcina nasului.

Erik simți trosnitura osului între articulațiile degetului mare şi ale inelarului. Ce lovitură minunată! Sângele țâşni pur şi simplu din nasul Boxerului care, aşa cum era de aşteptat din partea unui cunoscător, îşi ridică iute capul (unul care nu a făcut box se îndoaie în mod automat înainte) şi, în ciuda stării de şoc vizibilă în albul ochilor, îşi reluă poziția de gardă ca să-şi păzească fața de alte lovituri.

Atunci Erik îşi făcu vânt şi-i trase un şut larg arcuit care, fără nicio greutate, îi păli Boxerului rotula piciorului de sprijin tocmai când încerca să se dea înapoi şi să-şi îndrepte spinarea. Boxerul căzu la pământ cu capul înainte. Problema era rezolvată.

Erik se apleacă şi-i servi replica pe care o copsese pe ultima porțiune a drumului de la bufet la şcoală.

— Am să mă opresc aici cu bătaia, că mi-e milă de tine. Dar ai grijă să ne dai mâine banii, ca să nu mai stai cu frica în sân.

Şi aşa s-a terminat, înainte ca Boxerul să poată

începe boxul.

— Cum dracu' ai putut să încasezi pumnii ăia fără să clipeşti? întrebă Farul.

— Ei, antrenament serios, nu glumă, răspunse Erik, şi toţi din bandă se porniră pe râs fără să ştie că spusese cel puţin jumătate de adevăr.

Când ajunse acasă, Erik observă ca Bătrânul îşi făcuse rost de încă un instrument de tortură. Atârna în vestibul, la vedere. Nu puteai să nu-l remarci – asta şi urmărise probabil. Îşi puse jos ghiozdanul uşurel, apucă instrumentul şi îl cercetă cu atenţie şi pricepere de expert. Era o limbă de pantofi, una din aceea lungă din crom şi cu mânerul învelit cu fâşii de piele. Partea de jos era destul de îngustă, pentru că era un model de damă. Toată limba avea vreo cincizeci de centimetri şi era uşor curbată. O încercă lovind cu ea în gol şi constată că punctul de greutate era jos, spre vârf. Dacă Bătrânul ar lovi de la distanţă prea mică, instrumentul şi-ar pierde foarte mult din forţă. Dar desigur că asta ştia şi el, că doar el îl cumpărase. Trebuie să-l fi găsit într-un magazin; îl întorsese şi pe-o parte, şi pe alta, şi, dacă nu era nimeni prin apropiere să-l vadă, cu siguranţă că-i încercase lovitura aşa, în aer. În orice caz, era un instrument mai periculos decât peria de haine, pentru că energia se concentra pe o suprafaţă mai mică. Şi totuşi era de preferat nuielelor de mesteacăn, ca să nu mai vorbim de cravaşă.

Agăţă limba de pantofi acolo unde o găsise şi se duse în camera lui să citească o serie de benzi desenate ascunse într-un volum de Brehm, *Viaţa animalelor.* La inaugurare va primi douăzeci şi cinci de lovituri, dar pe urmă?

Aşa s-a şi întâmplat. La cină fu anunţat că va primi douăzeci şi cinci de lovituri sub pretextul că avea părul prea lung; probabil că a doua zi, după ce se va tunde, îl vor paşte încă douăzeci şi cinci pentru că „s-a tuns prea puţin”. Masa decurse fără complicaţii, nu i se atrase

prea des atenția să se comporte „manierat”, iar frățiorul nu era pus pe șotii, așa că cina se termină simplu, fără majorarea pedepsei, doar cu o plesnitură peste nas pentru că „avea o privire obraznică”, dar nimic mai mult. Erik se lăsă lovit chiar pe vârful nasului, şi Bătrânului îi străluciră ochii în urma acestui succes pentru că, zicea el, „rapiditatea” o învățase în anii tinereții, când fusese uluitor de talentat la scrimă.

Afară, pe stradă, se auzi scârțâitul unui tramvai care tocmai trecea prin fața casei. La început le venise greu să se obişnuiască cu zgomotul de tramvaie. În afara oraşului, în suburbia înstărită, era mereu linişte seara, când cei mici mergeau la culcare. Se trezeau numai când Bătrânul venea acasă cu taxiul, beat, şi când se înfuria atât de tare din Dumnezeu ştie ce motiv, că punea cravaşa pe Romulus şi Remus care urlau de durere.

Acum erau amândoi morți. Romulus şi Remus erau doi dobermani, aproape complet negri şi neobişnuit de puternici. Dar atâta îi biciuise Bătrânul, că până la urmă înnebuniseră. Cel puțin aşa spusese veterinarul după ce se mutaseră în centru şi se constatase că nu era de trăit în casă cu doi câini care urlau tot timpul. Romulus şi Remus fuseseră duşi la doctor şi li se făcuse de petrecanie. Erik îşi amintea că atunci plânsese singura dată fără să fie bătut. Iubise câinii.

În suburbia înstărită, câinii erau mai tot timpul în lesă. Lesele erau legate de o coardă de oțel prinsă între doi stejari. Când colegii lui Erik veneau pe la el, nu intrau niciodată pe poartă înainte de se asigura că cei doi câini erau bine legați de partea cealaltă a zidului care îngrădea terenul enorm al casei. Toată lumea ştia de câinii lor negri şi cât de răi erau. Odată intraseră gunoierii în curte şi câinii, care din întâmplare nu erau legați, se dăduseră la ei şi-i muşcaseră într-un asemenea hal înainte să apuce Erik să iasă din casă, că se ajunsese la tribunal. Dar pentru că răniții nu erau

decât nişte bieți gunoieri, Bătrânul angajase doi avocați din Stockholm care pledaseră în favoarea lui, spunând că locul unde se întâmplase accidentul era proprietate particulară, că nu le era permis gunoierilor să intre oricum în lăcaşul sfânt al oamenilor şi că oricui trebuia să i se acorde dreptul de a-şi păzi proprietatea în vremuri când furturile erau din ce în ce mai frecvente. Totul se terminase prin conciliere, adică un fel de compromis prin care se stabilise că nu li se putea interzice câinilor să muşte, dar că muşcaseră un pic prea mult, aşa că Bătrânul trebuise să plătească pentru hainele sfâşiate şi onorariul doctorilor, după care cazul fusese încheiat. Erik îl zărise pe unul din gunoieri după vreun an şi încă mai şchiopăta.

Când îi lovea pe câini, Bătrânul folosea cravaşa de piele împletită cu inelul de metal în vârf. Bătrânul îşi lua cravaşa, se îndrepta spre coarda de oțel şi începea să dea, iar câinii urlau, dar îndurau. Cum se putea asta? Erau doar nişte câini, de ce se ghemuiau, urlau, chelălăiau şi se lăsau biciuiți? Nu se temea niciodată Bătrânul că, dacă întrece poate măsura, câinii îşi vor ieşi subit din fire şi vor sări asupra lui să-l omoare? Putea să-i biciuiască nepăsător cinci minute în şir conform unui minuțios ritual, o cravaşă lui Romulus, o cravaşă lui Remus şi aşa mai departe. Când Erik asista la scenele astea, se gândea că, dacă ar fi avut un frate geamăn, probabil că Bătrânul ar fi făcut la fel şi cu ei.

Odată se rătăcise în curtea casei un collie jucăuş. Păstrase distanța, dar se pusese pe lătrat la Romulus şi Remus, care urlau de le curgeau balele şi se smuceau în lesa care-i sugruma. Erik era cocoțat într-un pom şi văzuse totul.

Bătrânul ieşise din casă, aruncase o privire împrejur, se îndreptase cu paşi repezi la Romulus şi Remus şi le dăduse drumul din lesă. Râdea privind ce se întâmplă, încurajându-şi câinii. Striga: „Aşa, şo pă el!” şi „bravo!”.

Vânătoarea se terminase foarte repede, pentru că

Romulus şi Remus, colaborând cu eficiență, îl încolțiseră urgent pe intrusul care schelălăia cu disperare şi-l sfâşiaseră în bucățele. Toată povestea durase câteva secunde. Lui Erik îi rămase în minte imaginea victimei cu burta sfâşiată şi a dobermanilor cu boturile pline de sânge.

Câteva ore mai târziu, pe la timpul cinei, când resturile câinelui fuseseră restituite şi pe jumătate despăgubite în urma unui compromis „demn de un gentleman”, vina căzu pe Erik. Era oricum nevoie de o explicație pentru faptul că Romulus şi Remus nu erau legați şi că se dăduseră la javra aia, care în plus era o javră de expoziție.

Erik înțelesese prea bine că ar fi fost dezastruos să spună că-l văzuse pe Bătrân apropiindu-se de câini, uitându-se în jur şi dându-le drumul cu satisfacție ca să-i vadă cum ucid. Şi dacă ar fi spus, rezultatul ar fi fost dublarea numărului de lovituri sub pretextul că minte. Apoi, ar fi fost obligat să admită că mințise, ceea ce, de asemenea, ar fi majorat pedeapsa. Şi, în fine, ar fi fost pus să-şi ceară iertare şi să promită că nu o să mai mintă niciodată. Deci, cel mai bine era să recunoască imediat. Spuse că se jucase cu câinii, cum făcea de fapt în fiecare zi, dar că pe urmă uitase să-i lege. Şi, stând aşa şi spunând ce făcuse, îl privea pe Bătrân drept în ochi, ca un vinovat care îşi recunoaşte greşeala şi îşi cere iertare. Însă greşeala asta costase bani, aşa că trebuia aleasă o formă ceva mai solemnă de bătaie decât cea obişnuită de după cină. Fură alese nuielele de mesteacăn.

Ritualul nuielelor putea să ia foarte mult timp. În primul rând, trebuia să meargă el însuşi să taie nuiele potrivite scopului respectiv, numai că Bătrânul le găsea regulat câte un cusur când îi erau livrate. Ori era legătura de nuiele prea groasă şi nu se putea folosi din cauza rezistenței prea mari a aerului şi pentru că avea o suprafață de bătaie mult prea mare. Ori era, bineînțeles,

prea subțire, prea uşoară şi deci nu puteai lovi cu suficientă forță. Putea, de asemenea, să aibă coada prea scurtă, şi atunci mişcarea nu dobândea suplețea dorită, sau prea lungă, ceea ce ar fi făcut ca centrul de greutate să nimerească greşit. Cu timpul, învățase cum trebuia să arate o legătură perfectă, dar Bătrânul tot repeta ritualul ăsta de câte ori îşi pusese dinainte în cap. Se începea de la douăzeci de lovituri. Premisa era, aşadar, deja stabilită şi se înțelegea că Bătrânul nu se putea opri la douăzeci când era vorba de viața unei javre de expoziție aparținând altcuiva. Erik ştia că Bătrânul îi va găsi nod în papură şi presupunea că-l va pune să refacă legătura de vreo două sau trei ori, ca până la urmă pedeapsa să ajungă la patruzeci de lovituri.

Însă în ziua aceea, când Bătrânul îşi asmuțise câinii asupra nefericitului ăluia de collie care semăna cu Lassie şi pe care Romulus şi Remus îl sfâşiaseră în vreo trei-patru bucăți, ritualul vergelelor nu se opri decât la şaptezeci şi cinci de lovituri.

Erik ştia că pielea nu rezistă la şaptezeci şi cinci de lovituri fără să plesnească. Avea să curgă mult sânge. Poate că Bătrânul nici nu-şi dădea seama cât de mult sânge avea să curgă.

Ca să se poată apăra împotriva celor şaptezeci şi cinci de lovituri care de pe la a cincizecea încolo aveau să fie sângerânde, trebuia să facă în aşa fel încât să se umple de cât mai multă ură albastră înaintea bătăii; ştia foarte bine lucrul ăsta.

Merseră în odaia copiilor. Bătrânul îl luă de mână pe cel mic, îl duse afară şi închise apoi cu grijă uşa. După aceea, se aşeză pe marginea patului şi lovi cu legătura prin aer ca s-o pună, chipurile, la încercare, de parcă n-o verificase deja de nu mai putuse.

— Dă-ți jos pantalonii, spuse Bătrânul pe un ton neutru.

— Să ştii că te-am văzut, tată. Şedeam sus, în stejarul de lângă leagăne, şi te-am văzut cum te-ai dus la

Romulus şi Remus. Te-ai uitat în jur şi pe urmă i-ai dat mai întâi drumul lui Remus, apoi lui Romulus, şi ai început să râzi când i-ai ațâțat să se repeadă la collie-ul ăla.

Bătrânul îl privi înmărmurit, cu ochii cât cepele. Erik rămase locului, uitându-se fix în ochii holbați ai Bătrânului, hotărât sa nu clipească şi să nu-şi mute privirea, chiar dacă ar fi încasat o palmă. Se concentra exclusiv asupra urii de care avea nevoie.

Durã o eternitate.

Apoi Bătrânul se ridică tacticos şi se duse spre uşă. O deschise, scoase cheia din broasca din afară, încuie uşa de două ori pe dinăuntru şi apoi, cu paşi la fel de tacticoşi, se întoarse spre pat.

— Dă-ți jos pantalonii, spuse Bătrânul cu dinții încleştați.

Nu-şi mai amintea aproape nimic din bătaia aia. Abia în cele din urmă, încă pe jumătate în visul lui albastru, parcă îi apăru mama, plângând şi dând cu pumnii în uşă. Dar sigur nu era.

Îl ținură acasă vreo săptămână. „Gripă”, scrisese Bătrânul pe certificatul de boală trimis dirigintelui. Mult timp după aceea, când veni primăvara şi odaia era inundată de o lumină puternică, descoperi că de jur-împrejur, pe tapetul cu cai şi bărci cu pânze, se vedeau pete mici, maronii, până sus spre tavan.

Pe 6 noiembrie, de sărbătoarea națională, era o vreme ca în filme. Când băieții ieşiră din clădirea şcolii ca să defileze în jurul curții, cu drapelul în fruntea convoiului, se lăsase o ceață s-o tai cu cuțitul. Orchestra şcolii interpreta un marş în care predominau tobele. Corsarul comanda răcnind diverselor formațiuni ale claselor. În cele din urmă, fiecare clasă se instală împărțită pe grupe, patru la număr, fiecare cu şeful de grupă în față. Apoi băieții cântară *Dumnezeu ne este bastion măreț,* după care, în pas de marş şi în sunetul tobelor, intrară

din nou în şcoală şi merseră sus, în aulă, unde directorul avea să le vorbească despre răul din lume.

Rusia ocupase Ungaria şi comunismul punea în pericol libertatea. Directorul vorbi despre marele război mondial şi le spuse băieţilor că fusese corespondent de război. Nu era prea limpede ce făcea un corespondent de război, dar, judecând după cele povestite, directorul avusese o contribuţie însemnată la felul în care se terminase al doilea război mondial. Acum însă exista pericolul ca vârtejul răului să arunce din nou ţara şi poporul în război. Dar poporul nostru avea tradiţii de care trebuia să fim mândri, şi ziua pe care o sărbătoream era, printre altele, menită să ne aducă aminte de acest fapt. În ciuda unei aparente inferiorităţi iniţiale, Gustav II Adolf îi învinsese până la urmă pe ruşi şi făcuse din Baltica o mare interioară suedeză. Elementele hotărâtoare ale acestei victorii fuseseră disciplina, obiceiurile noastre simple şi calităţile rasei noastre. Iar noi, băieţii, reprezentam viitorul ţării şi era de datoria noastră să apărăm Suedia. Chiar dacă n-aveam să ne aflăm într-o confruntare militară deschisă, urma să participăm de-a lungul vieţii la un alt fel de război, la locurile noastre de muncă, unde fiecare efort pe care urma să-l înregistrăm pe calea progresului personal avea să ne facă şi ţara mai puternică şi mai rezistentă. Asta era şi esenţa democraţiei, pe care trebuia noi s-o apărăm. Pentru moment, câmpul nostru de bătaie era şcoala de cultură generală. Ea era sursa forţei naţionale, în sensul că noi, devenind funcţionari, tehnicieni, inventatori, ofiţeri, şefi de întreprindere sau altceva folositor, făceam ca ţara noastră să fie superioară din punct de vedere tehnic şi moral unui agresor barbar, chiar dacă acesta ne-ar întrece ca număr şi armament. Curând urma să aibă şi Suedia arme nucleare cu care să poată distruge Leningradul dacă era atacată. Gândiţi-vă la toate acestea şi acum marş în clasele voastre şi continuaţi lupta de apărare

împotriva răului.

Clasa lui Erik trebuia să aibă ora de muzică şi profesorul de muzică era din categoria profesorilor răi. În capul lui Erik, profesorii erau buni sau răi după un criteriu foarte simplu. Despoții, cei care băteau şi urlau, erau răi. Cei care nu băteau erau buni. Față de cei răi, trebuia să te revolți. Celor buni le erai supus. Şi clasa asculta de Erik.

Profesorul de muzică avea o bărbiță rară, ca de capră, iar părul lung îi cădea pe frunte de îndată ce se repezea printre rânduri agitând indicatorul sau o riglă ca să pună la punct vreo necuviință.

Aflat încă sub impresia atmosferei solemne a dimineții, le ținu un mic discurs în legătură cu ruşii, după care dădu ordin să se cânte *Dumnezeu ne este bastion măreț.*

— Dom' profesor vrea să spună că dacă vin ruşii noi o să-i nimicim cântând? întrebă Erik batjocoritor şi bineînțeles că asta declanşă chicoteli în clasă.

Chicoteala nu încetă. Băieții o prelungiră anume ca să provoace pedeapsa. Profesorul se lăsă provocat, înşfăcă un indicator şi se repezi spre Erik.

Erik se ridică rapid în picioare şi îi captă profesorului privirea. Acesta ridică indicatorul, dar ezită văzând că Erik stătea nemişcat, ca şi cum nici nu se gândea să se ferească de lovitura pe care urma s-o primească. Erik aşteptă câteva secunde pentru ca profesorul să-şi consume şovăiala şi să atingă punctul când ar fi trebuit să-i tragă lovitura.

— Dacă dai, spuse Erik, o să regreți la fiecare lecție de acum înainte şi până la sfârşitul trimestrului.

Mirat, profesorul îşi coborî indicatorul cu câțiva centimetri şi Erik ridică uşurel mâna stângă ca să-l prindă înainte ca lovitura să-i atingă obrazul.

— Mă ameninți? rosti gâfâind profesorul cu bărbița de capră.

— Îți place să dai în noi şi o să te coste, spuse Erik

ridicând mâna stângă suficient de repede ca să poată prinde indicatorul exact în clipa când acesta se afla la zece centimetri de fața lui.

Îl luă în mână, nu-i dădu drumul şi iar îl privi pe profesor drept în ochi.

— Aşa crezi, că poți să te impui dacă ne pocneşti cu indicatoare şi rigle, spuse Erik, continuând să-l tutuiască pe profesor, dar ai să vezi că uneori e imposibil să dai în noi. Ți se spune Şurubul, dar de fapt arăți ca o capră, aşa că de acum încolo o să-ți spunem Capra.

Lăsă indicatorul din mână şi se aşeză. Începu imediat să bată din palme şi, în ritmul bătăilor, să scandeze „capra naibii, capra naibii, capra naibii...”, dând încurajator din cap către Göran şi Farul, care i se alăturaseră. Profesorul era năucit şi corul tot creştea. Până la urmă, toată clasa striga la unison, dirijată de tactul palmelor lui Erik. Capra, pentru că de acum înainte aşa îl chema pe profesor, o zbughi din clasă.

Consecințele erau inevitabile. După pauza mare, directorul îl convocă pe Erik la interogatoriu. O astfel de convocare în biroul directorului era ceva de groază; nu numai pentru că presupunea întotdeauna ceva extrem de serios, care ducea la sancțiuni ştiute, din cele mai neplăcute, dar şi pentru că avea sub birou un câine-lup bosumflat care mârâia tot timpul.

Erik se pregăti cum se cuvine în vederea interogatoriului. Îşi scoase pantofii ascuțiți albaştri din piele întoarsă şi îi puse pe ai lui Johan Grăsanul, unii gen dixie, cu botul rotunjit şi talpă groasă. Îşi făcu o pieptănătură de băiat cuminte, cu părul mai lins şi cu bretonul dat într-o parte, iar haina de mătase roşie şi-o lăsă afară, pe coridor. Asta era pregătirea fizică a confruntării cu autoritatea. Partea a doua era felul de a vorbi. Erik putea să imite cu uşurință limbajul unui adult educat din clasa mijlocie şi asta făcea mereu impresie bună asupra oamenilor mari. Le era familiar,

pentru că recunoşteau fie propriul lor limbaj, fie limbajul autorităților. Pentru ei, un asemenea limbaj era o garanție de inocență, de bună creştere, precum şi proba de calificare pentru un loc la liceu. Limbajul te putea scăpa şi de exmatriculare. Lucrul cel mai îngrozitor care ți se putea întâmpla era să fii exmatriculat. Asta însemna că în viitor porțile şcolii îți erau închise, că trebuia să te împaci cu o viață de lefegiu obişnuit şi să renunți la gândul unei cariere frumoase.

Directorul stătea la birou, câinele mârâia acolo jos şi în spatele directorului şedea în picioare Capra. Eric îl salută cu voce tare pe director, se înclină cu oarecare rezervă în direcția Caprei şi se postă în fața biroului cu mâinile la spate şi picioarele uşor depărtate. Erik socotea că o astfel de poziție dădea de furcă, din punct de vedere psihologic, unui adult care plănuia o bătaie. Nu e uşor, de pildă, să tragi o palmă cuiva care stă cu mâinile la spate şi nu se poate apăra.

— Sper că eşti conştient că istoria asta trebuie să aibă urmări asupra notei la purtare, spuse mai întâi directorul.

— Da, domnule director, răspunse Erik, înțeleg foarte bine că în urma acestui incident va fi probabil necesar să mi se scadă nota la purtare.

— Şi ce concluzii eşti pregătit să tragi din situația asta?

— În primul rând, că oricine se comportă urât față de un profesor, lucru de care m-am făcut fără îndoială vinovat, trebuie să suporte în mod inevitabil diverse represalii, ca de exemplu nota scăzută la purtare. În al doilea rând, că totuşi uneori se pot naşte situații care în mod inevitabil conduc la o confruntare de acest gen, pentru că o altă cale nu există.

— Câți ani ai tu, Erik?

— Paisprezece. Paisprezece şi jumătate.

Directorul se uita tăcut la masa de scris, frecându-şi

cu mâna chelia. Erik habar n-avea ce simțea directorul sau la ce se gândea.

— Aşadar, continuă directorul după câteva clipe, în primul rând trebuie să-i ceri iertare domnului profesor Torsson. Pentru că presupun că ai respect pentru un profesor, nu?

— Nu, domnule director, nu am.

Directorul îşi ridică privirea. Începu să se schimbe la față, iar vinele de la tâmple parcă i se umflau. Oricum, reuşi să-şi păstreze cumpătul şi continuă:

— Ori îți retragi cuvintele, ori, dacă nu, trebuie să te explici, şi să te păzească Dumnezeu dacă nu eşti în stare să vii cu o explicație ca lumea.

— Prefer să explic. Să spui că respecți un „profesor” nu are sens, deoarece „profesor” este doar un titlu. Întrebarea este dacă poți să respecți omul din spatele titlului şi, în cazul de față, eu nu pot. Domnul profesor Torsson crede că poate transmite elevilor cunoştințe de muzică dând în ei cu indicatoare şi rigle. Dacă dânsul îşi cere scuze, atunci o să-i cer şi eu scuze, dar altfel, nu.

Explozia de furie a directorului fu de neînchipuit, aidoma unei catastrofe naturale. Mare lucru nu desluşi Erik din zbieretele directorului, în afară de faptul că, în calitatea lui de băiat de şcoală de 14 ani, care nu era capabil să câştige nici cât să-şi cumpere o pungă cu bomboane, nu avea dreptul să vorbească despre respect sau despre cine nu merită respect. În rest fu ca o furtună care-i vâjâia pe la urechi.

În toiul furtunii, directorul se întoarse către Capră şi-i spuse ceva, după care Capra se topi ruşinată prin uşa din spate, iar furtuna mai continuă o bucată de timp. Erik nu putea să acorde atenție şi perdafului pe care i-l trăgea directorul, deoarece îşi folosea toată energia ca să stea drept fără să se clatine, să-şi țină ochii deschişi, să-l privească pe director țintă în ochi şi nu cumva să-l apuce vreun râs nervos.

— Deci, spuse directorul frecându-şi fruntea, vei avea

nota scăzută la purtare. Şi bagă de seamă, te previn cât se poate de serios să nu mai vii la mine încă o dată cu o asemenea problemă. Ai priceput?

— Da, domnule director, am priceput.

— Şi-acum pleacă de-aici, ticălosule.

— Vă mulțumesc, domnule director. Bună ziua.

În clipa în care Erik apucă clanța, directorul îl chemă înapoi.

— Şi încă ceva – acum, că am pus la punct chestiunea de azi. Tu ai şi unele calități. Ai darul vorbirii şi ai curaj. Cultivă-ți calitățile, Erik, nu mai intra în belele! Şi acum, du-te!

Dar desigur că directorul înțelesese totul greşit. „Darul vorbirii” nu era niciun fel de talent, era un simplu mijloc de apărare, ca atâtea altele. Şi curajos? Poate dacă ar fi încercat să-şi țină echilibrul pe coama acoperişului şcolii la douăzeci şi cinci de metri de pământ. Dar ca să se apere, asta nu era o dovadă de curaj. După director, un şoricel e şi el curajos când e înghesuit într-un colț de o pisică, adică în clipa când nu mai are nimic altceva de ales. Cel care trăia cu un tată ca Bătrânul trebuia să învețe să fie curajos, ca un şoricel prins la strâmtoare.

Era totuşi mai uşor de explicat cum stăteau lucrurile cu respectul față de profesori. Capra folosea bătaia şi de aceea i se făceau zile fripte în clasă. Bibanul, adică profesorul de fizică şi matematică, folosea de asemenea bătaia. Erik provoca atâta haos la orele lui, că până la urmă Bibanul luase o măsură radicală şi, de cum intra în clasă, spunea: „Bună ziua, băieți, stați jos; şi tu, Erik, ieşi afară pe coridor!” Dar cu Tortul nu era aşa. Profesorul de istorie, Tortul, un bărbat zvelt, dar ieşit deja la pensie, era profesor docent şi transforma ora de istorie în arenă de lupte şi aventuri. Cu indicatorul în chip de sabie („o sabie romană mai scurtă” din ziua în care pur şi simplu o rupsese pe genunchi) şi echerul în chip de scut, se urca dintr-un salt pe catedră ca să

demonstreze cum pornise falanga macedoneană la atac atunci când Alexandru cel Mare a cucerit lumea. Tortului nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să pedepsească elevii, darămite să-i lovească. Iar elevul care ar fi avut proasta inspirație să deranjeze o asemenea lecție ar fi fost calul de bătaie al întregii clase în recreația imediat următoare.

Sau profesoara de engleză, Anna: după toate aparențele, avea sorții împotriva ei într-o clasă cu treizeci şi cinci de băieți. Era o doamnă firavă, cu poşetă şi o mască de plastic pe față în zilele când se simțea purtătoare de bacili şi nu voia să-i molipsească. Era mai scundă decât cei mai mulți dintre ei, dar privirea îi devenea extrem de aprigă de îndată ce vreunul din băieți îndrăznea să sufle o vorbă şi să deranjeze lecția. Atunci îi dăscălea îndelung şi apăsat despre respectul pe care trebuiau să-l aibă pentru cunoştințe şi pentru muncă. Vorbea cu atâta seriozitate şi era fără îndoială atât de sinceră în cele ce spunea, că nu putea decât să inspire respect.

Sau profesorul de biologie şi geografie, Ivar-Luptătorul (practicase lupte greco-romane în tinerețe): niciodată n-ar fi ridicat el mâna să dea într-un elev. Prin urmare, orele lui erau exact opusul orelor de suedeză ale Fetişcanei care, de îndată ce primea un răspuns greşit la întrebările ei idioate despre punctuație, se şi repezea la inculpat şi dădea să-l tragă de ciuf sau de ureche.

Dar era chiar atât de simplu? Avea asta legătură cu profesorul? Însemna asta că cel care folosea bătaia avea de înfruntat rezistență şi balamuc în clasă, iar cel care nu bătea avea elevi ca mieii? Sau avea poate de-a face cu însăşi persoana lui Erik şi cu faptul că profesorul care bătea elevii îi trezea în minte imaginea Bătrânului şi nevoia de a opune rezistență, aşa că toată banda lui plus cei cărora le era frică de bandă se porneau pe scandal de îndată ce dădea el tonul?

Nu înțelegea exact cum stăteau lucrurile. Şi nici

profesorii nu înțelegeau prea bine, pentru că la consiliile pedagogice aveau loc discuții violente între jumătatea corpului didactic care îl descria pe Erik ca fiind un elev blând, cuminte, care îşi vedea de treabă, un băiat deosebit de inteligent şi ambițios, şi cealaltă jumătate, pentru care Erik era sămânță de gangster, plin de cruzime, care nu avea ce să caute pe băncile şcolii şi căruia i-ar fi prins mult mai bine să fie trimis la o casă de corecție, eventual la o şcoală de mecanici de maşini sau ceva de genul ăsta. Erik era mereu confruntat cu cele două imagini ale persoanei lui: ba i se trăgeau muştruluieli duşmănoase, ba era lăudat la sfârşitul lecției. După el, ambele părți aveau de fapt dreptate.

Bine nu era. Dar, în fond, nu puteai să nu protestezi când te bătea cineva. Pe urmă, mai era şi şef de bandă, aşa că el era răspunzător de organizarea rezistenței. Dacă n-ar fi pus el stavilă Caprei, nimeni altul n-ar fi făcut-o.

În consecință, nu exista nicio portiță de scăpare decât să iasă din bandă, să-i lase să se descurce singuri, deşi nu prea vedea cum aveau să facă ei asta. Pe de altă parte, singurii lui prieteni din lume erau tocmai băieții din bandă. Dar putea fi sigur de asta? Poate că le era frică de el, poate aveau doar nevoie de cineva care să ia decizii şi să organizeze ce era de făcut, fără să fie cu adevărat prieteni cu cel care lua hotărâri peste ei sau organiza totul fără să aibă şi ei un cuvânt de spus.

Activitatea administrativă a bandei se lărgise în ultimul an. Pe de o parte, se împrumutaseră mai mulți bani, pentru că Erik micşorase dobânda. Asta însemna că numărul celor care împrumutau crescuse şi că nu mai era nevoie prea des de bătaie pentru încasarea datoriilor, dar trebuia să țină cineva ordine în hârtii şi să se ocupe de contabilitate. Când Johan Grăsanul îşi oferise serviciile, banda îl acceptase. Johan Grăsanul ținea evidența tuturor împrumuturilor şi avea grijă de încasări. Pentru asta primea o mică retribuție. Din clipa

în care devenise membru, Johan Grăsanul nu mai fusese luat în zeflemea pentru cum arăta; de îndată ce intrai în bandă, ceilalți trebuiau să te apere.

Tot lui Johan Grăsanul i se încredință şi evidența plăcilor de patefon furate, când banda iniție această activitate.

Totul începuse foarte simplu. Göran cu Kacke şi Farul intraseră într-un magazin de muzică din apropiere şi, când vânzătorul întorsese spatele, şterpeliseră un teanc de plăci cu Elvis şi Pat Boone pe care le ascunseseră sub scurtele de piele şi ieşiseră din magazin. Erik confiscase discurile şi le vânduse cu ajutorul lui Johan Grăsanul în curtea şcolii, iar câştigul intrase în casa de bani comună. Şi aşa clociseră ei planul.

După vreo lună, povestea asta luase proporții mari de tot şi se creară neplăceri. Jumătate din şcoală venea cu comenzi pentru ultimele discuri rock, care se vindeau în curte cu o reducere de cincizeci la sută.

Cele zece magazine de muzică din apropiere erau pungăşite în mod sistematic, într-o ordine stabilită de Erik. Se mergea la şterpelit în ordinea acelor de ceasornic şi nu puteai să revii la acelaşi magazin şi să foloseşti aceeaşi manevră.

Trucul era simplu. Băiatul nr. 1 intra în magazin, se interesa de o piesă clasică anume, pe care dorea să o şi asculte. La ora prânzului era cam lipsă de vânzători; în timp ce vânzătorul începea să caute fredonând prin rafturi, veneau băiatul nr. 2 şi băiatul nr. 3, se uitau pe fițuicile cu comenzi şi se încărcau cu un număr x de *Rockn' Roll III* şi un număr y de *Tutti Frutti* cu Little Richard şi altele asemenea. Aceştia ieşeau apoi din magazin. Mai rămânea doar băiatul nr. 1, care îşi asculta discul. După aceea îl cumpăra, pleca şi arunca discul în primul coş de gunoi.

Aşa arăta planul, şi banda considera că afacerile mergeau strună. Profitul şi-l împărțeau în mod echitabil sau cumpărau toți câte o haină din mătase imprimată

cu balauri sau alte lucruri folositoare. Pentru Erik era de la sine înțeles că după un timp toată afacerea asta avea să sară în aer.

Dar aceştia erau singurii lui prieteni şi pe prieteni trebuie să-i sprijini. Nu poți să dispari dacă prietenii au nevoie de tine, dacă banda nu se descurcă fără spiritul tău organizatoric, pentru că n-ar mai putea fi aceeaşi bandă. Aşa credea Erik. Prietenii trebuie să se ajute, toți pentru unul şi unul pentru toți, iar el le sărise mereu în ajutor. Nu de mult, îl cususeră deasupra sprâncenei stângi cu cinci copci – dovadă că era mereu gata să-şi apere un prieten.

Într-o zi se întorcea cu Göran de la centrul de activități extraşcolare, unde se aflau mesele de ping-pong. Erau în drum spre şcoală când, pe o stradă îngustă, dădură peste o bandă întreagă de golani de la şcoala primară. În fond, nu aveai de ce să-ți fie teamă de astfel de golani. Nu prea ştiau sa se bată, erau laşi, le cădea greu fisa, se comportau cu prea multă agresivitate şi prea puțină tactică. Dacă-ți ieşea în cale unul singur, fără ceilalți, puteai pur şi simplu să te uiți la el de sus, şi gata.

Dar acum era toată banda, cu armele lor ridicole – bâte şi lanțuri de bicicletă. Erau cu totul vreo şapte sau opt; nu era de stat pe gânduri, trebuia s-o iei la picior.

Din păcate, Göran alerga cam încet. Când Erik nu mai auzi paşi în urma lui, se opri, se întoarse şi văzu că Göran le căzuse în plasă. Primii cinci sau şase îl încercuiseră şi îl înghesuiseră în zidul unei clădiri ca să-l ia imediat în primire. Ar fi urmat o bătaie zdravănă.

Erik rămase câteva clipe pe gânduri. Gâfâia din greu şi, fiind obligat să se hotărască repede, inima îi bătea mai-mai să-i iasă din piept.

Ar fi durat prea mult să alerge după întăriri.

Să despartă banda în două n-ar fi mers, sau mai bine zis n-ar fi ajutat la nimic, pentru că Göran oricum n-ar fi făcut singur față unui grup de patru, cinci indivizi.

Să-i ameninţe de la distanţă cu o răzbunare formidabilă, n-avea niciun sens. Ei tot l-ar fi făcut zob pe Göran.

Dar nici să-şi vadă de drum nu putea şi nici să stea aşa locului şi să se uite la ei. Göran era prietenul lui şi unui prieten trebuie să-i sari în ajutor.

În secunda în care luă hotărârea, începu să alerge pe o traiectorie arcuită ocolind grupul care-l încolţise pe Göran, dar reuşind să-i taie drumul unuia din cei mai mici din bandă, care tocmai îi ajungea pe ceilalţi „vânători" din urmă. Când îl văzu pe Erik apropiindu-se, puştiul ridică neîndemânatic bâta drept în sus şi diafragma îi rămase descoperită.

Erik îi smulse bâta din mână şi alergă mai departe spre grupul care-i ţinea prizonier pe Göran, lipit de peretele casei. Observă că nu începuseră încă să-l bată, probabil ca să prelungească triumful. Erik apucă să tragă vreo trei lovituri zdravene cu bâta ca să destrame formaţiunea agresorilor şi-i strigă lui Göran să fugă. Văzu cu coada ochiului cum Göran se strecoară din cerc şi o ia la picior.

Apoi, dintr-o dată, n-a mai fost nimic de făcut. Îl încercuiseră şi nici vorbă să poată scăpa.

Trei băieţi erau răniţi şi sângerau. Din aceştia, doi şedeau încă pe jos, dar după Erik nu părea să fie prea grav. Nu lovise să-i rănească, ci doar să-i zăpăcească şi să le spargă cercul unde-l prinseseră pe Göran. Golanilor de la şcoala primară le mai era puţin frică de Erik, dar frica asta avea să le treacă destul de repede şi cu „darul vorbirii" nu putea să iasă acum din impas.

Soarele strălucea şi pe stradă trecu un camion ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic neobişnuit. Erik îşi măsură cu privirea adversarii. Aveau pantaloni scurţi, pantofi grosolani şi pesemne că miroseau a gaz de la o poştă. Îi urau pe toţi băieţii de la gimnaziu, dar acum, în ochii lor, nu se citeau numai ura, teama trecătoare şi plăcerea triumfului iminent, era ceva în plus, ceva

câinesc, ca şi cum aproape că nu-şi dădeau seama în ce situaţie uluitor de avantajoasă se aflau. Erau aidoma lui Romulus şi Remus care l-ar fi putut sfâşia pe Bătrân aşa cum îl sfâşiaseră pe acel collie, în loc să se supună urlând de durere sub loviturile cravaşei.

Doi din golani erau mucoşi; tuşeau de gâfâială şi din cauza tensiunii nervoase. Privindu-i, Erik simţea cum i se topeşte agresivitatea. Ce sens ar fi avut un război idiot între şcoala lor şi a lui? Cu atât mai puţin pentru ei, elevi de gimnaziu. Nu aveau nevoie de război pentru ca mai târziu, în lumea adulţilor, să fie superiorii sau şefii golanilor ăstora.

Erik îşi ţinea bâta solid în mână ca să pareze prima lovitură. În fond, precauţia era inutilă, l-ar fi nimerit oricum. Unul din cei de pe laterală ar fi putut să se furişeze în spatele lui şi să-i tragă una peste ceafă în timp ce el se concentra asupra celor care-i atacau din faţă. Simţi o moliciune în mâna cu care ţinea bâta şi o aruncă apoi uşurel în faţa lui, pe jos. Lemnul bâtei lovi trotuarul, într-o tăcere mormântală.

— Mă dau bătut, spuse Erik. Tot n-am nicio şansă când voi sunteţi opt şi eu singur.

Tocmai îi dăduse prin cap că aşa făceau animalele de pradă. Uneori, când se încaieră lupii, cel care se află dedesubt se predă, îşi întinde beregata pentru ca ceilalţi să-şi bage colţii în ea, şi în felul asta învingătorilor le dispare instantaneu agresivitatea.

La început părea că o să meargă. Golanii de la şcoala primară fuseseră luaţi prin surprindere. Şovăiau dacă să lovească mutra unuia care nu se apăra nici măcar cu braţele. Probabil că ura lor faţă de şcoala lui Erik era prea puternică.

Erik suportă primele patru, cinci lovituri stând locului şi fără să se apere. După aceea dădură în el metodic şi cu precizie, ca să-l doboare. Pesemne că îşi pierduse cunoştinţa înainte de a se prăbuşi la pământ. Pe urmă îl luară în şuturi.

După nici trei săptămâni, Erik începu să meargă din nou la orele de gimnastică şi debută ca inter dreapta în echipa şcolii. Îi puseră copci pe frunte şi pe un braţ, deasupra cotului; câteva coaste îi erau uşor fracturate. Dar avea toţi dinţii întregi.

La început, banda petrecuse mult timp căutând o cale să se răzbune. Discutaseră şi dacă n-ar fi bine să se înarmeze exact ca golanii de la şcoala primară. Kacke îşi făcuse rost de un stilet.

Dar Erik le interzise orice răfuială. Argumentele lui de bază erau că se pierdea inutil o groază de timp în detrimentul afacerilor şi că ar fi arătat jalnic să fie văzuţi cutreierând străzile oraşului înarmaţi cu bâte. În afară de asta, conflictul nu s-ar fi terminat niciodată. Ori de câte ori golanii ar fi mâncat bătaie, ar fi căutat să le-o plătească, prinzându-i nu în front, ci pe fiecare din bandă, unul câte unul. Şi-ar fi irosit tot timpul purtând un război care nu le-ar fi fost de absolut niciun folos.

Trebuie să ai un motiv ca să te iei la bătaie cu cineva. E deplorabil să te baţi doar de dragul bătăii.

Mai erau şi alte motive, dar Erik nu voia sau nu putea să le discute. În mintea lui, era în primul rând vorba de privirea aceea de câine pe care o observase în ochii golanilor. Presupunând că într-o bună zi banda ar fi pus mâna pe doi-trei golani din ăştia, ar fi fost imposibil să-i baţi. La fel cum nu puteai să pui biciul pe Romulus şi Remus. Ei îi urau pe cei de la gimnaziu şi asta era poate de înţeles. Dar era imposibil ca din acest motiv să-i urăşti şi tu. Nu erau în stare să-i snopească în bătaie ca lumea pe unul de la gimnaziu nici dacă erau opt contra lui.

Până la urmă, afacerile s-au împotmolit. Erik bănuia de mult că aşa o să se întâmple. Poliţia le-a întins o cursă lui Kacke, Göran şi Farului, i-a prins în flagrant şi gata, n-a mai fost nimic de făcut.

Fuseseră prinşi, aşa cum era şi de aşteptat, pentru că

se duseseră la aceleaşi magazine trei zile în şir. Ideea era ca magazinele de discuri să fie jefuite după modelul „evantai”, cu şcoala ca punct de pornire, astfel încât să dureze cam două săptămâni până să se între din nou în acelaşi loc. Selecția magazinelor o făcuse Erik personal care, ajutat de Johan Grăsanul, întocmise planul pe care banda trebuia să-l urmeze ca atare. Şi totuşi trei dintre ei socotiseră că distanța asta în timp era inutil de lungă şi hotărâseră să meargă în acelaşi magazin trei zile la rând. În ziua a treia, poliția era acolo şi puse mâna pe ei la ieşirea din magazin. Urmă o serie interminabilă de interogatorii la poliție, cu asistenți sociali şi cu directorul. Lumea vorbea că fusese spartă o bandă de adolescenți.

Interogatoriile îl puseră pe Erik într-o dilemă morală. Din câte ştia el, cel chemat la interogatoriu era întotdeauna presupus vinovat. Nu trebuia să fie cu adevărat vinovat, dar aşa era privit. Prin urmare, dacă negai, nu făceai decât să-ți îngreunezi situația şi să-ți măreşti pedeapsa. Era, aşadar, cel mai bine să recunoşti tot ce ți se imputa, apoi sa te căieşti şi aşa mai departe.

În felul ăsta ar fi putut să iasă foarte uşor la liman. Cel puțin aşa credea. N-ar fi trebuit decât să adopte vocabularul de adult intelectual, să se lamenteze puțin şi să spună că părinții erau în divorț, că maică-sa avea probleme cu nervii, apoi să mai invoce câteva motive minore, nişte scuze şi gata. Fiind convins că ceilalți îşi vor nega vina, deoarece prietenii îşi juraseră să nu se toarne niciodată unul pe altul, el ar fi apărut ca victima nevinovată a celor mai mari şi mai escroci decât el şi ar fi scăpat de exmatriculare, în timp ce anchetatorii, influențați de mărturisirea lui, i-ar fi prins încet, dar sigur, în capcană pe ceilalți, care îşi periclitaseră situația negând.

Prin urmare, negă tot şi semnală că nu existau dovezi împotriva lui. Niciunul din vânzători nu putuse afirma că el ar fi fost unul din vinovați, asta şi datorită faptului

că la interogatoriu venea altfel îmbrăcat şi altfel pieptănat. Dar şi pentru că, având răspunderea principală pentru distribuirea mărfii furate, nici nu prea avusese timp să ia parte activă la munca de teren.

Oricum, negă totul, iar după interogatoriu află de la ceilalţi că şi ei negaseră – bineînţeles.

Asistenţii sociali făcură nişte cercetări stranii bazate pe interviuri cu întrebări de mare fineţe psihologică, de genul: „Îţi urăşti părinţii?” („Normal că nu, îi iubesc pe amândoi.”), formulare de completat cu răspunsuri la o serie de întrebări din cele mai puerile, sau teste în întuneric. Te puneau să atingi nişte pietre, după care aprindeau lumina şi îţi cereau să spui în ce ordine le-ai atins. Banda a fost suspendată de la ore pe toată perioada cercetărilor.

Urmă verdictul. Fură chemaţi cu toţii la director. Se aşezară în sala de aşteptare cu cei doi palmieri şi tabloul cu Iisus pe cruce şi au fost poftiţi înăuntru unul câte unul. Cel care intra ieşea apoi pe uşa din spate. Erik presimţea că va fi chemat ultimul şi că apoi nu-şi va mai vedea probabil niciodată prietenii. Nu ştia de ce, dar era aproape sigur că nu-i va mai vedea niciodată.

Şi aşa a fost.

Farul a fost penultimul care a dispărut. După numai câteva minute, secretara directorului apăru în pragul uşii şi-l chemă înăuntru, ca la dentist.

Când intră, toată lumea aştepta în tăcere. Se opri în mijlociii încăperii cu mâinile la spate şi căută să aibă o privire cât mai neutră. Câinele-lup mârâia şi de la pendula din colţul camerei se auzea un tic-tac greoi, ca şi cum timpul a fi înaintat şovăind. Pe figura directorului nu se putea citi nimic. Nu îi erau umflate vinele la tâmple, culoarea feţei era cât se poate de obişnuită, chiar şi ochii prevestitori de rău erau calmi. Unul din asistenţii sociali prezenţi avea o mină care nu exprima altceva decât dezgust prost mascat. Mai erau doi din profesorii buni, precum şi mărunţica doamnă

profesoară Anna, care plânsese şi ținea strâns o batistă în mâna dreaptă. Lui Erik nu-i era greu să înțeleagă cam cum stăteau lucrurile – mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina vreodată. La început, directorul vorbi cu stăpânire de sine.

Îşi adună în mod demonstrativ un teanc de hârtii răvăşite în fața lui pe birou şi declară că de data asta şcoala şi autoritățile merseseră până la rădăcina problemei. Se constatase că de-a lungul anilor Erik făcuse pe despotul în şcoală, impusese un regim de intimidare şi maltratare a colegilor şi că furtul, camăta şi vânzarea de obiecte furate fuseseră la ordinea zilei. El fusese inițiatorul şi organizatorul furtului de discuri şi n-avea niciun sens să nege. Toți ceilalți băieți dăduseră dovadă de suficient discernământ ca să-şi mărturisească pe deplin vina. Pentru ei, cel puțin pentru unii din ei, mai era ceva speranță. Dar el, Erik, îi obligase să meargă la furat şi ei nu îndrăzniseră să se împotrivească, de frica represaliilor. Bietului Göran mai că-i dăduseră lacrimile dezvăluind cât de înfricoşat fusese tot timpul. Sărmanul băiat le povestise cum plângea nopțile de frică şi câte regrete îl chinuiau, dar că Erik îl silise, înfricoşându-l, să continue acest gen de activități.

Cel care îşi terorizează şi îşi chinuie colegii într-un asemenea hal nu merită să aibă parte de educația care se dă în şcoală. Aşa ceva era suficient pentru exmatriculare.

Rămânea, desigur, întrebarea de ce tocmai Erik devenise ce devenise. Probabil că ceea ce-i lipsea lui în viață era o mamă zdravănă de bătaie.

Cât priveşte învățătura, unii profesori îi găsiseră circumstanțe atenuante, spunând că Erik era un elev deosebit de dotat. Poate că trebuia subliniat lucrul ăsta, chiar dacă ar fi rămas doar în procesul-verbal.

Din punctul de vedere al directorului, acestea nu erau circumstanțe atenuante, ci, dimpotrivă, agravante. Cu

elevii mai săraci cu duhul, ca de exemplu cu Karisson (Farul), poți să fii ceva mai îngăduitor, să înțelegi că se pot lăsa duşi de nas, dar pedeapsa trebuie să fie cu atât mai drastică pentru unul care în mod conştient îşi abate colegii de la calea cea dreaptă. Pentru mai mare siguranță, se procedase la teste individuale cu toți băieții implicați în delict, făcute de către experți psihologi de pe lângă comitetul pentru ocrotirea copilului. În cazul lui Erik, rezultatul testului fusese de-a dreptul înspăimântător. Nu pentru că dovedea cât de inteligent este – nimeni nu se aştepta la altceva –, ci pentru că partea testului referitoare la personalitatea lui dezvăluia un caracter crud şi criminal, aproape incurabil. Aşa că era destul de lesne să se tragă o concluzie (în acel moment, în fine, directorul îşi mobiliză indignarea, vinele tâmplelor i se umflară, i se înroşiră, şi părul îi căzu pe frunte).

— *Eşti răul încarnat şi cei ca tine trebuie nimiciți!* urlă directorul.

Cuvintele ricoşau de colo colo în capul lui Erik ca nişte păsări captive într-o colivie. Nu mai putea să perceapă dar ce-i zicea directorul, dar verdictul era că va fi exmatriculat chiar în ziua aceea, că va părăsi liceul cu nota zero la purtare şi că directorul în persoană îşi va avertiza colegii de la alte licee din oraş ca nu cumva să rişte şi să-şi expună şcoala unei catastrofe morale asemănătoare celei prin care trecuse liceul lui.

În acea clipă Erik făcu stânga-mprejur şi ieşi din biroul directorului ca să nu-l mai audă. Când să închidă uşa, observă că se făcuse linişte deplină înăuntru.

Ajuns în curtea şcolii, se opri să-şi plimbe ochii pe toată întinderea aceea de asfalt. Departe, spre ieşirea din stânga, un grup juca oină. Unii jucau „mingea la perete”, pe latura scurtă a sălii de gimnastică. Alții se antrenau la săritura în lungime sub castani. Trei băieți dintr-a cincea se întorceau de la brutărie, fiecare cu câte o franzelă dulce învelită în hârtie albă. Sub castani se

vedeau deja fructele răspândite pe pământ. Soarele strălucea, pe cer nu era nici urmă de nori şi pe el nu-l vedea nimeni.

Vorbele directorului îi răsunau fără încetare în cap. *„Eşti răul încarnat şi cei ca tine trebuie nimiciți.”* Göran recunoscuse tot, dar dăduse vina pe el. Mințiseră cu toții la interogatoriu. Fuseseră cu toții prietenii lui.

Cine nu-şi termina gimnaziul nu intra la liceu şi nu-şi putea lua bacalaureatul. Cine nu-şi lua bacalaureatul îşi distrugea viața.

Ceea ce îi lipsea era o mamă zdravănă de bătaie? Oare nu înțelegeau nimic? Nu înțelegeau chiar deloc cum era cu bătaia?

O porni spre ieşire. Deodată se răzgândi, se opri şi se duse sus în clasă. Era ora de religie creştină şi nimeni nu spuse nici pâs când Erik intră în clasă. Fără să scoată o vorbă, se duse la locul lui, îşi trânti cărțile în ghiozdan şi îşi smulse de pe el haina de mătase cu balaur pe spate. O agăță de speteaza scaunului. În clasă era încă tăcere deplină. După aceea ieşi din clasă fără să se uite înapoi şi fără haină.

„Eşti răul încarnat şi cei ca tine trebuie nimiciți.” Vorbele astea îi măcinau ființa pe dinăuntru în timp ce străbătea coridorul cu ferestre înalte, albe, şi podea veche de marmură cenuşie.

Se aşeza pe o bancă în parcul Vasa şi îşi trecu în revistă ideile, dar până la urmă se dovedeau toate imposibile. Să se înscrie la o altă şcoală sub nume fals nu mergea. Era imposibil să se mute altundeva, deoarece la 15 ani nu aveai voie să te muți singur într-un alt oraş. Desigur că nu putea aşa, bătând din palme, să plece pe mare. Pe scurt, nimic nu era posibil dacă toate căile spre studii îi erau închise.

Ce rost avea să mai zăbovească? Mai bine să meargă acasă şi să-şi încaseze bătaia, că oricum nu putea să gândească aşa cum trebuie cu capul plin de ecoul celor spuse în biroul directorului, că e un criminal incurabil

şi că n-a primit destulă bătaie. Vai de logica asta limitată de director de şcoală, de afurisita asta de încredere naivă în faptul că testele lor ridicole le dezvăluiau adevărul, ca şi cum nu ştia el mai multe despre bătaie decât aflase directorul în toată viața lui, ca şi cum, ca şi cum…

Nimic nu avea niciun sens; trebuia mai întâi să meargă acasă şi să-şi mănânce bătaia, pentru ca abia apoi să poată gândi limpede. Şi ce bătaie fenomenală avea să primească de data asta, când motivul era atât de solemn! Chiar că-i venea să râdă gândindu-se la ce eforturi de imaginație îl punea pe Bătrân.

Se opri brusc.

De ce ar mai accepta de-acum încolo să fie bătut? Dacă i-au distrus viitorul, dacă va trebui să înceapă să lucreze, să-şi câştige existența, şi poate chiar să se mute de acasă, sau chiar dacă nu s-ar muta de acasă, nu mai e copil de şcoală.

Aşa că s-a terminat cu bătaia.

Îşi continuă drumul.

Dar cum să înțeleagă Bătrânul aşa ceva? Ar putea el să înțeleagă fără să se recurgă la violență, fără să fie şi el bătut? Probabil că nu. În ochii Bătrânului, Erik era ca un câine care nu putea, pur şi simplu nu era în stare să sară la el şi să-l muşte. Şi cine ştie cum ar reacționa Bătrânul la o primă muşcătură. Prima şi ultima – o singură dată ar fi de-ajuns.

Tentativa trebuia să se bazeze pe un fel de surpriză-şoc. Spre deosebire de el, Bătrânul avea o alonjă enormă şi încrederea în sine îi era nezdruncinată. Această încredere trebuia frântă repede, ca să simtă că cel pe care-l încuiase lângă el şi îl crezuse câine era lup. Avea de ales între două tactici, dar lucrul cel mai important era să-şi controleze sentimentul de ură, să-şi păstreze sângele rece şi să-şi mențină avantajul pe care îl câştigi mereu când dai tu prima lovitură. Cum ar reacționa Bătrânul când şi-ar vedea propriul sânge? Ar amuți sau

şi-ar ieşi din minți de furie? În dormitor nu era decât o singură armă mai periculoasă, vătraiul de lângă soba de teracotă, ceea ce reprezenta un factor de risc. Dar dacă ar pune el mâna pe vătrai? Nu, nu era bine, pentru că atunci Bătrânul şi-ar închipui că s-ar putea răzbuna de îndată ce l-ar prinde pe câine fără vătrai. Dacă înainte de toate ar scoate repede vătraiul din odaie şi apoi ar închide uşa cu cheia, dezavantajul ar fi că Bătrânul ar apuca să-şi redreseze psihicul, să iasă din şoc, ceea ce ar putea prelungi încăierarea care, oricum, nu se ştie cum s-ar termina. Dar dacă dimpotrivă…

Când ajunse acasă după o jumătate de oră, dăduse deja de două ori ocolul parcului, ca să pună la punct toate detaliile. Era sigur de reuşită, pentru că *trebuia* să fie sigur de reuşită. Când băgă cheia în broască, simți că îi tremură mâna, dar se autosugestionă că-i tremură de nerăbdare, nu pentru că i-ar fi frică. Cel căruia îi e frică n-ar putea nicicând să-l bată pe taică-său, aşa cum avea el de gând s-o facă.

Numai că Bătrânul nu era acasă.

Îşi dădu seama încă după tonul muzicii. Mama cânta un vals de Chopin şi era ceva tărăgănat în note când Bătrânul nu era acasă; un fel de şovăială între melancolie şi tristețe, dar şi un fel de bucurie, un amalgam de sentimente care se dizolva subit în clipa când Bătrânul păşea în odaie.

Erik dădu drumul ghiozdanului, care ateriză fără zgomot pe podeaua vestibulului şi merse tiptil de-a lungul coridorului care ducea spre salonul unde mama era aşezata la pianul negru cu coadă. Perdelele de tul alb erau trase şi Erik o privi îndelung în lumina astfel filtrată. Avea părul strâns într-un coc pe ceafă şi purta o rochie albastru-deschis ca şi cum avea să meargă undeva, cu toate că în ultimul timp rareori mai ieşea din casă. Rămase în picioare în spatele ei şi o ascultă cum cântă; era imposibil să-l fi auzit intrând. Cântă fără nicio greşeală, fără nici o şovăială, până la sfârşitul

bucăţii. După aceea rămase nemişcată cu mâinile în poală.

— Aşază-te! Am ceva important de vorbit cu tine, spuse mama dintr-o dată, fără să se întoarcă şi cu un glas atât de sugrumat, încât pentru o fracţiune de secundă crezu că nu auzise nimic.

Începu apoi să cânte altă bucată, tot melancolică şi tot de Chopin, iar el traversă salonul, se aşeză într-unul din fotoliile de piele şi o ascultă cu ochii închişi.

Şi cum mai cânta! Ca şi cum ar fi fost imposibil să fie ea mama lui, când Bătrânul era tatăl lui, ca şi cum sentimentele acelea de care îşi imagina că toţi colegii lui aveau parte la ei acasă, alături de părinţi, se aflau adunate în sunetul muzicii ei, ca şi cum aşa ar fi putut să fie mereu, dar ca şi cum el n-ar fi trebuit să poarte astfel de sentimente adânc sub piele, în locul nesfârşitei bătăi-de-după-masă, nesfârşita biciuială, nesfârşita încăierare, nesfârşita decepţie din partea prietenilor care nu erau prieteni; nesfârşita spaimă că va da cineva buzna să tragă zdravăn cu un ciocan în claviatură.

Muzica încetase. Mama se apropie şi se aşeză în celălalt fotoliu de piele. Erau faţă în faţă. Erik căuta degeaba să spună altceva decât ceea ce era de spus. Ochii ei căprui îl priveau şi el avu senzaţia că erau plânşi.

— Ştiu, zise ea surd, ştiu deja tot.

Apoi, spre marea lui mirare, luă o ţigară din cutia de argint şi o aprinse cu mâna tremurândă, nefiind obişnuită cu acest gest. După primul fum, îi rămaseră fire de tutun pe buza de jos, pentru că îşi băgase ţigara prea adânc între buze. Împinse cutia spre el.

— Presupun că fumezi.

Erik luă o ţigară şi stătură tăcuţi câteva clipe. Ea îşi adună apoi forţele şi-i spuse că stătuse deja de vorbă cu diriginta clasei – cu două zile în urmă.

— Vreau să-ţi spun că e o persoană cumsecade, dar cred că ai înţeles şi tu de mult asta. Crede în tine şi… i-

am spus ce greutăți ai cu tata şi...

Mama se cutremură de parcă dădea să se sufoce, şi Erik se gândi că nu va suporta s-o vadă că începe să plângă; orice, doar să nu plângă. Dar reuşi să se stăpânească – trase stângaci două fumuri din țigară şi continuă să-i vorbească.

— Sunt multe lucruri pe care ar fi trebuit să le fac pentru tine, Erik, dar nu le-am făcut şi nu ştiu dacă o să poți să mă ierți. Dar acum trebuie să salvăm cumva aceşti ultimi doi ani, până intri la liceu. M-am gândit să nu-ți spun înainte de-a fi totul aranjat... Acuma, în fine, este. Ai să pleci cu trenul peste două ore şi ai să mergi la o altă şcoală. Şi să vezi că o să iasă bine. O să iasă bine.

O privea drept în ochi. Stăteau tăcuți. Niciunul, nici altul nu scotea o vorbă.

Două ore mai târziu, se afla într-un tren care se îndrepta spre sud şi privea cum sclipeşte lumina pe lacul dintre insulele Stockholmului.

În camera lui, mama îi pregătise noua uniformă – haină albastră, cămaşă albă, cravată albastră şi pantofi negri. Era uniforma şcolii care, conform regulamentului, trebuia purtată în zilele de sărbătoare, precum şi în alte zile bine stabilite. În buzunarul de la piept al hainei se afla emblema cu simbolul şcolii, şi anume constelația Orion. Emblema trebuia cusută pe buzunar. Îi umpluse şi un geamantan cu toate cele necesare, în afară de pantofii cu ținte şi pantofii de fotbal.

Rămăsese câteva clipe cu emblema în mână. După aceea, ceruse bani de tuns. Acum, când îşi trecu mâna peste ceafă, avu senzația că e un arici, iar părul ondulat din față fusese înlocuit de un breton scurt, pieptănat într-o parte. Nimeni nu trebuia să ştie nimic despre trecutul lui, iar el n-avea să-şi bată niciodată colegii. De vreme ce ei n-aveau să ştie nimic despre el, nu mai avea de ce să se bată, nu mai erau motive de bătaie.

Îşi privi mâinile. Dacă s-ar fi uitat cineva mai de

aproape la mâinile lui, ar fi putut distinge pe ici pe colo cicatrice mici, albe; majoritatea erau urme de muşcături. Dar noii colegi de clasă n-aveau să afle nimic despre asta.

Cu fiecare trecere sacadată a roţilor de tren peste o îmbinare de şine, Erik se îndepărta şi mai mult de Bătrân, de cravaşă, de limba de pantofi, de peria de haine, de ritualul cinei, de-bătaia-de-după-masă, de senzaţia pe care o ai când nimereşti cu pumnul obrazul altuia, de răzbunare, de ură, de prieteni care nu-ţi sunt prieteni, de haina cu balaurul pe spate, de golanii de la şcoala primară care căutau pricină de război.

Merse la toaletă să se privească în oglindă. Nodul de la cravată era cam strâmb şi arăta ca vai de lume cu freza lui nouă. Îşi ţinu emblema Orion în faţa buzunarului de la piept al hainei şi începu o conversaţie politicoasă de probă, cu gesturile de rigoare. Mergea. Nu prea se simţea în pielea lui, dar mergea. Sau mai curând era tot el, Erik, şi totuşi un alt Erik, pentru că cei care aveau să-i fie colegi de clasă nu văzuseră un altul, ci doar pe acesta. Îşi zâmbi cu toţi dinţii care nu-i fuseseră zburaţi în diverse încăierări şi se întoarse la locul lui, unde îşi puse picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară a cărei extremitate o ţinea între arătător şi degetul mijlociu, cu totul altfel decât de obicei. Începea încet-încet să înţeleagă că trebuie să se considere fericit.

Fata urcă în tren la Södertälje. Avea o rochie roşie şi părul blond împletit în codiţe pe care şi le încolăcise deasupra urechilor. Când li se întâlniră ochii a doua oară în geamul ferestrei, spuse şi el ceva doar ca să spargă tăcerea care altminteri ar fi devenit prea stânjenitoare. Dintr-una în alta, ea îi mărturisi cu însufleţire că merge la congresul tineretului socialist care se ţinea la Kalmar, unde urma să se discute problema armelor atomice; era pacifistă, aşadar împotriva armelor atomice. Mai întâi se gândise să pretindă că e şi el pacifist, dar se zăpăci şi-i spuse că,

după el, ar trebui ca Suedia să aibă şi ea arme atomice cu care să distrugă Leningradul în caz că…

Fetei îi trebuiră douăzeci de minute să câştige discuția, argumentul ei de bază fiind pericolul răspândirii armamentului atomic (pentru că dacă Suedia, care e o țară mică, neutră şi cu reputație în lume, se apucă să facă arme atomice, atunci i-ar urma exemplul şi alte țări mici, şi apoi dacă țări ca India, Pakistanul, Israelul şi Egiptul…).

— Ai dreptate, spuse Erik, poate sunt şi eu pacifist. Cel puțin în adâncul sufletului. Detest violența sub orice formă.

Era uluit de ce putea să spună; cuvintele parcă rămăseseră atârnând în aer şi scârțâind de atâta fățărnicie. Ei nu i se părea nimic ieşit din comun şi acum se concentra să-l recruteze.

Afară defila natura din Sörmland, ca într-un film despre două persoane care se întâlnesc într-un tren.

Era cât pe-aci să depăşească stația la care trebuia să coboare şi, când îi văzu chipul dispărând o dată cu trenul, îşi dădu seama că nici măcar nu întrebase cum o cheamă, îi atinsese mâna aşa, ca din întâmplare, ea nu şi-o ferise, şi tot nu-i trecuse prin cap s-o întrebe cum o cheamă sau cum ar putea s-o revadă.

Pe placa albă de pe peron scria Solhov. 103 kilometri la sud de Stockholm, 46 de metri deasupra nivelului mării. Şoferului nu-i fu greu să-l recunoască din cei patru pasageri care coborâseră acolo.

— Eşti elevul nou la Stjärnsberg[3], nu? îl întrebă şoferul pe un ton care avea o oarecare nuanță de ostilitate.

Lângă chioşcul de ziare era o gaşcă de tineri cu motorete care-l luă în zeflemea, şi trebui să-şi înfrâneze impulsul de a se duce la ei şi de a… aşa cum ar fi făcut vechiul Erik.

— Ei, hai să mergem, spuse şoferul puțin disprețuitor. Şi taică-tău din ce face bani?

Nu răspunse. Maşina o luă din loc.

Nu era greu de înțeles cam cum stăteau lucrurile. Semăna cu ura pe care o nutreau golanii de la şcoala primară față de banda de la gimnaziu. Internatul Stjärnsberg costa pe an cât jumătate din salariul anual al unui muncitor, ceea ce însemna că elevii de acolo erau toți băieți de bani gata. Trebuia să fie aproape ca atunci când mergea la şcoala primară din tihnita Suburbie Bogată.

Mama vânduse tabloul de Courbet şi din banii aceia creease un fel de fond pe care îl administra avocatul Ekengren. Asta pentru ca Bătrânul să nu poată schimba nimic. Taxa de şcolarizare pentru fiecare trimestru, precum şi banii de buzunar urmau să fie trimişi, în urma unei verificări făcute de avocat, direct biroului de administrație al şcolii. Tabloul de Courbet lăsase o găurică pe peretele de acasă, dar acea găurică îi asigura lui cei doi ani de şcoală până la liceu – cu promisiunea de a-şi vedea de treabă şi de a obține baremul de puncte necesare pentru admiterea într-un liceu de stat, gratuit. Nu mai aveau acasă tablouri suficient de valoroase pentru a i se plăti toată şcolarizarea la Stjärnsberg până la bacalaureat.

— E acolo, drept înainte, mormăi şoferul.

Stjärnsberg se zărea înconjurat de verdeață, pe malul unui lac. Cele mai multe din clădirile complexului erau albe, cu acoperiş de țiglă roşie; în centru se găseau un pâlc de stejari, alei cu pietriş, peluze tunse scurt, răsaduri de trandafiri. Trecură pe lângă un teren de fotbal şi o sală de înot. Maşina se opri în fața unei case mai mici, de culoare cafenie, sub doi ulmi care mai aveau încă frunze verzi. Şoferul îi dădu să semneze un ordin de plată şi făcu un semn peste umăr cu degetul mare, indicându-i secretariatul unde trebuiau să se prezinte cei noi.

Rămase locului în fața uşii, cu valiza în mână. Îşi îndreptă cu stângăcie nodul de la cravată. Tocmai

atunci ieşi pe uşă Bernhard von Schrantz.

Părea să aibă vreo douăzeci de ani. Era subțire, cu o ținută rigidă, încordată, un tip din acela „cu spatele drept”, îl salută dându-i mâna după obiceiul ofițerilor şi profesorilor de gimnastică, cu brațul întins şi cu o strângere de mână inutil de puternică. Purta o haină dintr-o stofă reiată aidoma scheletului de peşte, cu piele la coate, pantaloni şi cizme negre de călărie. Folosea un curios amestec de limbaj obişnuit şi limbaj de om matur. Înțelegând după privirea lui Erik că trebuie să-şi explice ținuta, îi spuse ce bătaie de cap era să ții caii de călărie prin zonă, din cauză că şcoala nu avea grajd. În rest, terenurile de sport erau al naibii de bune, s-ar putea zice chiar excepționale.

Bernhard era, aşadar, prefectul, adică preşedinte al consiliului asociației elevilor şi al tribunalului elevilor, iar una din atribuțiile lui era să le arate noilor elevi şcoala.

Merseră mai întâi la căminul Casiopeea. Era cea mai urâtă clădire din toate: lungă şi cenuşie ca o baracă, cu două etaje. Acolo locuiau cei din clasele mici. Principiul era ca, pe măsură ce avansai în ierarhia şcolară, să fii din ce în ce mai bine cazat. După ce treceai deci prin Steaua Polară, Calea Laptelui, Ursa Mare şi Ursa Mică, Leu şi Peşti, ajungeai în Olimp. Olimpul era numai pentru cei din anul patru de liceu.

Aşadar, Erik urma să locuiască în Casiopeea, dar colegul lui de cameră nu era acasă când Bernhard şi cu el intrară cu valizele. În cameră erau două paturi, o masă de scris, un scaun, două biblioteci, două comode, o garderobă şi o chiuvetă. Pereții erau albi şi toate mobilele gri. Ferestrele dădeau spre terenurile de tenis. Erik îşi puse bagajul pe patul liber şi vizita de recunoaştere continuă.

Terenul de sport era extraordinar de frumos. Culoarele cu zgură arătau impecabil, terenul de fotbal era perfect de parcă ar fi fost nivelat cu polobocul,

peluza era frumos tunsă, iarba proaspătă şi egală peste tot, fără niciun loc gol. Cercurile pentru aruncarea greutății şi a discului, pista pentru săritura în lungime, cea pentru săritura cu prăjina, în fine, totul era întreținut atât de ireproşabil, încât puteai crede că e un stadion pentru campionate de profesionişti. Îți făcea impresia că toate aparatele erau nou-nouțe.

În holul sălii de înot erau vitrine unde se păstrau cupele de argint şi alte premii pe care şcoala le cucerise la diverse campionate interşcolare. Ici şi colo treceau femei de serviciu care vorbeau finlandeza.

Sala de înot avea un bazin cu culoare de 25 de metri. Erau instalate porți pentru polo pe apă şi cronometre mari pe pereții de la ambele capete ale sălii. Nu înota nimeni. Suprafața verde a apei era nemişcată şi nu se auzea nimic decât gâlgâitul ce venea de la sistemul de scurgere.

Erik privi îndelung oglinda apei. În ultimii ani, mersese la înot aproape în fiecare seară, lucru la care, alături de altele, crezuse că va trebui să renunțe. Şi iată că aici aveau instalația asta perfectă care-i putea servi drept portiță de scăpare ori de câte ori s-ar fi ivit câte ceva care să nu-i placă în şcoală. N-avea decât să vină să înoate şi să uite de tot şi de toate, exact cum făcuse la Stockholm.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Şi pe urmă, aici nu mai înțelegea nimeni de unde avea toate cicatricele acelea mici şi albe de pe articulațiile pumnului şi nimeni nu-l cunoştea de pe vremea când purta haină de mătase cu balauri pe spate, păr lung şi buclă largă făcută cu pieptenele ud. Îşi trecu mâna prin părul scurt de la ceafă şi avu senzația aceea străină că atinge un arid.

Bernhard, prefectul, îi spuse că vizita se încheiase, că era momentul să se întoarcă la Casiopeea, dar că atât el cât şi viceprefectul stăteau cu plăcere la dispoziția nou-veniților cu informații şi ajutor. La Stjärnsberg, elevii aveau răspunderea să se educe unii pe alții, îi mai

explică Bernhard, să promoveze aşa-numita educație camaraderească. În felul acesta, profesorii puteau fi excluşi din certuri sau conflicte legate de nota la purtare.

Era prea frumos ca să fie adevărat.

Îl găsi pe colegul de cameră, Pierre, lungit pe pat şi citind. Se salutară oarecum ceremonios şi, în timp ce Erik îşi despacheta lucrurile, căutară să afle dacă nu cumva aveau cunoştințe comune, pentru că Pierre era şi el din Stockholm, cu toate că de fapt locuia la Geneva. Nu, nu păreau să aibă cunoştințe comune.

Pierre îi observă ghetele cu crampoane, chilotul de baie şi pantofii de fotbal.

— Aa, eşti unul din ăia nebuni după sport, zise Pierre pronunțând cuvintele „nebuni după sport” cu glas de domnişoară, însă fără intenția de a-l lua în râs.

— Da, şi ce terenuri frumoase aveți! Dar tu?

Întrebarea era de fapt inutilă. Nu numai pentru că Pierre era gras şi avea o mutră de şarpe cu ochelari, dar avea un fel anume de a ține o carte în mână şi un stil de haine care dezvăluiau de la bun început că nu putea fi bun la gimnastică, că probabil era ultimul ales când se formau echipele de fotbal; în schimb, probabil că era bun la toceală.

Chiar aşa şi era. Pierre declară, exact cu vorbele pe care le-ar fi putut rosti Johan Grăsanul, că nu-i plăcea să transpire, că după el era o idioțenie să alergi după o mingiucă şi că era o belea să fii obligat să participi la campionatele sportive de toamnă care aveau loc la începutul fiecărui an şcolar. Campionatul de atletism se ținea chiar în ziua următoare şi cel de înot peste încă o săptămână.

— Mhm, răspunse Erik, eşti gras şi de-aia ți se pare neinteresant şi nu vrei să participi, nu? Pentru că râd ăilalți de tine şi pentru că ieşi mereu pe ultimul loc? Să ştii că nu spun asta din răutate, fiindcă unii din cei mai buni prieteni ai mei de la şcoala cealaltă erau la fel.

Adică tocilari. Ceea ce vreau să spun este că nu trebuie să crezi că aş privi de sus pe unul care nu e bun la sport. E bine să ştim cum ne raportăm unul la altul.

Pierre răspunse imediat, poate ca să evite subiectul, declară că era de acord, că nici el nu avea nimic împotriva „nebunilor după sport”, după care trecu la altceva.

— Dar de ce ai venit la cazarma asta? Te-au exmatriculat, eşti prea prost ca să faci faţă într-o şcoală obişnuită, eşti prea bogat şi prea fin pentru o şcoală obişnuită, sau dai vina, cum fac alţii, pe părinţi, pentru că lucrează în străinătate?

Erik nu ştia ce să spună. Fusese exmatriculat şi desigur că ăsta era motivul. Dar dacă admitea asta, trebuia probabil să şi explice de ce fusese exmatriculat, ceea ce ar fi dus la o sumedenie de minciuni încâlcite şi nu mergea, fiindcă, din momentul în care se dusese la tuns şi îi făcuseră freza asta caraghioasă, era un alt Erik. Îi spuse că au fost nişte scandaluri acasă şi schimbă subiectul. Îl întrebă dacă profesorii erau severi şi dacă-i băteau pe elevi. Spre marea lui mirare, află că profesorii nu-i băteau deloc pe elevi, nu-i băteau niciodată.

Se cam observa că lui Pierre întrebarea i se păruse ridicolă şi Erik era cât pe-aci să se complice explicând că lui nu-i era frică de profesorii care dădeau în elevi, că nu de aia întrebase. Dar se stăpâni. Celuilalt Erik nu-i era frică de profesori, vechiului Erik. În schimb întrebă dacă ar putea găsi pe cineva cu care să facă lecţii particulare de matematică, pentru că era în urmă cu matematica. (Bibanul îl tot dăduse afară de la ore.) Pierre spuse că ar putea chiar el să-l mediteze cu jumătate de preţ şi cu garanţia că-şi primeşte banii înapoi în cazul în care rezultatul nu ar fi satisfăcător. Ţinu să-i explice că tatăl lui se îmbogăţise din afaceri şi chestia cu garanţia era unul din trucurile lui preferate.

Îi pufni pe amândoi râsul în acelaşi timp şi Erik se

simți pur şi simplu fericit. Pe de altă parte, nu pricepea de ce aproape că-l podidea plânsul.

Pierre îl conduse apoi la cantină şi-i arătă un loc la capătul uneia din cele douăzeci de mese. Mesele erau lungi şi la fiecare stăteau douăzeci de elevi într-o ordine anume, după rang. În capul primeia era locul şefului de masă şi al adjunctului. Urmau elevii de liceu aşezați într-o ordine care amintea de dineurile private unde aveau întâietate înalta nobilime şi marii bogătaşi, după care urmau mica nobilime şi cei mai puțin înstăriți. Mai departe şedeau elevii din clasele mici, ale căror locuri erau de asemenea ocupate conform aceloraşi criterii. Dar unui elev nou i se dădea întotdeauna locul din extremitatea opusă. Mâncarea era servită în ordinea rangului pe platouri mari din oțel inoxidabil de nişte chelnerițe finlandeze. Masa începea şi se sfârşea cu o rugăciune.

După cină, elevii aveau două ore libere pentru sport şi studiu, apoi cei din clasele mici trebuiau să meargă în camerele lor. Când Erik se înapoie într-a lui, Pierre nu era acolo, aşa că se lungi pe pat şi se bucură de câteva momente de completă libertate.

Dar pentru că a doua zi erau programate întreceri sportive importante, trebuia să se culce şi să doarmă ca lumea, ca să fie bine odihnit şi să poată câştiga cât mai multe victorii. Însemna mult să se facă remarcat în felul ăsta – ar fi fost perfect pentru noua lui viață. Dar cum să adoarmă aşa uşor când pulsul o luase razna de bucurie şi de nerăbdare? Poate că i-ar fi făcut bine să meargă să înoate aşa, degajat, vreo 10-15 bazine.

Când intră cu prosopul pe umăr, sala era aproape goală. Apa era verde şi întinsă. În capătul celălalt, lângă trambulină, câțiva elevi stăteau aplecați peste un plan de antrenament pe care îl discutau.

— Salut! Pot să fac nişte bazine, nu?

Băieții începură să râdă.

— Să faci nişte bazine? îl imită cel mai mare dintre ei.

Eşti nou?

— Da, azi am sosit.

— Se poate. Oricum, mai întâi trebuie să înveți regulile. Serile, sala e rezervată pentru cei din anul patru de liceu, pentru membrii consiliului asociației şi pentru echipa scolii, aşa ca valea!

— Aha, credeam doar că…

— Cei care sunt noi-şi-obraznici n-au ce să creadă. Afară cu tine!

După care-i întoarseră cu toții spatele, iar el simți cum îl năpădeşte un clocot de furie, un clocot din acela căruia luase hotărârea să-i pună cu orice preț stavilă. Şovăitor, rămase locului până când îl observară iar.

— N-ai auzit ce ți-am spus? Valea!

— Nu, nu plec.

Tăcere. Fir-ar să fie de treabă! Reuşise să arunce prima piatră. Acum chiar că nu mai putea să plece.

— În cât timp trebuie să faci 50 de metri ca să intri în echipa şcolii? întrebă Erik (cealaltă modalitate de a ieşi din încurcătură ar fi dus în mod inevitabil tocmai la ceea ce nu trebuia să se întâmple).

— Ce vorbeşti? spuse un altul, ceva mai scund, din anul patru. Practici înotul?

— Da, de patru ani. Deci, care-i timpul pentru 50 de metri?

— Sub 31 de secunde. Poți?

— Dacă ai cronometru, îți arăt că pot să-i fac sub 29 de secunde.

Desigur, nu era încălzit. Şi totuşi ar fi trebuit să reuşească, pentru că lungimea bazinului era de 25 de metri şi se câştiga cel puțin o secundă la întoarcere. Băieții nu mai păreau ostili.

— OK, spuse cel mai înalt. Am eu un ceas. Recordul şcolii e de 29,6.

Erik îşi ridică brațele de câteva ori deasupra capului ca să-şi oxigeneze plămânii. Trebuia să reuşească. Se sui pe bloc-start. Am să-ți arăt eu ție, Bătrâne, îşi spuse

când plonjă, am să-ți arăt eu.

Scoase 29,1 secunde.

Îl traseră afară din bazin şi-l bătură pe spate. Se scuză că nu fusese sub 29 de secunde, dar fără încălzire… Nu le mai păsa lor de scuzele lui, ci-i spuseră că de-acum încolo făcea parte din echipa şcolii şi că se putea antrena oricând dorea. Se prezentă fiecăruia în parte şi toți îi strânseră mâna cu zâmbetul pe buze.

După aceea îşi făcu bazinele într-o exuberanță totală. Şuvoaie de apă verzuie îi împroşcau ca întotdeauna ochii. Şi totuşi nu era ca întotdeauna; nu era ca în ultimii ani, când înota serile la Palatul Sporturilor din Stockholm, unde mergea ca să nu mai gândească, ca să fie altundeva fără să fie altundeva. Când înota la Palatul Sporturilor, nu-i avea lângă el pe băieții din bandă – când era cu ei seara, era cu totul altceva decât în timpul zilei – şi când înota era departe şi de Bătrân, iar când venea acasă avea ochii roşii ca de iepure din cauza clorului care-i spăla fața, şi vedea totul în jur licărind şi arcuri luminoase în jurul fiecărei lămpi, dar făcuse sport şi cel care face sport nu e vinovat de nimic care să merite bătaie, şi după opt mii de metri de dat din brațe şi picioare dormea fără vise, fără să-i bubuie inima, fără ură, ca şi cum lumea n-ar fi fost decât un şuvoi de apă verzuie şi singura grijă pe care o aveai era să ții numărătoarea lungimilor şi să fii atent la linia de faianță neagră de pe fundul bazinului.

Dar acum, când înota primii kilometri în bazinul ăsta de 25 de metri unde câştigai şi mai mult timp datorită virajului american pe care antrenorii de la Stockholm tocmai îl introduseseră când el era pe picior de plecare, totul i se părea ca o muzică, ca valsurile pe care le cânta mama la pianul negru de acasă, sau ca o sonată de Beethoven – ca şi cum apa nu-i opunea nicio rezistență şi putea să înoate fără niciun pic de efort şi putea să vadă tot timpul cum îi defilau prin fața ochilor stejarii înalți din curtea noii şcoli, şi fața lui Pierre, cu ochelarii

pe nas, şi fata cu codițele legate sus pe cap şi lupta ei contra armelor atomice, ca şi cum el era cel care cânta muzica, ca şi cum ar fi cântat tot timpul, din copilărie, chiar după ce Bătrânul voise să-i bage gamele în cap cu pumnul, de parcă ar fi ştiut să cânte şi el ca mama; iar corpul îi asculta până şi cea mai neînsemnată comandă şi ar fi continuat să înoate dincolo de limita oboselii şi dincolo de oboseala aceea de care avusese nevoie ca să poată dormi şi face față încă unei zile. Acum era Erik, membru în echipa de înot a şcolii. Atât şi nimic mai mult. Adio bandă, adio violență, adio profesori care-i bat pe elevi. Era doar Erik-înotătorul şi mâine avea să fie Erik-alergătorul şi toată lumea îl va cunoaşte ca înotător şi alergător şi nimeni nu va mai şti nimic altceva despre el, nimeni nu-i va descoperi cicatricele albe de pe articulațiile degetelor.

Ziua sportivă era organizată ca un fel de manevră militară de proporții mai mici. Absolut toți elevii erau obligați să participe în timpul dimineții la probele eliminatorii la toate disciplinele, iar după-amiază aveau loc finalele. La finale participau primii şase clasați de la fiecare disciplină. Spre surprinderea lui Erik, elevii claselor mici concurau alături de elevii de la liceu, asta pentru ca elevii mari să-i învingă mereu pe cei mici. Primi o explicație greu de priceput, cum că asta avea de-a face cu spiritul şcolii şi principiul educației camaradereşti conform căreia cei mici trebuie să învețe care le este locul.

Sistemul de calificare îi avantaja, bineînțeles, pe cei mai buni, adică pe liceeni. Cel care se califica pentru finală după o singură încercare la săritura în lungime avea evident un avantaj față de un concurent mai tânăr care trecea prin toate cele şase probe în speranța de a pune mâna pe un loc în finala de după-amiază.

Erau necesare calcule minuțioase. Trebuia să nu pierzi timpul cu probe la care oricum nu aveai nicio şansă. La săritura în înălțime, Erik făcu în aşa fel încât

să iasă din competiție după trei încercări nereuşite. Tot aşa şi la prăjină. La aruncarea suliței ciupi intenționat pragul de trei ori şi de alte trei ori o aruncă anemic de tot, ca să-şi menajeze brațul pentru aruncarea discului şi a greutății. La acestea nu-i trebui decât o singură încercare ca să-şi asigure un loc în finală. La fel de uşor îi merse la săritura în lungime, dar la triplu salt ciupi iar pragul, alergă uşor şi se lăsă să cadă în nisip.

La 5 000 de metri se trecea direct la finală, dar nu puteau participa decât cei care intraseră deja în finala unei alte probe. Cel mai greu era cu probele de sprint, pentru că acolo n-aveai ce face – trebuia să alergi ca lumea, sau aproape. La primele încercări de calificare pentru semifond, clasele mici concurau separat de cele mari, aşa că putea să obțină un loc în semifinală fără să-şi irosească prea mult din forțe.

Dar ca să ai o serie bună, trebuia să alegi cu cap. Mai întâi aveai de ales între 100 şi 200 de metri. Erik alese să ajungă în finală la 100 de metri şi să alerge prost la 200 de metri, ca să fie sigur că va fi descalificat de la prima încercare. La fel procedă când trebui să aleagă între 400 şi 800 de metri. Nu se obosi deloc la 800 de metri, în schimb îşi dădu toată silința să ajungă în finala de 400. La 800 de metri n-ar fi avut nicio şansă, nici înainte, nici după cursa de 5 000 de metri.

Finalele nu se terminară decât pe la 7 seara. După calculele lui, ar fi trebuit să fie decepționat. Nu câştigase nicio finală. Ieşise al doilea la săritura în lungime, al doilea la aruncarea greutății, al treilea la disc, al treilea la 400 de metri, al doilea la 100 de metri şi al doilea la 5 000 de metri. La 100 de metri ar fi putut să iasă mai bine, dar la altceva, nu. La 100 de metri rămăsese în urma de la bun început, pentru că şovăise la start când văzuse că băiatul de lângă el ciupise pragul. Pe urmă, nu reuşise să recupereze complet avansul celorlalți şi câştigătorul ieşise cu o jumătate de metru înaintea lui, deşi la semifinale îl întrecuse fără prea mare efort. Dar

la celelalte finale învingătorii înregistraseră timpi superiori recordurilor lui personale, aşa că nu avea ce explicații să mai dea. Desigur, era singurul elev din clasele mici care ajunsese în finale. Ei şi? De câştigat, nu câştigase niciuna.

În timp ce-şi desfăcea şireturile de la pantofii cu crampoane după cursa de 5 000 de metri, care era ultima finală a zilei, profesorul de gimnastică şi antrenorul se apropiară de el să-l bată pe spate şi să-l felicite. Profesorul de gimnastică se numea Berg, avea o mustăcioară subțire şi părul tuns scurt de tot. Îi strânse mâna cu toată palma, aşa cum fac toți profesorii de gimnastică şi toți ofițerii.

— Eh, mârâi Erik, am calculat greşit. Ar fi trebuit să nu mă bag la 400 de metri şi să caut să intru în finala de 200. Şi am pierdut şi startul la 100 de metri…

Berg îl privi cu zâmbetul pe buze timp de zece secunde.

— Nu-ți place să pierzi, nu-i aşa? întrebă Berg.

— Ei, când n-am nicio şansă… ca la săritura în lungime, de exemplu. Am ieşit cu 35 de centimetri mai puțin decât cel care a câştigat. Atunci nu mai e nimic de spus.

— Eşti bun la fotbal?

— N-am cine ştie ce tehnică, dar n-a fost meci să nu bag şi eu câte un gol.

— Asta-i bine, Erik. Stjärnsberg este exact locul care ți se potriveşte şi în trei-patru ani o să câştigi tot ce-ți pui în cap. Ai priceput ce-ți spun?

— Da, numai că acum asta nu-mi serveşte la nimic.

Berg începu să râdă şi îl bătu din nou pe spate, de data asta nițel cam tare.

— Eşti un tip care vrea doar să câştige şi avem nevoie de băieți din ăştia. E bine pentru Stjärnsberg, pentru spiritul şcolii.

Când se întoarse în cameră ca să se schimbe pentru cină, Pierre stătea lungit pe pat şi citea un roman gros

în engleză.

— Cum ți-a mers? îl întrebă Pierre fără să-şi ridice ochii din carte.

— Aşa şi aşa. Ar fi trebuit să câştig la 100 de metri, dar am încurcat-o. La altele am ieşit pe locul doi sau trei, dar sistemul nu e deloc just.

— Cum adică?

(Pierre era tot cu ochii în carte.)

— Cum adică? Pentru că noi, din clasele mici, trebuie să ne luăm la întrecere cu ăia de la liceu. Nu e aşa de uşor să-i bați pe unii care au trei-patru ani avans față de tine. Dacă am fi concurat separat, aş fi câştigat la cinci-şase probe, dar aşa... eh!

Pierre luă un semn de carte de pe masa de scris, îl puse în carte, o închise şi se ridică în capul oaselor.

— Şi de ce crezi tu că trebuie să ne întrecem cu băieții de la liceu? întrebă Pierre pe un ton ironic.

— Dracu' ştie. Mi se pare tare anapoda.

— Păi tocmai ca să mâncăm bătaie. E cât se poate de clar. N-ai înțeles încă lucrul ăsta?

— Nu se poate. Ce mare scofală e dacă vlăjgani de 19 ani aleargă mai iute decât cei mai mulți dintre noi, ăştia de 13-14 ani? Şi pe urmă, ce înseamnă educație camaraderească?

— Înseamnă pur şi simplu că noi trebuie să mâncăm mereu bătaie de la ei. Şi nu numai la sport, în general.

— Vrei să spui că sar la bătaie?

— Exact. Mai mult decât îți închipui tu. Asta se numeşte educație camaraderească. Este... teroare, nimic altceva.

Când să spună „teroare", Pierre îşi potrivi mai întâi ochelarii pe nas în chip de pauză stilistică şi abia apoi pronunță acest cuvânt din vocabularul adulților. Erik cugetă puțin asupra înțelesului pe care Pierre l-ar fi putut da acestui cuvânt.

— Vrei să zici că mănânci des bătaie de la cei care sunt la liceu?

— Da, şi în orice caz nu trebuie să te remarci, spuse Pierre cu voce scăzută.

— Şi cum faci ca să nu te remarci?

— Sunt gras, am note bune şi am reputaţia de tocilar. Probabil că mă cred şi laş. Nu li se pare prea interesant să-l ia la bătaie pe unul ca mine, intelectual şi laş. Pentru tine o să fie însă mai greu. Asta nu înţelegi tu, ce înseamnă când un puşti de la gimnaziu îi bate pe ei la sport. O să ai de înghiţit nişte usturici în zilele care urmează.

— Ce-i aia „usturici”?

— E când loveşti baza craniului cu mânerul unui cuţit de masă. Sau ţii mâna strânsă şi cu falanga inelarului ţinteşti tâmpla sau creştetul capului.

Erik stătea nemişcat, ţinând în mână un pantof cu crampoane. Căuta să priceapă că nu făcuse bine încercând să câştige probele acelea la sport, pentru că acum îl considerau „nou şi obraznic”. Asta însemna că băieţii de la liceu, care erau şefi de masă, îi vor da ordin să-şi plece capul şi să primească usturici.

— Lua-o-ar dracu’ de treabă! strigă Erik şi îşi azvârli pantoful în perete. Iar să-nceapă vechea poveste?! Nu vreau să mă bat, nu-mai-vreau şi gata. M-am săturat!

— La şcoala de unde vii aveaţi consilieri? întrebă Pierre circumspect.

— Nu… Ei, nu pot să-ţi explic acum. Am să-ţi explic altă dată. Hai să mergem să mâncăm!

În drum spre cantină, Pierre îi spuse că, dacă erai supus şi te lăsai lovit fără să boceşti sau să te împotriveşti, vedeai că trece greul în câteva săptămâni. Primele săptămâni erau importante, atunci trebuiau cei noi să fie dresaţi în spiritul de la Stjärnsberg. La început era greu pentru toţi nou-veniţii, dar dacă te opuneai ordinelor încasai întotdeauna mai multă bătaie şi te numeau „nou şi obraznic” timp mai îndelungat decât pe ceilalţi, care nu protestau. Erik se gândi că ar fi putut eventual să se mobilizeze şi să primească loviturile ca

atunci când i le dădea Bătrânul. Numai că, dacă se arăta prea indiferent, ar fi putut s-o ia ca pe un fel de provocare şi atunci l-ar fi bătut până îi cădea masca, şi ce-ar fi fost dacă n-ar mai fi putut să-şi țină hamurile?

— Şi dacă-l iei la bătaie pe unul dintr-a patra de liceu?

Pierre se opri din mers şi-şi potrivi ochelarii.

— Nu s-a întâmplat niciodată ca vreun elev de la gimnaziu să facă aşa ceva. Eu, cel puțin, n-am auzit. Probabil că nu e interzis... da, aşa e, nu e interzis, dar tot nu merge.

— De ce?

— Ei, pentru că dacă-l iei la bătaie pe unul dintr-a patra de liceu se consideră „obrăznicie față de un elev dintr-a patra" şi eşti pedepsit cu o sâmbătă-duminică. Cel dintr-a patra te reclamă la un consilier şi pe un consilier nu poți să-l bați, pentru că te exmatriculează.

În timpul cinei, un băiat de la gimnaziu, care şedea vizavi de Erik, primi o usturică pentru că se întinsese peste farfuria altui băiat ca să ia solnița. Îl observase şeful mesei, care răcni o formulă scurtă de comandă. Vinovatul se ridică, se duse în fața şefului mesei, se opri în poziție de drepți şi-şi aplecă uşor capul. Mâinile le ținea împreunate la spate. Şeful se şterse la gură cu şervețelul şi se răsuci agale spre delincvent. Apucă apoi un cuțit curat, îl cântări de câteva ori în mână şi-l pocni cu mânerul exact în mijlocul capului. Băiatul scânci şi se duse să se aşeze la locul lui, în hohotele de râs ale celorlalți. Ochii îi erau înlăcrimați.

Aşadar, usturică nu era cine ştie ce. Lovitura ca atare nu durea, dar să stai acolo cu capul plecat şi să aştepți... Şi pe urmă râsetele... Era nevoie de un compromis oarecare. Pe de o parte, era foarte simplu să accepți lovitura, dar pe de alta trebuia să nu arăți nicicum că te doare. În felul ăsta puteai cel puțin să neutralizezi râsetele. Orice altă cale ducea fie la o explozie a violenței, fie la povara batjocurii. Iar el, Erik

cel nou, cu freza lui caraghioasă, trebuia să aleagă compromisul. Neapărat.

Pe când se gândea astfel, cantina răsună de râsete şi huiduieli. La vreo patru-cinci mese mai încolo i se ordonase unui elev de la gimnaziu să stea în poziție de drepți cu fața la peretele cel mare acoperit cu fresce, şi să se ruşineze. Elevul de la gimnaziu care şedea la masă lângă Erik îi explică sistemul: după ce primeai trei usturici, trebuia să-ți înghiți ruşinea cu fața la perete; după ce stăteai de două ori cu fața la perete, te dădeau afară din cantină şi erai pedepsit automat cu o sâmbătă-duminică.

— Şi dacă refuzi o usturică?

— Atunci treci direct la perete, dar se socoteşte ca trei usturici.

— Şi dacă refuzi să te duci la perete?

— Atunci capeți automat o sâmbătă-duminică.

— Şi sâmbăta-dumineca poți s-o refuzi?

— Asta nu, pentru că atunci te exmatriculează.

— Poți să refuzi usturică chiar dacă şeful mesei e membru în Consiliu?

— Conform regulilor, da. Consilierul poate totuşi să vină după tine când s-a terminat masa şi să dea ordin de usturică în afara cantinei. Dar la masa noastră şeful nu e din Consiliu, e doar dintr-a patra de liceu.

Ceea ce auzise oferea noi posibilități, dar trebuia gândit ca lumea. Munca silnică şi arestul în zilele de sâmbătă şi duminică l-ar fi scutit de mers acasă. Avantajul era că ar fi scăpat de bătaie fără să încalce regulamentul şi deci fără să rişte exmatricularea. Dar metoda asta avea cu siguranță şi dezavantaje. Trebuia să discute problema cu Pierre, care avea experiență îndelungată în arta de a scăpa timp cât mai îndelungat de complicații. Când compara usturicile cu loviturile pe care i le dădea Bătrânul peste nas la masă, diferența era totuşi importantă. Usturică o primeai dacă încălcai într-un fel sau altul bunele maniere în timpul mesei, nu în

mod cu totul gratuit sau pentru că aşa i se năzărea şefului de masă. Ar fi trebuit să fie cât se poate de simplu să mănânci frumos la masă fără să încâlci regulile bunelor maniere. El le ştia pe toate. Şi totuşi, fiind „nou şi obraznic”, era limpede că, orice ar fi făcut, n-avea să-i fie uşor să se strecoare neobservat.

Prima dilemă se şi ivi imediat după masă. Se întorcea în camera lui din Casiopeea când îl ajunse din spate un puşti de la gimnaziu şi-l bătu pe umăr. Era mic, cu o clasă sau două în urma lui, şi părea speriat, deloc sigur pe el. Puştiul îşi trase grăbit sufletul înainte să vorbească.

— Trebuie să te duci la Olimp să-i faci pantofii lui von Schenken. E ordin.

Erik era mai curând mirat decât contrariat.

— Aha, ăsta-i unul din Consiliu?

— Nu, dar e dintr-a patra de liceu şi... adică de la Olimp.

— Du-te şi spune-i că, dacă are nevoie de servicii, să vină la mine la Casiopeea şi o să vedem noi dacă-i fac vreunul, spuse Erik şi dădu să-şi continue drumul.

— Nu, nu poți să...

— De ce să nu pot?

— Păi dacă mă întorc la von Schenken şi îi spun că ăla nou şi obraznic nu vrea... refuză să vină, îmi dă mie o sâmbătă-duminică.

Erik analiză situația. Nu mergea să încurce borcanele, nu se putea ca un nevinovat să fie pedepsit din cauza lui. Chestia cu făcutul pantofilor era o găselniță ca să râdă de el, dar în definitiv putea să-i facă pantofii şi cu asta, basta. Dacă se punea de la început de-a curmezişul, risca o înrăutățire rapidă a situației, cu tot felul de represalii, şi nici nu-i mai rămânea timp să cugete la ce are de făcut ca să scape cât mai ieftin.

— OK. Hai să mergem!

Află că von Schenken fusese câştigătorul la suta de metri. Îşi înşirase cam zece perechi de pantofi, printre

care unii de fotbal plini de noroi, o pereche de cizme milităreşti şi mai noroioase, alături de pantofi din piele, unii de antilopă de diferite culori.

Când Erik dădu cu ochii de pantofi, pricepu că toate planurile lui de supuşenie aveau să se ducă pe apa sâmbetei. În plus, von Schenken îşi invitase câțiva colegi să privească spectacolul. Pantofii erau înşirați în mijlocul camerei de zi a elevilor de la Olimp, iar ei, elevii dintr-a patra de liceu, stăteau pe canapelele şi scaunele înşirate de-a lungul zidurilor încăperii.

— Ia te uită, a venit iepurele de la ăia mici, un iepure nou şi cu gura deosebit de mare. Nu-i aşa, băieți? spuse von Schenken.

— Nu sunt niciun fel de iepure, zise Erik printre dinți, cu mâinile la spate.

Nu trebuie să ridic mâna. Nu trebuie să mă iau la bătaie, îşi spunea Erik în gând, dar în acelaşi timp, în mod automat, nu făcea decât să cerceteze greutatea şi alonja adversarului, muşchii brațelor şi ai abdomenului. Meciul n-ar fi o problemă. Ar fi însă catastrofal.

— Cum de nu? Eşti un iepuraş. Cel puțin țopăi ca un iepuraş. Sau poate un iepuroi, spuse von Schenken şi dădu semnalul cascadei de râs a colegilor.

— La finala viitoare am să te întrec la fel de uşor ca la preliminarele de azi, zise Erik.

Spunând asta, Erik apărea pe picior de egalitate cu von Schenken, şi era exclus ca von Schenken să nu-şi fi dat şi el seama. Trebuie să-i fie peste mână unui sprinter dintr-a patra de liceu să ia în zeflemea pe un sprinter din clasele mici care aleargă mai bine ca el.

Riposta nu fu lipsită de un oarecare efect. Oricum, râsetele încetară, iar von Schenken trecu de la zeflemea la obiect.

— Pantofii trebuie să-i faci bine, ca să țină la inspecție. Mai cu seamă pantofii de fotbal – să-i faci să strălucească aidoma curului de nou-născut. Ai priceput?

Aici avea de ales. Cea mai proastă alegere era să-l bată zdravăn pe von Schenken. Dacă l-ar ataca aşa, prin surprindere, ar ajunge destul de departe cu cotonogeala, înainte ca ceilalţi să apuce să sară ca să-i despartă. Dar urmările ar fi greu de prevăzut, şi pe urmă bătaia era exact lucrul care trebuia evitat cu orice preţ. Însă dacă s-ar pune în genunchi să-i facă pantofii lui von Schenken, trebuind să-i audă în acelaşi timp pe toţi cum comentează şi-l iau în râs, s-ar înfuria atât de tare, că până la urmă tot la bătaie ar ajunge. Nu exista, aşadar, decât o singură soluţie: un compromis.

Aşteptau cu toţii destul de nerăbdători să vadă ce-o să facă şi se vedea pe ei că prea siguri nu erau.

— Nici nu mă gândesc, spuse Erik, făcu stânga-mprejur şi se grăbi să iasă din cameră ca să nu fie timp de scandal.

Sigur că se putea numi compromis, dar scandal tot a fost, şi probabil că era de aşteptat ceva şi mai şi decât o sâmbătă-duminică. Dar ar fi putut el să stea acolo în genunchi, timp de o oră, şi să suporte insultele liceenilor şi pretinsele inspecţii periodice, aşa cum suporta nuielele Bătrânului? N-ar fi trebuit să poată? Dacă poţi hotărî, pe bază de voinţă, să suporţi lovituri la baza craniului, tot aşa ai putea hotărî să suporţi cuvinte de batjocură. Unde era diferenţa, pentru că lui i se părea că diferenţa era mare?

Ştiau despre el doar că era bun la sport şi că îi fusese uşor să bată recordul şcolii la 50 de metri înot liber. N-ar fi trebuit să le fie mai uşor să-l accepte pe unul ca el decât pe unul ca Pierre?

— Nu, îi spuse Pierre, trebuie să te remarci cât mai puţin dacă nu vrei să ai neplăceri. Cu cât ieşi mai mult în evidenţă, cu atât mai interesant li se pare să-ţi dea ordine, să te trimită la chioşc după cumpărături, să te pună să le faci pantofii şi aşa mai departe. Nu trebuie să fii nici bun, nici rău; nici şarpe cu ochelari ca mine, nici as la sport ca tine. Idealul este să fii cât se poate de

comun, adică să nu sari în ochi.

— Tu ce-ai fi făcut, Pierre? Ai fi făcut pantofii ăia?

Pierre rămase câteva clipe pe gânduri în întunericul din colțul lui de încăpere.

— Da, spuse în cele din urmă, i-aş fi făcut totuşi.

Urmară din nou câteva clipe de tăcere.

— Şi i-ai fi făcut pentru că ți-e frică de bătaie?

— Da, poate. Cel puțin când e vorba de von Schenken, pentru că e unul din ăia care preferă rănile cu copcă. Tu nu ştii ce-i o rană cu agrafă, pentru că de asta am uitat să-ți spun când m-ai întrebat ce e usturica. Usturica o primeşti de cele mai multe ori cu pumnul strâns, aşa cum ți-am arătat. Alteori, cu mânerul unui cuțit de masă. Dar von Schenken şi alții folosesc uneori dopul de la carafa cu oțet – ai văzut că pe fiecare masă, la mijloc, e o carafă mică de cristal pentru oțet. Dopul are vârful ascuțit şi ei te lovesc în cap cu vârful ăla ascuțit de-ți fac gaură şi curge sânge. Atunci trebuie să mergi la cabinetul medical ca să-ți pună sora o copcă. Ăştia de teapa lui von Schenken sunt țicniți. Von Schenken e pe deasupra şeful mesei la care stau eu, aşa că, dacă aş fi refuzat să-i fac pantofii, nu m-aş fi ales doar cu o sâmbătă-duminică, pentru că n-ar fi pierdut el ocazia să mă aranjeze cu o copcă.

Erik nu mai puse alte întrebări şi peste câteva minute auzi că Pierre adormise. Dacă von Schenken l-ar lovi pe Pierre în felul ăsta, ce ar putea el, Erik, să facă? Dacă ar vedea că se întâmplă aşa ceva, lucrul cel mai just ar fi să ia dopul de la masa lui, să se ducă pe la spatele lui von Schenken şi să-i străpungă pielea capului, de preferință înainte ca Pierre să fie lovit. Nu, nu era bine, pentru că cine ştie la ce s-ar ajunge; poate că atunci von Schenken ar considera că are într-adevăr datoria morală să-i facă lui Pierre o gaură în cap. Ca să arate că nu se lasă el speriat de unul-nou-şi-obraznic. Ar putea oare să-l ia la o parte pe von Schenken şi, fără să audă nimeni, să-i pună în vedere că, dacă îi atinge doar un fir

de păr lui Pierre, o să-i tragă o mamă de bătaie de o s-o țină minte toată viața? Nu, nici asta n-ar merge. Condiția ar fi ca cel amenințat să creadă cu adevărat că amenințarea poate deveni realitate. La şcoala generală din Stockholm ar fi mers, dar aici nu-l cunoşteau şi nici nu trebuia să afle cineva. Trebuia să evite violența. Aici, dacă-l băteai pe unul de la liceu, urma o serie nesfârşită de încăierări şi, până la urmă, într-un fel sau altul, tot ei câştigau.

Câte sâmbete-duminici erau într-un semestru? Aproximativ 15. După ce refuzai să te supui ordinelor de 15 ori, se punea oare punct? Făcutul pantofilor de azi avea să ducă, bineînțeles, la alte ordine de acelaşi gen, până când or să se lase păgubaşi.

Cum necum, Consiliului trebuia să i te supui, pentru că te păştea exmatricularea dacă te opuneai Consiliului sau dacă îl băteai pe vreunul din membri. Dacă l-ar exmatricula, ar însemna că e nevoit să pună definitiv cruce studiilor. Trebuia neapărat să rămână doi ani la Stjärnsberg, ca să-şi continue apoi liceul la Stockholm. Aşadar, trebuia să se supună Consiliului timp de doi ani. Şi atunci, nu era mai bine să capituleze cât mai repede, ca să scape de grijă? Dacă nici măcar pe Pierre nu-l putea apăra?

Se crăpa deja de ziuă când, în fine, adormi în patul fierbinte de sudoare, cu cearşafurile răsucite ca frânghiile de-a lungul saltelei. Când se vor trezi, îi va fi ruşine de Pierre.

Prima oră aveau istoria. Profesorul de istorie, decanul şcolii, făcu o digresiune şi le vorbi despre migrațiunea popoarelor. Triburile germanice traversaseră Europa în toate direcțiile, unele triburi slave veniseră dinspre răsărit şi diferența dintre aceste triburi era că germanicii erau cei mai puternici, cei mai frumoşi şi cei mai buni în toate privințele, ceea ce lăsase urme până în epoca modernă. Chiar în zilele noastre se puteau distinge urmele pe care le lăsaseră în Europa aceste două rase.

Ele se puteau vedea până şi în clasa noastră.

— Erik, vino, te rog, aici în faţă şi stai aşa ca să te vadă bine toţi colegii, spuse bătrânelul.

Îşi luă apoi un indicator şi-l plimbă pe fiecare parte a corpului lui Erik, de parcă ar fi fost o planşă colorată reprezentând un trup de maimuţă antropoidă sau organele omeneşti în secţiune transversală.

— Uitaţi-vă. Începem cu ochii albaştri şi privirea fixă (indicator). Pe urmă, nasul drept. Întoarce-te puţin în profil! Aaaşa, bine. Bărbie puternică, maxilare largi, dar o faţă cu trăsături regulate, armonioase, şi nu cu pomeţi proeminenţi cum au finlandezii, laponii şi unii slavi. Omoplaţi puternici şi umeri drepţi. Uitaţi-vă ce frumos dezvoltaţi sunt muşchii braţelor (indicator). Coşul pieptului solid şi muşchii abdomenului bine dezvoltaţi, şoldurile mult mai înguste decât coşul pieptului. Ajungem acum la musculatura pulpelor şi puteţi constata cum ea începe să se lărgească aici, ceea ce accentuează diferenţa faţă de talie, care e mult mai mică. Puteţi observa lucrul ăsta la unele popoare de călăreţi. De exemplu, soldaţii lui Carol XII aşa trebuie să fi arătat. Gambele trebuie să aibă o curbură frumoasă, uite aşa (indicator); nu trebuie să fie doar un fel de prelungiri subţiri ale pulpelor. Aşa, mulţumesc Erik, şi acum poţi să mergi la loc.

Erik se aşeză în banca lui aproape anesteziat. Colegii nici măcar nu râseseră, urmăriseră spectacolul cu toată seriozitatea. Dar după aceea veni partea cea mai îngrozitoare.

— Ei, şi dacă am alege tipul opus... Tanguy, vino te rog în faţă.

Pierre fu deci obligat să stea în acelaşi loc ca şi Erik, şi indicatorul începu călătoria pe trupul lui.

— Aici avem câteva caracteristici ale tipului sudic. Ochi castanii înfundaţi în orbite şi văzul slab, de unde ochelarii. Nasul nu este drept, ci poate fi încovoiat în diferite feluri – de la nasul acvilin al evreilor, până la

varianta pe care o vedem aici, foarte comună printre sudici. Obrajii puţin puhavi şi bărbia flască (indicator). Vedeţi apoi umerii căzuţi gen sticlă. Urmează corpul aproape în formă de popic şi căruia îi lipseşte armonia trupului germanic. Priviţi acest abdomen proeminent ce formează baza popicului. Motivul este alimentaţia mai puţin sănătoasă a sudicilor, ceea ce cu timpul a devenit o trăsătură ereditară. Şi apoi, picioarele care seamănă cu beţele de chibrituri pe care le înfigeam când eram mici în conuri de brad şi făceam văcuţe, ha! ha! ha! (Pierre îşi potrivi ochelarii, dar în rest îşi păstră neschimbată mina). Ei, şi apoi laba piciorului, cu degetele înăuntru şi de obicei cu tendinţă de platfus. Aşa, Tanguy, mulţumesc, du-te acum la locul tău. Deci iată că vedem încă şi azi deosebirea dintre tipul germanic şi cel sudic.

Stânjenit, Erik se duse după Pierre în recreaţie şi spuse:

— Ascultă, să nu crezi cumva că... vreau să spun, puţin îmi pasă mie de prostiile astea.

— Eh, spuse Pierre, în primul rând, moşul e nazist, şi pe urmă habar n-are ce spune. Rasă sudică... să mă pupe-n fund!

— Mai sunt şi alţi profesori ca el?

— Nu, numai el a mai rămas. Înainte vreme trebuie să fi fost mai rău. N-ai văzut cum arată frescele de la cantină?

— Adică?

— Ei, ce dracu... n-ai văzut? Nişte cogeamite femei blonde cu ţâţe cât toate zilele, părul împletit şi cărând în braţe coşuri mari cu pâine. Iar bărbaţii cu părul alb, scurt, de parcă i-au tuns cu o oală pe cap, cu toporul pe umăr, care-şi holbează ochii albaştri, cică germanici, şi-şi arată nasul drept. Şi soldaţi cu lănci şi mustaţă albă şi „privire cruntă”. Poţi să mori de râs, nu alta.

— Dar nu mai crede nimeni în chestiile astea, nu? Adică ceilalţi profesori, vreau să zic.

— Nu, le-a trecut. Acum îi primesc aici şi pe evrei, aşa că cel mai rău era acum vreo 20 de ani. Uite, Kalle de la noi din clasă e evreu şi e la fel de blond ca ăia de pe perete, şi are nasul cel puțin la fel de drept ca al tău. Asta i-a scăpat lui moşulică. Ce tâmpenii!

În rest, orele se desfăşurau într-o atmosferă mult mai calmă decât la şcoala din Stockholm. Aveai voie să stai jos când răspundeai la întrebări. Profesorii nu te amenințau cu tot felul de pedepse, şi nu se dădeau avertismente, din câte se părea; era o ambianță degajată, aproape colegială. Munca mergea înainte lin, fără fricțiuni, nimeni nu protesta în timpul orelor şi nici nu existau motive aparente de protest. Profesorii păreau destul de buni şi absolut niciunul nu dădea impresia că ar dori să recurgă la violență.

În drum spre cină, Erik observă că plutea ceva straniu în jurul lui, ca şi cum s-ar fi aflat într-un balon care-l izola de toți ceilalți. Îi ajungeau la ureche crâmpeie zeflemitoare despre el, cel „nou şi obraznic”; îşi dădea seama că se şoptea în spatele lui.

Când fetele care serveau strânseră masa, preşedintele Consiliului se ridică în picioare, se îndreptă spre peretele lung al încăperii şi răcni:

— Aaaatenţieee!

Murmurul plin de aşteptare se domoli foarte repede.

— Consiliul are şedință imediat după masă, în sala şase. Se vor prezenta următorii…

După fiecare nume anunțat urmau râsete sau huiduieli, mai mult sau mai puțin sonore. Erik avu impresia că la numele lui huiduielile se auziră cu mai multă intensitate decât la celelalte nume. Era, aşadar, chemat la judecată pentru că refuzase să-i facă pantofii lui von Schenken.

Sala şase se afla în clădirea principală a şcolii. Cei care urmau să fie judecați aşteptau afară pe coridor, aşezați pe podeaua de stejar de culoare închisă, dar strălucind de curățenie. Ba glumeau, ba se lamentau.

Toți erau de la clasele mici, de la gimnaziu, şi din discuțiile lor Erik înțelese că cei mai mulți se aflau acolo pentru că fuseseră prinşi fumând pe ascuns a doua sau a treia oară. Numai unul sau doi fuseseră, ca şi el, obraznici cu membrii din Consiliu sau cu elevi dintr-a patra de liceu. Dacă erai obraznic cu unul dintr-a patra de liceu, te alegeai cu o sâmbătă-duminică.

Fură chemați înăuntru pe rând, unul câte unul. Fiecare ieşea după câteva minute şi-i anunța pe ceilalți ce pedeapsă primiseră. Unii primeau mai puțin decât se aşteptaseră, alții mai mult. Unul singur ieşi disperat de-a binelea. Nu i se mai dădea voie să plece acasă de ziua lui. Secretarul Consiliului striga din uşă numele inculpatului, iar acesta intra şi închidea uşa după el.

Când Erik intră în sală, înțelese imediat că era cu totul altfel de cum crezuse. Se aşteptase ca membrii Consiliului să stea într-un colț al clasei, să te salute, să glumească un pic, să-ți dea un avertisment şi pe urmă să-ți anunțe pedeapsa.

Dar nu, băncile erau aranjate altfel. Preşedintele Bernhard se afla la catedră şi ceilalți unsprezece puseseră băncile de o parte şi de cealaltă a catedrei în unghi drept, deschis spre clasă. La capătul băncilor unde erau aşezați membrii tribunalului, se afla o bancă fără scaun. Aceea era banca acuzatului. Membrii Consiliului purtau haina de la uniformă cu emblema şcolii înconjurată de un şiret auriu care le sublinia funcția şi prestigiul. Aveau cămaşă albă, cravată, freza le era pieptănată cu apă şi păreau cât se poate de serioşi. Erau aşezați şi ei în ordinea rangului. Cel mai aproape de banca acuzatului şedeau cei doi membri ai Consiliului aleşi din clasa întâi de liceu; apoi, un pas mai aproape de preşedinte, erau cei aleşi din anul doi şi aşa mai departe.

Erik îşi ocupă locul în banca acuzaților cu mâinile la spate, încercând să adopte o mină neutră.

Secretarul Consiliului avea sarcina de a prezenta

acuzația, conform celor scrise în procesul-verbal. Deci, în ziua de cutare, la ora cutare, Erik refuzase să execute un ordin primit din partea elevului von Schenken din ultima clasă de liceu. Recunoştea acuzatul învinuirea ce i se aducea?

— Da, răspunse Erik. Este o descriere obiectivă a situației.

— Stai ca lumea! se răsti la el Bernhard.

— Stau cum mi se pare mai comod. Asta nu prea poate influența mersul procesului, răspunse Erik.

— N-ai voie să fii obraznic când te afli în fața Consiliului! Trebuie să-ți intre bine în cap asta! Consiliul te pedepseşte la o sâmbătă-duminică de muncă silnică. Îl rog pe secretar să noteze verdictul.

Secretarul notă. Membrii Consiliului îşi păstrară aerul serios. Erik îşi îndreptă puțin ținuta.

— Aşa, acum, că am pus lucrurile la punct, ce ai de spus în favoarea ta referitor la refuzul de a te supune unui ordin dat de un elev dintr-a patra de liceu? Nu ştiai că cei din clasele mici trebuie să execute ordinele?

— Ba da, mi s-a explicat lucrul ăsta. Dar n-am vrut să fac pantofii deoarece pentru von Schenken era vorba doar de un capriciu, de un pretext ca să-şi bată joc de mine. Şi tu ai refuza dacă te-aş pune să cureți o grămadă de pantofi de fotbal plini de noroi şi te-aş amenința cu bătaia dacă nu-i faci să strălucească aidoma curului de nou-născut.

— Controlează-ți limbajul când te adresezi Consiliului!

— N-am făcut decât să citez. Ordinul pe care l-am primit a fost pe deasupra formulat într-un limbaj vulgar. Mi-a spus să am în special grijă de pantofii de fotbal şi să-i fac să strălucească aidoma unui „cur de nou-născut”.

— Aşa care va să zică, spuse Bernhard. Doreşte Consiliul să delibereze cu uşile închise în această privință sau putem trece la verdict?

Membrii Consiliului respinseră printr-un gest propunerea de a delibera cu privire la culpa acuzatului.

— Bine, spuse Bernhard. Deci te-ai făcut vinovat de insubordonare de grad minor şi comportament arogant în prezenţa Consiliului. Consiliul te condamnă la două sâmbete-duminici şi te previne să-ţi schimbi purtarea ca să nu te mai vedem aici în viitor. Pentru că în viitor vei executa ordinele, nu?

— Nu pe cele ale elevilor dintr-a patra de liceu. Ordinele celor din Consiliu trebuie să le execut, fiindcă altfel sunt cu siguranţă exmatriculat. Dar să fiu eu al dracului dacă am să-i lustruiesc pantofii lui von Schenken.

Tăcere.

— Este a doua oară când foloseşti un limbaj urât în prezenţa Consiliului. În consecinţă, Consiliul te condamnă la o sâmbătă-duminică de arest pentru obrăznicie în prezenţa Consiliului. Aşteptăm de asemenea să îţi ceri scuze.

— Nu.

— Nu vrei să-ţi ceri scuze?

— Nu, pentru că deja m-aţi condamnat să stau la arest ca să-mi plătesc crima de a fi înjurat în prezenţa Consiliului, şi atunci ce rost mai are să-mi cer scuze?

— Doreşte Consiliul să delibereze chestiunea separat? întrebă Bernhard.

Unii dădură din cap afirmativ, aşa că Bernhard suspendă şedinţa pentru deliberări cu uşile închise, iar lui Erik i se ceru să aştepte afară.

Erik apăru pe coridor, unde aşteptau restul inculpaţilor, şi le spuse că-i dăduseră trei sâmbete-duminici şi că acum se delibera. Asta declanşă o ploaie de sfaturi. Dacă erai obraznic în prezenţa Consiliului, nu se lăsau până nu-ţi cereai scuze. Deci ce avea de făcut acum era să-şi ceară scuze de îndată ce-l chemau înăuntru, pentru că altminteri mai încasa o sâmbătă-duminică, apoi se repeta procedura. După numai câteva

minute, îl chemară şi Erik îşi reluă locul în banca acuzaților.

— Ei, Erik, ți-ai analizat situația?

— Da, foarte serios.

— Îți ceri scuze acum, ca să încheiem chestiunea?

— Nu.

— Consiliul te condamnă la patru sâmbete-duminici, din care două la arest. Acum îți ceri scuze?

— Nu, şi ia-o mai încet cu frazele astea mecanice. M-ați condamnat deja pentru înjurătură şi pentru că nu mi-am cerut scuze. N-am să-mi cer niciun fel de scuze şi nici n-am să mă răzgândesc. Putem să stăm aici toată noaptea dacă vă face vouă plăcere şi o putem duce aşa, eu nu-mi cer scuze şi voi îmi tot dați câte o sâmbătă-duminică. E ridicol.

Urmă o nouă deliberare. După cinci minute, se afla iar în fața judecătorului.

— Consiliul a luat hotărârea finală. Te condamnăm la două sâmbete-duminici de muncă silnică şi opt sâmbete-duminici de arest pentru aroganță şi comportament neobrăzat față de Consiliu. Audiența e terminată. Hotărârea a fost luată în unanimitate, cu excepția unei rezerve din partea vicepreşedintelui. Poți să pleci.

Erik era în drum spre uşă când unul din membrii Consiliului, elev într-a treia de liceu, îi tăie calea şi-l puse să ridice brațele. Erik şovăi, dar se supuse. Respectivul îl căută prin buzunare şi, în buzunarul de la piept, dădu peste un pachet de țigări pe care-l arătă tribunalului.

— Aha, spuse preşedintele. Ia vino înapoi. Pedeapsa pentru fumatul pe ascuns este o sâmbătă-duminică la prima abatere, după care pedeapsa creşte. La a cincea abatere, eşti exmatriculat. Ca să ai voie să fumezi trebuie să fi împlinit 17 ani şi să ai şi încuviințarea scrisă a tutorelui.

— N-am fumat pe ascuns. N-am fumat deloc de când

am venit aici.

— Şi atunci cum explici că ai tutun asupra ta?

— L-am avut cu mine de la Stockholm şi ultima oară am fumat în tren. Pe urmă am uitat de pachet. Doar nu credeți că sunt atât de idiot ca să aduc un pachet de țigări aici, tocmai la şedința Consiliului.

— Tutunul găsit asupra persoanei este identic cu fumatul pe ascuns. Țigările îți sunt acum confiscate şi ai de ales: ori le dai membrului din Consiliu care te-a prins cu ele, ori le distrugi aici, în fața tuturor. Care din două?

— În cazul ăsta, le distrug. Vreți să dați impresia că sunteți un tribunal, dar mă pedepsiți pentru că aş fi fumat pe ascuns deşi înțelegeți foarte bine că sunt nevinovat sau că aş putea fi nevinovat. Condamnați fără dovezi şi aveți pretenția să fiți respectați – cine dracu' a mai văzut aşa ceva?

— Pe lângă cele zece sâmbete-duminici pe care le-ai primit deja, mai capeți o sâmbătă-duminică pentru prima abatere şi încă una pentru înjurături în prezența Consiliului. Ai înțeles?

— Nu, ați omis un lucru. Acuma, de fapt, pedeapsa e prea mică.

— Cum adică?

— Pentru că acum o să mă puneți să-mi cer scuze pentru înjurătură şi, cum n-am s-o fac, circul poate continua. Profitați de ocazie, pentru că eu oricum n-am să lustruiesc pantofi şi nici alte lucruri de genul ăsta n-am să fac, iar von Schenken şi alții îmi vor tot da ordine din astea.

Consiliul optă pentru noi deliberări, care de data asta durară 20 de minute. După încheierea deliberărilor, Erik fu chemat înăuntru şi anunțat că verdictul era deocamdată neschimbat – 12 sâmbete-duminici –, dar cazul rămânea deschis din cauza persistenței comportamentului neadecvat față de Consiliu, chestiune care putea fi discutată iar de îndată ce Consiliul socotea de cuviință.

În drum spre camera lui, Erik se simți uşurat, dar nu şi convins că procedase bine. Verdictul însemna, pe de o parte, că putea să fie liniştit şi să refuze orice nou ordin şi toate usturicile din partea şefului mesei. Pe de altă parte, făcuse senzație. Se văzuse clar de tot asta după felul în care reacționaseră ceilalți acuzați când ieşise din sala şase. Nimeni nu mai primise până atunci o pedeapsă atât de severă chiar de la prima înfățişare la Consiliu. Şi, în general, nimeni nu mai primise vreodată atâtea pedepse deodată.

Era uşor de prevăzut că o asemenea senzație punea la încercare autoritatea Consiliului. Trebuia neapărat să găsească ei o cale pentru a-l face pe Erik să cedeze. Împotriva membrilor Consiliului n-aveai voie să protestezi. Cu elevii dintr-a patra de liceu nu mai avea probleme, dar rămâneau cei doisprezece consilieri cărora trebuia să li se supună fără discuție. Asta putea însemna mulți pantofi de lustruit. Se înrăutățise cumva situația?

— Am ştiut eu că aşa o să se întâmple, spuse Pierre. Poate nu-mi închipuiam că-ți vor da chiar 12 sâmbete-duminici deodată. Dar pe-aproape. Văd însă c-ai înțeles greşit chestia cu ordinele. Nu trebuie neapărat să-i asculți, eşti liber să alegi pedeapsa. Depinde.

Şi, într-adevăr, se dovedi că regulile nu erau prea clare. Exista însă un principiu de bază şi anume că nu aveai niciodată voie să ripostezi în fața unui membru al Consiliului. Asta ducea în mod inevitabil la exmatriculare imediată. Dar dacă unul din ei îți cerea să-i faci pantofii, să-i cumperi ceva de la chioşc sau alte servicii de genul ăsta şi tu refuzai, erai judecat ca şi cum ordinul ți-l dăduse unul dintr-a patra de liceu. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că Erik scăpase de micile servicii, în schimb îl aştepta multă bătaie.

Ordinul stingerii se auzise de mult pe coridor, dar ei stăteau lungiți în întuneric şi învârteau problema pe toate părțile.

Treaba e dată dracului, Pierre, asta e – e dată dracului. Când am venit, aici am jurat c-am să mă feresc de scandal. Tu n-ai de unde să ştii şi nici nu cred că sunt dispus să te pun chiar la curent, dar la şcoala de unde vin am trecut prin mult prea multe scandaluri. Eu nu sunt ca tine. Suntem diferiți şi am să-ți spun eu care-i diferența, dar trebuie să-mi promiți că n-ai să sufli o vorbă nimănui. Eu ştiu să mă bat. Şi când spun asta, nu înseamnă că mă descurc aşa, oarecum; înseamnă că sunt atât de versat la bătaie, că ție nici prin gând nu-ți trece la ce nivel mă aflu. Nu, nu e vorba de niciun fel de lăudăroşenie, pentru că de fapt nu sunt deloc mândru de treaba asta, cum poate îți închipui tu. Adevărul e că toată viața mea, cel puțin atâta cât îmi aduc eu aminte, a fost plină de bătaie, bătaie şi iar bătaie. Unul care a trecut prin ce-am trecut eu ştie mai bine ca oricare altul că, dacă începe, nu se mai termină. La început eşti cel mai puternic din clasă. Probabil că ai observat şi tu lucrul ăsta. Pe urmă, dacă eşti cel mai puternic, te provoacă din când în când unii din clasă, pentru că vor să preia ei titlul. Pe urmă, încearcă alții, din clasele paralele, să vadă care e cel mai puternic din seria ta, şi pe urmă te provoacă restul şcolii şi, uite aşa, nu se mai termină niciodată. Aici credeam că o să pot să scap de bătăi. Nu că mi-e frică de bătaie, cum îți e ție, nu, eu suport multă bătaie, mult mai multă decât alții. Ceea ce mă înfricoşează pe mine e să fiu mereu obligat să dau riposta, să bat eu. Într-un fel, îți semăn – cred şi eu, ca tine, că ceea ce contează în viață este ce realizezi cu mintea; bătaia nu face decât rău. Îți faci rău ție, personal, aşa cred. Sigur că le faci rău şi altora, dar o buză spartă se vindecă şi o vânătaie la ochi trece. Dar rămâi fără prieteni, prieteni nu poți să-ți faci în felul ăsta, îți faci singur rău, cu mâna ta. Tuturor le e frică de tine şi sunt cu toții falşi.

Da, dar vezi, ție ți-e uşor să vorbeşti, pentru că ştii cum

să ripostezi, pentru că eşti aproape la fel de mare ca ăia dintr-a doua de liceu. Dar ia gândeşte-te să fii ca mine, adică în locul meu, şi să nu poţi niciodată să le-o plăteşti. Sigur, nu-i greu de priceput că şcoala şi studiile pe care le vom face în viitor sunt importante, că viaţa intelectuală e lucrul cel mai valoros. Dar crede-mă, de multe ori mi-am dorit să fiu şi eu ca tine, să le-o plătesc, să pot şi eu să îndrăznesc să spun „nu” odioşilor ăstora când vin cu ordinele lor neruşinate, să le faci patul, să le cumperi ţigări sau mai ştiu eu ce. Dar dacă nu eşti unul care se bate, ce faci? Faci poate ca Arne, de la noi din clasă, care se prosteşte şi se maimuţăreşte sau face un număr de circ ori de câte ori primeşte o usturică şi toată cantina moare de râs. E şi ăsta un mod de apărare şi toată lumea înţelege, nu? Într-un fel, trebuie să te aperi, dar mie mi-a fost întotdeauna greu. Dacă nu ştii cum să te aperi râde toată lumea de tine şi atunci atragi şi mai multă violenţă, eşti ca un fel de magnet al violenţei. Când te aud că nu ai prieteni, parcă mi se pare absurd. Cine crezi tu că vrea să fie prieten cu un gras caraghios care boceşte ca un copilandru de îndată ce l-ai lovit puţin? Nici nu ştii tu de câte ori doresc să fiu în pielea ta, să fiu, dacă s-ar putea, în locul tău, dar în acelaşi timp să rămân eu însumi.

— Dar, Pierre, nu crezi că e just să le opunem rezistenţă?

— Ba da, sigur că e. Metodele lor sunt de o cruzime... Sunt josnici şi probabil că mai târziu, când o să fim mari, o să avem de-a face cu tipi din ăştia şi o să ne răfuim cu ei, dar cu alte mijloace. Sigur că e just.

— Crezi că am putea să ne opunem fără violenţă?

— Da, cred. Sau, cel puţin, vreau să cred.

— Şi eu vreau să cred. Hai să ne culcăm acum. Noapte bună.

— Bine. Noapte bună.

— Pierre, ai adormit?

— Aproape.

— Voiam doar să-ți spun că eşti prietenul meu.

— Şi tu al meu. Eşti primul prieten pe care-l am de când sunt în şcoala asta.

Zvonul despre severitatea verdictului se răspândi în toată şcoala în mai puțin de o zi, lucru remarcat în diferite feluri, atât aşteptate, cât şi neaşteptate. Se auzea că unii elevi dintr-a patra de liceu cereau, deşi cam anemic, diverse servicii sub amenințarea că orice insubordonare va fi raportată Consiliului. Asta era de aşteptat, aproape subînțeles. Fu intrigat însă că auzea bombăneli şi insulte la adresa lui ca „nou şi obraznic" chiar din partea elevilor de la gimnaziu. În mod normal, ar fi trebuit ca cei care, ca şi el, îndurau usturici şi tot felul de corvezi să-l admire pe unul care refuză să se supună. Dar la Stjärnsberg multe lucruri erau de-a-ndoaselea, era o lume aparte, în care nu ştiai sigur dacă puteai lua de bună ceea ce vedeai. Stjärnsberg avea legi proprii, reguli proprii şi o morală proprie.

Morala era un cuvânt pe care de altminteri atât preotul, cât şi directorul îl foloseau adesea în predicile de dimineaţă, dinaintea orelor. Un elev de la Stjärnsberg era instruit să facă faţă greutăţilor, să fie mai dur şi mai disciplinat decât alţi băieţi. Trebuia să înveţi şi să dai ordine, dar şi să execuţi ordine. Erau calităţi necesare în viitor, când băieţii de la Stjärnsberg aveau să dirijeze industria ţării şi forţele ei armate.

Erik se afla în şuvoiul de elevi care urcau pe scara largă ce ducea la cantină. Exact în momentul când ajunse pe palier, unde scara făcea o cotitură de 90 de grade, doi elevi de liceu îl depăşiră de o parte şi de alta, înghiontindu-l cu coatele. Erik îşi sugrumă urgent reflexul de a-i lovi şi se opri ca să le dea timp să-l depăşească şi să evite astfel cearta. Dar când respectivii întoarseră capul, Erik îşi dădu seama că tocmai ceartă căutau.

— Nici să te dai la o parte nu ştii, obraznic mic ce eşti? spuse unul din ei.

— Eu să mă dau? Voi m-aţi înghiontit.

— Cere-ţi scuze, zise celălalt.

Toţi elevii de pe scară se opriră tăcuţi din mers şi aşteptau acum încordaţi şi plini de nerăbdare. Erik se uită cu atenţie la cei doi. Niciunul nu era membru în Consiliu, deci nu era obligat să asculte de ordinele lor şi nici nu risca să fie pedepsit la muncă silnică dacă refuza să-şi ceară scuze. Aveau ei cu siguranţă un plan prevăzând refuzul lui Erik.

— Ţinând cont că voi m-aţi împins pe mine, voi trebuie să-mi cereţi mie scuze, nu eu, răspunse Erik care, trecând pe lângă ei, vru să-şi continue drumul în sus pe scară, spre cantină.

Unul din cei doi îl apucă de braţ, dar, spre mirarea tuturor, nu-l lovi. Tăcerea încordată din jur prevestea totuşi ceva.

— În cazul ăsta, poţi să te consideri provocat la o

confruntare. Ne vedem în careu la opt fix, o oră după cină, spuse cel mai înalt dintre ei.

Publicul reacționă cu strigăte de satisfacție şi râsete.

— Ai priceput, şobolan mic ce eşti? Ne vedem toți trei la opt în careu, repetă celălalt oarecum solemn.

— Da, da, spuse Erik şi-şi continuă drumul spre cantină, unde se aşeză la locul lui de la masa a treia.

Atmosfera fu neplăcută în timpul cinei. De la mesele din capătul opus al sălii se auzea un fel de cântec din care se distingeau rimele careu-derbedeu, plan-şobolan, lecție-corecție.

Lângă Erik, la masă, şedeau vreo 4-5 elevi de la clasele mici, dar niciunul nu era din clasa lui. Şuşoteau intens despre careu şi se uitau la el pe furiş, până când unul din ei îl întrebă dacă el fusese chemat.

— Mhm, răspunse Erik. Doi țipi dintr-a treia de liceu m-au înghiontit pe scară şi mi-au spus că ne vom întâlni în careu la opt. Spuneți-mi şi mie, cum e asta cu careul? Sunt nou şi habar n-am ce e.

Se înghesuiră să-i explice cu multă însuflețire, vorbind toți deodată.

Careul era un loc din spatele bucătăriei unde se rezolvau conflictele. Dacă doi băieți țineau morțiş să se încaiere, acolo trebuiau să meargă, deoarece careul era singurul loc unde aveau voie să se bată alți elevi decât consilierii şi elevii din ultima clasă. Dar conform tradiției lor proprii, cei dintr-a treia de liceu care nu erau consilieri îi somau în careu pe elevii „noi şi obraznici" şi îi băteau zdravăn. Mai întâi erai provocat la o oră anume, de obicei ora opt, după cină. Acolo, în careu, cel nou şi obraznic era bătut măr până când se târa în genunchi în afara careului implorând îndurare. În interiorul careului, totul era permis şi erau mereu doi de la liceu contra unuia din clasele mici. De vreme ce niciunul din cei mici nu făcea față unei confruntări cu doi elevi de la liceu, totul se termina mereu la fel. Dar întrebarea era cât timp putea cel „nou şi obraznic" să

reziste în careu înainte să iasă de-a buşilea. Unii ieşeau aproape imediat, alții abia după multă cotonogeală. Cel care se țâra repede afară din careu era batjocorit şi hulit luni de zile după aceea. Cu câțiva ani în urmă, un băiat care acum era într-a doua de liceu rămăsese în careu până când i se făcuse negru în fața ochilor, atât de tumefiați îi erau din cauza buşiturilor. Aşa ceva impunea respect, era un băiat care ştia să facă față greutăților.

— Şi ce se întâmplă dacă nu te prezinți? întrebă Erik.

Se uitară imediat cu dispreț la el. Trebuie să te prezinți. Indiferent câtă bătaie ai încasa, tot trebuie să te prezinți. Altfel, cât timp rămâi în şcoală, din „şobolan" nu te mai scot. Nu numai ei, absolut toată lumea îți va spune „şobolan", până la urmă chiar şi profesorii. Unuia dintr-a patra de liceu încă i se mai spunea „şobolan" cu toate că atunci când nu se prezentase era la gimnaziu. Era însă singurul şobolan din şcoală.

— Bine, dar ai voie să dai şi tu, nu?

Sigur că aveai voie. În careu orice era voie, nu erau reguli, numai că, în afara celor implicați, nimănui dintre spectatori nu îi era permis să intervină. Şi spectatori erau cu duiumul – aproape toată şcoala venea să se uite, în special când era vorba de cafteala unuia „nou şi obraznic".

Nimeni nu avea voie să pună piciorul în careu atâta timp cât lupta era în toi, indiferent ce se întâmpla.

— Asta înseamnă că poate să se termine rău de tot.

Sigur că da, spuseră râzând. Nici nu se putea să plece de acolo prea frumos la față. În ocazii din astea, sora medicală era întotdeauna prevenită să se ducă la cabinet şi să aştepte în caz că trebuia să coasă vreo rană.

— Cu alte cuvinte, nici profesorii nu se amestecă?

Nici vorbă. Când începe să se răspândească prin cantină zvonul că unul „nou şi obraznic" o să fie luat în primire în careu, profesorii au grijă să se închidă în

casă, să pună tare radioul sau mai ştiu eu ce. Le este absolut interzis să se amestece, e împotriva tradiției şcolii şi împotriva educației camaradereşti.

— S-a întâmplat vreodată să câştige unul de la clasele mici vreo bătaie din asta?

Nu, bineînțeles că nu. Ăia dintr-a treia de liceu sunt mult mai mari, şi apoi sunt doi contra unu. Nu e vorba să câştigi, e vorba să rezişti cât se poate de mult ca să nu-ți spună „şobolan” tot timpul cât rămâi în şcoală.

— Şi dacă unul e atât de plin de răni încât sora nu face față?

Da, se întâmplase să fie nevoie de taxi să-l ducă pe rănit la unul din spitalele din apropiere. Alții se aleseseră, de exemplu, cu dinții sparți, şi trebuiseră să meargă după aceea la tratament. Dar, în general, sora era foarte pricepută la cusutul rănilor, aşa că de cele mai multe ori se descurca fără probleme.

— Şi ce se întâmplă dacă nu ieşi din careu? Adică dacă te bat într-un asemenea hal că te lasă lat şi îți pierzi cunoştința, sau dacă nu vrei să ieşi de-acolo?

Nu ştiau exact ce să răspundă. Nici asta nu se mai întâmplase vreodată. Băieții ăia doi începuseră cu sportul ăsta încă de pe vremea când erau într-a doua de liceu şi până acum apucaseră să bată vreo şapte sau opt băieți. De obicei, dădeau loviturile pe rând, ba unul, ba altul, până te terminau.

— Pe rând? Adică nu te atacă amândoi deodată?

Nu, pe rând. Începeau aşa, mai uşurel, şi apoi trăgeau lovituri din ce în ce mai puternice. Aşa li se părea lor mai interesant şi pe urmă avea şi publicul partea lui de distracție. Doar spre sfârşit se îngroşa gluma.

Erik mânca în tăcere şi cântărea situația. Aşadar, dacă nu te duceai, asta înseamnă doi ani de dispreț, pe lângă porecla aia oribilă pe care o purtai ca pe o tinichea de coadă oricât ai fi încercat să scapi de ea. Era musai să se prezinte.

După rugăciune, ieşi din clădirea cantinei şi se duse să-l caute pe Pierre.

— Pierre, vreau să mergi cu mine să-mi arăți careul.

— Hai mă Erik, dă-o dracului! Eram aproape sigur că de tine era vorba. Dacă ai fi auzit în ce fel vorbeau la masa mea… E groaznic, domnule! Ce sistem!

— OK, dar acum am nevoie de tine, că nu-mi mai rămâne decât o jumătate de oră. Trebuie să mă ajuți. E urgent. Hai, vino să-mi arăți!

Coborâră în spatele bucătăriei. Acolo, în curte, erau cisternele de păcură, îngropate în pământ sub o platformă din ciment de cinci metri pe şase, care se afla la vreo treizeci de centimetri deasupra nivelului curții. Ăla era careul.

Pământul din dreptul laturii care ducea la clădirea bucătăriei era acoperit cu pietriş. Acolo erau, cum s-ar zice, locurile de la parchet, rezervate membrilor din Consiliu şi elevilor dintr-a patra de liceu. În spate, la etaj, se vedea un şir de ferestre. Acolo locuiau chelnerițele finlandeze care-şi făceau mereu apariția la geam în asemenea ocazii şi aplaudau sau îl încurajau pe cel mai slab. De partea cealaltă a careului se afla o suprafață verde de vreo zece metri unde se instalau cei de la gimnaziu. Restul elevilor de la liceu îşi aveau locul pe latura care era şi singura cale de acces. Trebuia deci să treci printre ei ca să ajungi la careu.

Erik se sui în careu şi îi dădu ocol de câteva ori. Suprafața platformei de ciment era stabilă şi egală. Doar într-un colț se găsea un fel de disc, tot din ciment, cu două mânere din oțel, care stăteau drept în sus şi de care se trăgea la o parte platforma când venea transportul de păcură. Colțul ăla era periculos, pentru că puteai să te împiedici şi de disc, şi de mânerele de oțel. Erik îşi linse mâna, se aplecă şi o trecu peste platforma de ciment. Era aspră şi zgrunțuroasă şi câteva granule de ciment i se lipiră de palmă. Nu era deloc vesel. Puteai să te alegi cu julituri foarte urâte la coate

sau pe obraz, care pe urmă se inflamau, făceau puroi şi te chinuiau săptămâni întregi.

— Bine, m-am lămurit. Hai acum în cameră, să-mi spui cum se procedează.

Lui Pierre aproape că-i dădeau lacrimile în drum spre Casiopeea.

— Vai de capul tău, Erik, nici nu-ți închipui ce au de gând să-ți facă.

— Ei, de închipuit, îmi închipui. Dar nu ştiu exact. Aşa că vreau să-mi spui tu cum se bat tipii ăia, că doar i-ai văzut, nu?

Pierre îi spuse şovăind şi fără prea multe detalii. Începea ca un joc. De față cu toată şcoala, care îşi scandează rimele şi râde. Dar încetul cu încetul treaba devine serioasă şi cel care iese din careu în patru labe e mereu plin de sânge, aproape mereu.

— Pierre, asta nu-i glumă. Trebuie să mă ajuți. Şi cum te lovesc? Îți dau şuturi? Dau în tine cu pumnii? Cu muchia mâinii? Te atacă amândoi deodată sau pe rând? Îți vizează fața, corpul, îți trag cu piciorul în pulă? Hai, mă Pierre, spune, că e important!

Erik îşi alegea hainele. În acelaşi timp, încerca să scoată cu cleştele detalii de la Pierre. Dar Pierre nu-i spunea concret cum se petreceau lucrurile. Vorbea de sentimente, de ce simțeai ca spectator; probabil că era prea puțin inițiat în chestiunea violenței ca să fie capabil să descrie procesul în sine.

Erik îşi cântări în mâini pantofii de fotbal. Ar putea să le smulgă crampoanele cu un cleşte. În felul ăsta, şutul i-ar fi mai tare şi dacă tipii l-ar trânti la pământ şi ar nimeri sub ei n-ar risca să-şi julească gleznele de ciment. Pe de altă parte, n-ar avea stabilitate cu o talpă tare de plastic. Granulele de nisip de pe platforma de ciment erau ca nişte rotițe pe care, când te mişti rapid, îți alunecă picioarele încolo şi-ncoace şi, dacă ar cădea, s-ar pomeni sub vlăjganii ăia doi, ceea ce ar fi fatal, pentru că ar fi al dracului de greu să le scape din

prinsoare şi să se ridice din nou în picioare; dacă ar reuşi totuşi să scape, fața i-ar fi toată plină de julituri, şi dacă ar mai şi sângera serios de pe la sprâncene, de exemplu, nici n-ar mai putea să vadă ca lumea, ceea ce ar fi o catastrofă. Nu, nu putea să-şi pună pantofii de fotbal. N-avea de ales decât pantofii de gimnastică.

Şi ginşii. Blugii erau moi şi îi purtase o groază de timp, aşa că se simțea foarte liber în mişcări. Nu chiar la fel de liber ca în nişte pantaloni de trening, dar materialul pantalonilor de trening era moale, fără formă şi le-ar fi uşor să te apuce şi să te țină strâns. De aceea îşi scoase şi cureaua de la blugi. Când te bați unu contra doi este foarte important să nu dai ocazia ca unul să te țină şi celălalt să te amețească în pumni şi şuturi. Deci, pantofi de gimnastică şi blugi, iar şireturile nu trebuie să atârne, trebuie să fie legate ca lumea.

Problema cea mai grea era ce să-şi pună în partea de sus. Cel mai bine ar fi să-şi pună un tricou cu mânecă lungă şi care să-i stea suficient de strâns pe corp, ca să nu fie uşor de prins, dar nici să nu-i împiedice mişcările. O jachetă largă de trening i-ar apăra coatele dacă ar cădea pe ciment, dar ar fi simplu să-l apuce şi să-l țină strâns. Jacheta lui Pierre ieşea din discuție şi el nu avea un astfel de tricou. Era nevoit să-şi pună un maiou alb cu mânecă scurtă, strâns pe corp. Ar fi fost mai bine cu unul roşu, pentru că sângele se vede prea bine pe alb. Risca să se aleagă cu coatele pline de julituri, în schimb putea să-şi mişte brațele în voie şi nu avea niciun material care să-i atârne şi de care să-l poată apuca. Aşa se îmbrăcă.

Se duse la oglindă şi se privi drept în ochi. Îşi desfăcu larg buzele, ca să-şi examineze dinții. Pierre şedea tăcut în pat, cu picioarele sub el.

— Îți trag lovituri şi în față dacă te pun jos? îl întrebă Erik fără să-şi ia ochii de la dinți.

— Nu ştiu, nu cred. Dar acum un an s-a dus totuşi unul la dentist să-i pună un pivot.

Un pivot? Sau doi?

Se aşeză pe patul lui şi, cu capul aplecat, îşi privi mâinile pe care încă se mai vedeau cicatricele albe. Îl aştepta oare pedeapsa? Oare începând de azi şi câțiva ani de acum încolo avea să plătească pentru răul pe care-l făcuse altora? Se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră. Pierre continua să tacă şi trăsăturile feței îi erau înțepenite ca şi cum ar fi făcut eforturi să se stăpânească.

— Apropo, Pierre, scumpul meu prieten meridional cu nas de tip negermanic, s-ar putea ca peste vreo oră să am şi eu un nas ca al tău. Dar hai să-ți spun un lucru, că tu poate n-ai priceput încă – s-ar putea să nu pierd. S-ar putea să câştig.

— A, da? Şi cât de mari sunt şansele alea?

— Habar n-am. Sincer să fiu, n-am nici cea mai mică idee. Eu încă n-am văzut cum se bat băieții ăştia şi tu n-ai prea ştiut să-mi descrii ca lumea ce tehnică folosesc. Dacă i-aş fi văzut măcar o dată, aş fi ştiut exact. Acum ştiu doar că ei sunt doi, că unul din ei parc-ar cântări mai puțin decât mine, iar celălalt mai mult. În plus, nu ştiu nimic.

— Da' chiar dacă ai să câştigi, cei dintr-a treia nu se dau ei pe brazdă şi or să te tot cheme la careu până or să câştige ei. Şi cu cât vei învinge mai mulți, cu atât mai zdravăn or să te caftească atunci când vei pierde.

— Se vede că nu eşti prost. Nu te prea pricepi tu la bătaie, dar înțelegi o sumedenie de lucruri tocmai pentru că eşti inteligent.

— Inteligent eşti şi tu, şi totuşi te ții de chestii din astea.

— Dar ce-aş putea să fac? Tu ce-ai face?

— M-aş duce acolo, aş pierde, ar râde toți de mine şi cu asta, basta. Sper, pentru că nu se dau la acelaşi băiat de două ori la rând.

— Da, dar mai e ceva ce nu ştii, pentru că nici n-ai cum. Dacă pierd, o să arăt ca dracul, dar ce mare lucru?

Ceea ce este absolut sigur e că n-o să ies de acolo târându-mă în patru labe. Dar dacă am să câştig, o fac în aşa fel încât niciodată să nu mă mai cheme în careu.

— Nu cred eu asta. Or să vrea să-şi ia revanşa şi nu se lasă ei până nu şi-o iau.

— Depinde. Aş putea să-i bat în aşa hal, încât spectatorilor să li se întoarcă stomacul pe dos. Asta în cazul în care câştig. Dacă pierd, or să mă facă zob, pur şi simplu or să mă bată până n-am să mă mai pot mişca. Durerea implică două lucruri: una e, bineînțeles, suferința, cealaltă e frica. Cunosc chestiile astea mai bine decât tipii cu care o să mă bat. Altceva nu ştiu despre ei, dar de asta sunt absolut sigur.

— Erik, tu nu eşti normal la cap. De unde ți se trage?

— Pierre, în careu, în careul ăla mârşav unde mi-ai spus că până şi tu te-ai simți obligat să te prezinți, singura monedă e violența. Acolo nu merge să scapi cu discuții şi argumente sau cu nota zece la trei-patru materii cum ai tu.

— Oricum, e îngrozitor. Sper să-ți meargă bine.

— Vreau să vii să te uiți.

— Nu vreau.

— Ți-e teamă c-am să pierd?

— Dacă vrei să ştii, da!

— Poate pierd, Pierre, dar tot vreau să vii. Vreau şi eu să ştiu că e acolo măcar un suflet care ține cu mine. Înțelegi?

— Nu. Țin cu tine, dar nu vreau să văd.

— Aici n-am alt prieten, tu eşti poate singurul din toată şcoala care vrea să câştig. Hai, promite-mi că vii! Te rog!

— Promit.

— Pe cuvânt?

— Pe cuvânt.

— Ne vedem acolo peste un sfert de oră. Acum ies să fac câțiva paşi şi să mă concentrez. Salut!

— Salut şi baftă!

Merse cu paşi mărunţi, săltaţi, pe drumul cu pietriş care ducea de la şcoală spre nişte oraşe mai mici şi apoi spre Stockholm. Se oprea din când în când ca să facă nişte întinderi – cu braţele deasupra capului şi în jos, spre pământ. Făcu de câteva ori sărituri laterale şi nişte genuflexiuni. Mai avea şapte minute.

Să fie totul pierdut încă din start? Era oare vina lui? Ar fi putut să evite toată povestea asta, să ia exemplu de la Pierre, să fie unul din ăia care se prezintă în careu doar ca să piardă cât se poate de repede, care-i slugăresc pe cei dintr-a patra doar ca să scape de scandal? Acuma, gata. Degeaba se mai gândea la toate posibilităţile astea, pentru că, peste doar câteva minute, trebuia să intre în acţiune şi să se ia la bătaie. Şi nu era vorba de o palmă-două şi apoi valea. Era vorba de o bătaie zdravănă în care să-şi pună la încercare toată forţa; şi nici măcar nu era furios. Nu simţea absolut deloc că era un coşmar; îşi simţea inima bătând pentru că-i crescuse pulsul, inspira adânc şi îşi umplea plămânii cu aer, îşi agita pumnii strânşi în faţa ochilor şi totul era cât se poate de real. Nu mai era cale de întoarcere; peste patru minute trebuia să fie la careu. N-avea cum să dea bir cu fugiţii. Nu putea să fugă de la Stjärnsberg, pentru că Stjärnsberg era singura lui salvare. Ca şi cum Stjärnsberg era patria lui, şi s-ar fi aflat în război, şi nu ar fi avut altceva de făcut decât să lupte împotriva ocupanţilor. N-avea de ales. Nu numai pentru că era obligat, dar şi în numele dreptăţii. Nu era drept să le pună în sfârşit cineva beţe-n roate filfizonilor ălora? N-ar termina ei o dată pentru totdeauna cu teroarea dacă ar pierde? Pentru că era foarte posibil să câştige el, şi atunci n-ar avea de câştigat şi toţi ceilalţi de la gimnaziu? Sigur, nu se ducea el acolo doar ca să le arate câtă bătaie e în stare să încaseze, se ducea ca să câştige.

Alergă cu paşi mărunţi până la clădirea cantinei şi

încetini ritmul când nu-i mai rămaseră decât o sută de metri. Dinspre groapa din spatele cantinei unde se afla careul se auzeau țipete şi cântece. Părea că se adunase multă lume.

Când ajunse acolo, totul era întocmai cum îi povestise Pierre. Chelnerițele atârnau la ferestre. Băieții dintr-a patra de liceu şi membrii Consiliului ocupau locurile cele mai bune, şi, de partea cealaltă, înălțimea acoperită cu iarbă era ticsită cu elevi de la gimnaziu. Îl căută cu privirea pe Pierre şi îl zări departe, în spate de tot. Atunci se repezi ca un apucat spre Pierre, croindu-şi drum prin puhoiul de spectatori care huiduiau şi strigau cuvinte de batjocură.

Când ajunse la Pierre, îşi scoase ceasul de la mână şi spuse:

— Ține-l tu şi ai grijă de el!

Făcu stânga-mprejur şi coborî spre careu. Mai avea câțiva paşi, când îi apăru în față unul dintre consilieri, care-l întâmpină ținând în mână un sceptru cu garnitură de argint.

— Salut, spuse consilierul. Văd că cel puțin vii la timp. Eu sunt maestrul de ceremonii şi o să dau semnalul de începere al meciului. Stai aici şi aşteaptă. Îl împinse până la marginea platformei de beton în aşa fel încât Erik se afla acum cu spatele la spectatorii de la gimnaziu. Cei doi adversari erau de partea cealaltă a platformei, cu fața spre el şi cu spatele la cei de la liceu. Maestrul de ceremonii se urcă pe platformă şi, ridicând sceptrul, ceru să se facă tăcere. Țipetele amuțiră brusc şi fură înlocuite de un murmur plin de expectativă.

— Aşadar, strigă maestrul de ceremonii, avem azi un caz de prejudiciu adus onoarei, aşa că vă repet regulile. Niciun spectator, sub niciun motiv, nu are voie să intre în careu. Vino aici sus, Erik!

Erik urcă pe platou, moment în care publicul începu să huiduiască şi să scandeze injurii.

— Erik, îți confer titlul de „şobolan de Stjärnsberg”,

spuse maestrul de ceremonii şi-l atinse pe Erik cu sceptrul de două ori pe umăr.

Spectatorii jubilau, entuziasmul creştea şi rimele scandate despre „şobolan" ţinură vreo jumătate de minut. În acest timp, Erik îşi privea adversarii cu mirare şi satisfacţie răutăcioasă. Aveau amândoi şi inele, şi ceas. Unul din ei îşi pusese haină de costum. Chiar avea de gând să se bată cu haina pe el? Aveau pantofi de stradă şi, cel puţin unul dintre ei, cel în haină de costum, avea pantofi cu tălpi de piele şi pipă în buzunarul de la piept al hainei. Celălalt avea cămaşă cu mânecă lungă şi curea la pantaloni. Nu părea să ia confruntarea asta în serios.

— Şi acum, prefecţii penalizării! zbieră maestrul de ceremonii, şi cei doi adversari urcară pe platou ridicându-şi braţele cum fac boxerii în semn de victorie şi adresând câteva comentarii vesele publicului a cărui dispoziţie înfloritoare se manifesta prin noi scandări repetate cerând nimicirea şobolanului.

— Vă confer titlul de „prefecţi ai penalizării", spuse maestrul de ceremonii lovindu-i de două ori pe umăr cu sceptrul argintat, şi vă îndemn să daţi o frumoasă lecţie de educaţie, fidelă spiritului şcolii noastre. Din clipa în care eu părăsesc careul, nimeni nu mai are voie să pună piciorul aici şi lupta continuă până când una din părţi iese din careu pe brânci. Declar lupta deschisă!

Strigătele luară din nou amploare şi maestrul de ceremonii părăsi platoul. Se instală în faţă de tot printre elevii dintr-a patra de liceu şi ceilalţi consilieri. Adversarii luară poziţie de gardă şi înaintară spre Erik, care îi privea cu mâinile în buzunar. Cel fără haină, care era mai înalt şi mai subţire, avea un nas lung, cu osul imediat sub piele. Celălalt, cu haina de costum, era cam gros în talie, ceea ce putea să însemne că nu prea avea rapiditate în mişcări. Îşi ţineau braţele în poziţia aceea de gardă care se vede în fotografiile cu boxeri din anii '30, cu pumnul drept foarte aproape de gură şi pumnul

stâng la acelaşi nivel, dar întins drept înainte. Arătau îngrozitor de caraghios. Aşadar, habar n-aveau ce înseamnă să te baţi. În cazul ăsta, n-ar fi exclus să-i poată speria şi să câştige el. Cu siguranţă că frica le era pitită imediat sub piele; n-avea decât să-i zgândărească puţintel şi frica ar fi ieşit la iveală. Era clar că se simţeau cam nesiguri văzând că Erik stătea neclintit, cu mâinile în buzunar. Mai făcură ei câţiva paşi, dar distanţa era încă prea mare pentru un schimb de lovituri. Erik aşteptă până ce adversarii se apropiară exact cât era nevoie şi abia atunci îşi puse planul în aplicare.

— Staţi un pic, spuse Erik. Înainte de-a începe cred că am dreptul să cer o lămurire maestrului de ceremonii, OK?

Desigur, era OK şi maestrul de ceremonii se apropie cu câţiva paşi ca să dea explicaţia cerută. Erik aşteptă să se mai potolească agitaţia din tribune.

— Deci cum e? Trebuie să-i bat până ce amândoi ies din careu pe brânci sau ajunge dacă iese doar unul?

Se lăsase o tăcere aproape mormântală şi maestrul de ceremonii nu prea ştia ce să răspundă.

— Prin urmare… lupta continuă ori până ieşi tu pe brânci din careu, ori până ies amândoi prefecţii penalizării.

— Bine. În cazul ăsta mai am doar o întrebare, continuă Erik cu vocea din ce în ce mai joasă, ca să obţină tăcere absolută printre spectatori. Pot să merg până la capăt? Pot să rup un braţ sau să sparg osul nasului, de exemplu?

Din clipa aceea, Erik nu-i mai slăbi din ochi pe prefecţii penalizării. De îndată ce maestrul de ceremonii repetă, după cum era şi de aşteptat, regula că orice era permis şi că nimeni nu avea voie să intervină şi să pătrundă în careu, Erik se grăbi să-şi păstreze avantajul, deja câştigat, al iniţiativei. Coborî şi mai mult vocea şi vorbi cu dinţii foarte strânşi, dar cu mişcări

extrem de clare ale buzelor, ca să-şi arate dinţii.

— Tu, mă, ăla cu nasul. Să ştii c-am să ţi-l sparg cam aşa, pe mijloc. O să te alegi cu cămaşa şi nădragii rupţi şi în afară de asta o să fie nevoie de un taxi ca să te ducă la spital. Şi tu, grăsanule, eşti stângaci sau ce eşti?

— Nu sunt stângaci, răspunse prefectul penalizării cu nesiguranţa crescândă de care era nevoie.

— Perfect. Atunci am să-ţi rup braţul stâng exact la încheietura cotului. Aţi priceput ce v-am spus?

Prefecţii râseră cam nervos, continuând să-şi agite garda aceea caraghioasă şi mai făcură un pas înainte, aşa că acum erau în raza de bătaie a lui Erik. Erik cugetă câteva clipe dacă era bine să continue pe aceeaşi linie şi să le propună adversarilor să se aşeze în genunchi şi să iasă în patru labe din careu chiar înainte de a începe bătaia. Nu, în primul rând ar fi o propunere cu totul absurdă şi dacă publicul, care până acum păstrase tăcerea, ar începe să râdă prea zgomotos, s-ar strica atmosfera şi n-ar fi deloc bine.

Grasul se afla la dreapta lui Erik, o idee în spatele celui înalt şi cu nasul lung.

I-ar fi fost uşor să facă rapid un pas înainte şi să-l nimerească pe tipul înalt cu un croşeu de stânga, numai că nu i-ar fi nimerit nasul şi atunci ce rost avea? Erik îşi înfipse privirea în adversarul năsos şi-şi scoase mâinile din buzunar, încet-încet, ca să-i fascineze şi să le taie avântul de a pomi la atac, pentru că tot nu ştiau cum să se bată. Îi avea acum la mână. Calea îi era liberă.

Întrerupse pe neaşteptate mişcarea înceată a mâinilor cu un pas dublu înainte şi-i arse grăsanului un şut sub centură. Simţi că-i reuşise aproape perfect. Îşi continuă înaintarea, înşurubându-se ca pentru aruncarea discului ca să-şi facă vânt şi să dea elan cotului pe care-l întoarse brusc în sus spre faţa celui înalt. Mâna stângă o ţinea strâns în jurul pumnului drept, ca să dea forţă maximă loviturii, şi bineînţeles că îi desfiinţă tipului

garda aceea idioată; apoi, întors pe jumătate cu spatele spre el, îşi termină mişcarea de rotaţie cu lovitura de cot sub care simţi că se zdrobise ceva.

După aceea făcu vreo câţiva paşi înapoi şi reveni în poziţia iniţială, ca să decidă următoarea mişcare. Grasul se văicărea îndoit din şale şi celălalt căzuse pe spate şi zăcea acolo cât era de lung. Dar cotul lui Erik nimerise prea jos, peste gură, nu peste nas. Simţea o fierbinţeală la cot şi înţelese că avea răni făcute de dinţi. Nu se auzeau decât câteva strigăte de bucurie şi aplauze de la ferestrele chelneriţelor finlandeze.

Reuşise, aşadar, numai pe jumătate. Nu trebuia să piardă vremea. Lunganul nu dădea semne că s-ar pune prea repede pe picioare. Era conştient, dar vădit şocat, şi îşi trecea mâna peste gură. Grasul începea să-şi revină şi să-şi adune puterile. Deci grasul trebuia luat în primire primul.

Se repezi spre el alergând şi-l pocni de câteva ori peste faţă de jos în sus, ca să-l facă să se îndrepte şi să lărgească astfel sfera de atac. Îl buşi apoi de câteva ori în burtă, până când se îndoi şi se prăbuşi iar, ceea ce-i dădu timp lui Erik să-i rupă nasul lunganului care tocmai încerca să se ridice în picioare. Cel mai repede şi mai uşor ar fi fost să-i ardă un pumn în nas, dar din punct de vedere psihologic nu era suficient dacă într-adevăr voia ca asta să-i fie prima şi ultima apariţie în careu. Trebuia să procedeze într-un alt fel, să arate şi mai grav.

Înaintă, îl apucă pe lungan de ciuf şi-l împinse înapoi pe spate, cu gândul de a-l da cu capul de ciment. Pe urmă se aşeză cu genunchiul pe braţul lui stâng şi-i privi o clipă ochii plini de groază. Buza superioară îi era crăpată până aproape de nări. Sângele curgea zvâcnind.

— De nas era vorba, parcă aşa ţi-am promis, nu? spuse Erik suficient de tare ca să se audă până în ultimele rânduri ale spectatorilor de la gimnaziu.

Imediat după aceea îi trase cu toată forţa o lovitură cu

muchia palmei peste rădăcina nasului. Erik aproape că simți cum lovitura pătrunsese prin cartilagiul nasului până la osul obrazului şi, după cum era de aşteptat, sângele începu să şiroiască pe toată fața lunganului.

Erik îşi reluă locul în mijlocul platformei şi aşteptă până ce lunganul se urni de jos şi rămase în singura poziție de care mai era capabil. Adică, în genunchi.

— Bine de tine că eşti deja în genunchi. Părerea mea e să te târăşti afară din careu înainte de a ți se întâmpla ceva şi mai urât.

Erik simțea că-i curge sânge pe antebrațul drept. Probabil că dinții lunganului îi pătrunseseră adânc în carne. Dar avea să mai dureze până să simtă din plin durerea şi brațul îi era înțepenit. În concluzie, se putea considera proaspăt pentru ce avea să urmeze.

— Hai, târăşte-te! N-auzi ce-ți spun? Ieşi de-aici!

Erik se apropie încet, dinadins încet, de prefectul care stătea în genunchi şocat şi fornăind şi se întreba ce dracu' făcea dacă idiotul nu ieşea din careu. Se mai apropie cu un pas şi văzu în acelaşi timp, cu colțul ochiului, cum grasul dădea să se ridice în picioare. Trebuia să acționeze rapid de tot.

— Afară cu tine! E ultima oară că-ți spun. Ieşi până nu-ți rup şi un braț!

Atunci nenorocitul ieşi şi căzu greu pe pământul din afara careului. Plângea. Poate pentru că începea să-şi revină din şoc şi pentru că se simțea umilit, sau poate pentru că îi era din ce în ce mai clar că avea nişte dinți lipsă şi nasul spart. Câțiva dintre colegii lui de clasă se apropiară de el să-l ridice şi să-l ducă de acolo.

Erik se întoarse agale spre cel gras, şi-şi băgă mâinile în buzunar, studiind rezultatul loviturilor. Deocamdată grasul avea să se aleagă cu o vânătaie la ochi. Se întreba dacă ar trebui să-i rupă şi brațul. Încheietura cotului e cartilaginoasă, rezistentă, şi durerea e atât de insuportabilă, încât tipul ar leşina în urlete. Era posibil ca nici atunci să nu intervină careva? O soluție ar fi să

dea numai impresia că-i rupe brațul şi să-l țină încleştat în urlete şi zbierete până ce spectatorii n-ar mai rezista şi s-ar repezi să pună capăt nebuniei. Dar nenorocitul era atât de înspăimântat, că-l apucase zgâlțâiala, aşa că poate ar trebui să găsească o soluție mai bună.

— Va să zică, spuse Eric cu prefăcută blândețe, acum e rândul tău. Şi parcă era vorba să-ți rup brațul stâng la încheietura cotului, nu-i aşa?

Făcu o pauză înainte să continue. Erau vreo trei metri între ei – o distanță potrivită pentru ceea ce urma.

— Hai, răspunde, parcă aşa ziceam, nu? Brațul stâng, că ziceai că nu eşti stângaci.

Niciun răspuns. Spaima creştea în ochii prefectului şi, din când în când, privirea îi aluneca spre consilieri şi elevii dintr-a patra de liceu. Erik nu-şi lua ochii de la el, dar putea să vadă pieziş că în rândul consilierilor nu făcea nimeni nicio mişcare. Erau chiar atât de cruzi? Voiau într-adevăr să asiste la întregul spectacol?

— Răspunde când te întreb şi ridică-te ca lumea în picioare! Răspunde!

— Daa... spuse băiatul cu vocea sfâşiată.

Perfect.

— O să te doară. Nici nu-ți poți închipui în ce hal o să te doară. Ai să urli ca un porc înjunghiat; o să audă toată şcoala şi o să creadă că se taie porcul. Probabil că habar n-ai cât o să te doară.

Erik mai făcu un pas înainte, dar mâinile tot în buzunar le ținea. Spectatorii nu dădeau semne c-ar avea intenția să intervină. Tăcerea lor era totală – o tăcere îngrozitoare.

— Şi când o să te ducă la spital, tu o să fii deja leşinat, şi acolo, înainte de operație, au să te-adoarmă.

Erik făcu încetişor încă un pas mic înainte. Distanța dintre ei era acum de doi metri. Încă puțin şi intra în raza de bătaie. Cu mâinile în buzunar, Erik vru să-l ațâțe pe gras la atac ca pe un taur; l-ar fi oprit imediat cu un şut, după care ar fi putut să repete manevra. Dar

mai bine să nu facă pe toreadorul. Trebuia să-i întrețină grasului incapacitatea de acțiune.

— E posibil să nu mai poți folosi niciodată brațul ca lumea. Ce ştiu eu cât de buni sunt chirurgii la Katrineholm. Tu ştii? Răspunde, tontule, sunt buni sau nu sunt buni chirurgii la Katrineholm?

Ochii grasului erau acum şi mai plini de groază. Nu se observa niciun gest, nici cel mai vag semn c-ar porni la atac. Era deci momentul să schimbe macazul şi să aleagă o linie mai domoală, pentru că altfel nu-i mai rămânea decât bătaia şi atunci adio cale de întoarcere.

— Dar am să-ți dau o şansă, una singură. Ce zici, vrei?

La întrebarea asta nu se putea ca tâmpitul să nu răspundă.

— Măi, vrei să-ți dau o ultimă şansă, sau n-auzi bine ce-ți zic?

Răspunsul trebuia să fie da.

— Daa...

— OK, aşa facem.

Erik mai înaintă un pas. Era acum în raza de atac, se impunea atenție mărită.

— Hai, în genunchi şi târăşte-te afară din careu!

Începuse să se audă un murmur printre spectatori care, setoşi de sânge, aşteptaseră în tăcere să vadă că într-adevăr se întâmplă lucrurile acelea nemaiauzite.

— Pune-te în genunchi şi ieşi de-aici până număr la...

Erik cugetă o clipă. Trei era prea puțin.

— ... până număr la zece. Trebuie să fii afară înainte de zece şi asta e absolut ultima ta şansă. Ai priceput?

— Daa... lua-te-ar...

Mai că dădea să plângă. Nu era semn bun. Însemna că temperatura fricii scădea şi deci nu era exclus un contraatac disperat de ultim minut. Atunci ce-ar face? L-ar chinui metodic şi fără cruțare, până când prefectul penalizării n-ar mai fi capabil să se apere şi atunci ar trece iar la o „ultimă şansă”. Dar altfel...

— Încep să număr. *Unu...*

În clipa aia începură şi spectatorii cu strigătele lor scandate. Ba îl îmbărbătau să nu fie laş, să nu se poarte ca un şobolan, ba îl luau în râs şi îl ameninţau că-l vor porecli „şobolanul”. Pesemne pentru că voiau să vadă cum îi rupea Erik braţul.

— *Doi...*

Nerăbdarea creştea. Şi-l mai imagina cineva pe grasul învingător? Cum ar putea el, de unul singur, să câştige o luptă atât de grea şi de îndelungată împotriva unuia care era mai mic ca el, dar mai puternic, mai rapid, şi care pe deasupra ştia ceea ce el nu ştia?

— *Trei...*

Grasul şovăia. Se uita împrejur. Erik îşi întinse atunci cu încetineală studiată braţele în faţă, îşi împreună mâinile, îşi împleti degetele şi se întinse ca dimineaţa, după somn, trosnind din articulaţiile degetelor.

— *Patru...*

Băieţii de la liceu bolboroseau din ce în ce mai tare, în timp ce strigătele de batjocură ale celor din clasele mici încetaseră. Cei dintr-a patra şi consilierii erau pur şi simplu muţi.

— *Cinci...*

Oare să-l mai ameninţe puţin? Tâmpitul nici măcar nu apucase să se aşeze în genunchi. Dar nici nu dădea semne de atac.

— *Şase...*

Ce dracu’ o să facă după ce ajunge la zece? Să-l pocnească şi cu dreapta şi cu stânga peste mutră, ca să se dea înapoi împleticindu-se şi în felul ăsta să iasă din careu? Ce se întâmpla dacă cineva se prăbuşea în afara careului? Conta? Pesemne că nu.

— *Şapte...*

Fusese necesar să aleagă ceva atât de extrem? Sigur că da, ca să-i dezlănţuie frica; dar era la fel de necesar ca ameninţarea să fie pusă în aplicare fără nicio rezervă dacă urmărea să nu mai fie niciodată convocat în careu.

Că despre asta era vorba, nu? Sau reuşise să-i înfricoşeze atât de mult că deja renunţaseră?

— *Opt…*

Îl privi pe gras drept în ochi. Lacrimile îi împăienjeneau privirea care zadarnic căuta salvarea pentru că, evident, ea nu avea să vină. Poate totuşi planul va reuşi.

— *Nouă…*

Observă o uşoară mişcare, ca o zvâcnitură a şoldului. Ori ieşea după „zece", ori, dacă nu, era obligat să-l supună la chinuri, şi asta ar lua timp. Era oricum de preferat, decât chiar să-i rupă braţul. Şi, de fapt, cum ar face să-i rupă braţul? Ei, ştia el. După ce l-ar pune la pământ, i-ar apăsa ceafa cu un genunchi şi atunci pielea obrazului imobilizat pe ciment i s-ar umple de julituri la cea mai mică mişcare; celălalt genunchi i-ar fi punct de sprijin când i-ar răsuci braţul stâng şi i l-ar trage în unghi drept spre genunchi. Pe turnă, cu genunchiul, l-ar apăsa tare de tot şi ţipetele, urletele de durere le vor fi până la urmă tuturor de-a dreptul insuportabile. Şi dacă le vor suporta?

— *Zece!*

Îşi ridică încet braţele. Nu-i mai rămânea decât să bage groaza în el şi, doar sfredelindu-l cu privirea, să-l oblige să cadă în genunchi.

— Nu… nu… nu… se smiorcăi prefectul penalizării, nu vreau… nu poţi să… nu eşti în toate minţile…

— Jos în genunchi!

Grasul căzu în genunchi şi, în acelaşi timp, îl podidi plânsul. Nu mai era mult. Meciul era aproape câştigat. Reuşise.

— Aşa, şi-acum afară cu tine. Hai, târăşte-te!

Prefectul penalizării stătea nemişcat în patru labe, de parcă-l vrăjise careva, şi plângea în hohote. Nu putea s-o ţină aşa la infinit. Poate că un şut în fund, nu prea tare, ar ajuta. Erik îi dădu uşor cu piciorul în fund prefectului penalizării.

— Afară, mă! N-auzi ce zic?!

Strigătele băieților de la liceu se întețeau, dar țipetele erau prea stridente şi prea amestecate, aşa că toate îndemnurile de a se ridica şi a continua bătaia se înecau unele într-altele. În fine, în fine grasul ieşi în patru labe din careu! Acolo, jos, la marginea platformei de ciment, se puse în genunchi şi izbucni în hohote nestăvilite de plâns.

Tăcerea era din nou mormântală. Nu se auzea decât plânsul. Erik rămase în careu şi se gândi dacă s-o întindă de-acolo, croindu-şi drum printre liceeni, care, de-acum înainte nu-l vor mai pune niciodată la încercare în careu.

Dar atunci îi trecu ceva prin cap. Ideea comporta un mic risc, dar, dacă reuşea, merita riscul.

Se întoarse încet către băieții dintr-a patra şi consilieri, se apropie de marginea platformei de ciment şi-i privi câteva clipe în tăcere. Publicul amuțise. O să meargă? Pesemne că da.

— Vouă, care sunteți într-a patra de liceu sau în Consiliu, vă cam place să ne bateți pe noi, ăştia de la gimnaziu.

Făcu apoi pauza stilistică necesară.

— Nu mai aveți nişte prefecți ai penalizării de rezervă? De preferință doi consilieri sănătoşi.

Erik îi privea pe cei cărora li se adresase cu ură prefăcută. Nu putea să aştepte oricât. Dacă ar zăbovi prea mult, s-ar putea foarte bine trezi cu încă doi candidați. Dar dacă ar rămâne exact cât trebuie şi apoi ar pleca, efectul ar fi superb – cine şi-ar mai pierde timpul cu discuții inutile cum că „de fapt şi de drept” ar fi trebuit ca cineva să se ducă în careu şi să-i servească ticălosului ăluia o lecție?

Numără încet până la zece, străduindu-se în acelaşi timp să-şi păstreze masca aceea de ură intensă.

După aceea făcu stânga-mprejur şi părăsi careul fornăind a dispreț. Lăsa în urmă o zumzăială crescândă,

care lua treptat locul tăcerii.

Încă îi mai curgea sânge din brațul drept şi cotul îi zvâcnea de durere. Rana era cu siguranță adâncă; pesemne că lunganul avusese gura pe jumătate deschisă, poate că încă mai rânjea când lovitura îi rupsese dinții şi buza superioară.

Cu pas grăbit, Erik se duse în cameră să-şi ia slipul şi un prosop de baie. La bazin era pustiu. Nici nu era de mirare. Cei care aveau acces la bazin, adică elevii dintr-a patra de liceu, consilierii şi elevii din echipa de înot a şcolii, erau cu toții la careu să vadă cum aveau să-l facă pilaf tipii ăia doi care până atunci nu aflaseră ce însemna să le opună cineva rezistență.

Apa verde a bazinului era ca oglinda. Se sui pe bloc-start-ul din mijloc şi privi în jur. O picătură de sânge se desprinse din vârful degetului mic de la mâna dreaptă, căzu în limpezimea apei, se descompuse şi dispăru. Atent, îşi pipăi uşurel rana cu palma stângă. Rana era adâncă, poate că trebuia cusută. Intrase şi murdărie. Scoase cu două degete ceva mic de acolo şi rămase uimit. Nu încăpea nicio îndoială; era un incisiv, aproape întreg. Îl ținu în palmă câteva clipe şi pe urmă îi dădu drumul în bazin, îi urmări piruetele spre fund, prin apa limpede şi liniştită a bazinului. Apoi, cu un chiot, sări în apă şi înotă prima sută de metri cu o viteză nebună.

Se simțea iar ca atunci când înota la Palatul Sporturilor din Stockholm, unde mergea ca să fie *altundeva.* Înotul nu-i procura nicio plăcere; nu era vorba decât de mişcare, de antrenament şi curând se instală oboseala.

Când ieşi din bazin şi se şterse, rana încă mai sângera. I se spusese că sora medicală avea cabinetul deschis după fiecare confruntare în careu. Putea să meargă la ea şi s-o roage să-l coasă. Rana trebuia oricum cusută cât mai repede, altfel se năclăia urât de tot.

Cabinetul medical se afla chiar în clădirea piscinei şi

lumina era aprinsă. Însemna că nu terminase cu ceilalţi, nu plecaseră încă la spital. Poate ar trebui să se ducă la ei şi… să dea o explicaţie. Nu chiar să-şi ceară scuze, dar poate să se explice.

De îndată ce deschise uşa cabinetului, îşi blestemă ideea. Prefecţii penalizării nu erau singuri acolo, ci însoţiţi de vreo trei-patru dintre colegii lor. Toţi amuţiră când apăru Erik în prag. Unul dintre prefecţi, grasul, cu haina de costum, şedea pe un scaun şi se vedea că sora îi cususe o rană deasupra sprâncenei. Şedea aplecat pe spate şi ţinea o pungă cu gheaţă pe obrazul opus sprâncenei. (Oare sora îşi procura şi pungi cu gheaţă când afla că se pregătea o bătaie?) Celălalt, cu nasul spart, era lungit pe o brancardă verde şi faţa îi era acoperită cu o pânză albă plină de sânge. Parcă plângea. Probabil că îşi revenea din şoc.

Se vedea încă mult sânge pe ici şi colo, deşi unul din băieţii dintr-a treia de liceu tot ştergea podeaua.

— Aşa, va să zică, spuse sora cu voce tare, dar fără ostilitate în glas, matale eşti cel care e de părere că băieţii mei trebuie să fie duşi la spitalul din Flen.

Erik îşi aplecă privirea, fără să răspundă. N-avea niciun rost să răspundă, nici batjocoritor şi nici pe ocolite. Băieţii dintr-a treia se uitau fix la el – nu era greu de înţeles despre ce vorbiseră înainte să vină el.

— Să auzim acum, ce doreşti? continuă sora cu aceeaşi suspectă lipsă de înverşunare.

— Asta, spuse Erik şi îi arată cotul. E nevoie de câteva copci.

— Vino să văd, spuse sora şi luă cu penseta o compresă muiată în spirt.

Îşi îndreptă ochelarii pe nas şi începu să cureţe rana.

— Da, da, sigur că trebuie cusut. Dar, dacă domnul permite, pentru asta nu e nevoie de chirurg.

— Nu, nu e, sunt de ajuns două-trei copci şi un plasture.

— Numai că s-a consumat ceva mai mult anestezic

decât credeam, spuse sora aproape făcând haz de necaz.

— Coase-l fără anestezic, ticălosul! şuieră unul dintr-a treia de liceu.

— Exact, spuse Erik, uitându-se fix în ochii celui care vorbise. Fără anestezic.

— Cum vrei! Dă încoace braţul, spuse sora şi băgă aţa în ac.

Erik îşi aţinti ochii asupra tipului dintr-a treia şi arboră un zâmbet studiat când sora îi împunse carnea ca să prindă prima copcă.

— Bravo, băiatu'! zise sora. Şi încă o dată. Eşti gata?

La a doua copcă, cei dintr-a treia îşi luară ochii de la el şi se uitară în altă parte. Erik văzu, aşadar, că efectul e cel scontat. Dar mai avea asta vreo importanţă?

— Gata, am terminat şi mă bucur de cunoştinţă. O să ne mai întâlnim noi – am eu presimţirile mele, spuse sora vârstnică şi îi aplică un plasture lat peste rană. Vino la mine peste câteva zile, să vedem cât timp lăsăm copcile.

— Şi ăluia de-acolo, cum îi e? întrebă Erik făcând semn cu capul spre cel care stătea lungit pe brancardă.

— Păi, credeam că ştii, spuse sora, de data asta cu o uşoară severitate în glas: trei dinţi, o buză cu care n-am putut face nimic decât s-o anesteziez, şi pe urmă nasul. Dar n-o să fie treabă uşoară să i-l pună la punct. Eşti mulţumit?

— Nu, nu sunt. Dinţii şi buza nu erau în plan, dar am dat greş la prima lovitură. Pe de altă parte, ălălalt a scăpat cu braţul întreg şi nu-mi pare rău. Mulţumesc pentru copci. La revedere.

Abia ajuns la uşă, îşi regretă cuvintele. Dacă băieţii dintr-a treia de liceu n-ar fi fost în cabinet, ar fi putut foarte bine să spună adevărul: că nu-i plăcea ce se întâmplase, dar că ăsta era preţul de plătit ca să nu mai fie chemat niciodată în careu, aşa că, la urma urmelor, realizase o economie de asistenţă medicală şi transporturi cu taxiul la spital. Acum, pentru că erau şi

ceilalți acolo, își continuase discursul în virtutea inerției, dar în fond ceea ce spusese nu era deloc departe de adevăr.

Începuse să se întunece când ieși din clădire ca să meargă la el, la Casiopeea. Din partea opusă venea un taxi, probabil comandat pentru transportul la spitalul din Flen.

Când ajunse în cameră, Pierre era în pat. Pusese pe masa de scris ceasul pe care i-l dăduse în păstrare. Erik aprinse lumina deasupra chiuvetei, ca să-și întindă slipul la uscat și Pierre, care era cât se poate de treaz, îl întrebă cu voce joasă:

— Ai fi mers chiar până acolo?

— Adică…? Vrei să știi dacă i-aș fi rupt brațul?

— Mhm.

— Nu știu. Sincer, habar n-am. Ce-au spus cei pe care i-ai auzit comentând după aceea?

— Toți erau sută la sută siguri că i l-ai fi rupt. Absolut toți.

— Atunci e perfect. Înseamnă că n-o să mai joc niciodată în spectacolul ăla din careu. Nu-i așa?

— Poate că așa e. Dar, spune…

— Ce?

— Chiar i-ai fi rupt brațul?

— Nu ți-am spus că nu știu?

— Ascultă, nu înțeleg cum poți să dai în oameni în felul ăsta. Pare atât de calculat, atât de… inteligent pus la punct. Cum e posibil…

Pierre nu apucă să-și continue gândul. Se auzea tropăială afară, pe coridor – uși deschise cu forță, răsunet de ordine răcnite.

— Iar vin cu razia, constată Pierre.

În același moment, ușa odăii lor fu smucită, lumina aprinsă și în prag se arătă viceprefectul.

— Razie! Coborâți cu toții în camera de zi! ordonă viceprefectul zbierând.

Se precipitară laolaltă cu vecinii de coridor, cu toții

elevi de la gimnaziu. Consilierii trecură din odaie în odaie, traseră sertarele, deşertară totul pe jos, întoarseră paturile cu susul în jos, scotociră prin dulapuri şi toate ungherele imaginabile. Găsiră tutun de pipă la unul din băieți, un aparat de rulat țigarete la altul şi câteva fire de tutun în buzunarul altui băiat. Inculpații fură puşi la perete, pe coridor ca să fie înregistrați. În odaia lui Pierre şi a lui Erik nu găsiră nimic. Dar le azvârliră toate hainele într-un morman pe podea, peste ele toate cărțile de pe rafturi, iar deasupra le turnară conținutul sertarelor de la masa de scris. Apoi, unul dintre consilieri stoarse tuburile cu pastă de dinți, garnisind ca pe un tort cărțile, hainele şi aşternuturile.

După aceea, li se ordonă tuturor să intre şi să-şi facă ordine în camere. Şi razia continuă.

— De ce au făcut chestia asta cu pasta de dinți? întrebă Erik nedumerit când intră în cameră să-şi pună lucrurile la loc.

— De-ai dracului ce sunt, de-aia. Născocesc diverse mizerii şi le aplică în funcție de cât de obraznic consideră ei că e cel care stă în camera respectivă. Aşa că, înțelegi tu, pe noi ne mai paşte câte o razie din când în când.

Îşi şterseră cărțile de pastă cât putură de bine, puseră cărțile cum se nimeri pe rafturi, hainele în dulap, apoi se culcară.

Nu trecu mult şi iar le deschise cineva uşa cu o smucitură. De data asta, era vorba de inspecția curățeniei şi ordinii. După cum era de aşteptat, nu primiră notă de trecere, li se ordonă să se ridice din pat şi iar se treziră cu mormanul de lucruri aruncate în mijlocul camerei, pe podea. Procedura se repetă apoi încă de câteva ori. Până la urmă, îi lăsară în pace şi se duseră mai departe. Se auzeau țipetele elevilor din clădirea următoare.

Vezi şi tu cum stau lucrurile, Erik. Consilierii pot să ne facă figura asta cu inspecția în fiecare seară dacă li se năzare. Lor n-are de ce să le fie frică de tine, pentru că tu n-ai ce rău să le faci lor, dacă nu vrei să fii exmatriculat. Nu poți să te aperi decât eventual în careu, dar, cum bine ai priceput, acolo n-or să te mai cheme, că nu sunt ei chiar atât de tâmpiți. Şi cum crezi că poți să te aperi împotriva violenței, fără ca la rândul tău să ai acces la violență? De la tine se aşteaptă doar să te conformezi regulilor, şi regulile sunt făcute de ei. Regulile astea sunt valabile de aici şi până la Gnesta, deci legea şcolii ține până la Gnesta, şi tu n-ai cum s-o schimbi cu amenințările tale bestiale, cu loviturile tale de animal sălbatic. Nu vei putea niciodată să produci mai multă violență decât violența de care sunt capabili laolaltă toți din Consiliu. De ce? Pentru că legea şi puterea sunt de partea lor şi n-ajută la nimic dacă declari tu că legea e infectă. Noi, din clasele mici, nu putem schimba legea. Apropo! Trebuie să-mi ascund mai bine țigările. Nu prea fumez eu cine ştie ce, şi dacă fumez e mai curând în semn de protest, pentru că e interzis. Le țin prinse cu scotch sub masa de scris, dar dacă o să avem razii mai des, n-o să dureze mult până o să-mi descopere pachetul acolo. Ar trebui să încep să fac şi eu ca ăia care au primit deja trei-patru avertismente, adică să-mi ascund țigările într-o pungă de plastic în pădure, împreună cu chibriturile şi cu Vademecum. Vademecum e, ştii tu, apa de gură cu care te clăteşti după țigară, ca să nu miroşi a tutun când vii din pădure. Trebuie neapărat să găsim o altă cale de a opune rezistență, nu violența.

O cale intelectuală, fără maltratare. Te-ai gândit la asta?

Pierre, am impresia că în ochii tăi sunt un sadic. Să ştii că nu-i aşa. Crezi că-mi face cine ştie ce plăcere să-i lovesc pe alții în aşa hal încât să rămână cu semne pentru tot restul vieții? Când am intrat în şcoala asta, mi-

am zis c-am terminat cu bătaia, că n-am să mă mai bat niciodată în viața mea. Ei, poate nu niciodată, dar înțelegi tu. Şi n-a fost cum mi-am închipuit. Dar ce eram să fac? Era să mă duc acolo, în careu, să mă prefac că pierd, să-i las să mă bată măr, să ies în patru labe din careu şi să suport râsetele şi disprețul tuturor numai ca peste un timp nişte idioți dintr-a treia de liceu să mă poftească iar acolo? Şi data următoare ce-aş fi făcut? Nu-ți dai seama că cel puțin am scăpat pentru totdeauna de usturici, de careu şi de bătăile celor dintr-a patra de liceu? Spui că rămân consilierii, şi poate ai dreptate. Dar să zicem că avem de ales între consilieri, şefii de masă şi cei dintr-a patra, pe de o parte, şi numai consilieri, pe de altă parte. Eu cred că-i alegem, de comun acord, pe consilieri, nu? Pe urmă, mai e ceva, şi pesemne că ție ți-e cam greu să înțelegi, pentru că ştii prea puține despre violență. Află că nici pentru membrii din Consiliu nu e chiar foarte uşor, deşi au toate drepturile. Ce-au văzut ei azi în careu le-a rămas bine întipărit în minte. E ca atunci când, să zicem, dai cu biciul într-un câine legat. Sigur că poți să dai în el atâta vreme cât e legat; dar ce se întâmplă dacă-şi rupe lanțul? Înțelegi ce spun? Violența e înrădăcinată în mintea oamenilor, şi nu în pumni, cum crezi tu. Şi dacă vrei să ştii ce mai cred, ei bine, cred că n-am să mai lovesc pe nimeni atâta vreme cât sunt elev în şcoala asta. Ce caut să-ți spun eu ție e că poți folosi violența ca să scapi de violență. Uneori, este chiar singurul mijloc.

Toate astea sună foarte bine, Erik, dar eu tot nu cred sută la sută în ce spui tu. Cauți să te pui în afara sistemului Stjärnsberg, crezi că reuşeşti să desființezi legile, usturicile sau obligația de a-i slugări pe cei dintr-a patra de liceu. Greşeşti! Asta nu poate duce decât la măsuri drastice din partea consilierilor, ca să le cazi din nou în cursă. Pentru că, ia gândeşte-te, ce-ar fi ca protestele tale să se răspândească printre elevii de la gimnaziu? Cum ar fi dacă aşa, dintr-o dată, tot mai mulți

ar refuza usturicile, sau ar refuza să-i slujească pe cei dintr-a patra? Arestul ar fi arhiplin, cei care ar trebui să facă muncă silnică sâmbăta–duminica ar fi extrem de mulți și supraveghetorii ar fi insuficienți, așa că toți consilierii ar trebui să rămână aici la sfârșit de săptămână și să controleze dacă cei pedepsiți își fac treaba ca lumea; și crezi că le-ar conveni? Iar dacă până la urmă lista neagră s-ar umple de numele celor care au primit atât de multe sâmbete-duminici, încât n-ar mai avea ce pedepse să le dea pentru obrăznicie sau insubordonare, păi atunci tot sistemul s-ar nărui. Ca în India, când s-au eliberat. Știi de Gandhi, nu? Și dacă n-ai citit despre Gandhi, îți împrumut eu o carte și ai să înțelegi cam ce vreau să spun. În concluzie, dacă mai mulți deodată protestează, poate merge, dar dacă unul singur face pe Făt-Frumos-cel-Curajos, rezultatul va fi cotonogeală la nesfârșit, și asta nu duce nicăieri, pentru niciuna din părți. Ai putea să stai de vorbă cu cei aleși în Sindicat, adică reprezentanții claselor mici. Chiar aleși nu sunt ei, sunt mai degrabă numiți de Consiliu. În orice caz, menirea Sindicatului este să apere interesele celor de la gimnaziu în fața Consiliului. Ideea unui Sindicat s-a născut acum câțiva ani, când unii din clasele mici au început să scrie plângeri anonime și să le pună într-o cutie așezată pe raftul de deasupra cuierului de la sala șase, unde își ține Consiliul ședințele. Asta s-a transformat cu timpul în sistem și, la ora actuală, avem cinci sau șase băieți care transmit Consiliului nemulțumirile noastre în legătură cu decizii nedrepte și așa mai departe. Dacă am reuși să-i facem pe cei din Sindicat să ia în discuție, de exemplu, problema usturicilor, poate că am reuși să scăpăm de ele. Mă înțelegi, nu? Trebuie folosite alte metode, nu violența, ca să se termine cu toate cruzimile, dar e nevoie de mulți liliputani uniți, pentru că altfel nu merge. United we stand – divided we fall[4]*, cum scrie pe stema Americii.*

Pierre, ce spui tu sună adevărat, dar ceva nu e în regulă cu adevărul ăsta; la fel ca atunci când răspunzi în clasă la istorie, să zicem, sau la ştiinţe sociale: ştii că răspunsul pe care-l dai e răspunsul considerat corect, dar simţi că e ceva care nu merge. Într-un fel, seamănă cu ce se întâmplă la fotbal, când antrenorul ne omoară cu teoria, ne învaţă ce poziţie să avem pe teren, cui să-i pasăm mingea, şi totul pare bine şi frumos, dar se ştie că de fapt lucrurile nu se petrec aşa; în realitate, despre ce e vorba? Să-ţi faci un culoar, să înaintezi, să bagi gol şi să ai un dram de noroc la cât mai multe deschideri, cât mai multe şuturi. Eh, cam proastă comparaţia asta, pentru că tu nu joci fotbal, dar ce spui tu e numai teorie, Pierre. Sună bine şi frumos, dar ca să se realizeze ceva, e necesar ca băieţii din Sindicat să fie pregătiţi să-ţi apere cauza, şi pentru asta trebuie să nu fie laşi, de exemplu. Sau să nu creadă că ar avea mai mult de câştigat dacă nu se implică. Aici cred eu că e buba. Când eram cu banda mea, credeam că suntem toţi pentru unul şi unul pentru toţi, tocmai pentru că eram prieteni. Dar când am fost la ananghie, toţi şi-au întors spatele, s-au învinuit unii pe alţii şi nu s-au gândit decât să-şi apere propria piele. Lupta cere curaj, Pierre, şi curaj înseamnă nu numai să te prezinţi în careu, ci să fii cât se poate de sigur că ai dreptate. Ei, începe să fie complicat şi nu ştiu dacă sunt în stare să explic mai clar. În orice caz, cei mai mulţi băieţi sunt cam laşi şi nu ştiu ce să aleagă: să-i cânte în strună celui mai puternic, să se prefacă, numai ca să scape de bătaie, să joace teatru şi să pretindă că-ţi sunt prieteni?

Următoarea zi de şcoală începu cu două ore de gimnastică. În prima oră, se antrenară la startul pentru curse de sprint şi la predarea ştafetei. Antrenamentul decurse metodic şi disciplinat. Toţi elevii trebuiau să facă acelaşi număr de exerciţii şi Berg nu permitea niciun fel de ironii la adresa lui Pierre şi a altora care

ieşeau ultimii. Exercițiile se reluau tot timpul. La şcoala lui Erik din Stockholm era cu totul altfel. Rezultatul fiecărui exercițiu împărțea rapid elevii în „cei mai tari" şi „cei mai slabi". Aici, Erik primi aproape la fel de multe observații de ordin tehnic ca toți ceilalți.

La ora a doua însă, clasa fu anunțată că va ieşi să joace fotbal pe terenul cel mare al şcolii, nu pe cel rezervat antrenamentelor. Elevii reacționară cu strigăte de fericire, dar şi cu stupoare. Tosse Berg împărți clasa în două echipe (la şcoala asta echipele nu erau formate de cei doi băieți care erau primii la fotbal) şi se plasă el însuşi în echipa lui Erik. Terenul era o minune, gazonul era moale şi bine tuns, suprafața largă de mişcare se potrivea perfect greutății şi rapidității lui Erik. La un moment dat, Erik observă că profesorul căuta să spargă zidul apărării adverse şi să prindă ultima pasă ca să bage el golul. O dată, când Erik ajunsese în extrema dreaptă şi tocmai îşi depăşise fundaşul, ratã complet centrarea spre Berg. În loc să trimită mingea cu boltă, spre Berg, şută puternic, direct, aşa că mingea lovi bara porții adverse şi intră apoi în poartă. Judecând după reacțiile de uimire, era clar că nu toți pricepuseră că, din întâmplare, o pasă ratată se transformase într-un gol artistic. Fără să clipească, Erik se întoarse repede spre mijlocul terenului. După aceea, lucrurile se petrecură mai normal. Băgă trei-patru goluri, cu şuturi scurte şi puternice.

Când se termină meciul şi Erik se aşeză în tribună să-şi scoată pantofii, Tosse Berg se apropie de el, vorbi de una şi de alta până ce toți ceilalți apucară să plece de acolo, după care aduse vorba de golul acela. I se întâmpla des să bage astfel de goluri?

— Ei, nu, spuse Erik, asta a fost din greşeală. Voiam să centrez cu interiorul piciorului către domnul profesor, pentru că domnul profesor era liber. Numai că am ratat şi s-a întâmplat să iasă bine. Dar a fost o greşeală.

— Da, mă întrebam şi eu ce-a fost, spuse Berg. Dar

ştii să bagi goluri, se vede asta.

— Poate că n-am tehnica altora, dar de cele mai multe ori reuşesc să străpung apărarea şi să mă apropii suficient de mult de poartă ca să nu ratez golul, şi după aia nu-mi rămâne decât să trag un şut mortal. N-are a face dacă şutul e centrat, important e să intre mingea în poartă. Tot gol e.

— Echipa şcolii are antrenament duminica după-amiază. Să ştii că eşti bine venit. Unul ca tine, care ştie să bage goluri, este exact ce ne trebuie.

— Nu pot. Adică… nu pot duminicile. Cel puțin nu semestrul ăsta, după câte înțeleg eu.

— Muncă forțată şi arest?

— Mhm.

— Ce tâmpenie! Vreau să spun că… nu e just când jucători de valoarea ta… nu, de fapt tot sistemul nu e just. Şi nu-i nimic de făcut. Dar uite, miercurea seara e antrenament de box. Poți să vii, dacă ai chef.

— Nici vorbă.

— Ei, cum aşa? Se vorbeşte că ai un pumn ca o copită de cal şi eram sigur că te-ai ocupat şi de…

— O, nu, nici prin cap nu mi-ar trece să intru într-un ring de box. Boxul n-are nimic de-a face cu sportul. Nu, mi-ar fi pur şi simplu imposibil.

— Mă miră ce spui, pentru că eu am auzit că…

— Da, înțeleg eu ce-ați auzit, dar ce-ați auzit n-are nici în clin, nici în mânecă cu sportul. Dacă ați fi fost acolo, ați fi înțeles ce vă spun.

— Sigur… fiecare are părerea lui. Dar spune, tu la ce vrei să te antrenezi de-acum înainte, la atletism, la fotbal sau la înot?

— De fapt, eu la înot sunt cel mai bun, dar acum nu mai sunt la Stockholm şi e cu totul altceva dacă n-ai ocazia să te antrenezi la un club de înot. La un club te antrenezi ca să fii cel mai bun şi poate până la urmă aş fi ieşit primul pe distanțele scurte dacă m-aş mai fi antrenat acolo câțiva ani. Dar acum, cine ştie? O să mă

mai şi dezvolt câțiva ani de-acum înainte, aşa că e greu de spus.

— Mhm. Săptămâna care vine avem campionatul de înot al şcolii. Nu vrei să participi şi tu la distanțele scurte?

— Ştiu eu? Nu prea e interesant să câştigi fără adversari ca lumea. Te poți simți şi prost, oarecum.

Tosse Berg se aşeză lângă Erik oftând. Privea soarele printre gene, dând impresia că vrea să cugete câteva clipe înainte să vorbească. Nu mai era nimeni pe teren, doar ei doi.

— Ascultă-mă, Erik... Antrenez atleți şi fotbalişti la şcoala asta de vreo patru-cinci ani şi am convingerea, ca şi alții ca mine, că fac o treabă bună sau că îmi dau silința să fac o treabă bună. Dar nu poți să nu speri tot timpul că într-o bună zi va apărea marele talent. Şi uite că dintr-o dată apari tu, cu un talent de care nici tu nu cred că eşti conştient cât de mare e. Plus latura aceea stranie, explozivă, a temperamentului, care te împinge să câştigi pe ultimii metri. Să ştii că trebuie să mai vorbim-noi despre asta, dar până una-alta ține minte un lucru: vino la mine dacă se-ntâmplă să ai vreo problemă. Dacă simți nevoia să vorbeşti cu cineva. Dă-mi să-ți strâng mâna şi când suntem doar noi doi spune-mi Tosse, altfel sunt dom' profesor, ca pentru ceilalți. Ne-am înțeles?

Dădură mâna. Doi pescăruşi planau deasupra terenului.

— Şi încă ceva, Erik. Înscrie-te la campionatul de înot! Şi câştigă! Le-ar prinde bine filfizonilor ălora. Promiți?

— OK, promit. La două bazine, sau poate trei.

— Nu poate, participă tu la trei, ca să câştigi toată seria. Promiți?

— Promit.

Cei pedepsiți la muncă forțată şi arest trebuiau să se

prezinte sâmbăta dimineața la ora 6:00 la Kaxis, în fața celor doi membri din Consiliu care erau supraveghetorii responsabili. Kaxis era colțul fumătorilor. Acesta avea două nivele. În centru era o platformă înaltă de treizeci de centimetri rezervată elevilor dintr-a patra de liceu şi membrilor din Consiliu. Ceilalți cu dreptul de a fuma ocupau nivelul inferior.

Unul dintre supraveghetori avea grijă de elevii de la arest, adică vreo cinci, şase. Erau conduşi în pas de marş spre clădirea şcolii şi încuiați fiecare într-o clasă separată, după ce li se făcea percheziție corporală şi li se confisca literatura „neautorizată", şi după ce respectiva sală de clasă era bine „pieptănată" de eventualele mijloace de distracție introduse pe furiş. Prin literatură permisă se înțelegea, în afară de Biblie, manualele şcolare sau cărțile care aveau o legătură dovedită cu predarea din clasă. În timpul arestului, somnul era interzis. Din când în când se făceau controale şi cel care era găsit dormind căpăta încă un arest pentru sfârşitul săptămânii următoare.

În grupul condamnaților la muncă forțată care aşteptau şi ei la Kaxis, atmosfera era mieroasă. Trebuia să ştii cum să dai din coate ca să primeşti o treabă mai acceptabilă. Acceptabil însemna să greblezi aleile sau să tai iarba. Nu era obositor şi puteai s-o lungeşti la infinit. Muncă grea însemna, de exemplu, să ai de săpat rigole în jurul terenului pentru antrenamentul de fotbal, să reamenajezi tranşeele din preajma zonei pentru apărarea civilă sau să lărgeşti fosele de marcaj de la poligon – sau alte munci din astea care însemnau trudă, nu glumă, şi care pe deasupra se puteau măsura în numărul exact de metri. Se întâmpla să munceşti în acord, dar acordul depindea de consilierul supraveghetor, aşa că unora li se fixa o normă realizabilă, altora una imposibil de terminat chiar dacă ar fi lucrat şi sâmbătă, şi duminică. Factorul decisiv era ce figură făceai. Muncile uşoare reveneau lingăilor, celor

care se gudurau pe lângă consilieri şi făceau pe măscăricii. Restul, care aveau faima de aroganţi, primeau muncile cele mai grele.

Sistemul era evident de la început, de la repartizarea primelor munci. Erik nu-şi făcea nicio iluzie şi, după cum se şi aşteptase, mai întâi fură trimişi toţi ceilalţi, fiecare la munca lui, şi abia după aceea viceprefectul se întoarse către el şi-i dădu ordin să-l urmeze. Merseră până la terenul nisipos din spatele poligonului.

Consilierul desenă pe pământ un pătrat şi-i ordonă să sape o groapă de doi metri pe doi şi adâncă tot de doi metri. În cursul după-amiezii avea loc inspecţia. Metru şi lopeţi găsea în magazie. Şi să bage de seamă, doi metri exact, nu 1,85 pe 2,05. Clar?

Nisipul era destul de poros, dar tot îi trebuiră vreo patru ore şi făcu doar câteva pauze foarte scurte. Se gândi tot timpul că ar putea lua munca asta ca pe un fel de antrenament, de *body-building*[5], dar trebuia să aibă grijă ca din când în când să schimbe lopata dintr-o mână într-alta, ca nu cumva să înţepenească zilele următoare din cauza unei întinderi sau a febrei musculare. Campionatul de înot era miercuri. Se duse să-şi aducă un topor cu care să reteze rădăcinile de brad şi o pârghie ca să scoată pietroaiele. Unele erau adevăraţi bolovani, greu de urnit. Trebuia mai întâi să lărgească groapa pe lateral şi să creeze un plan înclinat, pentru ca după aceea să poată rostogoli bolovanii cu ajutorul pârghiei. Şi apoi trebuia să umple din nou locul cu nisip, să-l bătătorească şi să aibă grijă ca dimensiunile să corespundă.

La prânz nu i se permise mai întâi să se aşeze la masă, pentru că era prea transpirat şi prea plin de nisip, dar apucă să se întoarcă înainte de a doua sonerie când se încuiau uşile.

După ce mancă îşi luă cu el cartea despre Gandhi şi se duse la groapă să citească, în aşteptarea inspecţiei. Abia apucă să citească vreo două pagini când îşi făcu

apariția viceprefectul, însoțit de prefectul Bernhard, de secretarul Consiliului şi de încă doi consilieri. Erik se ridică în picioare, îşi adună uneltele şi le sprijini de un copac. Când începu inspecția, Erik încă mai ținea în mână o lopată.

— Da, da, spuse vicele săltându-se afară din groapă, arată cum trebuie. Ai făcut treabă bună, Erik.

Vicele se apropie de Erik şi-l bătu pe umăr zâmbind. Dar ceva nu era în regulă cu amabilitatea asta, pentru că ceilalți chicoteau în spatele colegului lor.

— Ei, acum ştii ce ai de făcut?

— Nu, bineînțeles că nu ştiu, răspunse Erik lipsit de orice bănuială.

— Uite, îți spun eu: acum trebuie, bineînțeles, să umpli la loc groapa. Să bagi la loc şi pietroaiele astea, că nu-i frumos să rămână aşa. Inspecție peste două ore!

Erik se văzu, ca într-un film, cum ridică lopata şi îi pogoară cu putere muchia pe urechea şi ceafa viceprefectului. Auzi acelaşi sunet ca atunci când dai cu lopata într-un trunchi de pin cu scoarța groasă. În film, se vedea cum vicele cade pe spate, într-o parte. Ochelarii i se făceau praf şi cioburile de sticlă pluteau prin aer. În rana adâncă, larg deschisă, se zărea stratul de grăsime albă de sub piele şi craniu, iar sângele țâşnea valuri, valuri. Sângele atingea pământul aproape în acelaşi timp ca şi trupul viceprefectului.

Erik îşi ținea mâinile încleştate pe coada lopeții, cu privirea pierdută în zare. În realitate, nu se clintise nicicum, rămăsese pironit locului. Părea pur şi simplu înțepenit, în timp ce rânjiții de consilieri aşteptau să-l audă spunând ceva. Nu spuse nimic, nu putea să scoată o vorbă. Aşa că, până la urmă, plecară.

Erik se aşeză pe pământ. Îşi ținea mâinile întinse în față, cu degetele desfăcute, şi se vedea limpede un uşor tremur. Fusese electrocutat? Ar fi fost oare în stare să facă aşa ceva? Fusese chiar atât de aproape de a lua viața cuiva dintr-o idioțenie? Şi ce bariere existau acolo,

în străfunduri, care îi puseseră stavilă corpului când creierul apucase să ridice lopata şi să lovească din răsputeri?

După câteva ore, groapa era din nou plină şi din nou inspectată. De data asta, Erik ştia care e jocul şi luă hotărârea să nu spună nicio vorbă şi să nu facă niciun gest în legătură cu comanda aproape evidentă pe care urma s-o primească.

— Acum ne trebuie o groapă aici... dar de ce nu în acelaşi loc. Trebuie să fie de doi metri pe doi şi adâncă de doi metri...

Până să se lase seara, mai săpă şi mai umplu o groapă, şi încă una după aceea. Nu mai avea putere să meargă la bazin. Făcu un duş şi adormi fără să mai vorbească puțin cu Pierre despre Gandhi.

§6

Are dreptul să fumeze elevul care a împlinit 17 ani şi care a prezentat o adeverință din partea tutorelui legal prin care acesta îl autorizează să fumeze. Adeverința trebuie predată viceprefectului Consiliului spre înregistrare şi va fi reînnoită la începutul fiecărui semestru. Un elev fără adeverință valabilă care este prins că fumează va fi pedepsit pentru fumat neautorizat chiar dacă a împlinit vârsta de 17 ani.

§7

Fumatul autorizat este permis numai într-un loc rezervat în acest scop, lângă cantina şcolii.

Etajul superior este pentru fumătorii din clasa a patra de liceu, precum şi pentru membrii Consiliului.

Fumatul în incinta şcolii are drept consecință imediată exmatricularea.

Fumătorii autorizați au de asemenea dreptul să fumeze până la 300 de metri distanță de terenul şcolii. Fumătorii trebuie să fie prudenți, pentru a nu provoca incendii în natură.

§8

Penalizarea pentru fumatul neautorizat se aplică elevului care, ori este prins în flagrant delict de către un consilier, ori se face vinovat în urma percheziției de posesie de tutun sau instrumente care în mod evident sunt folosite pentru fumat (pipă, hârtie sau aparat pentru făcut țigarete, etc.), ori, în mod vădit, a fumat scurt timp înainte de percheziția sau controlul Consiliului.

Fumatul neautorizat se pedepseşte după cum urmează. Prima abatere se pedepseşte cu o sâmbătă-duminică de muncă forțată. A doua abatere cu o sâmbătă-duminică de muncă forțată şi o sâmbătă-duminică de arest. A treia abatere se pedepseşte cu patru sâmbete-duminici de arest. A patra abatere se pedepseşte cu şapte sâmbete-duminici de arest.

A cincea abatere se raportează directorului. În lipsa circumstanțelor atenuante, directorul hotărăşte exmatricularea inculpatului.

§9

Consiliul stabileşte pedepsele pentru fumatul neautorizat, precum şi pentru alte abateri de la disciplina şcolară. Consiliul va fi nepărtinitor în ceea ce priveşte analiza dovezilor şi va garanta fiecărui acuzat dreptul de a-şi apăra cauza în fața Consiliului.

Directorul poate reexamina, în cazuri excepționale, hotărârea Consiliului. În urma unei asemenea reexaminări, directorul poate confirma, suspenda sau modifica decizia Consiliului fără să se mai consulte cu acesta. Directorul poate de asemenea să remită cazul Consiliului.

§10

În virtutea principiilor educației camaradereşti, elevii mai tineri au datoria să se comporte respectuos şi

manierat cu colegii lor mai în vârstă. Un elev mai tânăr trebuie să se conformeze fără discuție exigențelor exprimate de un membru al Consiliului sau de un elev din clasa a patra de liceu.

Consiliul are dreptul ca, după o reexaminare a faptelor, să decidă asupra pedepsei pentru insubordonare.

§11

Elevilor şcolii le este interzis să întrețină relații de prietenie cu personalul de serviciu. Elevilor le este interzis să staționeze în zona de locuințe a personalului de serviciu. Dacă astfel de vizite au loc noaptea sau după stingere, cazul este raportat directorului pentru penalizare.

Directorul decide dacă este indicată exmatricularea imediată a inculpatului.

§12

Membrii Consiliului sunt aleşi prin vot universal secret. Cu aceeaşi ocazie, dar în urma unui vot special, sunt aleşi prefectul, viceprefectul şi secretarul.

Directorul stabileşte care elevi sunt eligibili.

Noi alegeri au loc în fiecare an şcolar, în octombrie. Membrii Consiliului pot fi realeşi.

— Regulamentul ăsta are o groază de lipsuri, spuse Erik.

Timp de vreo două ore se ocupaseră cu ecuații. Se apropia prima teză a semestrului şi situația nu părea chiar disperată pentru Erik. Nu era exclus să fie prima lui teză cu notă de trecere, din ultimul an şi jumătate.

După ce terminară cu ecuațiile, se lungiră fiecare pe patul lui să citească paragrafele regulamentului privind activitatea Consiliului.

— Ce contează? La urma urmelor, deciziile le iau mai mult sau mai puțin după bunul lor plac, pentru că zic

că se bazează pe „tradiție”.

— Dar uite, să spunem că vine la tine unul din Consiliu, vrea să te percheziționeze și tu refuzi. Înseamnă că ai încălcat paragraful... să vedem... paragraful 10, unde scrie că trebuie să te supui ordinelor. Păi atunci o să fii pedepsit doar pentru insubordonare, nu pentru fumat neautorizat.

— Nu, nu-i aşa, pentru că, dacă citeşti paragraful 8, vezi că scrie „ori, în mod vădit, a fumat scurt timp înainte de percheziție”, aşa că, dacă nu te laşi percheziționat, înseamnă că în mod vădit ai fumat... şi tot le cazi în plasă.

— Mhm. Dar uite aici! Tot în paragraful 10 consilierii sunt puşi pe picior de egalitate cu elevii dintr-a patra. Reiese că dacă nu asculți de un consilier e doar ca şi cum n-ai asculta de un elev din ultima clasă.

— Nu, nu ține dacă ai sub 17 ani. Dacă n-ai împlinit 17 ani, oricare te poate controla oricând şi nu scapi de controale, nu poți să te opui, pentru că dacă te opui de mai multe ori te paşte exmatricularea.

— Da, fir’ar să fie, e logic. Şi paragraful 13 te nenoroceşte: „Elevul care loveşte un membru al Consiliului sau exercită asupra lui orice altă formă de violență va fi de urgență exmatriculat.” Ce dracu’ vor să spună cu „exercită asupra lui orice altă formă de violență”? Să loveşti, înțeleg eu, dar ce înseamnă să exerciți orice altă formă de violență? O palmă, un bobârnac, sau ce?

— Ce rost are să-ți bați capul cu chestiile astea? Tot n-ai să pricepi nimic.

— Sigur, ei scriu legile şi tot ei hotărăsc cum să fie interpretate. Ia-ți punga de plastic cu chestiile de fumat şi hai s-o ascundem şi să exersăm fumatul neautorizat!

A doua zi i-au şi prins.

Momentul cel mai dificil al fumatului neautorizat era când transportai țigările sau pipa şi tutunul la ascunziş. Dacă se nimerea să fii percheziționat tocmai atunci, o

încurcai.

Trebuia să fii cu ochii-n patru, ca nu cumva vreunul din consilieri să se furişeze în spatele tău, să te urmărească, să-şi facă pe neaşteptate apariția şi să te prindă cu mâța în sac.

Pe urmă, trebuia să ai grijă să nu miroşi când te întorceai din pădure şi să nu-ți rămână fire de tutun prin buzunare. În gură te puteai clăti cu Vademecum, dar uneori voiau să-ți miroasă degetele, şi atunci tot te penalizau conform paragrafului 8 („ori în mod vădit"). Dar dacă apucai o crenguță, şi doar o despicai la mijloc, dar o lăsai să atârne de scoarța copacului, puteai să fixezi țigara în despicătură şi s-o fumezi fără să-ți miroasă degetele.

Aşa şi făcuseră, dar la întoarcere dădură peste doi consilieri care constatând că miroseau a Vademecum, înțeleseră că „în mod vădit" fumaseră. Că, altfel, de ce să fi mirosit a Vademecum aşa, imediat după cină? Urmau deci să se prezinte la următoarea şedință a Consiliului pentru penalizare.

Încercară diverse metode ca să scape de mirosul de Vademecum şi ajunseră la concluzia că, dacă mesteci ace de brad din cele mai fragede, ca să aibă şi gust mai bun, îți dispare mirosul de Vademecum şi rămâi cu un miros indefinit, pentru că Vademecum te scapă în prealabil de mirosul de tutun. Numai că-i costase pe fiecare câte un avertisment până să le vină ideea asta, pentru că, bineînțeles, fură scoşi vinovați.

Erik era percheziționat de câteva ori pe zi. Şi nu atât pentru că se aşteptau să-l prindă cu țigări asupra lui, ci mai mult ca să-l oblige să se supună ordinelor. Se gândeau probabil că până la urmă avea să-şi piardă răbdarea, opunându-se percheziţiilor. Cel puțin aşa credea Pierre. Şi dacă se opunea, îl pândea încă un avertisment pentru fumat neautorizat, ceea ce însemna că în mai puțin de jumătate de semestru situația ar fi devenit critică pentru Erik.

Cel mai simplu era, fireşte, să nu fumeze deloc. Oricum, nu apucai să fumezi mai mult de două ţigări pe zi, pentru că era prea complicat să ajungi la ascunzişul din pădure fără să te vadă nimeni. Dar nu discutau prea mult despre asta. Îşi fumau cele două ţigări zilnice mai curând din principiu decât din irezistibilă plăcere. Şi, în afară de asta, Erik se antrena serios pentru campionatul de înot, care se apropia vertiginos.

Mai exact, mergea la bazin în fiecare seară, pentru că în fiecare seară simţea nevoia să fie singur câteva ore. În apă nu era violenţă, nu era niciun consilier, nu risca să fie atras în conflicte. Şi nici nu avea cum să facă vreo boacănă faţă de colegii de clasă sau din celelalte clase mici. Îşi dădea silinţa să treacă pe cât posibil neobservat.

Prin asta se înţelegea să nu sufle niciodată vreo vorbă despre faptul că s-ar crede superior celorlalţi la sport sau la cafteală, să nu se bată cu pumnul în piept şi să spună ca era limpede că va câştiga cutare sau cutare probă a campionatului, cu toate că în fond era atât de limpede, că devenea jenant. Dacă îl întrebau colegii, spunea că nu se ştie, că e greu, că o să facă tot ce-i stătea în puteri, ceea ce probabil nu erau decât nişte minciuni gogonate.

Însă nu era uşor să simtă pulsul clasei. Aici erau alte reguli sociale decât la şcoala din Stockholm şi îţi trebuia timp până să prinzi şpilul. Pierre era premiantul clasei, dar după el nu venea nimeni, şi pe urmă iar nimeni, şi pe urmă eventual Erik. Câţiva erau proşti de-a binelea, şi dacă ar fi fost la şcoala lui din Stockholm, multe ar fi avut ei de suportat din partea colegilor de clasă. Aici nu-i deranja câtuşi de puţin că aproape niciodată nu ştiau să răspundă la întrebări. Când îi întreba profesorul ceva şi nu ştiau să răspundă, schiţau doar un zâmbet şi făceau o glumă despre cu totul altceva, în timp ce profesorul, fără niciun cuvânt de reproş, pasa uşurel întrebarea altuia care ştia. Îţi lăsau impresia că nu le

păsa niciun pic că habar n-aveau să răspundă. Cel puțin cinci sau şase din clasă făceau parte din categoria asta. Pe deasupra, erau şi cei mai mari, aproape de vârsta fumatului autorizat; era clar că rămăseseră repetenți de câteva ori în fiecare clasă.

Sebastian Lilliehöök[6] era unul din ăştia. Uliul se lăuda cu o sumedenie de lucruri greu de priceput, printre care acela că familia lui era înregistrată cu numărul cel mai mic atât în Casa Nobilimii[7], cât şi în Calendarul Nobilimii. Taică-său nu era prea bogat şi nu era nici conte, nici baron, dar după el era mai bine să descinzi dintr-o familie care de la început intrase în Palatul Nobilimii, decât din aristocrația de la sfârşitul secolului al XII-lea, care nu era altceva decât o haită de pungaşi îmbogățiți de pe urma războaielor la care participaseră.

Gustaf von Rosenschnaabel era conte şi moştenitor de *fidei commissum*[8]. Erik nu auzise niciodată cuvântul ăsta, dar nu-i trebui prea mult timp ca să priceapă că Gurra, cum i se spunea, era proprietarul câtorva palate din Skåne[9] pe care avea să le preia la moartea tatălui său. Niciunul din palate nu putea fi moştenit de frații şi surorile lui, pentru că toate reveneau primului născut, iar primul născut era Gurra. Taică-său avea deja vreo 50 de ani, aşa că Gurra urma să fie relativ tânăr la moştenirea palatelor. Trebuia doar să-şi ia bacalaureatul şi să facă o partidă bună. Asta era tot.

Erich Lewenheusen – Erich se pronunța Erik – era cam din acelaşi aluat ca şi Gurra. Era baron. Uliul îl tot lua peste picior şi susținea că familia Lewenheusen, nefiind înregistrată în Casa Nobilimii, nu putea să se considere nobilă, şi cu atât mai puțin să spună că membrii ei sunt baroni. Cum necum, Erich avea să moştenească şi palate, şi o fabrică de plastic.

Uliul, Gurra şi Erich erau mereu împreună, formau un grup aparte. În clasă erau cei mai slabi la aproape toate obiectele. Uliul era acceptabil la fotbal, dar în rest

toți trei făceau sporturi din acelea mai neobişnuite – tir, scrimă şi călărie. Fiecare avea caii lui în grajdurile unui palat din apropiere. Erich îşi purta mai tot timpul cizmele de călărie şi uneori îşi lua sub braț şi cravaşa cu care, la nevoie, îşi pocnea carâmbul cizmei ca să dea greutate celor spuse într-o conversație – pentru că cei trei nobili nu stăteau de vorbă, ei, chipurile, purtau conversații.

Mai era un grup în clasă ai cărui membri, deşi nu erau nobili, erau cel puțin la fel de bogați – sau chiar şi mai bogați – decât „nobilii”. Unul avea fabrici pentru construcția de maşini, altul cea mai mare fabrică de textile din țară, un al treilea era băiatul directorului general de la Atlas Copco şi al patrulea avea 25% din filiala suedeză a companiei Mercedes Benz.

Se vedea clar că bogații erau mai puțin tâmpiți decât nobilii. Exista un fel de rivalitate paşnică între cele două grupuri, în sensul că nobilii îi numeau pe bogați țărani parveniți, iar bogații îi făceau pe nobili degenerați. Poate că şi unii, şi alții aveau dreptate.

Aceasta era crema clasei. Tații celorlalți erau doctori, arhitecți, magistrați sau diverşi oameni de afaceri. În categoria asta, a clasei de jos, relațiile nu urmau un anume tipar, erai liber să te comporți oricum.

Nu erau mulți în clasă, în comparație cu şcoala din Stockholm, aşa că rămânea mai mult timp pentru fiecare elev în parte. Profesorii îşi petreceau mai tot timpul orelor aplecați asupra „nobilimii”, încercând să le explice, disperați dar resemnați, pentru a nu ştiu câta oară, că „pi” este egal cu 3,14, că rază e una şi circumferință alta, că aerul nu e o substanță simplă, că Zeus sau Jupiter e acelaşi lucru, că Istambul nu poate fi capitala Egiptului, că parlament şi guvern sunt două lucruri diferite (sau că nu exista un partid cu numele de Gărzile Roşii şi că ele nu dețineau puterea în regatul Suediei) şi că, după 1956, nu era corect să spui că evreii sunt nişte soldați nepricepuți.

Cu toate că se tărăgănau în felul ăsta, orele erau plăcute, pentru că nu exista nici urmă de amenințare, nici urmă de violență. Profesorii nu dădeau afară pe nimeni şi nimeni nu deranja orele. Faptul că explicațiile se repetau la infinit şi pe îndelete îi convenea de fapt şi lui Erik, mai ales la obiectele la care, vreme de un an şi jumătate, îl avusese pe Bibanul, pentru că timp de un an şi jumătate nu fusese la nicio oră de matematică, de fizică sau de chimie şi avea destule de recuperat. Stjärnsberg adăpostea două lumi diferite. Una era cea din clasă, cu profesorii care nu-şi pierdeau autocontrolul, explicau tot timpul ce era greu de înțeles, nu luau niciodată în râs ignoranța, nu dădeau pedepse şi nici măcar teme în plus. Era o lume aparte. De îndată ce păşeai în curte, te pomeneai într-o altă lume, o lume unde puterea era preluată de Consiliu.

Era greu să intri în relații cu colegii de clasă. Nobilii formau un grup aparte şi îți dădeau foarte bine de înțeles că se cuvenea să păstrezi distanța. Nu se amestecau în mod inutil cu plebea. De regulă, nici cei din clubul bogaților nu se amestecau aşa de mult cu alții, dar nici nu se izolau prea categoric. Iar restul elevilor duceau un fel de politică de expectativă, greu de priceput.

Ca şi cum erau atât de distinşi, încât nu-şi permiteau nici cel mai mic conflict. Trecu mult timp până ca Erik să ridice tonul la unul din colegi. Asta se întâmplă când, intrând în vestiar după ora de gimnastică, văzu cum hahalera de Arne, care înainte fusese şi cel mai puternic din toți, îl trăgea pe Pierre de colacul de grăsime din talie, strigându-i că e „coada clasei”. Erik se apropie de Arne, pe la spate, şi-i reteză câteva obrăznicii din mers.

— Lasă-l imediat în pace! spuse Erik, fără să exagereze tonul de amenințare.

— Pentru că, altfel, ce? întrebă Arne şi se vedea bine că nu-şi dă seama la ce se putea aştepta.

Răspunsul nimerit ar fi trebuit să fie:

— Altfel, în cinci secunde, îți mut falca stângă din loc.

Dar Erik se stăpâni şi-i spuse că, dacă voia neapărat să tragă de un colac de grăsime, putea să i-l tragă pe-al lui şi pe urmă să se potolească. Erik se felicită după incidentul ăsta. Nu luase el hotărârea să nu mai fie violență între el şi colegii de clasă?

Era totuşi ceva straniu în comportamentul lor. Îi auzea deseori spunând, aproape pe furiş, ferindu-se parcă să nu provoace pe cineva, că nu era permis să fii arogant. Regulile erau menite să fie respectate. Trebuia să înveți să îndeplineşti ordine. Altminteri, cum ai fi putut să dai la rândul tău ordine când ajungeai într-a patra de liceu, sau ofițer de rezervă, sau şef de întreprindere?

„Țara cu legi se făureşte.” Le plăcea să repete citatul ăsta, unul din extrem de puținele citate pe care le ştiau şi ei.

Era normal că nu voiau să-i vorbească despre ce se petrecuse în careu. Da, într-un fel nici nu era de mirare. De bună seamă că ardeau de curiozitate să afle cum de se putuse ca unul de la gimnaziu să meargă acolo şi să iasă, pentru prima oară în istoria şcolii, învingător; şi totul fusese atât de groaznic, încât, cine ştie, li se părea că era la fel de groaznic să înceapă cu întrebările. Dar Erik bănuia că altfel stăteau lucrurile: găseau că era penibil ce făcuse el, că era ca o crimă la adresa tradițiilor, ca o râgâială zgomotoasă în timpul mesei. Şi dacă aşa gândeau, nu era normal, era cel puțin o dovadă de laşitate, sau, în orice caz, ridicol; ca şi cum, la fotbal, ai ține mereu cu ăia care sunt în fruntea campionatului, ba cu unii, ba cu alții, în loc să ții mereu numai cu echipa ta, sau să-l încurajezi pe cel care e trântit la pământ într-o luptă corp la corp. Nu, ei nu făceau aşa. Ei țineau mereu cu cel care nimerea deasupra într-o luptă, chiar dacă unul de-al lor era dedesubt.

— Asta dovedeşte cât de mult lasă de dorit simțul lor

moral, conchise Pierre cu un uşor aer de superioritate, îndreptându-şi ochelarii.

Erik nu prea era sigur că înțelesese ce voia Pierre să zică. Şi dacă înțelesese, nu prea era sigur că Pierre avea dreptate. Poate că pur şi simplu colegii de clasă, sau cel puțin grupul nobililor, ştiau că într-o bună zi vor deveni consilieri (majoritatea celor din Consiliu erau nobili), şi, dacă erau siguri de lucrul ăsta, însemna numai că le lipseşte „simțul moral”?

La teza de matematică luă notă de trecere, dar aşa, cam pe muchie de cuțit. Era însă mulțumit, pentru că de mult nu mai trecuse el o probă de matematică; Pierre stătu cu el o jumătate de ceas ca să-i demonstreze rapid, cu creionul cu tuş şi scrierea lui frumoasă, că făcuse greşeli din pură neatenție la primele două exerciții şi că al treilea ar fi trebuit să-l rezolve perfect, deoarece făcuse cu el tocmai exerciții de soiul ăla, ca să-i bage în cap un lucru cum nu se poate mai uşor, şi anume regula de trei simplă. Dacă s-ar fi concentrat, ar fi putut să ia aproape nota maximă. Numai că, pentru acest prim semestru, Erik nu-şi propusese mai mult decât să ia notă de trecere la materiile la care rămăsese corijent şi abia în semestrul de primăvară să facă poate un efort în plus şi să ia note mai bune.

Acum se apropia campionatul de înot şi Erik avea emoții. În fond, el era un înotător adevărat, cu patru ani de antrenament într-un club de competiții, şi n-ar fi trebuit să participe la un campionat şcolar. Dac-ar afla foştii lui camarazi de club, ar râde de el, iar de la antrenor nu s-ar putea aştepta decât la comentarii pline de ironie, poate chiar şi de amărăciune, pentru că renunțase la ambițiile de altădată.

Campionatul ăsta nu era o întrecere cinstită.

În afară de asta, presimțea că o să devină şi mai nepopular decât era. În orice altă şcoală din lumea largă, unde regulile jocului erau normale, ar fi fost o nemaipomenită bucurie ca un elev de la o clasă mică să-

i întreacă pe liceeni. Dar aici era aproape de-a-ndoaselea. Era ruşinos şi se putea ca o astfel de victorie să declanşeze noi discuții.

Pe tăblița neagră de la bazin erau notate recordurile şcolii, pe distanțe. La 50 de metri liber avea un avans de peste o secundă, la 100 de metri liber mai bine de şase secunde, iar la 300 de metri ar fi putut să bată recordul cu o diferență de o jumătate de minut dacă ar fi tras tare de tot, cu toate că de obicei nu dădea randament maxim la distanțe de peste 100 de metri. Niciodată nu se pusese problema să devină altceva decât sprinter.

Dar îi promisese lui Tosse Berg să câştige la trei distanțe. Trebuia să se țină de cuvânt, aşadar trebuia să câştige trei distanțe – avea să le aleagă pe cele trei la înot liber. Atât şi nimic mai mult. Niciun fel de demonstrații caraghioase de bras sau fluture, la care nici nu era bun în comparație cu colegii de la clubul din Stockholm.

În seara dinaintea campionatului, Tosse Berg îl invită pe Erik la masă în locuința lui de la ultimul etaj al Ursei Mari. După cină, merseră în biroul lui Berg unde fură serviți cu cafea de doamna Berg, care apoi se retrase şi închise uşile. Berg avea, aşadar, un plan. Vorbiră mai întâi aşa, în general, despre colecția de premii a profesorului şi despre ce planuri de viitor avea Erik în legătură cu înotul. Erik răspunse că, dacă reuşea să se mențină cât de cât în formă la Stjärnsberg, poate că s-ar fi reîntors la clubul lui de înot când avea să intre la liceu la Stockholm. Numai că acum i se părea greu să se antreneze singur. Cât despre atletism, se îndoia că ar fi putut progresa destul de mult ca să ajungă în elită; era destul de bunicel la mai toate probele, dar nu era în top la niciuna şi poate că nu merita să insiste. Avea un corp prea vânjos şi nu se vedea alergând suta de metri în mai puțin de 11 secunde, chiar cu ani şi ani de antrenament. Şi, în fond, nu avea prea mare importanță. După liceu, important era să se concentreze

asupra studiilor şi să termine cu joaca.

Berg avea obiecțiile lui. Dacă era deja bun la înot şi la alergări, n-ar fi fost poate indicat să se apuce de tir, de scrimă şi călărie? Ca să participe la pentatlon. La tir şi scrimă se putea antrena la Stjärnsberg, iar la călărie... poate căuta să intre într-un grup al ălora cu cai, pe la diverse palate din apropiere. Dar nu, nu credea c-ar merge. Acolo e cuiul – şi Erik cam ghicea ce urmează –, nesuferiții ăia de snobi se învrăjbiseră împotriva lui Erik. Şi ce motiv aveau? Povestea cu Consiliul? Da, şi pe urmă chestia cu careul. Aha, deci profesorii erau la curent? Bineînțeles. Regula era, de bună seamă, ca profesorii să pară că nu observă nimic, dar în cancelarie se discutase foarte mult această întâmplare. Sora medicală venise şi ea cu descrierile ei plastice despre cum arătau Lelle şi colegul lui dintr-a treia de liceu, secția umanistă, după bătaia din careu. Lelle nu se restabilise, era încă acasă, în convalescență. Dar profesorii aveau versiuni foarte diferite despre cum se petrecuseră exact lucrurile în careu.

Ce dracu', îşi spuse Erik, de asta m-a chemat Berg? Asta vrea? Un referat al meciului din careu? Numai despre asta o să vorbească?

Nu, nu numai despre asta. Când văzu că Erik evita chestiunea careului, Berg trecu repede la ce-l interesa pe el. Voia să-l facă pe Erik să participe la încă o distanță. Îi ajunsese la urechi că băieții de la clubul de înot se apucaseră să calculeze punctajul şi găsiseră cum să facă pentru ca unul din ei să-l bată pe Erik la totalul de puncte.

Pentru fiecare probă primeai 30 de puncte dacă ieşeai primul. Locul doi aducea 20 de puncte, locul trei 10 puncte. Berg scoase hârtie şi creion.

Dacă Erik ar participa la cele trei distanțe de înot liber, trei victorii i-ar aduce 90 de puncte. Clubul calculase că Lewenheusen, dintr-a treia de liceu, secția reală, ar ieşi pe locul doi şi ar avea deci 60 de puncte.

Campionatul mai oferea 100 de metri bras, 50 de metri spate şi 50 de metri fluture.

Asta însemna că, după distanţele de înot liber, Lewenheusen ar fi cu 30 de puncte în urma lui Erik. Acuma, dacă Erik mai câştiga la încă o distanţă şi acumula 120 de puncte, devenea imbatabil, deoarece, în cazul în care doi participanţi ajungeau la egalitate de punctaj, câştiga cel cu cele mai multe victorii. Clubul putea să se dea şi peste cap, că tot nu putea să-l scoată primul pe Lewenheusen. Trebuia doar ca Erik să se mai înscrie la o distanţă.

Hai să zicem că Berg avea dreptate. Dar lui i se părea ridicol. Şi la ce serveau toate astea? La înot liber ştia că va scoate un timp atât de bun, că n-o să-i fie ruşine. Dar la 50 de metri fluture, de exemplu, ar câştiga cu un avans de numai 45-50 de secunde, şi i se părea de tot râsul.

Argumentul lui Berg îi sună foarte straniu. Cu vreo 20 de ani în urmă, o rudă de-a lui Lewenheusen înfiinţase cupa de înot a şcolii. Iată de ce băieţii din club ţineau morţiş ca Lewenheusen să câştige şi să-l bată pe unul nou-şi-obraznic. Adică voiau pur şi simplu să trişeze. Nu era nici democratic şi nici în conformitate cu ceea ce se numea atitudine sportivă. *May the best man win*[10], nu?

— Păi atunci multe lucruri sunt nedemocratice în şcoala asta. Şi atunci ce să ne mai mirăm că şi-au pus în cap să câştige unul din Consiliu? Sau că ne pun pe noi, de la clasele mici, să concurăm alături de ăia de la liceu la atletism doar ca să mâncăm bătaie? Aşa-i la Stjärnsberg.

— Da, aşa-i la Stjärnsberg! spuse Berg înflăcărat, încleştându-şi pumnii. Exact aşa e şi nu-i sportiv, deloc nu e. De-aia m-am gândit că am putea să le facem o gaură în gard dacă ai să câştigi. Înţelegi ce spun, nu?

— Înţeleg, dar nu ţine. Eu am înotat serios ani de zile, ei nu. Unde-i democraţia, dacă un înotător adevărat înoată mai repede ca unii care nu-s înotători?

— Pentru că tu eşti mai bun decât ei, Erik, pentru că ai putea să le arăţi că nu merge să trişezi în sport, nu merge ca pe cel care câştigă să-l cheme în mod obligatoriu Lewenheusen. Şi pe urmă, ia gândeşte-te ce grozav ar fi pentru cei de la gimnaziu să aibă un campion…

— Crezi că aşa judecă ei?

— Normal că aşa judecă! în sport e democraţie, nu uita asta!

— În ce ordine sunt distanţele?

— Întâi 50 de metri liber, pe urmă 50 de metri spate, pe urmă 50 de metri fluture, 100 de metri liber, 100 de metri bras şi la urmă 300 de metri liber, care trece ca distanţă lungă.

— Păi atunci trebuie să iau 50 de metri spate. Suta de metri bras e între două distanţe de înot liber şi atunci m-aş îneca la mal, în ultima parte a probei de 300 de metri. Iar 50 de metri fluture e prea aproape de 100 de metri liber.

— Crezi c-o să câştigi la 50 de metri spate?

— Dacă mă înscriu, câştig, dar o să-i uimească.

— N-are a face. Gândeşte-te că-i punem la punct pe ăştia care cred că pot trage sforile.

Tosse Berg îi întinse mâna lui Erik, i-o strânse ofiţereşte, adică aşa cum făcea mereu, puternic şi bărbăteşte şi privindu-l ţintă în ochi. Îl bătu apoi pe spate şi-i spuse cât de mulţumit era.

— Curaj, Erik, şi arată-le ticăloşilor ălora că sportul n-are nimic de-a face cu frauda.

Felul în care decurseră lucrurile dovedi că Tosse Berg avea şi nu avea dreptate. Până şi discursul de inaugurare a campionatului, ţinut de directorul şcolii, dădea de înţeles că plutea ceva necurat în aer, atât printre participanţi, cât şi printre spectatorii de la liceu, care tot şuşoteau şi arătau cu degetul. Cupa de argint „Lewenheusen” fusese adusă în sala de înot şi aşezată

lângă tribuna directorului, dar urma să fie înmânată câştigătorului abia la sfârşitul semestrului.

Se simțea o oarecare distanță între Erik şi restul înotătorilor din echipa şcolii. Simțise asta în preziua campionatului, în timpul calificării, când de la prima încercare pentru 50 de metri liber Lewenheusen ieşise pe locul doi, după Erik, cu toate că ar fi putut să iasă şi mai prost; mai era cel puțin unul care ar fi putut să-l întreacă. La fel a fost şi la 50 de metri spate. Când îşi terminase cursa, Erik văzuse foarte bine cum doi înotători încetiniseră pe ultimii metri, aşteptând ca Lewenheusen să-i depăşească.

Se făcea câte o pauză de 20 de minute între probe şi, dacă Lewenheusen avea de gând să participe la toate, era imposibil să nu bată la ochi. Lewenheusen câştigă la 50 de metri fluture, dar cu un stil care era un fel de combinație între înec şi bras. La 100 de metri liber iar îl lăsară pe Lewenheusen să iasă pe locul doi şi după 20 de minute îl lăsară să câştige cursa de 100 de metri bras. Erik nu văzu decât începutul cursei pentru că intră în saună, ca să nu înțepenească până ce-i venea rândul la 300 de metri liber.

Pentru ca Lewenheusen să facă un maximum de puncte trebuia ori ca Erik să fie descalificat la ultima cursă, ori ca Lewenheusen s-o câştige. Oare ce planuri aveau? Să spună că avusese un start greşit? Poate că era bine să pornească în mod demonstrativ ceva mai târziu. Să spună că virajul a fost neregulamentar? Imposibil! Cum ar arăta punctajul dacă Wrede, care se odihnise tot timpul după prima cursă, ar câştiga la 300 de metri şi Erik ar sosi al doilea, iar Lewenheusen al treilea? Cu o zi în urmă, Wrede ieşise al doilea, dar nu putea nimeni să creadă că ar fi fost în stare să recupereze cele 20 de secunde cu care era Erik în avans. Dar şi aşa, tot nu i-ar fi ajuns punctele lui Lewenheusen. Sau poate că deja renunțaseră, pentru că nu voiau să se vadă prea clar că trişează?

Startul merse bine, nu trebuiseră să-l repete. Dar Wrede îşi dădu drumul cu o viteză cu totul şi cu totul remarcabilă. Mai întâi, Erik încercă să țină pasul cu el, dar se răzgândi destul de repede şi hotărî să încetinească şi să-şi execute cursa în felul lui. După 150 de metri, Wrede era terminat şi începu să rămână în urmă. Oare asta urmăriseră? Să-l atragă într-o cursă nebunească prima sută de metri, ca să-l distrugă? Pesemne că da.

Când Erik ieşi din apă, şase concurenți dădeau impresia că se scăldau în bazin, aşteptând ca Lewenheusen să iasă pe locul doi. Aşadar, trişaseră până la sfârşit, fără niciun rezultat. Ce porci!

— Atenție! strigă Berg în microfon. Câştigătorul campionatului şi noul deținător a trei recorduri şcolare este Erik, de la gimnaziu.

Se lăsă o tăcere aproape totală. De la tribuna claselor mici se auzeau câteva aplauze anemice.

— Vă invit să-l aplaudați pe câştigător! continuă să strige Berg.

Aceeaşi tăcere.

Berg se postă pe marginea bazinului şi, demonstrativ, aplaudă de unul singur timp de cinci secunde. În tăcerea generală, cinci secunde păreau o eternitate. În fine, i se alătură şi directorul, dând tonul.

Erik tocmai ieşea pe uşă când începu să aplaude şi tribuna liceenilor. Se învinuia că se pretase acestei farse. Îi era ruşine şi pentru el, şi pentru Berg, şi pentru tot campionatul. *May the best man win?* Aiurea! Aici, la Stjärnsberg, erau alte legi, alte reguli.

Consiliul se întruni în sala şase imediat după cină.

Lewenheusen arăta frânt de oboseală. Erik îi zâmbi larg, dar Lewenheusen îi ocoli privirea, arătându-se preocupat de caietul lui de însemnări.

Preşedintele Consiliului, Bernhard von Schrantz, luă cuvântul.

— Va să zică aşa, Erik, iar avem de-a face cu tine.

Cred că ştii de ce te-am chemat acum, nu?

— Pentru insubordonare repetată, dar de asta mă doare-n cot, şi un al doilea avertisment pentru fumat neautorizat, în privința căruia am de gând să mă apăr.

— Controlează-ți limbajul când te afli în fața Consiliului! E ultima oară că-ți atrag atenția asupra acestui lucru pe ziua de azi.

— Hai, mai las-o baltă cu caraghioslâcurile astea! Treci la acuzații!

— Înainte de toate, trebuie să notăm că primeşti două sâmbete-duminici de arest pentru comportament necuviincios în prezența Consiliului. Îl rog pe secretar să aibă amabilitatea să noteze.

Secretarul notă cu grijă totul. Membrii Consiliului stăteau tăcuți. Frezele le erau pieptănate lins, cu apă, şi pe fețe purtau masca stăpânirii de sine tipică membrilor de tribunal, dar cu o urmă de ostilitate. Erik avea sentimentul că se afla în avantaj. Ei trebuiau să facă teatru, să joace piesa şedinței de tribunal, ceea ce îi obliga la un anume ritual pe care nu-l puteau abandona.

— Aşa, după ce am stabilit această primă chestiune, trecem mai departe la problema insubordonării. Îl rog pe viceprefect să aibă amabilitatea de a prezenta situația.

Viceprefectul constată „pentru început” că aveau de a face cu un caz „extrem de grav”, deoarece era vorba de refuzul inculpatului de a executa ordinele elevilor dintr-a patra de liceu, refuz care, ținând seama doar de infracțiunile raportate Consiliului, se repetase în 12 ocazii. Consiliul se considera „îndreptățit să presupună” că numărul real al delictelor îl depăşea cu mult pe cel raportat, având în vedere că unii din elevii dintr-a patra socotiseră „inutil” să mai trimită plângeri scrise în legătură cu acelaşi vinovat. Acest lucru trebuia să fie „cu precădere” luat în seamă la hotărârea „urmărilor”.

După aceea, dădu rapid citire reclamațiilor scrise sosite la Consiliu. Era acum rândul preşedintelui.

— Are inculpatul ceva de declarat în favoarea sa?

— Nimic deosebit. După cum am mai spus, nu-mi pasă mie de ordinele celor dintr-a patra şi nici de ale voastre, dacă nu sunt într-adevăr obligat, adică, ştiţi voi, ca să nu fiu condamnat pentru fumat neautorizat conform prevederilor din paragraful 8, adică alea cu „în mod vădit". Şi, de fapt, nu e corect să tot luaţi în seamă „cu precădere" lucruri de care nu m-am făcut vinovat. Aşadar, răspund numai de acuzaţiile existente şi cer Consiliului să accepte acest punct de vedere.

— Doreşte Consiliul să delibereze cu uşile închise asupra acestor obiecţiuni din partea inculpatului? întrebă preşedintele.

Consiliul optă pentru cinci minute de deliberare. Îl chemară apoi înăuntru şi-i comunicară că obiecţiile sale fuseseră acceptate de Consiliu ca fiind perfect corecte. Nu putea fi pedepsit decât pentru acuzaţii existente. Nu se putea ţine cont de altceva.

— Dar asta nu înseamnă, spuse preşedintele în continuare, că lucrurile sunt mai puţin grave. Avem deci 12 cazuri de luat în seamă. Ai auzit prezentarea făcută de procuror în legătură cu aceste 12 cazuri. Vrei să le luăm pe rând sau răspunzi la toate deodată?

— Nu văd de ce nu am lua rahatul tot deodată.

Preşedintele se prefăcu a nu auzi cuvântul nepotrivit folosit de Erik.

— Foarte bine. Să vedem ce ai de spus cu privire la cele 12 cazuri de insubordonare.

— Acuzaţiile sunt corecte, dar am spus deja că n-am de gând să execut niciun fel de ordin venit din partea vreunui elev dintr-a patra, ceea ce, în principiu, înseamnă că fiecare din rapoartele înaintate Consiliului este corect. Eu nici măcar nu ştiu cum îi cheamă pe cei care m-au reclamat, dar recunosc situaţiile descrise. Aşa că, OK, mă declar vinovat. Să trecem la pedeapsă!

— Este Consiliul pregătit să treacă la verdict? întrebă preşedintele.

Membrii Consiliului dădură afirmativ din cap.

Erik îşi repeta paragraful în minte: „… un elev mai tânăr trebuie să se conformeze fără discuție exigențelor exprimate de un membru al Consiliului sau de un elev din clasa a patra de liceu…”

Până aici, se puteau aduce obiecții textului. „Exigențe” ar fi trebuit să se refere la comportamentul respectuos menționat în alineatul precedent al paragrafului şi nicidecum la executarea unor servicii. Pe de altă parte, în acelaşi alineat citeai „în virtutea principiilor educației camaradereşti”, ceea ce se putea interpreta oricum. Şi, pe deasupra, alineatul următor nu lăsa loc nici unui dubiu:

„Consiliul are dreptul ca, după o reexaminare a faptelor, să decidă asupra pedepsei pentru insubordonare.”

Cu alte cuvinte, dacă nu făceai ce spuneau ei, te pedepseau pur şi simplu cum li se năzărea. Arestul era preferabil muncii silnice, mai ales din cauză că pedepsele lui acopereau acum mult şi din perioada de iarnă a semestrului viitor. Era mai bine pentru învățat, aşa că n-avea rost să se certe pe tema asta. Se înrădăcinase părerea că arestul ar fi o pedeapsă mai grea decât munca silnică; era probabil un fel greşit de a gândi lucrurile, şi anume că „munca silnica” presupunea tot soiul de corvezi şi că puteai, dacă te ploconeai nițel, să ți se dea ceva mai uşor de făcut. Pentru că nimeni n-ar rezista să sape o groapă săptămână de săptămână, şi s-ar ajunge la situații descrise în paragraful 13:

„Elevul care loveşte un membru al Consiliului sau exercită asupra lui orice altă formă de violență va fi de urgență exmatriculat.”

Prin urmare, arestul era pedeapsa ideală; poate că era bine să se arate nemulțumit, tocmai ca şi în viitor să-i dea tot arest. Dar nu, de fapt nu risca nimic.

— Ai înțeles verdictul? întrebă preşedintele.

— Sigur că da.

— Ai vreo obiecție?

— Nu.

— Perfect. Atunci putem să trecem la punctul următor, îl rog pe procuror să prezinte chestiunea fumatului neautorizat.

Procurorul, adică viceprefectul, își răsfoi în mod deliberat hârtiile, ca să dea mai multă greutate rolului său judiciar, şi până la urmă „găsi" însemnările referitoare la Erik, Pierre şi mirosul de Vademecum. Erik şi Pierre fuseseră, aşadar, prinşi venind din pădure şi mirosind a Vademecum, cu toate că nu trecuseră nici 20 de minute de la cină. Circumstanțele conduceau la concluzia că cei doi se dedaseră fumatului neautorizat, după care inhalaseră sau îşi clătiseră gura cu Vademecum, în scopul de a îndepărta urmele infracțiunii. Erik se mai făcuse vinovat de fumat neautorizat şi, prin urmare, trebuia considerat fumător. Pierre Tanguy, colegul lui de clasă, era la prima contravenție şi se putea presupune că Erik fusese capul răutăților, făcându-l complice pe Pierre.

Avea Erik ceva de rectificat?

— Da, mai multe puncte. Am fost percheziționați de consilierul care ne-a prins. Se menționează în procesul-verbal acest lucru, precum şi care a fost rezultatul percheziției?

Procurorul „căută câteva clipe printre hârtii" şi constată că nu era nimic consemnat în legătură cu percheziția.

— Păi sigur, continuă Erik, pentru că, după cum se şi înțelege, consilierul cu pricina, Jönsson sau cam aşa ceva…

— Jeanson! spuse preşedintele.

— … ei, Jönsson sau Jansson, n-are a face, nu a găsit absolut nimic asupra noastră, nici măcar un fir de tutun. Nici miros de tutun, nici aparat de făcut țigări, nimic, nimic. Singurul argument pe care vă bazați este

că miroseam a Vademecum.

— Hai, hai, treci la subiect, îl întrerupse preşedintele, îţi asumi vina?

— Să mi-o asum? încercaţi să vorbiţi mai normal! Toată parodia ăsta judecătorească e un caraghioslâc, pentru că, dacă aţi fi un tribunal în ordine, ar trebui să existe şi un avocat al apărării? Unde e?

— Aşadar, recunoşti vina ce ţi se atribuie?

— Nu, nu recunosc. Suntem nevinovaţi. Nu puteţi să consideraţi drept dovadă convingătoare faptul că cineva miroase a Vademecum!

— Poţi să juri că n-aţi fumat? întrebă procurorul.

— Ce întrebare! Jurământul ca mijloc de a scăpa de pedeapsă a fost desfiinţat încă din Evul Mediu. E treaba voastră să dovediţi că am fumat şi singurul lucru pe care-l citaţi este că miroseam a Vademecum. E pur şi simplu ridicol. Puteţi să vă pieptănaţi voi cât dracu' vreţi de lins şi să vă închipuiţi cât vreţi că sunteţi avocaţi, că tot circ e. Hai, dovediţi că am fumat! Puneţi dovezile pe masă!

— Ce vorbeşti, domnule! Nu crezi că ştim noi de ce miros fumătorii neautorizaţi a Vademecum? zise preşedintele. Nu-ţi închipui că avem şi noi o oarecare experienţă în domeniul ăsta? Şi cum explici tu că miroseaţi a Vademecum?

— Una din explicaţii ar fi că mirosul de Vademecum face imposibilă concluzia că cineva a fumat.

— Va să zică, recunoşti?

— Nicidecum. Pentru că, dacă ştim că o adunătură de nebuni cu cerc auriu în jurul emblemei şcolii au ca distracţie preferată să ne penalizeze pe noi, de la gimnaziu, şi să ne tracaseze de îndată ce punem piciorul în curtea şcolii… atunci cel mai bine e să miroşi tot timpul a Vademecum. De ce? Pentru că atunci nu poate niciun consilier fără scaun la cap sau intoxicat de prea multă nicotină să te acuze că miroşi a tutun. Şi pe urmă, mai sunt şi unii care după masă se spală pe dinţi.

Secretarul încercă să rezume însemnările din aşa-zisul proces-verbal.

— Ceea ce vrei tu să afirmi, conchise secretarul, este că ai folosit Vademecum atât spălându-te pe dinţi după masă, cât şi ca măsură de precauţie în eventualitatea unei percheziţii. Aşa este?

— Exact. Şi în cazul ăsta nu cred că sunteţi chiar atât de limitaţi încât să consideraţi că asta e acelaşi lucru cu „în mod vădit” din paragraful 8. În afară de asta, ţin să vă amintesc că, atunci când m-aţi pedepsit prima oară pentru fumat neautorizat, eram nou în şcoală şi m-aţi găsit cu un pachet de ţigări în buzunar.

— Chestiunea aceea este irelevantă în cazul de faţă. Pe aceea am rezolvat-o atunci, spuse preşedintele.

— Pentru mine personal nu este deloc irelevant, fiindcă mă consider nevinovat. Nu e bine să fumezi nici pentru condiţia fizică, lucru pe care l-aţi putut foarte bine constata când aţi văzut cum se lupta Lewenheusen ca un înecat la campionatul de înot, nu?

Lewenheusen dădu să riposteze, dar preşedintele îl descurajă printr-un gest.

— Consiliul va proceda la deliberări. Aşteaptă afară pe coridor!

Deliberările se terminară în două minute. Erik fu chemat înăuntru şi preşedintele îi adresă la început câteva fraze de avertisment.

— Consiliul a luat o hotărâre care îţi va fi comunicată imediat. Dar, înainte de toate, vrem să te sfătuim cu cea mai mare seriozitate să-ţi bagi minţile-n cap. Sancţiunile de până acum se întind mult şi în semestrul de primăvară, cu toate că eşti la şcoala asta de numai şase săptămâni. Ai o proastă influenţă asupra elevilor de la gimnaziu, ceea ce trebuie cu orice preţ împiedicat. Aşadar, atât pentru tine personal, cât şi pentru atmosfera generală din şcoală, ţi se cere să-ţi schimbi comportamentul. În caz contrar, nu vedem cum vei putea rămâne timp prea îndelungat aici, la Stjärnsberg.

Am hotărât ca azi, când te pedepsim pentru a doua oară pentru fumat neautorizat, să schimbăm în mod excepţional pedeapsa şi să-ţi dăm numai arest în loc de arest combinat cu muncă silnică. Asta înseamnă încă două sâmbete-duminici de arest. Şi gândeşte-te bine, dacă te mai prindem de trei ori, ai zburat din şcoală.

— Înţeleg că o să mă pedepsiţi încă de trei ori indiferent dacă miros sau nu a Vademecum. E o ameninţare? În loc să staţi acolo şi să vă jucaţi de-a tribunalul, gândiţi-vă şi la ce zice paragraful 9: „Consiliul va fi nepărtinitor în ceea ce priveşte analiza dovezilor şi va garanta fiecărui acuzat dreptul de a-şi apăra cauza în faţa Consiliului" şi aşa mai departe. Ce-ar fi să vă faceţi rost şi de nişte peruci albe ca să fie şi mai comică parodia?

— Dacă nu fumezi pe ascuns, n-o să ţi se întâmple nimic, poţi să fii convins de asta. Dar dacă fumezi, vei fi prins şi a cincea oară. De asta poţi să fii de asemenea convins.

— Perfect. O să fie o plăcere pentru ăla care mă prinde a cincea oară, pentru că atunci ce importanţă mai are ce-am să fac cu voi! O să vedem noi atunci câtă valoare are dreptatea voastră! Vreau să spun, socotită în dinţi sparţi şi altele de genul ăsta.

Bernhard, preşedintele, bătu cu ambii pumni în masă şi rămase câteva clipe cu privirea înfiptă în catedră, ca să se calmeze înainte de a da replica.

— Dacă ameninţi Consiliul în plină şedinţă de lucru, pesemne că nu eşti în toate minţile şi…

— Şi atunci nu mă puteţi penaliza. Cineva care nu e în deplinătatea facultăţilor sale mintale nu poate fi condamnat. Seria voastră de penalizări nu include casa de nebuni. De fapt, voi sunteţi cei care mă ameninţaţi pe mine că mă veţi acuza de infracţiuni pe care nu le-am comis, până când o să fiu exmatriculat.

— Deloc. Nu te-a ameninţat nimeni, dar tu…

— Atunci nici eu nu v-am ameninţat. Suntem chit.

— Consiliul ia o pauză pentru deliberări!

Erik ieşi pe coridor şi repetă, ca să audă şi ceilalţi acuzaţi de la gimnaziu partea din urmă a dialogului. Izbucniră râsete şi strigăte de bucurie care cu siguranţă că se auzeau şi înăuntru, unde delibera tribunalul. Asta era grozav, pentru că meritau să fie luaţi în râs. În timp ce acuzaţii de pe coridor făceau tot felul de pronosticuri fanteziste despre ce pedeapsă va alege Consiliul de data asta, Erik îşi dădu cuvântul că, indiferent de pedeapsă, îi va convoca pe prefect şi pe vice în careu. Acolo o să-i facă şi mai tare de râs. Era singurul mod în care te puteai apăra.

Erik fu chemat înăuntru la o nouă şedinţă şi primi încă cinci sâmbete-duminici de arest.

— În cazul ăsta, am doar două întrebări, zise Erik.

— Acuzatul doreşte să pună întrebări. A pune întrebări intră în drepturile tale, dar ai grijă şi nu mai spune vreo impertinenţă.

— Prima întrebare este următoarea: mai are vreun sens să continuăm tot circul? Intenţia mea este să rămân aici numai doi ani; deci aş putea să fiu scutit de spectacolul ăsta, de îndată ce cota mea de penalizări îmi umple toate sâmbetele şi duminicile din aceşti doi ani. Dacă mă apuc să spun pulă şi pizdă de câteva ori, aţi putea să mă condamnaţi pe loc pentru doi ani, nu?

— OK, şi a doua întrebare?

— Aş dori să-i convoc pe preşedinte şi pe procuror în careu mâine seară la 8, după cină.

Membrii Consiliului clocoteau din cauza efortului de a se juca de-a tribunalul. Preşedintele făcu un gest obosit înainte de a lua cuvântul.

— Răspunsul la cele două întrebări este precum urmează. Consiliul nu penalizează decât infracţiuni reale şi fiecare infracţiune comisă, în parte. Nu putem aplica penalizări generale pentru că ar fi împotriva legii. Cât despre a doua chestiune, cred că glumeşti...

— Nu, nu glumesc deloc, sunt foarte serios.

— ... şi chiar dacă nu e glumă, ci numai încă o dovadă a lipsei tale obişnuite de discernământ, te informez că este interzis unui elev de la gimnaziu să convoace membri ai Consiliului.

— Da, doar la vorbe vă pricepeţi...

— Ei, şi cu asta încheiem discuţia. Am pierdut deja prea mult timp cu tine. Poţi să pleci şi spune-i lui Tanguy că e rândul lui.

Erik plecă şi le confirmă vesel celor de pe coridor că îi convocase pe prefect şi pe vice, dar că refuzaseră. Nu era greu de ghicit cu ce viteză urma să se răspândească povestea asta prin şcoală.

Pierre intră la judecată şi, cu toate că-şi negă vinovăţia, fu condamnat pentru o primă abatere de la interdicţia fumatului neautorizat. Cazul lui Pierre fu rezolvat în trei minute.

O dată deprins cu rutina arestului, timpul petrecut acolo i se părea agreabil. Cărţile autorizate erau manualele şcolare, Biblia şi alte materiale de referinţă necesare studiului. Numai atât şi era de-ajuns. Dar, cu puţină imaginaţie şi ajutor din partea vreunuia din profesori, puteai lărgi apreciabil câmpul cărţilor care aveau legătură cu ce se făcea la ore. Istoria celui de-al doilea război mondial scrisă de Churchill în 12 volume putea fi considerată drept operă de referinţă dacă făceai rost de o adeverinţă de la profesorul de istorie. Erau autorizate cărţile de literatură suedeză cu copertă tare. Autorii străini nu intrau în categoria „literatură necesară studiului”, cu excepţia norvegienilor, ca Ibsen şi Hamsun, sau a finlandezilor – dar cu rezerve în privinţa lui Väinö Linna, pentru că nu elucidaseră chestiunea dacă Linna era comunist, caz în care nu era indicat. Şi textele pornografice erau interzise.

În categoria „religie creştină” intrau toate cărţile de religie şi de istorie a religiilor. Totul, inclusiv buddhismul zen.

Pentru studiul limbii engleze erau autorizate cărți în engleză de autori cunoscuți, dar trebuia să capeți adeverință de la profesorul de engleză. Graham Greene mergea, până şi plicticosul şi complicatul de Shakespeare (îl cereai mai mult ca să-l enervezi pe consilierul de gardă), precum şi alți autori britanici, cu excepția celui care, fiind homosexual, era neindicat.

Pentru biologie aveai voie să citeşti chiar descrieri de călătorii în America de Sud sau Noua Guinee, cu condiția ca autorii să fie suedezi.

Pe scurt, viața la arest însemna o prelungită plăcere a lecturii.

Erik îşi organiză timpul. Mai întâi, îşi permitea şi el, ca toți ceilalți, să se scoale mai târziu. Deci de la 6 la 10 dormea. Sigur că din când în când îl trezea consilierul de gardă care îl amenința, din ce în ce mai resemnat, cu o majorare a pedepsei, pentru că de fapt era interzis să dormi în arest.

Orele care-i mai rămâneau până la masa de prânz le consacra matematicii sau altor materii la care avea de recuperat. Restul zilei şi-l rezerva exclusiv plăcerii de a citi, iar seara, înainte de culcare, făcea puțin înot.

Atmosfera din jurul lui se schimbase, sau cel puțin aşa avea el impresia. Din ziua în care îi convocase pe prefect şi pe viceprefect în careu, se mai iviră ocazii să-i ia peste picior în curtea şcolii.

— Bună, şefu'! Ei, ce zici, dăm o raită până-n careu? striga Erik şi râdea tare de tot, arătându-şi dantura completă încă.

Cei din preajmă râdeau şi ei, deşi mai reținut.

Profesorii făceau glume despre cât era de silitor şi despre cât de folositor este arestul. N-ar fi fost rău ca toată clasa să fie ținută la arest sâmbetele şi duminicile, poate s-ar fi îmbunătățit rezultatele la învățătură. Ori de câte ori era posibil, profesorii îi luau partea lui Erik în conflictele lui cu Consiliul dacă era vorba de cărțile ce puteau fi considerate manuale sau lucrări de referință

pentru materiile predate în şcoală. Cu timpul, revistele pornografice şi cărţile scrise de homosexualul englez rămaseră singurele publicaţii care nu intrau în categoria cărţilor de şcoală, aşa că, până la urmă, de câte ori venea la arest nici măcar consilierul de gardă nu se mai obosea să-i scotocească ghiozdanul doldora de cărţi.

Asta începea să miroasă a breşă în sistem.

Niciunul din elevii claselor mici nu-şi amintea de o perioadă în care numărul demonstraţiilor de violenţă din careu să fi fost mai scăzut ca acum, ceea ce era cu totul remarcabil. Parcă nu mai era o dovadă la fel de incontestabilă de virilitate să snopeşti în bătaie un elev de la gimnaziu.

Dar bineînţeles că se mai întâmpla din când în când. Erik refuză să asiste la primele două bătăi care urmară după ce fusese el în careu. Avea senzaţia că o să-l apuce un fel de scârbă.

O dată, pe la sfârşitul lunii octombrie, se duse totuşi şi se instală şi el în public, parcă atras de un magnet.

Lewenheusen împreună cu altul din clasa lui urmau să-l cotonogească pe un slăbănog dintr-a opta. Era cam neclar de ce anume se făcuse vinovat delincventul, dar se zvonea că fusese obraznic cu şeful lui de masă, consilierul Lewenheusen, şi că-i spusese că, dacă-i plăcea atât de mult să se bată, de ce n-a profitat când băiatul dintr-a şaptea îi convocase în careu pe toţi din Consiliu.

Atunci Erik se simţi şi el oarecum implicat şi se duse să privească.

Lewenheusen şi amicul lui se postară de-o parte şi de cealaltă a vinovatului şi începură să-i tragă pe rând palme, în timp ce victima nici măcar nu încerca să se apere.

Face ca lupii, îşi zicea Erik, încearcă să se apere ca lupii; îşi întinde beregata ca să-i facă să nu mai dea în el. Numai că în felul ăsta nu obţine nimic. Ca să nu rămână cu porecla de „şobolan”, trebuie să iasă din

careu în patru labe, şi nu poate să iasă în patru labe decât după ce e bătut măr, aşa că au să-l nenorocească în bătaie.

Şi Lewenheusen, şi celălalt loveau de parcă ar fi fost împiedicați sau idioți. Când trecură la loviturile cu pumnii, una din două nimerea fie în gol, fie pieziş, cu toate că cel care trebuia să-i încaseze abia dacă se apăra. În cele din urmă, delincventul, ajuns la disperare, îşi luă vânt, lansă un swing nemaipomenit în direcția lui Lewenheusen şi-l nimeri peste gură, deşi lovitura fusese anunțată cu mult, mult înainte. Atunci lui Lewenheusen îi sări muştarul şi, ieşit din minți, se repezi la cel care trebuia snopit şi începu să-i care pumni cu nemiluita, ba din dreapta, ba din stânga. Cel care trebuia snopit se prăbuşi instinctiv sub lovituri, drept care pumnii îi nimeriră mai mult umerii sau părțile laterale ale corpului, fără să-i provoace de fapt nicio rană. După ce Lewenheusen obosi, trecu la acțiune amicul.

Cel care trebuia snopit stătea aplecat înainte şi te îngrozeai văzând cât de expus era la lovituri din toate direcțiile. Amicul lui Lewenheusen înaintă şi-i trase un genunchi în față celui care trebuia snopit; acesta dădu să se îndrepte din şale şi atunci încasă un pumn în burtă. Cel care trebuia snopit se prăbuşi în genunchi gemând, dar nu vru să iasă din careu. Văzând asta, Lewenheusen se apropie şi începu să-i tragă şuturi. Cel care trebuia snopit căzu aproape lat, dar Lewenheusen nu se opri din şuturi, mitraliindu-l în acelaşi timp cu insultele de rigoare – că e laş, că e un şobolan, că trebuie să învețe să-şi țină botul şi celelalte ocări obişnuite.

Totul arăta ca o coridă deplorabilă, unde taurul e doborât de nişte picadori şi toreadori ofiliți, burtoşi şi mahmuri – ceva foarte departe de ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri spectacolul de vis care inaugura *feria* la Sevilla.

Până la urmă, cel care trebuia snopit ieşi în patru labe din careu. După câte putea Erik să vadă de unde se afla, băiatul nu sângera prea tare şi probabil că nici nu avea nevoie să fie cusut. Plângea, cu siguranță mai mult de umilința pe care o îndurase decât de durere. Stătea lungit pe ciment plângând cu sughițuri, iar Lewenheusen, cuprins de un fel de frenezie a victoriei, se postă în fața publicului de la gimnaziu.

— Vedeți, aşa se întâmplă cu ăia care au gura prea mare. Ei, acuma ştiți, le strigă Lewenheusen triumfător.

— Mai e vreunul care... spuse Lewenheusen după aceea, dar se vedea pe el că se pripise şi că ar fi vrut să-şi muşte limba.

Era deja prea târziu. Erik nu pierdu nicio secundă.

— Da, eu! Slavă Domnului că te-ai hotărât odată, Lewenheusen! strigă Erik din ultimul rând al elevilor de la gimnaziu care, după câteva momente de tăcere, începură să râdă pe înfundate.

Lewenheusen înmărmurise.

— Ei, ce zici? strigă Erik.

Unii începuseră să râdă nestingherit, dar încetul cu încetul râsetele izolate se înmulțiră, dând naştere unui tumult general, şi, până la urmă, hohotele de râs răsunară în tot sectorul claselor mici. Până şi cel care tocmai fusese snopit în bătaie se ridicase în picioare şi râdea şi el printre suspine, alături de ceilalți.

Erik îşi cântărea posibilitățile de acțiune. Putea să-şi croiască drum şi să suie în careu. Atunci poate că Lewenheusen s-ar fi simțit obligat să rămână pe loc, ceea ce ar fi făcut ca şi colegul lui să rămână pe loc. Dar colegul ar fi putut să-şi pună coada pe spinare şi s-o întindă de acolo, şi atunci totul s-ar fi rezumat la un schimb violent de cuvinte. Rămânea însă riscul ca Erik să fie nevoit să-i burduşească pe amândoi. Perspectiva asta îi trezea o senzație extrem de neplăcută. Îi era imposibil, din mai multe motive, să repete grozăvenia de data trecută. Intuiția îi spunea că ar fi fost o greşeală.

Cealaltă posibilitate, şi după Erik cea mai bună, era să-l facă pe Lewenheusen să bată în retragere în ochii tuturor.

— Hei! strigă Erik din nou, am impresia că tocmai a chițăit un şobolan, auzi ce spun, Lewenheusen, un ŞOBOLAN care pofteşte să-l snopească pe unu' de la gimnaziu. Uite-mă! Nu-ți rămâne decât să mă convoci, şi vin cât ai zice peşte. Hai, grăbeşte-te, şobolan mic ce eşti, Lewenheusen, că eu clocotesc de nerăbdare.

Cascade de râs îl inundau pe Lewenheusen. Până şi elevii de liceu se dovediră destul de nemiloşi, preferând partea comică a situației în loc să le pese de onoarea lui Lewenheusen, aşa că se puseră şi ei pe râs.

— Ei lasă, de tine o să avem grijă altă dată, bolborosi Lewenheusen fără prea multă convingere în glas.

Lewenheusen dispăru din careu în râsetele de dispreț ale celor prezenți, care-l făceau şobolan. Erik era foarte mulțumit. Era mult mai bine aşa decât cu bătaie. Consiliul trebuia tratat cu dispreț, era cea mai bună soluție. Şi dacă din ce în ce mai mulți îşi arătau pe față disprețul, atunci…

Atunci ce? De fapt, ce s-ar realiza?

Erik, părerea mea este să nu-ți mai pese de ei. În fond, pentru ce să-i pese cuiva de nişte tâmpiți ca ei, mai ales cuiva în situația ta? E grozav că ai făcut ce-ai făcut cu Lewenheusen. Te-ai pus la adăpost, adică, atâta vreme cât vei rămâne în şcoala asta, n-or să te mai cheme absolut niciodată în careu. Ai scăpat şi de usturici, şi de restul de pedepse de la masă, şi nici nu te mai pot amenința cu zile de arest. Într-un fel, le-ai rezolvat deja pe toate. Sigur că te-a costat şi că acum plăteşti scump cu arestul, dar poate că şi arestul e bun la ceva – ai timp de învățat, pentru că, altfel, ai ideea ta fixă cu sportul, care-ți mănâncă toate după-amiezile. Şi pe urmă, arestul te scuteşte de a merge acasă, şi scapi de întâlnirile cu taică-tău.

Dar încearcă să înțelegi că ajunge. Gata, e bine aşa cum e acum. Dacă tu te încăpățânezi să-i provoci, trebuie şi ei să ia măsuri, şi atunci nu ştiu ce-o să se întâmple. Dar, orice s-ar întâmpla, nu merită. Eşti deştept, şi după bacalaureat o să se aleagă ceva de tine, ca şi de mine. Aşa că, în câțiva ani, când o să fim şi noi bărbați în toată firea, crezi că o să ne mai gândim vreodată la consilierii ăştia? Poate doar aşa, din când în când. Mă gândesc că, pe undeva, e folositor, ai o perspectivă mai clară asupra prostiei omeneşti după ce ai avut de-a face atât de îndeaproape cu mitocani din ăştia. Şi atunci noi n-o să putem fi niciodată ca ei, cel puțin nu noi doi. Probabil că Uliul şi alții ca el aşa o să fie şi la liceu, şi mai departe, ca adulți. Dar nu noi doi. Noi o să fim intelectuali şi atunci, când consilierii nu vor mai fi consilieri, vreau să spun, când nu o să le mai fie permis să se bată, n-o să se mai poată ei pune cu noi, fiindcă singura luptă va fi lupta pe note pentru intrarea la facultate, sau, dacă vom da peste ei mai târziu în lupta pentru un post, va conta cine are cele mai multe cunoştințe, cele mai înalte studii, cele mai valoroase merite. E mult mai important să câştigi atunci decât acum. Sper că eşti de acord, nu? Când o să fim adulți, vom fi scăpat de mult de afurisita asta de clădire şi de careul din spatele cantinei. Şi de fapt profesorii sunt de partea noastră, dacă stai să te gândeşti. Ce fel de elevi îți închipui tu că preferă profesorii? Pe unii ca Uliul sau ceilalți, pe jumătate cretini, sau pe unii ca tine şi ca mine? Nu e chiar aşa de grav că profesorii nu se amestecă în ce face Consiliul. Ei pun oricum preț pe viața intelectuală, asta contează cel mai mult, şi atunci de ce să se amestece în toate brutalitățile lor, că tot nu pot schimba nimic, de vreme ce lucrurile sunt cum sunt aici, la Stjärnsberg. Sigur, nu toți profesorii sunt aşa, dar majoritatea sunt oameni ca noi doi, sau cel puțin cum o să fim mai târziu (nu vreau să spun că noi o să ajungem doar nişte profesori de liceu, că nu cred). Ceea ce vreau să spun e că, după ei, cunoştințele şi activitatea

intelectuală înseamnă cel mai mult în viaţă şi de aceea, de exemplu, îţi sar în ajutor când iese până şi cea mai mică discuţie despre ce cărţi poţi lua în arest. Pariez că în semestrul de primăvară profesorul de biologie o să ne dea voie şi mie, şi ţie, dacă vrem, să ieşim nopţile şi să ne plimbăm dincolo de cei 5 kilometri regulamentari. Am putea să urmărim păsările călătoare sau să facem altceva suplimentar ca să ne ridicăm nota la biologie. Doi iepuri dintr-un foc, nu-i aşa?

Nu chiar. Ai şi nu ai dreptate… dar ce se-aude? Uf, credeam că iar vin cu razia, dar probabil că era doar cineva care s-a dus la closet. De mult n-a mai fost razie. Ei, în multe privinţe s-ar părea că ai dreptate. Bineînţeles, şi eu cred că „viaţa intelectuală" este cea mai importantă. Altfel n-aş rămâne aici, dar eu trebuie să fac anii ăştia de gimnaziu aici, pentru că la Stockholm nu pot, după povestea aia, ştii tu. Aşa că stau aici tocmai pentru că cel mai important e să pot să-mi fac liceul şi pe urmă facultatea, sigur că e important. Nici vorbă că noi doi o să reuşim mai bine cu studiile decât Uliul şi unii din Consiliu. Ei, şi pe urmă? Peste zece ani, am terminat şi tu, şi eu câte o facultate şi tipii ăştia nici măcar şcoala de ofiţeri de rezervă. Dar asta o să fie peste zece ani, ce dracu'! Tu vorbeşti ca şi cum o să ne putem răzbuna pe ei atunci, dar noi habar n-avem dacă o să-i mai întâlnim vreodată în meseriile noastre. În orice caz, acum e vorba de ăştia doi ani de aici şi n-are rost să tot discutăm cum o să fie în viitor mai ştiu eu unde. Aici şi acum se aplică usturici, aici sunt careul, razia şi circul cu tribunalul, şi părerea mea e că sistemul ăsta trebuie combătut aici şi acum. După mine, e o porcărie că profesorilor nu le pasă de ce se petrece şi că se fac tot timpul că nu văd, nu aud, că nu ştiu nimic, dar tot vorbesc despre chestiile astea când sunt între ei. Ca la cantină, doar ştii, când unul din profesorii de la masa directorului e de serviciu şi trebuie să supravegheze elevii şi nici nu ridică privirea când

băieților de la masa de-alături li se fac răni în cap care trebuie prinse în copci. După mine, nu e acceptabil să spui că te preocupă doar munca intelectuală şi să te prefaci că pedepsele alea umilitoare nu există. În fond, asta se numeşte laşitate. Le e frică să nu-şi periclitеze cumva situația dacă ar critica sfântul spirit al şcolii, dar, în loc să spună că le e frică, ne țin nouă mici discursuri despre celelalte lucruri care sunt mai importante în viață. N-am fost noi tot timpul de acord că trebuie să luptăm împotriva a tot ce este diabolic? Dar cum? Asta-i întrebarea. Dacă am continua, vreau să zic dacă şi alții, nu numai eu, şi-ar bate joc de consilieri, dacă din ce în ce mai mulți le-ar râde în nas; ar însemna că am făcut un prim pas. La gândeşte-te, dacă am convinge din ce în ce mai mulți elevi să refuze usturicile, de exemplu, n-ar dura mult şi ar fi obligați să le desființeze, pentru că nici nu poți să umpli arestul cu „obraznici”, că s-ar prăbuşi atunci tot sistemul. La început ar fi de-ajuns ca şapte-opt elevi să refuze, te-ai gândit la asta? Sigur că violența poate fi combătută prin rezistența pasivă – ideea ta preferată, nu? Ca Mahatma Gandhi. Să ştii că acum am terminat cartea.

Da, numai că tu nu prea eşti un Mahatma Gandhi. El a luptat pentru o cauză bună, a vrut ca țara lui să fie independentă şi de aceea l-au sprijinit toți oamenii din India. Tu spui că şi lupta contra sistemului de aici, din şcoală, e o cauză bună, şi într-un fel ai dreptate, adică nu, ai perfectă dreptate. Dar chiar dacă n-ai mai bătut pe nimeni din ziua când l-ai făcut knock-out pe Lelle în careu, adevărul e că tocmai victoria aia îți dă ție avânt şi îți permite să-i iei peste picior pe consilieri şi să-i faci uneori de râsul celorlalți. Totul se bazează pe propria ta violență; ai grijă că poate să iasă rău de tot dacă întinzi prea mult coarda. Hai să comparăm cu Algeria, că tot am discutat o groază despre asta când ai fost la noi acasă. Sigur că sunt şi eu de părere că Algeria trebuie să fie

independentă. Este țara lor, asta nu se poate ignora, şi n-are a face dacă sunt comunişti sau mai ştiu eu ce. Nu se ştie, poate sunt comunişti tocmai din cauză că Franța nu pleacă de-acolo. Numai că, în lupta lor pentru independență, folosesc violența şi teroarea şi omoară o mulțime de oameni nevinovați, femei şi copii. Şi care e atunci rezultatul? Rezultatul e că Franța răspunde cu şi mai multă violență şi lucrurile nu se pot sfârşi decât într-un singur fel. N-o să se elibereze niciodată dacă încearcă să-i învingă pe francezi prin violență. Ar fi fost bine să învețe asta de la Gandhi. Pe urmă, mai e ceva, şi anume că aici n-o să izbuteşti nicicând să faci pe vreunul să se alieze cu tine, sau cel puțin eu unul aşa cred. Gândeşte-te şi tu, suntem înconjurați doar de cretini care nu vor decât să ajungă şi ei consilieri. Las-o baltă, Erik, nu te mai pune cu ei şi nu încerca să schimbi lucrurile! Pentru tine, ce-a fost mai greu a trecut, nu?

Nu mai vreau să aud de cretini în sus şi cretini în jos, pentru că nu-i aşa. Doar unii sunt aşa, ca Uliul şi amicii lui debili care fac pe aristocrații în mica noastră Casă a Lorzilor din fundul clasei. Restul sunt ca noi toți, nici mai proşti, nici mai deştepți. Nu asta e buba. Buba e că sunt de atâta timp în şcoala asta încât au ajuns să creadă cu adevărat că aici, la Stjärnsberg, devii un individ mai rezistent, care se descurcă mai uşor în viață, pentru că înveți să încasezi lovituri şi să dai lovituri, să execuți ordine şi să dai ordine şi aşa mai departe. Cei mai mulți cred în poveştile astea, sau vor să creadă doar ca să nu arate că sunt laşi. Dacă ar reuşi cineva să-i convingă că laşitatea poate fi învinsă şi că e de-ajuns o mână de oameni ca să fie desființate pedepsele, să vezi tu că am reuşi să punem lucrurile la punct. Şi pe urmă, poți să spui ce vrei despre Gandhi şi viitorul nostru „intelectual". Ce dracu', iar vin cu razia? Aşa, domnule Gandhi, o să trebuiască să facem puțină rezistență pasivă şi pe urmă să ştergem pasta de dinți de pe cearşafuri şi cărți…

Două motive erau considerate valabile pentru neprezentarea la arest sau la corvezi. În primul rând, toți aveau dreptul, duminica dimineață, la plimbarea de trei kilometri până la biserică, pentru a asista la liturghia mare, ceea ce nu reducea însă pedeapsa. Doar primăvara, când vremea era deosebit de îmbietoare, se mai întâmpla ca evlavia să pătrundă un număr mai mare de elevi, în afara celor doi-trei pioşi obişnuiți.

Celălalt motiv era să participi la exercițiile de apărare civilă. În cadrul apărării civile din regiunea Södermanland, Stjärnsberg era o filială aparte, care din când în când era inspectată de un colonel.

Apărarea civilă îşi avea depozitul în două barăci din apropierea câmpului de tragere. Era acolo o colecție de căşti de oțel din anii '30, cu stema țării – cele trei coroane – gravată în frunte, o colecție de uniforme cenuşii de campanie, model 1940, puşti Mauser, baionete, grenade, explozive, detonatoare, cizme de câmp, puşti automate, mitraliere – cam uzate şi ruginite –, precum şi patru puşti automate Thomson şi o mare cantitate de muniții. Se putea spune că, pentru vremurile acelea, depozitul era neobişnuit de bine înzestrat, şi asta se datora probabil multiplelor contacte pe care şcoala le avea cu forțele armate.

Elevii din clasele mici nu aveau o atitudine egală față de apărarea civilă. Poate că te simțeai într-adevăr mai bărbat dacă mânuiai o mitralieră cu gloanțe adevărate. Dar erai caraghios în uniforma aceea mult prea mare şi, în afară de asta, exercițiile aveau loc în timpul liber. Pentru că participau prea puțini elevi de la gimnaziu, li se ofereau diverse privilegii care să-i atragă.

Un privilegiu era că li se permitea să fumeze chiar şi celor fără adeverință de la tutore. Mai precis, aveai voie să fumezi atâta timp cât purtai uniforma, şi toate instrumentele necesare fumatului erau apoi depuse şi păstrate împreună cu echipamentul militar. Fumatul şi

faptul că erai scutit de arest sau corvezi cât timp participai la exercițiile militare explicau cum se ajunsese la formarea acelui infim contingent de 20 de inşi de la gimnaziu.

Elevii de la gimnaziu erau importanți, deoarece trebuia să crească efectivul soldaților de rând. Cei dintr-a patra, liceenii din familiile aristocrate şi membrii Consiliului trebuiau să capete, din motive evidente, posturi de comandă; cui ar fi comandat, dacă nu ar fi avut subalterni?

Iată cum de reuşise Castorul, în urma unor negocieri cu directorul şi Consiliul, să obțină aceste privilegii.

Castorul era profesor de matematică şi preda, printre altele, şi în clasa lui Erik şi a lui Pierre. Porecla se datora faptului că avea doi incisivi mari şi foarte proeminenți. La catedră era timid şi cam zăpăcit, dar, când îşi punea pe el uniforma cu gradul de şef al întregului pluton, personalitatea lui suferea o metamorfoză care te ducea cu gândul la Dr. Jekyll şi Mr. Hyde.

De îndată ce Castorul află că Erik şi Pierre aveau amândoi muncă silnică în următoarele sâmbete-duminici, îi rugă să rămână după ora de matematică şi-i convinse să participe la exercițiile de apărare civilă cel puțin de probă, atâta timp cât dura munca silnică, mai exact cât dura munca silnică a lui Pierre.

Propunerea nu li se păru prea atrăgătoare, dar le veni greu să spună repede şi apăsat nu, aşa că în sâmbăta imediat următoare se înființară la ora 9 dimineața în fața cartierului general, adică în fața celor două barăci vopsite în roşu.

Formațiunile armate se aliniară în front: în spate de tot, elevii de la gimnaziu, împărțiți în cinci trupe mici, cu câte un ofițer în fruntea fiecărei trupe şi Castorul în fruntea tuturor. Castorul trecu la „introducerea orientativă" – aceasta era formula folosită în loc să li se spună direct ce aveau de făcut. Castorul era de

nerecunoscut. Avea casca pe cap, banduliera la uniformă şi, când trebuia să vorbească, ţipa, arăta demonstrativ cu mâna, îi numea pe elevi „flăcăi”, înjura şi folosea diverse denumiri ale organului genital feminin când voia să sublinieze câte ceva din ce spunea sau explica. Şi „ofiţerii” din Consiliu şi din ultima clasă îl imitau.

— Zi-i lu’ pizda aia leneşă să bage viteză şi să-şi ridice curu’ din căruţă!

— Ce-i cu mitraliera aia de nu i se ridică?

— Ce dracu’ e cu voi de vă mişcaţi ca nişte stoguri ciuntite?

Şi aşa mai departe.

Mărşăluiau de-a lungul şi de-a latul terenului şcolii, sub ploaia de comentarii ironice ale elevilor care treceau pe-acolo şi pe care Castorul îi ameninţa din când în când „că le va nota numele”, dar erau doar vorbe în vânt. Erik şi Pierre erau încolonaţi în ultimul rând şi mai primeau şi ei câte o observaţie când nu respectau cadenţa sau când nu-şi puteau stăpâni crizele de râs.

— Fiţi dracului serioşi, că nu e nimic de râs! urla Castorul, dar numai faptul că „dracu” ieşea din gura Castorului îl făcea pe Pierre să se înece de râs.

Exerciţiile de tir erau de preferat din toate punctele de vedere. Nu foloseau ţintele cu cercuri ale şcolii, ci aveau un set special de ţinte de câmp, din carton, reprezentând fie siluete de mărime naturală, fie busturi, fie doar capete. După fiecare exerciţiu se comanda pauză de fumat şi atunci elevii de la gimnaziu se lungeau pe iarbă şi fumau alături de consilieri pentru că acum erau bărbaţi în uniformă.

De fiecare dată antrenamentul cuprindea o parte teoretică prezentată de Castor, care le vorbea despre cum ar trebui dus războiul în cazul în care ar fi fost atacaţi de ruşi. Ruşii care ar veni peste ei prin Norrland şi Skåne, adică şi din nord, şi din sud, le-ar fi bineînţeles superiori numeric. Însă, datorită faptului că

din punct de vedere calitativ suedezii... şi aşa mai departe. Suna ca în timpul rugăciunii de dimineaţă la şcoala din Stockholm.

Exista obiceiul ca la sfârşitul zilei de instrucţie să ne jucăm de-a războiul. Ne împărţeam în două tabere: duşmanii, adică ruşii, şi suedezii. Elevii de la gimnaziu erau mai toţi în tabăra duşmanilor, iar liceenii erau suedezii, sub comanda Castorului. Aveam două exerciţii standard. Unul era aşa: suedezii, retraşi într-o fortificaţie sus, pe un deal, trebuiau să fie asediaţi de duşmani care, deşi mult mai numeroşi, erau împuşcaţi înainte de a reuşi să-i ia cu asalt pe suedezi.

Celălalt scenariu era următorul: duşmanii, adică elevii de la gimnaziu, erau în bivuac, iar Castorul şi oamenii lui, extrem de abili şi inventivi, îi luau prin surprindere şi îi atacau, marcând încă o victorie strălucită a suedezilor. Şi asta cu atât mai mult cu cât Castorul hotăra când şi cine era mort sau luat prizonier. Într-un fel, se jucau de-a albii şi indienii, dar trişând.

Ceea ce i-a determinat pe Erik şi Pierre să se retragă din forţele armate a fost exerciţiul cu baioneta. Toate celelalte activităţi erau în cel mai rău caz suportabile, ca de exemplu exerciţiile de instrucţie sau întreţinerea armelor, iar unele erau chiar interesante, ca tirul, lansarea grenadelor sau declanşarea explozibililor. Dar cu baionetele se depăşea limita.

Era într-o duminică după-amiază şi soldaţii stăteau aliniaţi pe terenul de fotbal. Trei saci de fân fixaţi în câte un cadru de lemn reprezentau duşmanii. Soldaţii erau înarmaţi cu puşti Mauser pe care erau montate baionete şi stăteau în trei coloane, fiecare coloană în faţa duşmanului său. Din cerul întunecat, de culoarea grafitului, cădea o ploaie măruntă şi persistentă.

Fiecare trebuia, când îi venea rândul, să se repeadă asupra duşmanului cu casca pe cap şi baioneta înainte, să tragă un urlet, să-i străpungă burta şi să-i răsucească bine de tot baioneta în rană. Urletul era

foarte important. Cine nu urla cu toată forța trebuia să se aşeze din nou la coadă şi să repete figura. La fel şi cel care nu răsucea ca lumea baioneta după ce-l înjunghiase pe duşman.

Castorul arăta şi mai ieşit din minți ca de obicei, pentru că-şi mânjise fața cu negru şi îşi pusese pe cap o căciulă de lână, tot neagră, pe care şi-o trăsese pe frunte până la albul ochilor. Credea că semăna cu căciula pe care văzuse că o purta Kirk Douglas în filmul de sâmbătă – sâmbătă seara se dădeau aproape exclusiv filme de război –, în care eroii erau un detaşament de diversiune englez care, în ciuda condițiilor extrem de dificile, efectuaseră cele mai incredibile acțiuni în spatele frontului german.

Aşadar, Castorul era în post şi urla.

— Următorii! Jos baionetele! ATAC!

Erik şi Pierre erau ultimii din coloană şi se tot foiau, pentru că li se părea totul foarte neplăcut. Lui Pierre îi atârna casca peste ochelarii care, din cauza ploii, i se şi aburiseră.

— Să fiu eu al dracului dacă pot să joc teatrul ăsta. E de-o tâmpenie nemaipomenită, zise Pierre.

— Nici eu, spuse Erik. Crezi că trebuie să urlăm în halul ăsta? Că doar nu cu urlete o să-i nimicim pe ruşi, nu?

— Păi sigur că nu, dar i se pare Castorului că e mai interesant aşa. Poate că doar de râs ar muri ruşii. Oricum, dacă ne-ar vedea ei acum…

Dar exercițiul fu executat cu cea mai mare seriozitate. Nimeni nu schiță nici măcar un zâmbet. Când le venea rândul, copiii alergau cu arma în mână, trăgeau un urlet şi străpungeau sacii de fân cu baionetele pe care apoi le răsuceau cu furie şi la dreapta, şi la stânga. După aceea, Castorul îl răsplătea pe fiecare cu laude, dar destul de moderate.

— Bine. Dar puțin mai… cu mai mult spirit de luptă!

Coada se micşora în mod implacabil şi ploaia se

întețea.

Lui Erik îi veni rândul exact înaintea lui Pierre.

Băiatul dinaintea lui Erik se repezi cu capul plecat şi cu baioneta înainte, scoțând un strigăt prelung.

— UUUUUAAAAA! urlă bietul de el, dar baioneta nu-i nimeri în sacul cu fân, ci în cadrul de lemn, aşa că toată instalația fu dată peste cap.

— UUUUUAAAAA! mai urlă el o dată, ridicându-şi arma ca pe o bară de fier, străpunse cu baioneta sacul cu fân care acum zăcea pe jos şi o răsuci de câteva ori în nisip.

— Ei hai, că-i bine. Cel puțin ca exemplu a ceea ce-am putea numi spirit de luptă, comentă Castorul, deşi nu foarte convins, în timp ce elevul cu pricina se aşeză ultimul la coadă bombănind, dar destul de mulțumit.

Erik apucă strâns patul puştii şi fixă sacul cu fân care atârna la o depărtare de cinci metri, sus, deasupra terenului de pietriş. Ce idioțenie! Pierre avea perfectă dreptate. Dac-ai avea în față un rus în carne şi oase, dacă toată chestia ar fi de-adevăratelea, dacă ar fi un război pe viață şi pe moarte, atunci ai striga, ca să-ți depăşeşti propria frică, de aceea ai striga, nu ca să-i „bagi în sperieți pe duşmani”, cum îşi închipuia Castorul. Şi la urma urmelor, cine nu l-ar băga în sperieți pe Castor? Întrebarea era dacă niciunul din băieții de la coadă nu avusese măcar un moment de şovăială înainte să pornească la fugă prosteşte şi să străpungă cu oțelul sacul de fân, urlând ca nebunul. Oare făceau cu toții ce li se spunea pentru că ştiau că unui ofițer trebuie să i te supui indiferent de ordinul pe care ți-l dă, sau pentru că aveau o imaginație atât de înfierbântată încât, într-adevăr, vedeau altceva în fața ochilor decât nişte saci uzi leoarcă din pricina ploii, ajunşi într-o stare lamentabilă?

— Hai, aici n-aveți voie să stați pe gânduri ca nişte pizde bătrâne! urlă Castorul. Următorul, ÎNAINTE MARŞ!

Şi pe deasupra să te facă şi pizdă bătrână.

Pe Erik îl pufni dintr-o dată râsul. Toți cei din spate rămaseră nedumeriți.

— Hai, porneşte! îi strigă iar Castorul, dar cu oarecare nesiguranță în glas.

— Da, da, imediat, spuse Erik şi făcu vreo două salturi spre sacul cu fân.

Când ajunse la un metru de el, se opri să-l privească.

— UURAAA! strigă Erik, împlântându-şi baioneta în partea de jos a sacului, despicându-l de jos în sus şi răspândindu-i tot conținutul prin aer.

— Şi acum, răsuceşte-o! îi ordonă Castorul.

— Da' de ce, dom' profesor? Uitați, trebuie să recunoaşteți că e cel mai mort sac de până acum.

— Treci la coadă! îi porunci Castorul, şi Erik se conformă.

Era acum rândul lui Pierre, care aştepta acolo în față, şovăitor.

— La atac! răcni Castorul.

— Execută ordinul! strigă din spate unul dintre consilieri, care făcea pe ofițerul.

Dar Pierre nu schița nicio mişcare. Stătea acolo şi nu-şi ridica arma ca să pornească la atac. Erik îl vedea doar din spate, dar înțelegea după poziția corpului că Pierre îşi pusese în cap să nu se supună.

— Hai, dă-i bătaie, ca să terminăm odată, că ne-apucă noaptea, insistă ceva mai blând Castorul, înțelegând că trebuie să-şi schimbe puțin tactica.

— Nu, spuse Pierre dar şi răspicat. Este sub demnitatea mea. E o prostie prea mare şi de aceea refuz.

Se vedea cum albul ochilor creştea pe fața mânjită cu negru a Castorului, iar dinții îi străluceau galbeni în gura larg deschisă de uimire. Îşi veni repede în fire şi declară că în armată trebuie să execuți ordinele, aşa că, să-i dea drumul, un atac cât de mic, şi să nu mai răsucească baioneta dacă i se părea prea realist.

— Nu, am spus deja ce aveam de spus, replică Pierre.

Nu fac absolut nimic şi acum plec de-aici.

Pierre îşi aruncă puşca pe umăr şi plecă din rând cât se poate de calm. Nimeni nu spunea nici pâs. Cu ochii fixați pe spinarea lui Pierre, îl priveau cum se îndepărta de terenul de instrucție.

— Îți ordon să vii imediat înapoi! izbucni Castorul.

Pierre nici măcar nu întoarse capul. Îşi continuă liniştit drumul spre depozitul de arme.

În seara aceea stătură mult de vorbă, după stingere, încercând să înțeleagă prin ce trecuseră. După cele petrecute, Pierre fu exclus de la apărarea civilă şi se înțelegea că Erik nu avea niciun chef să meargă acolo fără Pierre, pentru că în arest îşi petrecea în orice caz mai plăcut timpul decât jucându-se de-a războiul cu Castorul. Şi totuşi rămânea întrebarea: cum de tocmai exercițiul ăla fusese ultima picătură? Nu pentru că ar fi fost chiar atât de groaznic. Sigur că, într-un fel, e groaznic să-ți imaginezi că străpungi cu baioneta burta unui om viu şi că mai şi urli ca ieşit din minți. Dar ar fi altceva dacă ar fi adevărat. Nu încape îndoială că în caz de război fiecare ar pune umărul să-şi apere țara. Dar ce făceau ei era altceva. În primul rând, era ireal cu țicnitul de Castor postat în centrul micului teren de fotbal şi cu căciula lui caraghioasă, fața mânjită cu negru şi ochii care i se roteau ca unui negru din filmele mute de altădată. Dar partea gravă era totuşi coada, şirul ăsta de elevi din fața ta şi faptul că niciunul nu-şi dădea seama cât de comic, cât de straniu sau cât de penibil era ceea ce li se ordona să facă; scotea fiecare urletul obligatoriu, pornea la atac şi îşi înfigea baioneta în „inamic”. Exact asta era partea dezgustătoare, faptul că Stjärnsberg voia să se evidențieze prin ceva special. La o şcoală obişnuită, nimeni n-ar fi reuşit să-i încoloneze pe elevii de la gimnaziu şi să-i facă să urle în felul ăsta. Membrii Consiliului urlaseră, bineînțeles, cel mai tare. Sau poate doar îşi imaginau ei asta? Nu, şi Erik, şi Pierre erau cât

se poate de siguri că tocmai consilierii urlaseră mai abitir decât toţi ceilalţi, şi lucrul ăsta fusese hotărâtor pentru amândoi.

— Când stăteam acolo şi nu ştiam încă ce să fac, povestea Pierre, mă uitam la Castor şi la nenorocitul ăla de sac – nu vedeam eu prea bine cu ochelarii prin ploaie, dar mă rog –, şi mi-a trecut prin cap ideea că toţi consilierii îşi imaginau că sacii care atârnau acolo eram noi, ăştia de la gimnaziu, băieţi ca mine şi ca tine, şi că de-aia urlau cu atâta înflăcărare.

— Ei hai, că-i prea de tot. Le place pur şi simplu violenţa, se simt bine cu o armă în mână. De fapt, orice-ai zice, arma îţi dă o senzaţie specială. Dar dacă ar avea de sfredelit o fiinţă omenească, n-ar fi ei la fel de curajoşi.

— În orice caz, aşa mă gândeam eu în momentul ăla. Şi pe urmă, toate vulgarităţile alea…

— Toate ce?

— Ei… când strigă pizdă şi aşa mai departe.

— Da, te întrebi cum de poate un profesor de matematică să vorbească în felul ăsta.

— Te-ai… Nu, nimic.

— Ba nu, hai spune!

— Ei, mă-ntrebam şi eu aşa… dacă te-ai culcat cu vreo fată.

Erik reuşi să-şi stăpânească rapid răspunsul pe care-l dădea de obicei când i se puneau astfel de întrebări. Dar cu Pierre era altceva, era prietenul lui şi pe el nu putea să-l mintă.

— Nu, sau oricum niciodată de-adevăratelea. Şi tu?

— O dată, când eram foarte îndrăgostit. Dar a trebuit să mă întorc aici şi… în orice caz, mi se pare că… cum să spun, doar la ea mă gândeam când Castorul striga vorbele alea… şi simţeam ca şi cum… nu, nu ştiu cum să-ţi explic.

Pierre rămase tăcut câteva clipe în întuneric şi apoi spuse:

— Dar cred că înțelegi cam ce vreau să spun, nu?
— Da, zise Erik, vorbele alea... vulgaritățile, erau şi ele greu de suportat. Dar acum am terminat. Ne-au lăsat la vatră!

Erik înota în fiecare seară, dar în ciuda antrenamentului stagna. Era la o vârstă când ar fi fost normal să-şi îmbunătățească timpul cu cel puțin o zecime de secundă în fiecare lună, dar de când venise la Stjärnsberg nu progresase deloc. Tehnica nu-i mai era la fel de bună ca înainte, pentru că nu avea un antrenor care să-l urmărească de pe marginea bazinului şi să-i corecteze mişcarea brațelor deasupra capului, poziția capului în apă, unghiul palmelor când băteau apa, tehnica la întoarcere şi poziția bustului. Într-o zi, îi telefonă fostului antrenor de la clubul din Stockholm, Puricele, ca să-i ceară ceva sfaturi. Puricele se oferi imediat să-l ajute cu tehnica dacă putea să vină la Stockholm într-un week-end. Olimpiada de la Roma ieşea acum cu totul din discuție, dar dacă se ținea serios de antrenamentul de bază avea să reuşească destul de repede, chiar şi după un an şi jumătate, să-şi corijeze tehnica şi să şi-o perfecționeze. În două privințe putea face progrese chiar dacă se antrena singur. Puricele tocmai fusese în SUA şi învățase unele lucruri noi. Americanii începuseră să mizeze enorm pe *body-building*. Exista înainte părerea că *body-building*-ul îl distruge pe înotător pentru că îi creşte în mod inutil greutatea, iar mişcările îi devin rigide şi nesigure pentru că muşchii nu-i cresc cum trebuie, adică prin mişcări proprii înotului. Or, se dovedise că era greşit. Existau acum programe speciale de *body-building* pentru înotători şi Puricele îi promise să-i trimită câteva schițe. O altă metodă, care venea tot din SUA, era de a înota cu un cordon de cauciuc, la intervale. Puneai cap la cap câteva camere de bicicletă până făceai un cordon elastic de vreo patru-cinci metri. După aceea îți fixai una din

extremități în jurul gleznelor, cealaltă extremitate de bloc-start, şi înotai până când nu mai puteai avansa dând din brațe. Trebuia să rămâi în poziția aceea zece secunde. Exercițiul trebuia repetat de cincisprezece ori la fiecare şedință de antrenament. Şi apoi, două-trei ore de *body-building* pe săptămână. Nu trebuia să se descurajeze dacă la început se simțea țeapăn şi obosit în bazin după *body-building* şi dacă timpul era mai prost ca înainte. Era normal. După două luni avea să constate o ameliorare şi atunci urmau să mai vorbească la telefon. Ce părere avea? Americanii erau formidabili şi se antrenau ca nebunii cu metodele astea.

Totul se petrecu exact cum prevăzuse Puricele. Primele trei-patru săptămâni se simțise tot mai țeapăn şi mai obosit în apă, iar timpul era remarcabil de prost. Pe urmă, încet, dar extrem de sigur, situația se schimbase. Ce curios! Înainte se spunea că înotătorii nu trebuie nici să se atingă de haltere.

Când intra în bazin după *body-building*, apa îi părea catifelată, lipsită de orice rezistență, ca şi cum ar fi alunecat prin ea doar în virtutea inerției – cel puțin primul kilometru. Acel prim kilometru era o plăcere suficient de mare ca să rămână mai departe în apă şi să-şi hăituiască corpul înainte şi înapoi, de-a lungul celor 25 de metri ai bazinului. Pe măsură ce se instala oboseala, îşi auzea expirația în băşicile de apă; apa îi părea o muzică de pian îndepărtată, probabil de Chopin, care-l acompania când făcea cele trei mişcări de bras cu ochii spre linia de faianță neagră, în timp ce băşicile de aer i se urcau în vârtejuri mici pe față şi spre urechi. Urma inspirația şi o privire scurtă, rapidă, spre capătul bazinului. Mai zărea poate câte o siluetă trecătoare sau pe cineva care stătea şi se uita la el pe furiş (pentru că uneori se uitau la el pe furiş, crezând că nu vedea nimic când înota), pe urmă iar un şuvoi de băşici în ritmul celorlalte trei mişcări de bras, pe urmă inspirația pe partea opusă (şi asta era o noutate, să inspiri alternativ,

când pe dreapta, când pe stânga), apoi iar muzica, o ocheadă la secundarul neobosit al cronometrului ca să vadă dacă pierde viteză, o tumbă iute în apa învolburată la viraj, împingerea, trei mişcări de bras înainte de respiraţie şi tot aşa, încă o dată şi încă o dată.

Şi de fapt, ce rost avea totul? Pentru aşa-numita viaţă adevărată, viaţa intelectuală, cum îi spunea Pierre, şi care-l aştepta cândva în viitor, nu avea nicio importanţă că inima îi bătea doar de 38 de ori pe minut în stare de repaus, că viteza de oxigenare îi creştea, că valoarea funcţiilor vitale era de 5,5 sau că antrenamentul nesfârşit cu halterele, sus, jos şi iar sus pe ceafă îi dezvoltase omoplaţii într-o asemenea măsură încât nu-l mai cuprindeau hainele; nu însemna de fapt nimic altceva decât o eliberare, posibilitatea de a se izola, de a nu se gândi la nimic altceva, de a uita, cel puţin pe moment, de a-şi descărca furia aceea surdă şi crescândă, cuibărită undeva în torace, şi care trebuia stăpânită, înfrânată, ca nu cumva să răbufnească şi să intre în conflict iremediabil cu paragraful referitor la inviolabilitatea Consiliului. Sau poate că nu era deloc aşa, sau cel puţin nu numai aşa. Cu fiecare lungime de bazin, cu fiecare serie de trei mişcări ritmice de bras între inspiraţii, cu fiecare efort de a ridica halterele alea puturoase de sudoare, cu mânere striate şi jegoase, simţea că se pregătea pentru ceva, că era o pregătire asupra căreia trebuia neapărat să insiste în vederea acelui viitor neclar, unde-l aştepta poate nu careul, dar ceva asemănător.

Da, la asta era bun înotul, ca să gândească de fapt cu voce tare, să-şi vorbească în vârtejul băşicilor de aer când expira, să-şi imagineze cum îl ajungea din urmă pe unul ca Lewenheusen şi apoi cum îl zărea că rămâne din ce în ce mai în urmă, să-şi închipuie că trecea pe lângă Kaxis, unde hoarda privilegiaţilor îşi fuma preţioasele pipe englezeşti, şi că trântea nişte comentarii care ori stârneau râsul, ori îi cufunda pe toţi în tăcere.

Era bun pentru toate aceste gânduri care-i pregăteau defensiva, sau poate ofensiva, în orice caz, îl pregăteau pentru situații inevitabile, situații din ghearele cărora nu era chip să scapi, şi de fapt nici nu voia să scape; pentru tot ce se petrecea în mintea lui între inspirații şi expirații, înotul era nemaipomenit.

Pierre refuzase pentru prima oară în viața lui o usturică. Ştia că-l va costa o sâmbătă-duminică, dar tot refuzase. Cu aceeaşi surprinzătoare fermitate ca atunci când plecase de la exercițiul cu baioneta şi-l lăsase mască pe Castor. Până şi Arne, măscăriciul clasei, care de obicei făcea numere de comedie când primea câte un ordin supărător sau câte o usturică, refuzase o dată când lucrurile merseseră atât de departe, încât ar fi trebuit să i se facă o rană din aceea care trebuia prinsă în copci.

Deci acum erau trei inşi care refuzaseră să fie bătuți la cantină. Dacă s-ar mai fi găsit vreo trei-patru, ar fi fost suficient pentru ca sistemul să înceapă să se clatine; şi asta cu toate că era cât se poate de legal să refuzi. Era dreptul fiecăruia să refuze usturicile. Bineînțeles, aveai de suportat consecințele, adică munca silnică, dar refuzul în sine nu era considerat o infracțiune prea gravă. Şi dacă reuşeau să-i facă pe mai mulți să refuze şi să desființeze astfel usturicile, puteau să treacă la următorul atac, şi anume să se termine cu corvezile la care îi puneau cei dintr-a patra de liceu, adică să alerge după cumpărături, să le facă patul sau să le lustruiască pantofii. Primul pas era să-şi bată joc de ei şi să-i imite, pentru că apoi toată lumea ar fi râs de ei din când în când. Al doilea pas era să le îngrădească dreptul de a lovi şi să atragă cât mai mulți din elevii de la gimnaziu de partea lor.

Viraj, viraj pe jumătate ratat, trei mişcări de bras, respirație. Începuse ultimul kilometru şi, cum se instala oboseala, gândurile îi vuiau în cap.

Dar dacă avea dreptate Pierre, mereu la fel de

înțelept, care-ți venea cu argumentele lui greu de priceput despre Gandhi şi rezistența intelectuală – ce cuvinte! Dar dacă avea el dreptate că nu merită, că cel mai bine e să te situezi pe o poziție de mijloc, un fel de poziție de echilibru, şi să nu mergi mai departe cu rezistența! La ce bun să te pui cu idioțenia asta de sistem pe care oricum îl vei părăsi peste un an şi jumătate, după care îți mai rămân încă vreo 60 de ani de viață adevărată fără Stjärnsberg, fără Bătrânul, unde totul se va petrece ca în mediul universitar din comediile englezeşti care uneori înlocuiau sâmbătă seara filmele de război şi unde comici în haine elegante traversau tacticos curtea universității sub bolțile acoperite cu iederă şi emiteau comentarii spirituale despre prostia şi brutalitatea omenească? Atunci n-ar fi mai bine să dai naibii totul şi să-ți transferi energia şi să te concentrezi asupra chestiunilor de fizică şi geometrie?

Viraj perfect, trei mişcări de bras şi respirație. Nu mai era mult.

Dar comicii eleganți cu tocă neagră, dreptunghiulară se plimbau cu paşi mari prin curțile universității despărțite prin bolți acoperite cu iederă; ei nu erau la Stjärnsberg, nu trebuiau să pătimească un an şi jumătate la închisoarea Stjärnsberg, ci erau liberi, trăiau parcă într-o lume a lor, o lume a dreptății şi umorului, aşa că nu te puteai compara cu ei. Cu siguranță că ar fi opus şi ei rezistență, pentru simplul motiv că trebuie să opui rezistență.

E cât se poate de simplu: trebuie să te opui.

Lui Pierre îi trebuiau o sumedenie de cuvinte, uneori cuvinte neobişnuite, ca să susțină contrariul. Şi chiar dacă nu era uşor să-l combați, tot n-avea el dreptate când îți servea tot felul de argumente cum că Algeria nu s-ar putea elibera pe cale violentă. Dar ce, erau să câştige lupta cu umor şi ironii? Pierre, care ştia franceza, citise introducerea lui Jean-Paul Sartre la cartea aceea despre torturile la care se pretaseră

francezii şi alte grozăvii. Jean-Paul Sartre era un intelectual, se pare că era chiar un mare intelectual, dar vedea lucrurile cu totul altfel decât Pierre. Şi totuşi Pierre îi citise din Sartre ca să dovedească ceva... despre...

Ultimii cinci metri şi palma pe faianță.

Rămase câteva clipe cu un braț atârnat pe cordonul de nailon prevăzut cu plute care despărțeau culoarul lui de restul bazinului. Oboseala îl copleşea în valuri şi toate sursele de lumină ale sălii păreau încercuite de mici curcubeie. Ochii îi erau probabil mai roşii ca de obicei din cauza dorului şi vedea totul ca prin ceață, iar inima îi bătea atât de tare, că-i simțea pulsul până în stinghii.

Unde rămăsese? La un scriitor francez? Nu, la faptul că „trebuie”. Pur şi simplu trebuie să te opui în numele dreptății. Şi careul ar trebui desființat. Şi s-ar putea desființa dacă... dacă...

Acum era prea obosit. Nu mai era în stare să gândească.

Se aruncă pe spate cu capul în apă, ca de obicei, ca să-şi dea tot părul înapoi, după care se sprijini cu mâinile de marginea bazinului şi se săltă afară. În drum spre saună, îşi simți picioarele amorțite şi greoaie. Era de vină antrenamentul de *body-building*, noua metodă din SUA.

Se aşeză în saună şi îşi jucă muşchii pulpelor dintr-o parte în alta ca să scape de senzația aceea de greutate şi rigiditate. Încetul cu încetul, i se limpezi şi mintea, şi îi reveniră gândurile, la fel ca băşicile de aer care-şi fac loc şi urcă la suprafață.

Pierre începuse să se opună. Până şi Arne-măscăriciul începuse să se opună. Ar fi trebuit ca următorul băiat căruia i se făcea o rană deschisă să fie luat deoparte şi convins să se alăture celorlalți doi. Nu mai rămânea decât să se ivească ocazia şi persoana potrivită.

Ocazia se ivi aproape imediat.

Cel mai rău şef de masă era unul Otto Silverhielm, din penultima clasă de la real. Nu era membru în Consiliu. Era el de viță nobilă, dar nu şi consilier. Aproape că nu era masă la care să nu dea cuiva o usturică şi se vedea cât de colo că-i făcea plăcere. Se agăța de toate fleacurile sub pretextul că fuseseră încălcate bunele maniere şi îl chema pe inculpat să-i administreze pedeapsa. Îi plăcea să-şi bată joc de victimă, îşi lua avânt ca pentru o lovitură zdravănă şi îşi înfrâna gestul la numai câțiva centimetri de craniul celui care trebuia ars, în râsetele disprețuitoare ale celorlalți din jurul mesei, care îl vedeau pe vinovat îndoindu-şi spinarea, ca şi cum deja ar fi primit lovitura dureroasă promisă. Silverhielm era în stare să repete figura asta de două-trei ori înainte să lovească de-adevăratelea. Cel mai îngrozitor era când Silverhielm considera că abaterea era atât de grosolană, încât trebuia folosit dopul de la carafa de oțet. Urmarea era, aşadar, rana deschisă.

Erik fusese de nenumărate ori martorul unor astfel de situații, pentru că masa lui era alături de cea unde şedea Silverhielm.

De data asta, vinovatul era un băiat vânjos din ultima clasă de gimnaziu şi unul dintre cei mai buni jucători de fotbal de la clasele mici, atât de bun, încât putea oricând să fie numit cel puțin rezervă în echipa şcolii. Silverhielm îi aplecă puțin capul şi îi căută prin păr punctul unde avea băiatul vârtejul. Era punctul ideal pentru rana deschisă, locul unde sora medicală putea să pună cel mai uşor copca (probabil că sora îşi exprimase într-un fel dorința ca loviturile cu rană deschisă să se aplice exact acolo).

Dar Silverhielm nimeri greşit prima oară. Poate din cauză că făcuse prea mult haz şi nu fusese atent. Poate din cauză că – şi asta era de bună seamă explicația lui Silverhielm – cel care trebuia să încaseze lovitura nu stătuse locului. Gaura nu era suficient de mare, explică

Silverhielm spectatorilor. Aşa că, jos cu capul şi încă o lovitură.

Cel care trebuia bătut mai-mai că era gata să se opună. Cel puţin lui Erik i se păru că interceptase o uşoară mişcare ce putea fi interpretată în felul ăsta. Dar băiatul îşi aplecă din nou capul şi lovitura fu atât de inutil de puternică, încât pedepsitul se prăbuşi gemând în genunchi. De plâns nu plânse, dar se vedea furia pe faţa lui când îşi reluă locul la masă şi când, pipăindu-şi locul rănii, îşi văzu mâna mânjită de sânge. Băiatul acela ar fi putut fi convins.

Îl chema Johan şi avea un nume de familie obişnuit, care se termina cu „son”. Taică-său era un fel de om politic care aproape că făcea parte din guvern, motiv pentru care Johan era adesea luat peste picior, deoarece tatăl era bineînţeles socialist, iar el, fiul, nu declarase niciodată public că n-ar fi şi el socialist.

Erik îl însoţi pe Johan la cabinetul medical şi, fără niciun fel de ocolişuri, puse punctul pe i. Erau deja trei care se hotărâseră să facă opoziţie. Dacă Johan voia să li se alăture, ar fi patru. Cu timpul, numărul lor ar creşte şi bătălia împotriva usturicilor ar putea fi câştigată.

Johan S. Acceptă fără să şovăie. Se arătă chiar entuziasmat şi propuse ca ideea să fie propagată deschis la orele de masă. Dar dacă voiau ca acţiunea să dea rezultat, era necesar să fie implicat şi Sindicatul. Dacă Sindicatul era de partea lor, meciul era câştigat.

Erik se arătă sceptic. Avea impresia că membrii Sindicatului erau de partea Consiliului oricând şi în toate. De altfel, oare nu Consiliul desemna componenţa Sindicatului? Păi atunci, să fim serioşi, de partea cui putea să fie Sindicatul? Erik nu cunoştea personal decât un singur membru al Sindicatului, şi anume pe Uliul, cu care era coleg de clasă, şi, într-adevăr, pe Uliul nu te prea puteai baza. El şi-ar plesni de câteva ori cravaşa de carâmbul cizmei şi ar spune că graba strică treaba, ori

că e nevoie de discernământ şi chestii din astea. Poate ar mai zice că legile sunt făcute ca să fie urmate. Probabil că şi ceilalți din Sindicat erau exact ca el. Cum să nu fie, când toți erau consilieri în devenire? Şi pentru că nu erau decât nişte viitori consilieri, Consiliul îi scutea pe toți de usturici şi în plus nu le făceau aproape niciodată servicii celor dintr-a patra de liceu. N-ar fi mai bine să-i dea naibii şi să încerce să câştige ei singuri cât mai mulți elevi de partea lor? Acum, fiind deja patru care opuneau rezistență, însemna că foarte curând numărul ar putea creşte. Dacă fiecare din cei patru ar reuşi să mai convingă pe câte unul, ar fi opt şi ar fi suficient ca să slăbească balamalele sistemului. Să zicem că cei opt primesc cinci sâmbete-duminici de arest pentru că refuză usturicile. Ar însemna 40 de sâmbete-duminici. Nu i-ar fi uşor Consiliului să se descurce. Dar dacă ar mai avea încă opt? Atunci chestiunea ar fi rezolvată, nu?

Totuşi, Johan S. Susținea că trebuia luată legătura cu Sindicatul.

— O să vorbim amândoi cu ei, spunea el. Dacă vorbim şi tu, şi eu, şi le explicăm ce-avem de gând să facem, nu se poate să nu fie de acord, că doar asta e treaba lor, să ne apere nouă interesele.

Sindicatul trebuia să se întrunească după două zile. Erik se duse la şedința respectivă împreună cu Johan, care avea un plasture pe rana cusută din vârful capului. Cel mai mult vorbi Johan.

Deci, sistemul usturicilor era nedemocratic. Societatea nu permitea nicăieri unui şef să-şi lovească subalternii în cap. În afara zidurilor liceului Stjärnsberg, un asemenea lucru era considerat ilegal şi se punea întrebarea dacă nu trebuia să fie ilegal şi la Stjärnsberg. Că doar nu se putea ca legile liceului să cântărească mai greu în balanță decât legile statului suedez. Erau, nici mai mult nici mai puțin, nişte acte de violență.

Dacă Sindicatul ar interveni, s-ar termina imediat cu

usturicile. Nu aveau de ce să stea pe gânduri; era doar vorba de o mică modificare – o modificare a regulamentului sau a ceea ce se numea „tradiția” şcolii. Şi, la drept vorbind, nu puține din „tradițiile” acelea aparțineau unor vremuri întunecate, aşa că oricum mai trebuiau aerisite. Dacă Sindicatul îşi lua în serios rolul de reprezentant al claselor mici, nu-i rămânea decât să ridice problema în fața Consiliului. Putea cel puțin să ridice chestiunea sub formă de propunere, ca să vadă care ar fi reacția Consiliului şi cât de departe s-ar putea merge într-o etapă următoare. S-ar putea ca cel puțin să se ajungă la un fel de compromis.

Băieții de la Sindicat erau ca pe ace. Se vedea cât de colo că nu erau dispuşi să spună nici că sunt pentru, nici că sunt contra. Arătau toți mai mult sau mai puțin ca Uliul. Trei din ei purtau haina de la uniformă de parcă ar fi fost deja la o şedință a Consiliului, în calitate de consilieri. De altfel, reuniunea se ținea tot în sala şase, dar scaunele nu erau aşezate ca la şedințele Consiliului. Membrii Sindicatului se instalau într-un colț din fundul clasei şi nu făceau decât să adune puțin băncile ca să arate mai a şedință.

Care va să zică, nu era o treabă chiar atât de uşoară cum ai fi crezut când îl auzeai pe câte un socialist vorbind. Pentru că astea erau de fapt idei tipic socialiste, nu?

În orice caz, menirea Sindicatului era să apere interesele celor de la gimnaziu în fața Consiliului. Numai că nu se putea spune că cineva din Consiliu încălcase legea. Şi dacă Johan S. Avusese o ținută atât de necuviincioasă la masă, ce era aşa de senzațional că încasase o usturică? Oricare altul ar fi primit o usturică într-o astfel de situație, deci era la fel pentru toată lumea. Era cât se poate de democratic. Şi pe urmă, ăsta era regulamentul, iar Sindicatul n-avea cum să-l schimbe. Era şi vorba de tradiții, tradiții vechi şi prețioase, pe care nu puteai să le dai la o parte bătând

din palme. În plus, toți erau egali şi prin faptul că, mai devreme sau mai târziu, aveau să ajungă elevi într-a patra de liceu.

Mai era ceva. Ar fi necolegial ca unii să refuze usturicile. Adică unii să refuze şi restul colegilor să le primească? Asta ar dăuna educației camaradereşti, ar duce la discriminare, la crearea unei mici elite, ceea ce ar fi nedemocratic.

— O castă scutită de usturici, spuse Uliul, luând şi el pentru prima oară cuvântul. Nu faceți decât să încercați să vă eschivați de la educația camaraderească şi să creați o castă privilegiată fără usturici. Sunteți un grup foarte mic care vă ocupați cu chestii din astea.

— Lua-v-ar dracu' de reacționari! izbucni Johan S.

— Vedeți, asta e, exact ce-am zis eu, fasoane socialiste. N-o să acceptăm niciodată aşa ceva. Puteți să vă ştergeți la fund cu propunerea voastră.

Şi cu asta cazul se consideră încheiat.

Johan S. Simți chiar a doua zi biciul răzbunării şi nu încăpea nicio îndoială că Sindicatul avusese un cuvânt de spus în această privință.

Otto Silverhielm şi colegul lui de clasă, Gustaf Dahlén, care avea un tic nervos la ochi, îl convocară pe Johan în careu.

Îl tăbăciră îndelung şi îndârjit. Dar când Johan, plin de sânge, era gata să iasă de-a buşilea din careu, îl opriră şi-i cerură să promită că în viitor n-avea să mai refuze niciodată vreo usturică. Şi în tot acest timp secția elevilor de liceu scandau „porc socialist", „porc socialist", „porc socialist", în loc de „şobolan laş", ca de obicei.

Erik se afla în ultimul rând al celor de la gimnaziu, cu mâinile împreunate la spate şi lacrimi în ochi, când Johan capitulă, trăgându-şi sângele pe nas, şi promise ca în viitor să nu mai protesteze împotriva usturicilor.

Lua-i-ar dracu' să-i ia!

Înaintea campaniei electorale circulaseră nişte

zvonuri curioase, cum că prefectul şi vicele vor fi scoşi din funcție şi înlocuiți cu Otto Silverhielm şi colegul lui, Gustaf Dahlén, dar nimic din vorbele astea nu ajunsese până la clasele mici. Abia când apăru pe afişierul de lângă cantină lista directorului cu numele celor eligibili se dovedi că zvonurile fuseseră întemeiate.

Directorul nominaliza mereu un număr dublu de eligibili față de numărul celor care erau până la urmă aleşi. Eligibilii se întruneau în aulă în vederea dezbaterilor şi purtau dezbateri în contradictoriu timp de o jumătate de zi – asta era campania electorală propriu-zisă –, şi seara, înainte de cină, elevii îşi introduceau votul într-un plic închis şi îi dădeau drumul într-o urnă ferecată cu un lacăt. După aceea, urna era transportată în biroul directorului şi a doua zi se arăta rezultatul pe afişier.

Silverhielm şi Dahlén circulaseră prin şcoală făcând propagandă şi spunând că, în ultimul timp, Consiliul cam scăpase frâiele din mână, că disciplina în şcoală trebuia restabilită, că bunele tradiții şi educația camaraderească trebuiau apărate.

Tot asta a fost şi tema discuțiilor pe care le purtaseră în timpul campaniei din aulă.

Cel care vorbi primul de la tribună fu un elev dintr-a patra de liceu, despre care toată lumea ştia că e prieten cu Silverhielm, pentru că erau amândoi la acelaşi club de iaht. Prietenul îşi exprimă nemulțumirea în legătură cu situația disciplinei. Spuse că era în şcoală de opt ani şi că niciodată nu se pomenise atâta aroganță şi atâta dezordine printre cei de la gimnaziu. Trebuia neapărat să se ia nişte măsuri. Era absolută nevoie de forțe proaspete în Consiliu, pentru ca acesta să fie la înălțimea sarcinii de a readuce şcoala pe calea cea bună.

Prefectul Bernhard nu făcuse o muncă proastă şi nu i se putea reproşa nimic. Având însă în vedere că la primăvară îşi lua bacalaureatul şi avea, aşadar, din ce în ce mai mult de studiat, nu era just să i se ceară ca în

acelaşi timp să-şi sacrifice o parte atât de mare din timp – căci era într-adevăr nevoie de mult timp – pentru restabilirea disciplinei. Şi, după cum ştia fiecare, Bernhard avea dificultăți la câteva materii la care trebuia să se pună la punct până la primăvară.

În schimb, celălalt candidat la postul de prefect, Otto Silverhielm, avea note bune şi foarte bune şi era în penultima clasă. Otto putea să-şi asume sarcina grea de a pune Consiliul pe picioare în următorul an şcolar, fără să-şi pericliteze studiile.

Trei vorbitori exprimară, unul după altul, cam aceeaşi idee. Fiecare avu grijă să-i aducă laude lui Bernhard pentru numeroasele merite în îndelungata şi excelenta sa muncă de şef al Consiliului, dar în acelaşi timp îşi exprimau îngrijorarea în legătură cu apropiatul său examen de maturitate. Trecură apoi la calitățile lui Otto Silverhielm. Era nevoie de un tip dur, care să nu se teamă de nimic. Bernhard era poate prea îngăduitor şi prea amabil pentru măsurile care se impuneau.

Îi veni apoi bineînțeles rândul lui Otto Silverhielm să vorbească din amvon. Îşi drese glasul şi foşni o hârtie pe care îşi notase ce urma să spună.

Începu şi el cu laude la adresa meritelor lui Bernhard ca prefect. Datorită activității sale îndelungate în Consiliu, Bernhard avea multă experiență organizatorică şi în timpul şedințelor dovedea că este un preşedinte competent şi eficient. Trebuia să le fie clar tuturor că asemenea calități atârnau greu în balanță.

Pe de altă parte, desigur, era nevoie de forțe noi şi eforturi susținute. Silverhielm putea să confirme ceea ce subliniase unul din vorbitorii precedenți, şi anume că niciodată, de când era el în şcoală, nu se pomenise atâta insubordonare printre clasele mici. Nu voia să dea nume în acest sens, dar se constatase că exista un grup mic dar zgomotos de elevi din clasele de la gimnaziu care duceau sistematic o activitate de sabotaj. Grupul respectiv mersese până într-acolo încât se adresase

chiar şi Sindicatului cu intenția de a-l face să instige tot gimnaziul la un fel de grevă. Unii din grup erau socialişti.

Era cât se poate de clar că această activitate subterană de sabotaj trebuia înăbuşită cu foarte multă asprime. Tradițiile şcolii trebuiau apărate împotriva tuturor agitatorilor şi activiştilor clandestini. Altminteri, dacă lucrurile continuau să evolueze în această direcție, nu peste mult timp toată şcoala avea să fie doar un haos şi întregul sistem al educației camaradereşti avea să se afle în pericol. Şi în cel mai rău caz, se puteau trezi că profesorii se amestecă, aşa cum se întâmpla în alte şcoli, în treburile elevilor şi încep cu avertismente şi alte fleacuri de genul ăsta. Aşadar, era nevoie urgentă de o mână de fier care să restabilească ordinea o dată pentru totdeauna.

Cât despre propria lui candidatură, considera că era de datoria lui să candideze, de vreme ce i se acordase încrederea de a fi propus. Iar dacă ar fi ales, şi-ar pune toată energia în slujba sarcinii de a face ordine în şcoală şi de a reprima mişcarea grevistă. Îşi dădea cuvântul de onoare, în cazul în care şcoala l-ar prefera pe Bernhard, ar fi, bineînțeles, o chestiune de conştiință a fiecăruia din participanții la vot. Otto Silverhielm voia să pună totuşi o condiție. Ca să-şi poată asuma munca atât de anevoioasă de a repune şcoala pe calea cea dreaptă, avea nevoie de un viceprefect care să-i împărtăşească vederile în legătură cu situația critică în care se aflau. Şi acela trebuia să fie Gustaf Dahlén. Chiar dacă şcoala îl va prefera pe Bernhard în postul de prefect, Consiliul avea oricum nevoie de o forță proaspătă şi aceasta nu putea fi alta decât Gustaf Dahlén.

— Începe să sune a declarație de război, îi şopti Pierre lui Erik.

Îi venea acum rândul lui Bernhard să vorbească. Părea stresat.

Bernhard începu prin a mulțumi pentru amabilele

aprecieri pe care le auzise. Să fii la conducerea Consiliului era o treabă grea, presupunea mai întâi de toate experiență. Cât despre mersul studiilor, pentru că, în ciuda tuturor cuvintelor de laudă, era limpede că despre studii era vorba, eliberarea din post n-avea să-l influențeze nici în bine, nici în rău. Cu privire la Otto Silverhielm, socotea că Otto era total lipsit de experiență. Era foarte neobişnuit ca cineva să fie ales în postul de prefect fără să fi avut la activ cel puțin un an ca simplu membru, pentru a se familiariza cu felul în care funcționează Consiliul. Această lipsă de experiență era argumentul cel mai serios împotriva lui Otto.

Mai erau însă şi alte argumente. Otto exagerase, descrisese situația în culori prea sumbre. Nu exista nicio mişcare grevistă clandestină a claselor mici. A vorbi în astfel de termeni era ridicol. Elevii de la gimnaziu erau în general loiali şcolii şi respectau directivele date de Consiliu sau de elevii din ultima clasă. Existau poate câteva cazuri de copii care iscau probleme – nu era nevoie să se dea nume, deoarece asta era o chestiune de principiu, nu de persoane –, dar câteva elemente din acestea nu-l îndreptățeau să afirme că tot sistemul educației camaradereşti era amenințat.

Imediat după aceea Bernhard se adresă direct claselor mici.

Otto Silverhielm era, după cum ştia toată lumea, elevul dintr-a treia de liceu care avea cea mai mare preferință pentru bătăile din careu. Lucrul acesta luase proporții exagerate. Nu pentru că bătaia nu ar fi uneori indicată; o usturică la momentul potrivit se putea dovedi chiar destul de utilă. Bernhard nu era însă de acord cu faptul că lui Otto îi făcea în mod evident puțin cam prea multă plăcere. Elevii de la gimnaziu ar trebui să cugete asupra consecințelor pe care le-ar putea avea alegerea unui astfel de băiat în postul de prefect. Pedepsele trebuiau stabilite în mod judicios şi la momentul potrivit. Acordarea pedepselor nu trebuia să devină un

gen de sport. Prin urmare, elevii de la gimnaziu ar trebui ca, înainte să voteze, să se gândească dacă vor ca situația să fie aşa cum a fost în ultimul an şcolar sau dacă vor şi mai multă bătaie. Pentru că despre asta, nu despre altceva, vorbise tot timpul Otto. N-aveau decât să aleagă.

Vreo şapte-opt băieți din clasa lui Otto şi a lui Gustaf Dahlén vorbiră şi ei despre faptul că se impunea restabilirea ordinii, că trebuia să se țină seama de studiile lui Bernhard şi că Gustaf Dahlén ar fi cu siguranță sprijinul perfect de care Otto ar avea nevoie dacă ar fi ales direct în postul de prefect. Deoarece era cât se poate de limpede că se impuneau nişte forțe proaspete pentru a pune din nou şcoala pe picioare. Bernhard luase prea uşor ideile socialiste care se manifestau din ce în ce mai pregnant în şcoală. Te puteai întreba dacă nu cumva Bernhard însuşi era socialist. (La asta Bernhard răspunse cu indignare, dar otrava fusese scuipată; nu iese fum fără foc.)

Şi aşa continuă toată campania electorală.

Erik şi Pierre nu aveau nicio îndoială despre cum trebuia votat.

Gimnaziul avea mai multe voturi decât liceul şi, în consecință, părerea lui Erik era că Otto şi Gustaf Dahlén aveau să piardă. Era logic de presupus că elevii de la gimnaziu urmau să voteze ca Erik şi Pierre, din pur instinct de conservare.

Pierre era însă pesimist.

Şi Pierre avu dreptate. A doua zi, când apărură rezultatele pe afişier, se constată că noua conducere Otto-Gustaf câştigase cu o majoritate zdrobitoare. În plus, apăruseră o dată cu ei cinci noi membri în Consiliu.

— Ei, atunci a început războiul şi noaptea asta va fi Noaptea Monastică. Ai grijă că-ți pregătesc ceva de-o să ții minte. Trebuie să dovedească imediat de ce sunt capabili şi că nu vorbesc în vânt.

Noaptea Monastică era prima noapte după rezultatul definitiv al alegerilor. Nimeni nu ştia de ce se numea Noaptea Monastică, aşa i se spusese dintotdeauna. În orice caz, era noaptea în care cei „noi-şi-obraznici" aveau să pătimească diverse chinuri, mai mari sau mai mici, în funcție de gradul de obrăznicie de care dăduseră dovadă în semestrul de toamnă. Se proceda în diverse feluri, dar începea mereu la fel: membrii Consiliului dădeau buzna în camera celui vizat şi îl trăgeau jos din pat. Despre felul în care se putea continua circulau o serie de poveşti. Odată, un elev deosebit de obraznic fusese legat de picioare şi suit pe catargul de steag al şcolii, la zece metri deasupra pământului. Atârnase acolo plângând şi țipând ca un porc înjunghiat timp de aproape o oră, până ce un coleg de cameră sau de clasă îndrăznise să iasă în curte şi să-l dea jos. Pe un altul, tot extrem de obraznic, îl târâseră la duşuri şi-i răseseră cu forța jumătate din craniu, iar un alt obraznic fusese mânjit cu miniu pe toate părțile păroase ale corpului (trebuise să-şi radă părul în acele locuri şi-i ieşiseră şi un fel de bube pe lângă sulă). Dintre tratamentele mai blânde, cel mai obişnuit era scosul la duşuri, unde victima era obligată să stea în diferite poziții sub un jet de apă rece ca gheața. Existau zeci de metode prin care cei noi-şi-aroganți erau chinuiți.

În Noaptea Monastică, profesorii se retrăgeau în locuințele lor, îşi puneau vată în urechi, un disc cu Wagner la patefon sau găseau altceva de făcut, numai să nu audă şi să nu vadă absolut nimic.

Acum, întrebarea era ce năpastă formidabilă i se pregătea lui Erik. La cină circulaseră fără încetare tot felul de ipoteze, care mai de care mai fanteziste. De data asta trebuia, cum ar veni, să se bată recordul. Dar ce putea fi mai groaznic decât chestia cu catargul sau cea cu miniul?

Careva auzise că îl vor lega gol puşcă de coşul de pe

acoperişul clădirii principale a şcolii. Altul ştia sigur că îi vor trece o sârmă de oţel în jurul dinţilor din faţă ca să tragă de ei şi să îi scoată. Un altul ştia, la fel de sigur, că îi vor prinde un testicul cu spărgătorul de nuci. Imaginaţia le era nestăvilită acolo, în sala de mese.

Erik fusese mutat de la masa lui obişnuită. Stătea acum în fund, la masa de lângă perete, la doi metri de locul unde şedeau directorul şi profesorul de serviciu. La masa unde fusese plasat acum era şef Otto. Otto îşi pusese haina de uniformă şi în jurul emblemei Orion îi sclipea şnurul auriu de prefect.

Otto încercase să-l cheme pentru o usturică imediat după rugăciunea de la începutul cinei („n-ai stat liniştit în timpul rugăciunii"), dar bineînţeles că Erik refuzase.

— Vezi că vine Noaptea Monastică. Hai, vino-ncoace ca un băiat ascultător şi apleacă-ţi capul, i se adresă Otto pe un ton dispreţuitor.

Erik se uită în tavan, ca şi cum ar fi auzit un glas venind de acolo.

— Ce curios, zise, mi s-a părut că am auzit un nechezat. Se poate să fi nechezat un cal de argint?{11}

După aceea îşi văzu mai departe de mâncare, în timp ce restul elevilor îşi ţineau respiraţia, încercând să-şi înăbuşe chicotele.

Erik se gândea ca mai întâi din Cască de Argint să-i spună Cal de Argint, apoi Căluţ de Argint şi, până la urmă, Kusen, mereu şi mereu până avea să prindă porecla.

Cu Gustaf Dahlén era mai uşor. Era numele celui care inventase farul AGA{12} şi, pentru că Gustaf Dahlén de la noi avea un tic nervos şi clipea într-una, porecla trebuia să fie Clipifarul{13}. Porecla era excelentă, ar fi prins imediat, şi mai era şi jignitoare deoarece se referea la un defect.

Erik aşa le va spune: Căluţul şi Clipifarul.

— Vino imediat aici, strigă Silverhielm.

Erik păru să n-audă şi parcă nici nu băga de seamă

că toată activitatea de la masă încetase. Mânca mai departe, cu un calm forțat, şi după câteva clipe îşi repetă replica:

— Ce curios, parcă iar am auzit nechezatul ăla.

Atunci Silverhielm sări de pe scaun cu asemenea viteză, încât scaunul se prăbuşi în spatele lui şi-şi croi drum printre mese spre locul unde stătea Erik. Erik se ridică imediat în picioare şi se puse pe jumătate în gardă. A fost suficient pentru ca Silverhielm să se oprească şi să şovăie.

— Ia te uită, Calul de Argint şi-a cam pierdut frânele, spuse Erik cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Îl privea drept în ochi pe Silverhielm şi se făcea că nu-l vede cum ridicase mâna dreaptă calculând o lovitură.

Un moment de ezitare. Chiar avea Silverhielm de gând să dea lovitura pe care o anunțase atât de vizibil? Poate era mai bine să se aştepte la cu totul altceva. ŞI ORICE S-AR ÎNTÂMPLA, NU TREBUIE SĂ ÎNTORCI LOVITURA.

Silverhielm îl lovi aşa cum dăduse de înțeles, dar Erik îi pară uşor lovitura cu antebrațul stâng. În acelaşi timp, făcu un pas înainte şi se afla acum la numai câțiva centimetri de fața uluită a lui Silverhielm, care fusese sigur că lovitura îi va reuşi.

— Degeaba, Cal de Argint, că n-o să-ți meargă niciodată, îi spuse Erik cu dispreț şi făcu din nou pasul înapoi, ca să fie în siguranță în caz că Silverhielm i-ar fi tras un genunchi sub centură sau un croşeu de stânga, dar în acelaşi timp îşi coborî garda, ca să-l ispitească pe Silverhielm să mai încerce o dată. Silverhielm stătu o clipă pe gânduri, prefăcându-se că se pregăteşte de lovitură, dar se vedea în ochii lui că nu avea de gând să-şi urmeze planul, aşa că Erik rămase nemişcat. Trucul era mult prea simplu: să te pregăteşti de lovitură doar ca să-l prinzi pe adversar într-o poziție greşită.

— Dispari de-aici, şuieră Silverhielm şi făcu un gest atât de larg spre uşă, că toată cantina trebuie să-l fi văzut.

Erik se hotărî să rişte.

Făcu agale stânga-mprejur, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, îşi trase scaunul, se aşeză, îşi luă furculița şi cuțitul şi începu să taie tacticos din bucata de friptură (nu trebuia să aibă furculița în gură în cazul în care Silverhielm i-ar fi ars una din spate) În timp ce tăia carnea, spuse ceva băiatului care stătea în fața lui, doar ca să-şi ridice ochii din farfurie şi să arate cât de imperturbabil este (dacă Silverhielm se pregătea să-l lovească din spate, Erik ar fi înțeles asta imediat după expresia ochilor celui din față).

Dar Silverhielm nu-l lovi – aşadar, câştigase pariul! –, dar făcu prostia să strige în spatele lui Erik tot felul de amenințări în legătură cu Noaptea Monastică.

Erik înțelese că pericolul imediat trecuse şi că putea să-şi pună în gură şi să mestece bucățica de carne pe care şi-o tăiase. Silverhielm se întoarse furibund şi bombănind la locul lui. Prima bătălie fusese câştigată.

— Ce s-a mai pornit Calul de Argint la trap printre mese, spuse Erik, şi se vedea cum elevii de la gimnaziu care şedeau de partea cealaltă a mesei zâmbeau pe sub mustață.

Peste câteva zile, ar fi timpul să treacă de la Calul de Argint la Căluț de Argint şi, după ce va ajunge şi la Căluț, ar putea pur şi simplu să-i zică uneori şi Căluț Mucos. Cu procedee de felul ăsta, nu era exclus ca Silverhielm s-o ia mai uşor cu promisiunile pe care le făcuse cu o zi înainte la campania electorală, şi anume de a instaura un regim nou în şcoală. Sigur nu era, dar merita o încercare. Pentru moment, nu asta era problema cea mare. Problema cea mare era Noaptea Monastică.

Silverhielm se simțea cu siguranță obligat să-i coacă o cazănă nemaipomenită. Îi era în joc onoarea, făcuse o groază de promisiuni în campania electorală.

Când valul de elevi părăsi cantina, începuse deja să se lase seara. Bătea vântul şi ploua torențial. Probabil

că urma să fie aşa toată noaptea.

Pe scară, în drum spre ieşire, câțiva elevi de liceu îl depăşiră înghesuindu-se pe lângă el şi vorbind tocmai atunci, ca din întâmplare, despre apropiatele evenimente ale nopții.

— Şi elevului ăluia superobraznic dintr-a opta, ştiți ce-o să-i facă?

— O să facă din el... cal de bătaie. Oricum, ceva extraordinar.

— Exact, am auzit că au strâns balegă într-o găleată şi... ei, înțelegeți voi ce au de gând... nu?

Când Erik intră în cameră, Pierre stătea lungit în pat cu *Odiseea* în mână şi căuta să pară cufundat în lectură.

Erik controlă mai întâi broasca uşii. Mânerul era oval de ambele părți. Pe partea dinăuntru, mânerul era atât de aproape de stâlpul uşii, încât l-ar fi putut bloca doar înfigând volumul de psalmi între mânerul metalic şi stâlp. Dar şuruburile care fixau broasca se aflau pe partea exterioară şi uşa nu se putea încuia cu cheia, ceea ce nu era bine deloc.

— Nu merge, spuse Pierre fără să-şi ridice ochii din carte. Pot să demonteze broasca din exterior, cu o şurubelniță, şi atunci psalmii nu ajută la nimic, nici măcar Biblia.

Observația era cât se poate de corectă.

— Crezi că aş putea să bat uşa în cuie? întrebă Erik.

— Nu, pentru că atunci o sparg şi te mai şi pun să plăteşti o uşă nouă. Au încercat asta şi alții înaintea ta.

Pierre îşi ascundea fața în spatele cărții şi încă se mai prefăcea că citeşte. Erik se aşeză pe patul lui.

— Hai, lasă acum cartea, Pierre, trebuie să vorbim, să vedem ce e de făcut. În primul rând, pe la ce oră începe Noaptea Monastică, când vin şi câți sunt?

Pierre puse încet-încet cartea pe cuvertura patului. Ochii îi străluceau într-un mod foarte neobişnuit, parcă ar fi plâns, sau cam aşa ceva.

— Începe după stingerea de la nouă şi jumătate. Pot să vină la orice oră, între nouă şi jumătate şi patru dimineaţa. Vine tot Consiliul în păr, doişpe inşi, n-ai scăpare.

— Da, nu-i a bună. Tu ce crezi c-or să facă?

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Bine, dar ce crezi?

— Au circulat o sumedenie de poveşti toată ziua. Ţi-e frică?

— Da.

— Dacă până şi tu recunoşti că ţi-e frică... la asta nu mă aşteptam.

— Pierre, nu se poate să nu-ţi fie frică înainte de-o bătaie. Mai mult sau mai puţin, dar aproape întotdeauna.

— Dar ai trecut vreodată prin aşa ceva? Vreau să zic, o bătaie pe care ştii că trebuie s-o pierzi?

— Da, cu Bătrânul, ştii tu, dar era altceva. Însă ca acum, nu, acum e cu totul altă poveste. Trebuie să găsim o soluţie. Avem exact două ore la dispoziţie. Alţii ce fac?

— Se culcă normal, ca în fiecare seară, şi pe urmă, ce vrei să facă? Aşteaptă. Unii chiar apucă să adoarmă până vin. Şi eu am adormit când eram nou aici.

— Cum adică, şi pe tine te-au...?

— Mhm.

— Ţie ce ţi-au făcut?

— Nu mare lucru. M-au scos doar la duşuri; nu li s-a părut că fusesem chiar aşa de obraznic.

— Dar dacă deja te-au înhăţat o dată şi nu mai eşti nici nou, pe tine n-or să te atingă acum, nu?

— Ştiu eu? Mai e şi vorba de ţicneala aia cu mişcarea noastră de răzvrătire, sau, cum spunea Silverhielm, „activitatea socialistă clandestină". Doar l-ai auzit şi tu. Dar chiar dacă mă aleg şi eu cu vreo „porţie", n-o să fie... pentru că de fapt acum ţinta lor eşti tu.

— Mm. Crezi că sala de tâmplărie e deschisă la ora

asta? Au toți profesorii cheie?

— De ce întrebi? Vrei să-ți aduci un topor, sau ce-ai de gând?

— Nu, am nevoie de câteva lucruri mărunte. Mă întorc imediat.

Erik sună la uşa lui Tosse Berg.

— Bună seara, am nevoie de ajutor.

Tosse Berg îi dădu repede drumul în casă şi, cu aproape aceeaşi mişcare, închise uşa în urma lui Erik. După aceea trecu la subterfugii. Profesorii nu aveau dreptul să se amestece în problemele astea; era într-adevăr un abuz execrabil, nesportiv şi laş, dar asta era situația şi un simplu profesor de gimnastică nu putea să facă mare lucru. Erik îi explică atunci că nu despre asta era vorba, ci de un foarte mic serviciu. N-ar putea să-i împrumute cheile de la sala de tâmplărie?

Tosse Berg rămase puțin pe gânduri. Numai cu o condiție, şi anume să-i spună cinstit ce anume voia să ia de acolo. Sigur că da, puțină sârmă şi un cleşte plat. Nimic altceva.

Pe cuvânt de onoare că nimic altceva? Da, pe cuvânt de onoare că nimic altceva. Şi fără supărare, dar la ce foloseau lucrurile alea?

— Ei, Tosse, nu înțelegi? Doar nu crezi că am de gând să mă dau bătut chiar aşa de uşor.

— Nu, nu cred. Dar la ce-ți folosesc chestiile de la tâmplărie?

— Nu mă mai descoase, ca să nu se poată spune că ai avut vreun amestec. În orice caz, nu am de gând să mă dau prea tare la vreun consilier, pentru că nu vreau să mă exmatriculeze, şi pe urmă mai avem de lucru cu echipa şcolii, nu?

— Eşti un *fighter,* Erik. *The whole world loves a fighter…*[14] sau poate lumea întreagă cu excepția liceului Stjärnsberg. Noroc!

Tosse Berg îi strânse tare mâna şi-i dădu cheile. După zece minute, era înapoi în cameră cu sârma şi cleştele.

Pe Pierre îl găsi în aceeaşi poziție, lungit pe pat şi cu *Odiseea* sub ochi.

Erik se duse la fereastră şi începu să învârtă sârma în jurul zăvoarelor. Trase apoi cu cleştele de capetele sârmei, pentru ca legătura să fie strânsă bine de tot, şi reteză capetele de sârmă care erau în plus.

— La ce-ajută treaba asta? întrebă mirat Pierre.

— Noi suntem aproape la parter, şi nu se poate intra în cameră decât în două feluri. Dacă spargi două ochiuri de geam, bagi mâna pe acolo, ridici zăvorul, deschizi fereastra şi ai intrat chiar dacă uşa e blocată. Aşa că, de-acum încolo, nu le mai rămâne decât uşa.

— Degeaba încerci tu să te aperi împotriva lor. N-ai voie să dai într-un consilier şi toți care vin sunt consilieri.

— Ok, *tu* ştii asta. Dar nu *ei,* aşa că le e şi lor puțin frică, tot aşa cum ne e şi nouă. Hai cu mine la duş şi pe urmă am să aranjez altfel mobilele aici în cameră.

— Şi cum ai să te aperi fără să te aperi?

— Ei, asta e! Dar ne mai rămâne vreo oră şi ceva până începe noaptea şi în primul rând avem altă problemă de rezolvat.

Problema era Pierre. N-ar fi fost mai bine ca Pierre să nu fie în cameră când veneau ei? Pentru că, dacă Pierre e în cameră şi dacă dau toți buzna peste ei, nu mai e nimic de făcut şi n-or să se mulțumească să se distreze doar cu Erik. Dar dacă Pierre nu e în cameră, n-or să se gândească să-l caute *pe el.* Jakobsson, care stătea la patru uşi mai încolo, avea pojar sau cam aşa ceva, oricum, era la infirmerie. Deci acolo era un pat liber şi colegul de cameră n-ar protesta dacă i s-ar explica situația. Pierre ar putea să doarmă în patul lui Jakobsson.

Pierre se aşeză în capul oaselor pe pat, puse un semn în carte şi cartea pe masa de scris.

— Nu, nu se poate, spuse Pierre în cele din urmă. Adică, nu facem deloc aşa.

Se mai gândi puțin şi continuă:

— Eşti prietenul meu cel mai bun, şi nici prin minte nu-mi trece să plec de aici şi să mă culc în altă parte.

Erik nu prea ştia ce să zică. Pierre vorbise pe un ton foarte hotărât.

— Foarte bine, spuse Erik, şi să ştii că orice s-ar întâmpla vei rămâne şi tu cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Ia te uită, băiatul e curajos, nu glumă! Ştii, mi-aduc aminte când ai plecat atunci de la exercițiul cu baioneta, de-a rămas Castorul mască.

— Ei, ce mare lucru, zise Pierre, e doar o chestiune de principiu. Trebuie să ai principii. Şi acum, hai la duş, ca să terminăm cel puțin cu asta.

La întoarcere, Erik trase în dreptul uşii scrinul lor comun. Intra perfect în spațiul îngust dintre perete şi garderobă. Scrinul era înalt şi acoperea mai mult de jumătate de uşă. Asta era bine. Pe urmă, Erik trase iar înapoi scrinul, ca să scotocească prin garderobă, unde Pierre îşi aruncase crosa de bandy{15}.

Erik cântări crosa în palmă, o apucă apoi zdravăn cu amândouă mâinile şi mimă câteva pase în direcția uşii. Era mulțumit. Bineînțeles că trebuia să fie atent să lovească de sus şi pe diagonală, ca să nu nimerească în garderobă sau în perete, dar avea destul loc.

Lambriul de pe peretele din fața uşii garderobei avea o adâncitură destul de pronunțată, ca o ramă adâncă de oglindă. Puseră acolo două calapoade de lemn şi controlară rezultatul după ce împinseră scrinul la loc în fața uşii. Calapoadele țineau atât de fix scrinul, încât era imposibil să-l mişti şi să-l răstorni în interiorul camerei. Lucrară tot timpul cu jaluzelele trase în caz că stătea cineva afară în ploaie să le urmărească pregătirile.

Mai îndesară nişte haine, înghesuindu-le în jurul calapoadelor, aşa că până la urmă scrinul era de neclintit şi lambriul nu putea fi stricat dacă scrinul era atacat (toate pagubele din Noaptea Monastică trebuiau

plătite de victime – asta era tradiția).

Erik trase mai în față fotoliul, propti crosa lângă el şi aruncă o pernă pe fotoliu. Pregătirile erau terminate. Curând se făcea nouă şi jumătate şi începea Noaptea Monastică. Erik se dădu un pas înapoi să privească aranjamentele.

— Aşa, zise după aceea, acum nu le mai rămâne decât o deschidere de aproximativ un sfert de metru. Mi-aduce aminte de lupta aia cu grecii antici, când duşmanii trebuiau să se strecoare printr-o trecătoare, dar trecătoarea era atât de îngustă încât era apărată de numai câțiva oameni.

— Sigur, numai că pe ei nu-i aştepta exmatricularea dacă îi răneau pe duşmani.

— Bine, dar duşmanii noştri nu ştiu dacă eu am de gând să mă las exmatriculat sau ba.

Pierre nu mai răspunse. Îşi deschise cartea la locul unde pusese semnul şi citi cu voce tare:

„Trupul
le-mbucătăți şi-şi pregăti ospățul
Şi prinse să-i înghiorțăie ca leul
Crescut pe munți. Mânca de-a valma carnea
Şi mațele şi măduva din oase…”{16}

— Ştii de unde e? întrebă Pierre.

— Păi văd ce carte citeşti. Am citit-o şi eu la arest săptămâna trecută. Eşti la uriaşul Polifem. Dar Ulise şi tovarăşii lui au încins un par de lemn, i-au străpuns ciclopului ochiul şi l-au orbit.

— Suntem şi noi ferecați aici ca într-o grotă.

— Vrei să spui că la deschizătura îngustă a grotei stă de veghe Polifem?

— Cam aşa ceva. Polifem e simbolul răului.

— Adică prost şi periculos? „Nimeni” nu mi-a scos mie ochiul! Iar ceilalți ciclopi i-au venit în ajutor când era deja prea târziu.

— Ei, în noaptea asta or să vină toți deodată. Ca o haită de hiene în întuneric, lașe, dar cu dinți care pot să facă țăndări și femurul unui cal.

— E timpul să stingem lumina. Ne-așteaptă acum nouă ore de Noapte Monastică.

— Am putea să lăsăm lumina aprinsă, ce importanță mai are? Supraveghetorul n-o să pornească în inspecție tocmai în noaptea asta.

— Nu, trebuie să stingem lumina, ar putea fi în avantajul nostru.

Erik se duse să întoarcă butonul comutatorului. După aceea se așeză în fotoliul din fața scrinului cu crosa pe genunchi.

Mult timp nu mai scoaseră nicio vorbă. Zgomotele din celelalte camere se topeau încetul cu încetul și până la urmă nu mai auziră decât ploaia și vântul de afară.

Noaptea se făcuse neagră și timpul înainta ca melcul.

— De ce îți e cel mai frică? întrebă Pierre prin întuneric.

— De exmatriculare. Mi-ar face praf tot viitorul.

— Știu, dar nu la asta mă refeream. Din tot ce ți-ar putea face, ce te înfricoșează cel mai tare?

— Lucrul cel mai groaznic nu e durerea. Fața, mi-e frică de exemplu că vin cu o bâtă și-mi dau cu ea peste față până-mi sar toți dinții și-mi fac nasul ciulama. Ar fi și logic să le treacă lucrul ăsta prin cap când au văzut ce i-am făcut lui Lelle atunci în careu. Așa ceva nu doare, dar arăți oribil după aia.

— Pe cuvântul tău că nu doare? Nu-mi vine să cred.

— De ce să nu crezi? Când ești în toiul unei astfel de bătăi, te simți atât de-al dracului de furios, că nici nu mai simți durerea. Uite, de exemplu *auzi* cum lovitura îți nimerește fața, dar durerea n-o simți decât mult mai târziu. Când crezi că vin?

— Cred că la douăsprezece fix.

— De ce?

— Pentru că acum stau și discută ce anume să facă.

Vor să lase să treacă timpul şi să te ia prin surprindere. De fapt, ar trebui să aştepte până pe la două şi jumătate. Dar sunt şi ei atât de ambalați şi de nerăbdători, că ora douăsprezece li se pare destul de potrivită. Pe urmă, ora douăsprezece noaptea e o oră magică – e şi asta o chestie.

— Da, probabil că aşa o să fie. Stau şi mă întreb despre ce vorbesc.

Mai tocară timpul, imaginându-şi cum discutau ceilalți. Era normal ca Silverhielm să se simtă neliniştit, deoarece miza lui era mare de tot. Şi probabil că cel mai mult vorbea el, că acum el era şeful. Recapitula la nesfârşit planul, vedea cu ochii minții triumful, vorbea despre cum se va zvârcoli Erik în chinurile pe care i le pregăteau sau cât de mult îl vor umili cu excrementele alea (depindea un pic de ce anume îşi puseseră în gând să facă). Era de asemenea logic să-l ia în primire mai întâi pe Erik, ca să nu audă zgomote din alte părți înainte de-a năvăli la el. După aceea le mai veneau şi alte idei şi probabil că le cântăreau şi le votau dacă erau bune sau nu. Ce părere ar putea să aibă despre zvonul cu testiculul şi spărgătorul de nuci? Ar fi ceva atât de neobişnuit, încât ar stârni senzație şi la spital, pentru că era exclus să țină explicațiile obişnuite pe care le auzeau de la răniții din Stjärnsberg („a alunecat pe scări”, „a căzut de pe acoperiş”, „a intrat în şanț cu bicicleta”).

Oare ce spunea legea despre asta? Adică legea statului suedez, nu legea de la Stjärnsberg. Johan S. pomenise cuvântul „ilegal” atunci când călcase în străchini la Sindicat.

Dar nu puteai să crezi chestia cu spărgătorul de nuci. Era de-ajuns să te gândeşti că cineva trebuia totuşi s-o pună în aplicare, şi trebuia să fie oribil, pur şi simplu scârbos, să apuci cu spărgătorul de nuci testiculul unui băiat care se zbate să scape, dar nu poate, pentru că-i legat, şi pe urmă să mai şi strângi tare testiculul până simți că l-ai zdrobit. Erik era sigur că niciunul din ei n-

avea nervii să facă aşa ceva.

Pierre nu era deloc la fel de sigur. După el, nu numai unul, chiar mai mulți ar fi în stare. Pe de altă parte, aveau timp să discute, să planifice şi atunci ar trebui să se gândească puțin cum ar arăta lucrurile la spitalul din Flen. Era mai bine să lovească dinții, nasul, buzele şi ochii, pentru că se putea spune că era vorba de unul din accidentele obişnuite. Numai că mai erau şi tâmpiți pe deasupra, şi nu puteai fi sigur că îi va duce mintea să renunțe la actele de tortură pură. Erau ca Polifem.

Dialogul se stinse. Urmă iar tăcerea aceea cumplită, pătrunsă doar de ploaia şi vântul de afară. Nu se auzea nimic altceva.

Erik pipăia banda de piele care învelea mânerul crosei. Situația era de fapt cu totul absurdă. Aştepta în întuneric şi avea în mână o crosă cu care putea să-şi facă praf tot viitorul peste o jumătate oră sau peste două ore sau peste patru ore şi trei sferturi. Dar la urma urmelor, ce se înțelegea prin „viitorul” lui? Se înțelegea să intre la liceu şi să-şi ia bacalaureatul. Nimic mai mult. Fără bacalaureat, nu puteai să devii ceea ce probabil doreai să devii, dar ce, mureai? Nu mureai, viața mergea mai departe.

Dacă o să fie mai puternici decât el, sigur c-or să-l facă zob, dar din asta nu rămâne decât o vagă amintire în viitorul îndepărtat şi nu merita bacalaureatul lui câțiva dinți falşi şi un nas strâmb?

Dar batjocura, umilința? Fața mânjită cu excremente şi râsetele mulțimii? Din astea ce rămânea în viitorul îndepărtat şi cât cântăreau ele în balanță față de bacalaureat?

Simțea că îi era imposibil să se decidă. Pesemne că rațiunea îi spunea să se lase înfrânt. Dar sentimentele îi spuneau că nu se poate. Şi totuşi, în realitate nu se va pune deloc problema unei alegeri, pentru că, dacă reuşeau să intre în cameră, era încolțit.

Ploaia bătea în geam şi era încă linişte.

Oare făcuse bine să ferece geamurile? În depozitul apărării civile erau torțe fumigene. Ce-ar fi să arunce în cameră așa ceva? După numai cinci-zece secunde camera lor, așa mică cum era, ar deveni de nesuportat.

— Pierre, ce faci, dormi?

— Ai înnebunit? Crezi că pot să adorm într-o noapte ca asta?

— Ei da, sigur. Mă gândeam că ce-ar fi să vină cu o torță din aia fumigenă din depozit și să ne afume.

— Nu, n-au așa ceva. Ei nu se-așteaptă c-o să le fie greu să intre în cameră.

— Bine, dar ar putea să meargă în depozit să-și aducă una.

— Eh, să-l scoale pe Castor în mijlocul nopții și să-i ceară respectuos permisiunea să intre în localurile forțelor armate pentru că trebuie să se înarmeze în vederea unor operațiuni nespecificate pentru Noaptea Monastică. Ce părere ai?

Îi apucă pe amândoi pentru prima dată râsul.

— Da, așa e. Probabil că la asta nu s-au gândit și o spargere la depozitul de arme nu le-ar conveni. Dar dacă – zic *dacă* – vin cu o faclă, atunci trebuie să fii pe fază, s-o ridici repede, să spargi un geam și s-o arunci al naibii de repede. Că, dacă nu, ne fac scrumbii afumate.

— Nu, ne fac fumători „autorizați”.

Și iar îi pufni râsul.

Pe urmă, aceeași tăcere, ploaia bătând în geam și vântul.

Timpul trecea încet ca melcul. Era chinuitor.

— Cel mai bine e să stăm așa, de vorbă, dar în șoaptă, ca să creadă că suntem pe jumătate adormiți când or să vină. Despre ce să vorbim? În orice caz, nu despre ce-o să fie când or să vină și… ei, știi tu.

— Să vorbim despre Polifem, de exemplu. Deci, după mine Polifem este simbolul Răului. Tu ce crezi?

Erik nu era de acord, adică doar la început, pentru că voia să stârnească discuția. În primul rând, când Homer

povestea despre Polifem nici prin cap nu-i trecea să facă din el un „simbol”. Acum, când ştim că nu există nici uriaşi, nici ciclopi, poate că vedem altfel lucrurile. Homer trebuie să fi fost convins că toate personajele din mitologia greacă existau cu adevărat. Nu-i aşa? Dacă toată lumea credea că Zeus şi Afrodita şi Poseidon existau, era la fel de plauzibil ca şi ciclopii să existe. Prin urmare, Polifem nu era un simbol, era la fel de real pentru Homer ca şi Silverhielm pentru cei care-l aşteaptă acum în întuneric.

Dar de ce era Polifem întruchiparea Răului?

Dar dacă stai să te gândeşti, era el chiar atât de crud? I-a mâncat pe tovarăşii lui Ulise pentru că erau buni la gust, nu din cruzime. Pentru Polifem, să fii „om” însemna să fii uriaş, să ai un singur ochi şi să păzeşti nişte oi uriaşe – trebuie să fi fost uriaşe, pentru ca Ulise şi oamenii lui să aibă loc sub ele, nu? —, aşa că omuleții care veniseră să-i mănânce oile erau pentru el nişte animale de pradă, ca nişte lupi, doar că erau buni la gust. Ce, laponii omoară lupii din cruzime?

Era Polifem doar periculos şi prost?

Cu Silverhielm lucrurile stau cu totul altfel. Silverhielm e om şi în principiu ar trebui să-i considere pe ceilalți oameni drept egalii lui, adică nu ca pe nişte animale dăunătoare. Că doar Silverhielm nu e prost, e doar crud. Inteligent şi crud.

Lăcaşul răutății nu poate fi altul decât creierul. Rechinul nu e crud pentru că nu are un creier care să-l împingă la tot soiul de cruzimi. Polifem era amenințarea aceea necunoscută, elementul periculos al imaginației omeneşti. Cruzimea lui Silverhielm era conştientă, inteligentă. Dar de ce era aşa?

Sau poate nici el nu era crud în adevăratul sens al cuvântului. Pierre îi vorbi despre torturile Inchiziției – dar preoții care torturau erau cruzi? Sigur că într-un fel erau, pentru că torturau. Pe de altă parte, poate erau convinşi că ceea ce făceau era pe placul lui Dumnezeu.

Dacă erau cu adevărat convinşi că, în calitatea lor de slujitori ai lui Dumnezeu, aveau datoria să curețe lumea de Răul ereziei? Nu puteau spune atunci că scopul scuză mijloacele?

Lucrurile se complicau rău de tot. Silverhielm şi mafia lui socoteau că era de datoria lor să salveze şcoala de pe marginea prăpastiei şi atunci scopul pe care-l aveau le scuza mijloacele, iar ei nu erau decât nişte preoți curați la suflet. Aşa era?

Nu, nu se putea. Hai să ne concentrăm şi s-o luăm de la început.

Deci – când Silverhielm dădea în cei mici, se vedea dar că-i făcea plăcere. Nimeni altul nu distribuia mai multe usturici cu rană deschisă ca el şi niciun alt elev dintr-a treia de liceu nu chemase în careu mai mulți băieți de la gimnaziu decât el. Îi făcea pur şi simplu plăcere. Pentru că există oameni cărora le face plăcere să-i chinuie pe alții. Ca de exemplu un anume tată.

Şi pe urmă, dacă te gândeai mai bine, Silverhielm mințea. În timpul campaniei electorale vorbise despre o mişcare socialistă a claselor mici, deşi toată lumea ştia că nici vorbă să existe o asemenea „mişcare". Mințise ca să ajungă la putere şi venise cu motive mincinoase ca să explice pentru ce era nevoie de şi mai multă bătaie. Aşa că nu putea fi el comparat cu preoții Inchiziției.

Dar era limpede că povestea cu socialiştii avusese efect, îi făcuse greutăți până şi lui Bernhard în timpul campaniei, când puseseră paie pe foc pretinzând că Bernhard era chipurile „indulgent cu socialiştii". Silverhielm mai întâi inventase imaginea aia cu pericolul socialist care trebuia combătut. Pe urmă, dădu de înțeles că el, personal, ar fi îngerul păzitor, ca un fel de Sfânt Gheorghe (iar tradițiile şcolii etc. erau Fecioara Maria), în vreme ce ei, pretinşii moralişti, erau balaurul.

Pentru tot teatrul ăsta era nevoie de inteligență, de un plan, de dibăcie tactică şi colaborare, o întreagă strategie. Polifem nu copsese niciun plan, doar se trezise

bântuit de hoţi la oi.

În consecinţă, Silverhielm era un om crud, el era Răutatea încarnată.

Întrebarea era: *de ce?* Puteai fi aşa din naştere? Sau fusese bătut prea mult în copilărie? Explicaţia nu putea fi că petrecuse atâţia ani la Stjärnsberg încât îl contaminase atmosfera din şcoală. Bernhard avea şi el aceeaşi vechime în şcoală, dar vedea altfel violenţa, nu era la fel de crud ca Silverhielm.

Imposibil de găsit o explicaţie, nu ajungeau nicăieri cu discuţia asta. Un singur lucru era limpede. Trebuie întotdeauna să te opui celor de teapa lui Silverhielm, trebuie să ripostezi cum poţi mai bine. Oamenii ca Silverhielm nu trebuie lăsaţi să învingă. Trebuie opriţi cu forţa dacă se poate şi, dacă nu se poate – adică mai tot timpul –, cu dispreţul şi batjocura.

Ei bine, uşor de spus, numai că în momentul de faţă situaţia nu era prea luminoasă. Probabil că de data asta victoria avea să fie de partea lui Silverhielm şi mâine avea să se umfle în pene şi să spună tuturor cum arăta Erik când venise salvarea să-l ducă la spitalul din Flen. Păcat că urma să se termine aşa, şi totuşi mişcarea de rezistenţă trebuia să continue, oricât de mici erau speranţele. Un lucru era sigur şi anume faptul că Silverhielm şi alţii ca el trebuiau să fie doborâţi, nu numai aici şi acum, ci şi mai târziu, în lumea adulţilor. Era limpede ca apa.

Rămânea întrebarea ce mijloace trebuiau folosite. Problema asta îi purta din nou la Gandhi şi la Algeria. Nu ajunseră la nicio concluzie definitivă. Tăcură.

Ploaia încă se mai auzea bătând în ferestre. Vântul se mai potolise, dar tot nu răzbăteau alte sunete. Prin întuneric, limbile fosforescente ale ceasului le spunea că e douăsprezece fără cinci.

— După tine, mai e puţin şi îşi fac apariţia, zise Erik.

Pierre avu dreptate.

Mai întâi, crezură că-şi imaginează şoapte şi paşi

făcuți pe furiș. Dar pe urmă se aprinse lumina pe coridor – o rază firavă intră în cameră prin partea de sus a ușii. Și apoi șușoteli mai deslușite la ușă.

— Dă-te la o parte, Pierre, șopti Erik. Nu vreau să fii chiar așa aproape în spatele meu.

Stătea acum în picioare, în întuneric, și ținea strâns crosa pe care o ridicase deasupra capului. Inima îi bătea atât de tare, încât tot corpul îi pulsa, de la coșul pieptului până la stinghie. Adrenalina, gândi Erik, duce de la inimă în tot corpul, și simți cum sudoarea palmelor îl făcea să-i slăbească puțin controlul asupra mânerului lăcuit al crosei.

Șoaptele de afară erau din ce în ce mai clare. Distinse ceva de genul „numără pân-la trei".

Se auzi cum unul din ei spuse „unu" și parcă se văzu cum clanța se mișcă vreun milimetru în întuneric.

„Doi"… fiți gata!

„Trei!"

Smuciră ușa și Erik, deși orbit de lumina de afară, apucă să vadă cum Silverhielm intră drept în scrin.

Erik ochi cât putu de bine și lovi la zece centimetri deasupra capului lui Silverhielm cu atâta forță, încât zburară așchii de lemn din stâlpul ușii.

Silverhielm scoase un strigăt, dar nu putu să scape imediat din strânsoare, pentru că ceilalți, din spatele lui, dăduseră năvală peste el. Erik trase încă o dată cu crosa, ușa se închise repede și camera rămase din nou scufundată în întuneric.

— Ăsta a fost primul rond, spuse Erik, și-acum o să vedem ce le mai trece prin cap.

De partea cealaltă a ușii vorbeau cu toții de-a valma, indignați, dar nu se auzea nimic clar, doar cuvinte disparate, „crosa de bandy"… „complet trăsnit"… „extrem de periculos"… „toți deodată".

Pe urmă se făcu tăcere.

— Ascultă, Erik, m-auzi? țipă Silverhielm.

— Da, aud un Cal de Argint care nechează, răspunse

Erik.

— Lasă dracului crosa! E ultimul avertisment!

(Ei, fir-aţi voi să fiţi, spuse Erik în şoaptă. I-am dus!)

— Pofteşte înăuntru şi ia crosa, dacă ai curajul! strigă Erik.

Iar se puseră să discute.

— Ascultă, mă, tot n-ai scăpare; mai bine dă-te bătut, că altfel tot de tine o să fie mai rău! îl ameninţă o voce necunoscută de afară.

Se auzeau acum şi cuvinte de comandă, ceea ce însemna că ceilalţi de pe coridor se treziseră, ieşiseră din odăi şi căutau să vadă cum mergea Noaptea Monastică. Acum li se ordona să se întoarcă urgent în camere.

— Perfect, şopti Erik. Dacă ar fi fost siguri pe ei, nu i-ar fi deranjat să aibă martori şi i-ar fi lăsat şi pe ceilalţi să privească.

Iar se lăsă tăcerea. Se cocea atacul următor. Erik îşi ridică crosa. Chiar s-ar putea să îndrăznească vreunul să-şi bage capul în cameră? Oare va încerca unul din ei să-şi facă vânt şi să plonjeze în cameră pe deasupra scrinului (el asta ar încerca să facă dacă ar fi în locul lor; pentru că, dacă reuşea unul să aterizeze înăuntru, restul era floare la ureche)? Erik îşi schimbă poziţia mâinilor pe crosă; o apucă strâns cu toată lăţimea palmelor, ca s-o poată ridica în viteză şi să-l blocheze pe consilierul care s-ar repezi înăuntru (dar cum ar putea să nu-l şi lovească?). Nu, probabil că altceva plănuiseră ei. Unul să deschidă cu o smucitură uşa şi altul să azvârle un scaun înăuntru, deasupra scrinului. Dacă scaunul îi nimereşte faţa celui care e în spatele scrinului şi îl trânteşte pe spate, secundele care urmează sunt de-ajuns pentru ca scrinul să fie dat la o parte şi ei să năvălească în cameră.

Erik se trase puţin la o parte, ca să poată evita scaunul, şi-şi apucă din nou cu nădejde crosa, ca să trăsnească stâlpul uşii.

Din nou şuşoteli. Nu mai era mult.

Cineva smuci uşa şi în cadrul ei apăru unul dintre consilieri ținând în mână o căldare pe care o balansa lent, ca într-un film rulat cu încetinitorul. Era o găleată galbenă şi când Erik văzu cum e ridicată se dădu urgent la o parte, pentru că intuiția îi spunea despre ce era vorba.

Conținutul de fecale şi urină din găleată se răspândi acum în toată camera. Putoarea le explodă în nări în exact aceeaşi clipă când se auzi plescăiala pe podea. Intruşii închiseră apoi uşa, iute ca fulgerul, şi de afară se auziră hohote de râs.

— Te-au nimerit? şopti Erik.

— Nu, sunt aici, în spatele tău, la stânga. Cel mai mult s-a murdărit pe jos şi pe masa de scris. Şi un pic pe patul meu. Ce porci, dom'ne!

— Da, ce porci! Şi ce crezi că fac acum?

— Poate că aşteaptă să ieşim. Dar e clar că nu şi-au pus în cap să ne facă scrumbii afumate.

Râseră, aproape ca istericii, pentru a treia oară în Noaptea Monastică.

De afară, de pe coridor, venea un zgomot de mobile mutate din loc. Împingeau ceva în fața uşii.

— Pesemne că e canapeaua din camera de zi, şopti Pierre, vor să blocheze uşa ca să rămânem aici în rahatul ăsta. Ce facem?

— Nimic. Doar să ne închipuim că suntem într-un closet de la țară. Auzi cum bâzâie bondarii? Şi ceva mai încolo mugeşte o vacă, nu?

— Da, da, le-aud perfect. Eşti în vizită la noi, la țară, suntem în vacanța mare, la 350 de kilometri de Stjärnsberg. Acolo unde avem noi casa de la țară, chiar că e un closet din ăsta în curte, şi când se umple trebuie să îngropăm tot ce se adună acolo.

— Mhm, ştiu. Faci o groapă, pe urmă îți pui mănuşi, cari butoiul la groapă şi pleosc, pleosc îl goleşti acolo.

— Şi pe urmă dai cu lopata şi acoperi tot rahatul.

— Dar mai întâi ar trebui să facem pauză şi tragem o ţigară.

— N-ar fi rău, numai că tutunul nostru e în pungile de plastic din pădure.

— Ba nu. Uite, îţi întind eu o ţigară aprinsă în întuneric. Apuc-o!

Bâjbâiră ei ce bâjbâiră, până-şi întâlniră mâinile şi Erik îi dădu aşa-zisa ţigară.

— Hai, mă, du-te-ncolo cu John Silver-ul tău, zise Pierre, eu prefer Marlboro.

— Îmi pare rău, dar altceva n-am.

Şi o ţinură tot aşa până ce, după toate aparenţele, Consiliul plecă de-acolo. Putea, bineînţeles, să fie doar o fentă, însă era sigur că le blocaseră uşa. Erik se aplecă spre uşă ca să simtă cu mâna şi, într-adevăr, aşa era.

Probabil că „noaptea” se terminase, iar sofaua avea să rămână acolo până dimineaţă.

Deci uşa nu mai trebuia păzită.

— Ce zid, aprindem lumina? întrebă Pierre.

— Ai înnebunit? Nu uita că eşti într-un closet de la ţară, nu într-o *cameră* făcută closet.

— Poate ar trebui să deschidem un geam?

— Pacostea e că le-am ferecat cu sârmă.

— Păi sigur, genială idee ai mai avut cu sârma aia.

— Asta e, şi acum ei ştiu că trebuie să deschidem fereastra. Ia să vedem, trage storurile!

Pierre orbecăi înspre masa de scris călcând cu atenţie pe mizeria de pe jos, se aplecă spre geam şi ridică storurile. Priviră cu ochi mari întunericul şi ploaia de afară, dar nu era nimic de văzut. Putoarea începea să fie ameţitoare.

Să stea Consiliul acolo-n ploaie şi să-i aştepte pe ei să deschidă geamul? Şi să vadă că unul din ei îşi dă drumul pe geam ca să ocolească clădirea şi să suie pe la intrarea principală ca să dea la o parte canapeaua din faţa uşii? Sau aşteptau la intrarea principală? Nu era exclus.

Pierre se cățără bâjbâind pe masă, ca să dea de cleşte. Trăgea câte o înjurătură când nimerea cu mâna în altceva. Meşteri câteva minute, desfăcu sârma din jurul zăvorului şi, până la urmă, reuşi să deschidă o fereastră şi să se aplece ca să cerceteze dacă erau consilieri ascunşi pe undeva.

Valuri de aer rece şi proaspăt cuprindeau camera. Pierre analiză situația:

— Dacă aprindem lumina şi ei sunt pe-acolo, pe undeva, o să ne vadă, dar noi nu-i vedem pe ei şi în orice caz trebuie să ne apucăm să facem curat.

— Păi bine, dar pentru asta trebuie să dăm la o parte canapeaua. Să mai aşteptăm puțin?

Întoarseră problema pe toate părțile. Deci avuseseră dreptate ăia care vorbeau că se adunaseră excremente. Stai şi te-ntrebi unde le depozitaseră în timp ce le tot adunau. Dar nu puteau crede că se mulțumeau doar să azvârle cu rahat, aşa, la întâmplare, în camera lui Erik şi a lui Pierre. Probabil că plănuiseră ca după aceea să-l vâneze pe Erik, să-l ducă afară, să-l lege şi să folosească excrementele în mod mai sistematic. Numai că acum li se terminaseră rezervele şi considerau pesemne că Noaptea Monastică fusese rezolvată.

Dar, pe de altă parte, puteau foarte bine să se fi postat la intrarea principală şi să aştepte să pună laba pe cel care încerca să se furişeze înăuntru ca să mute canapeaua; pentru că lor le trecuse cu siguranță cheful să mai dea buzna în cameră. Aşa trebuia să fie. Ori plecase fiecare în camera lui să se culce, ori aşteptau la intrare. Sau poate se duseseră să-i pedepsească pe alții.

Oricum, ceva trebuia făcut. Nu puteau să stea înțepeniți toată noaptea în camera asta, pardon, în closetul ăsta de la țară.

— Uite cum facem, spuse Erik. Eu sar pe fereastră şi ocolesc casa pe partea cealaltă, prin spatele brazilor. Mă uit să văd dacă drumul e liber, intru şi dau canapeaua la o parte. Dacă ajung la canapea, te anunț că sunt

acolo. Şi tu să fii pregătit să închizi geamul, că poate ne atacă din nou. În întuneric mă descurc eu, asta-i sigur.

— Sigur?

— Da, sigur. Nu e interzis s-o iei la fugă când îi vezi pe consilieri. Nu pot să spună că fug de percheziție; am dreptul să fug.

— Îți dau o sâmbătă-duminică pentru încălcarea ordinii. Dar poate merită.

— Sigur că merită. Aşadar, operațiunea Răzbunarea Fecalelor a început.

Erik îşi puse pantofii de gimnastică. Când se cățără pe masa de scris ca să ajungă la fereastră, băgă mâna într-o grămadă de fecale.

De cum ateriză pe pământ, afară, sprintă puțin într-o parte ca să se ferească de un eventual atac. Dar nu părea să fie cineva pe-acolo. Aerul curat era ca apa rece când mori de sete.

Apoi, pe furiş, dădu ocol clădirii pe lângă perdeaua de brazi. Tăcerea părea la fel de deplină.

Niciun suflet de om în preajma intrării. Aşteptau oare în hol? De fapt, era locul de aşteptare cel mai bun, cel mai comod.

Ca să fie cât mai sigur, ocoli de câteva ori şi celelalte două cămine din apropiere. Lumina era stinsă peste tot, doar fereastra lui Silverhielm din Ursa Mică era luminată. Erik se cățără într-unul din ulmii din apropiere. Da, şedeau acolo şi discutau. Etajul doi. A treia uşă pe dreapta.

Foarte bine. Drumul părea liber.

Cu toate acestea, deschise brusc poarta la Casiopeea ca să-i scoată la iveală pe cei care eventual ar fi stat la pândă.

Niciun sunet. Nicio mişcare.

Lăsă uşa să se închidă încet-încet în urma lui. Mai rămânea dulapul din dreapta, unde se țineau obiectele pentru făcut curat. Deschise iar larg de tot uşa de la intrare, ca să se repeadă până la dulap, să-l deschidă cu

o smucitură şi, la nevoie, s-o ia la goană cât timp uşa de la intrare rămânea deschisă.

Nu era nimeni nici acolo.

Aprinse atunci lumina pe coridor. Niciun suflet. Tăcere de mormânt.

Puteau foarte bine să aştepte într-una din încăperi ceva mai departe, pe coridor. Dacă ar trece pe lângă camera unde, să zicem, s-ar ascunde ei, le-ar cădea instantaneu în plasă. La capătul coridorului nu era decât uşa încuiată a locuinței Castorului, supraveghetorul clădirii.

Trecu pe la toate camerele, deschizând şi închizând fiecare uşă, şi peste tot erau numai elevi de la gimnaziu care dormeau.

Noaptea Monastică luase, aşadar, sfârşit.

Ciocăni la uşă înainte să dea canapeaua la o parte şi explică de ce întârziase.

Când aprinseră lumina în cameră văzură că mizeria era mai mare decât îşi putuseră ei imagina. Toată podeaua era năclăită. La asta contribuiseră în parte şi ei, bâjbâind de colo colo prin întuneric. Patul lui Pierre era leoarcă. La fel toată masa de scris. Erau pete până şi sus, pe rafturile cu cărți.

— Acum asta e, spuse Pierre. În dulapul de pe coridor avem tot ce ne trebuie – găleți, cârpe, detergent, raclete cu muchie de cauciuc, absolut tot. Oricum, ce porci!

— Mai rău ca porcii. Ştii, porcii sunt ca Polifem. La atâta-i duce pe ei capul. Dar Silverhielm… las’ că-i pregătesc eu ceva în noaptea asta, de nici cu gândul nu gândeşte.

Cu racletele adunară destule fecale amestecate cu urină ca să umple găleata galbenă de plastic ceva mai mult de jumătate.

Două ore după aceea făcură curat în cameră, cu ferestrele larg deschise şi uşa la fel. Cărară sacul de rufe murdare, umplut până la refuz, în dulapul de pe coridor. Trecuse de trei când terminară treaba. Sus, la

Silverhielm, lumina se stinsese încă de pe la unu jumătate.

La sfârşit, puseră iar scrinul în faţa uşii şi legară zăvoarele ferestrelor cu sârmă de oţel.

— Acuma plec şi mă-ntorc cam peste zece minute, spuse Erik. Primul pe care-l auzi alergând aici, pe coridor, eu sunt.

După cinci minute, dăduse deja două ocoluri largi în jurul Ursei Mici.

Uşa de la intrare era deschisă.

Urcă scara treaptă cu treaptă, tiptil, tiptil, până ajunse la etajul doi. Se opri în capul coridorului şi ciuli urechile.

Se auzea clar sforăitul cuiva într-una din camerele mai depărtate. În rest niciun sunet. Deci, a treia cameră pe partea dreaptă.

Întoarse încet clanţa uşii lui Silverhielm şi o închise apoi în urma lui. Rămase nemişcat o jumătate de minut, ascultând respiraţia regulată a celor doi care dormeau în cameră.

În mână ţinea găleata galbenă de plastic.

Trebuia să nimerească pe cine trebuie. Trebuia să-l nimerească pe Silverhielm, dar care din ei era Silverhielm?

Atinse comutatorul cu mâna şi se gândi puţin. Cel mai groaznic era, totuşi, să nimerească greşit. Avea două lucruri de înregistrat cât se poate de rapid.

Aprinse lumina şi o stinse imediat. Stătu să asculte. Aceeaşi respiraţie regulată.

Silverhielm era cel din stânga. Şi mai dormea şi pe spate.

Contactul veiozelor şi al lămpii de pe masa de scris se afla chiar sub masă.

Aşeză uşurel găleata pe jos. Duhoarea începea să se răspândească în cameră şi putea să-i trezească. Se aplecă sub masă şi bâjbâi până ce, în fine, nimeri priza. Dar în acelaşi timp lovi cu piciorul scaunul de la masa

de scris şi se auzi un uşor hârşâit. Celălalt băiat se răsuci neliniştit în pat. Nu putea zăbovi, însă nici nu trebuia să-şi piardă controlul pentru că altminteri se ducea totul de râpă.

Scoase ştecărele din priză şi ieşi încet de sub masă. Pe urmă ridică scaunele şi le adună în mijlocul camerei. Ridică apoi găleata şi, cu mâna liberă, pipăi uşor şi cu atenție perna lui Silverhielm. Acum nu putea să mai dea greş.

Ridică găleata, o goli repede exact deasupra capului lui Silverhielm, ieşi apoi pe uşă şi o închise, străduindu-se să nu facă zgomot.

În timp ce fugea ca fulgerul pe coridor, auzi țipetele isterice pe care le scotea Silverhielm şi hărmălaia de mobile date peste cap.

După încă cincizeci de secunde, era înapoi în întunericul camerei lui, în preajma fotoliului şi a crosei de bandy, în dosul scrinului-baricadă.

Din nou tăcerea şi ploaia. Trecu atâta timp până să deschidă Pierre gura, încât Erik crezu că adormise. Erik îşi luă pulsul cu degetul lipit de gât. Cincizeci de bătăi, adică aproape de pulsul stării de repaus. Însemna că era cât se poate de calm, sau că cel puțin trupul luase hotărârea să fie calm, indiferent ce-i mai născocea mintea despre felul în care se va răzbuna Consiliul.

— Ai golit găleata în camera lui? întrebă Pierre.

— Nu, m-am dus lângă el şi i-am golit găleata direct pe față.

— Nu eşti în toate mințile.

— Ba bineînțeles că sunt. Nici că se putea ceva mai nimerit pentru Silverhielm şi promisiunile lui nemaipomenite legate de Noaptea Monastică.

— Au să te snopească în bătăi.

— Silverhielm o să fie, oricum, de râsul lumii.

Îndesară o Biblie între clanță şi stâlpul uşii. Dacă venea careva în timpul nopții să forțeze clanța şi să scoată de-acolo Biblia, ar fi avut timp să se trezească.

Pe Erik îl fură somnul imediat şi dormi fără vise, până sună deşteptătorul. Atunci sări din pat ca ars şi se repezi direct la crosa de bandy.

Era deja ziua de după Noaptea Monastică. Scoase din dulap o cămaşă roşie ca să nu se vadă prea bine sângele dacă avea să se întâmple ceea ce probabil era musai să se întâmple.

Dar Silverhielm, adică şeful mesei, nu-şi făcu apariția la micul dejun. Nu era de mirare că ceilalți se uitau pe furiş la Erik – erau în primul rând surprinşi că nu se vedea pe el nicio urmă a Nopții Monastice, în legătură cu care se făcuseră atâtea pronosticuri.

Dar zvonurile începuseră să se răspândească. La ieşirea din cantină, doi băieți din anul întâi de liceu se apropiară de Erik să-l întrebe dacă era adevărat că-l împroşcase pe Silverhielm cu o găleată de rahat. Erik răspunse că nu era el să facă aşa ceva tocmai şefului Consiliului. Deşi trebuie să fi fost acelaşi rahat pe care Silverhielm încercase să-l toarne pe fața lui, dar nu reuşise.

Şi le făcu semn cu ochiul celor din anul întâi, după care se topi în mulțimea care ieşea pe poarta cantinei.

Era, aşadar, limpede că până la ora prânzului întâmplarea, cu înflorituri care mai de care trase de păr, avea să fie cunoscută de toată şcoala. Asta însemna că-l vor înhăța ca să-l căsăpească fie după prânz, fie după cină. Era de aşteptat că vor alege o oră la care să poată veni cât mai mulți spectatori. Dar ce anume îşi puseseră în gând să facă era mai greu de ghicit.

Orele de clasă trecură foarte încet toată dimineața. Li se aduse a doua teză de matematică a semestrului şi nota bună pe care o căpătase dovedea că reuşise să facă saltul la nota de trecere încă din primul semestru. De altfel, n-avea să rămână corijent la niciun obiect, deoarece timpul petrecut la arest îi fusese arhisuficient ca să se pună la punct şi la fizică, şi la chimie.

Dar acum îi era aproape imposibil să se gândească la

altceva decât la ceea ce trebuia să se întâmple în cursul zilei. Cel mai important era să nu-şi piardă avantajul faţă de Silverhielm în materie de dispreţ. Puţină bătaie sau, de fapt, chiar multă bătaie, nu putea să-i anuleze acest avantaj, întrebarea era dacă Silverhielm îşi dădea şi el seama de lucrul ăsta şi dacă era în stare să găsească ceva care să-l umilească şi mai tare pe Erik. Exista, la urma urmelor, acel ceva? Ochi pentru ochi sau dinte pentru dinte nu-i era suficient lui Silverhielm, pentru că Silverhielm era prefect şi avea să se râdă în spatele lui cum nu se mai răsese niciodată de un alt prefect al şcolii. Şi pe urmă, trebuiau să existe nişte limite pentru ca bătaia să se încadreze în educaţia camaraderească.

Silverhielm nu apăru nici la masa de prânz. Şcoala clocotea de poveşti amănunţite despre răzbunarea lui Erik. Erik nega totul cu vorba şi confirma totul prin mimica feţei.

Aşadar, după masa de seară. Ar fi putut să aştepte până se lăsa noaptea, dar nu, cine-ar crede c-ar mai risca să fie împunşi cu crosa de bandy? Dar stai, dacă le vine ideea cu torţele fumigene din depozitul apărării civile?

Cel mai bine ar fi să-i provoace la alegerea unei soluţionări imediat după cină. Orice altă idee era mai proastă, mai ales că nu era deloc greu să-l faci pe Silverhielm să-şi piardă autocontrolul la cantină. Bineînţeles, dacă venea.

Şi Silverhielm veni. Se afla deja la locul lui şi cantina era pe jumătate plină când apăru Erik. Se făcu tăcere când se apropie de masă, urmând să treacă pe lângă Silverhielm în drum spre scaunul lui din fund, lângă perete. Se opri în spatele lui Silverhielm până când tăcerea se lăsă cu totul pe o suprafaţă de câţiva metri pătraţi în jurul lui.

Trase apoi zgomotos şi demonstrativ aerul pe nas şi spuse:

— Ce curios! Parcă miroase a căcat pe-aici, nu vi se pare? Nu te-ai spălat ca lumea, Silverhielm?

Cei din jur pufniră într-un râs pe jumătate sugrumat.

Silverhielm sări în picioare şi, cu glasul chinuit de un amestec de isterie şi plâns, îi strigă lui Erik să se aşeze la locul lui şi să-şi țină gura, pentru că o să-l ia ei în primire mai repede decât îşi închipuia.

— Hai, hai, mai încet, replică Erik, am spus doar c-ar fi trebuit să te speli ceva mai bine, că doar suntem la masă.

Îşi continuă drumul inspirând zgomotos şi acompaniat de noi rafale de râs.

Se întreba până unde putea să întindă coarda cât timp erau la masă. Poate că îşi scufunda singur corăbiile, pentru că, dacă nu se întâmpla nimic acum, la masa asta, trebuia să continue pe aceeaşi linie la masa următoare şi aşa mai departe, până când unul din ei se dădea bătut. El nu avea de gând să capituleze primul şi atunci Silverhielm nu avea nicio şansă să câştige, indiferent câtă bătaie organizată ar fi reuşit să mobilizeze. Deci va continua ofensiva.

După rugăciune se aplecă înainte şi îi strigă lui Silverhielm că mirosul se simțea până la celălalt capăt al mesei. Pe urmă, îi ură poftă bună.

Silverhielm nu răspunse. După câteva clipe, Erik îl atacă iar.

— Dar ți-a intrat în gură căcat de-al vostru din ultima clasă şi de-al Consiliului, nu? Şi doar e mai bun la gust decât al nostru, de la gimnaziu?

Silverhielm nu răspunse.

— Şi, dacă ne gândim mai bine, o parte era chiar al tău. Dacă eşti om norocos, poate că tocmai ăla ți-a picat în gură.

Era surprinzător că Silverhielm putea să se stăpânească. Nu prea era semn bun. Probabil că avea un plan atât de bine pus la punct, că pentru nimic în lume nu s-ar fi abătut de la el.

La sfârşitul fiecărei mese, ieşeau mai întâi elevii dintr-a patra, şefii de mese şi membrii Consiliului; după ei, ceilalți elevi de la liceu şi de la gimnaziu, în ordinea meselor, mesele fiind numerotate. La o adică, puteau să-l aştepte la ieşire. Deci n-avea rost să se grăbească şi să iasă înainte de-ai veni rândul. Mai devreme sau mai târziu, tot l-ar înhăța ei. Asta unu la mână; doi la mână, nu avea decât de pierdut dacă le arăta că se teme de ei. Singura lui şansă de a câştiga runda a doua era să nu se arate intimidat. Cel mai bine ar fi să-l poată provoca pe Silverhielm acum, înăuntru, pentru că în felul ăsta ar anula efectul unei bătăi de după masă.

— Văd că nu prea ai poftă de mâncare Skitenhielm[17], deşi mâncarea n-are niciun cusur, spuse Erik calm cu un accent exagerat asupra noii găselnițe „Skitenhielm”.

De-acum înainte, doar aşa aveau să-i spună, şi până la urmă avea să prindă şi numele ăsta.

Silverhielm îşi lăsă cuțitul şi furculița din mână, bătu cu pumnul în masă, dar nu-şi ridică ochii din farfurie. Perfect, reuşise să-l întărâte.

— Ce-ar fi s-avem ca desert cremă de ciocolată, continuă Erik, cremă de ciocolată cu sos galben de vanilie? Îmi dai mie porția ta, Skitenhielm, ce zici?

Asta fusese, în fine, ultima picătură. Silverhielm se ridică în picioare.

Erik se ridică şi el, făcu doi paşi înapoi; era cu spatele la perete şi Silverhielm se apropia.

Erik îşi duse mâinile la spate şi cu dreapta îşi apucă zdravăn încheietura mâinii stângi. Avea trei lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze:

Să nu cadă; să nu se lase doborât, orice s-ar întâmpla.

Să nu-l lovească, orice s-ar întâmpla.

Să nu plângă, să nu arate că-l doare şi să-i arate mereu acelaşi dispreț, orice s-ar întâmpla.

Silverhielm se opri exact în fața lui. Se vedea că era ieşit din minți şi tremura din toate încheieturile.

Rumoarea din cantină încetase. Erik se uita cu coada

ochiului la mesele cele mai îndepărtate – se suiseră toți pe scaune să vadă mai bine ce se întâmpla. Cu coada celuilalt ochi vedea că directorul şi profesorul de serviciu continuau să mănânce şi că converseze ca şi cum nici nu băgaseră de seamă ce se întâmpla la vreo trei metri de ei.

Erik încercă să-i întâlnească privirea lui Silverhielm şi, în acelaşi timp, se concentră asupra imaginii Bătrânului ținând în mână cravaşa sau limba de pantofi. Simțea cum mâna dreaptă i se încleşta din ce în ce mai puternic în jurul încheieturii celeilalte mâini, cum i se încordau din ce în ce mai tare muşchii pulpelor şi ai stomacului. Îşi întoarse scurt şoldul, ca să pareze o eventuală lovitură sub centură. Dacă îi ţinteşte faţa, trebuie să se aplece, dacă nu, trebuie să rămână nemişcat, orice s-ar întâmpla. Şi în timp ce se gândea, Erik îşi auzea parcă gândurile ca un ecou îndepărtat, ca şi cum gândurile erau deja gândite de o persoană aflată în afara lui.

Silverhielm respira adânc, dar şovăia, cu toate că nu mai era cale de întoarcere. N-avea ce face, trebuia să lovească. Erik, sau persoana cealaltă de lângă el care era martora spectacolului, observa că lui Silverhielm îi venea să plângă. Acum Erik ştia că îi era extrem de simplu să declanşeze totul, ca atunci când apeşi pe un buton. Ochii lui Silverhielm rătăceau ba într-o parte, ba într-alta, dar când, în fine, îi captă privirea, Erik îi zâmbi cât putu el de batjocoritor şi apăsă pe buton:

— Duhneşti, mă, Skitenhielm…

Râsetele sugrumate ale celor din jur, râsete nervoase şi râsete ce păreau prefăcute, puneau laolaltă paie peste foc.

Silverhielm trase atunci prima lovitură. Erik auzi cum lovitura îi pocneşte partea stângă a feței şi mai auzi cum Silverhielm scoase şi el, lovind, un sunet, ca un amestec de disperare şi geamăt de tenisman în timpul serviciului.

— Până şi mâinile îţi put, Skitenhjielm, spuse Erik.

Atunci Silverhielm începu să-i care pumni lui Erik, de parcă îşi ieşise din minţi. Dădea ba cu dreapta, ba cu stânga, swinguri direct în faţă şi, de fiecare dată când lovea, scotea un amestec de geamăt din cauza efortului şi de scâncet disperat; şi cu cât se înmulţeau loviturile, cu atât era mai înfricoşat.

Erik asculta loviturile şi simţea cum i se învârte capul într-o parte şi în alta. Silverhielm purta un inel cu sigiliu pe care era gravată emblema familiei lui şi aproape de fiecare dată când îl izbea cu pumnul drept inelul îi făcea o rană. Probabil că după un timp Erik spuse ceva şi n-apucă să închidă gura la timp, deoarece swingul din dreapta îi nimeri cu atâta forţă maxilarul, încât îi scoase din rădăcină un canin care îi rămase în gură. Următorul swing îi trăsni nasul. Erik auzi trosnitura şi se concentră să nu-şi aplece capul înainte. Trebuia să rămână drept şi să nu dea atenţie sângelui care curgea, dar faptul că rămăsese nemişcat îl împinse pe Silverhielm şi mai departe pe spirala fricii şi agresiunii, iar asta îi dădu elan, îl alimentă cu forţe noi pentru încă o serie de swinguri. Inelul cu sigiliu îi făcu lui Erik alte răni, nimerindu-l uneori în acelaşi loc şi despicându-i colţul gurii.

Erik, sau persoana aceea care se afla în afara lui, percepea foarte vag urlete, ţipete de bucurie, pe director şi pe celălalt profesor care continua să-şi ducă nestingheriţi, când şi când, furculiţa la gură, mâinile lui Silverhielm care erau acum pline de sânge şi sângele care ajungea până la cei din jur şi pe cele două mese din apropiere. Dar pe Silverhielm nu-l mai vedea clar. Să nu cazi, îşi zicea, să nu cumva să cazi, ţine-te pe picioare! Sângele îi şiroia cald pe faţă şi de pe bărbie în jos, pe cămaşa roşie. Şi dintr-o dată se termină, şi-l zări pe Silverhielm gâfâind şi cu braţele bălăngănindu-i-se.

— Puţi a căcat, şuieră Erik cu gura plină de sânge.

Silverhielm scoase un strigăt de disperare şi, cu forţe

reînnoite, începu iar cu swingurile. Erik simțea pe undeva cum mâna dreaptă se desprindea de încheietura mâinii stângi şi cum cantina începea să se învârtească cu el.

Dar deodată se auzi o voce străină şi Silverhielm se opri.

Era directorul, care stătuse acolo şi se făcuse că plouă, dar când se trezi cu sânge în farfurie nu mai rezistă. Se ridică în picioare şi le ordonă scurt celor doi să-l urmeze afară din cantină.

Erik văzu ca prin ceață cum Silverhielm o luă în fața lui printre mese şi i se părea că imaginea avea o înclinație de 45 de grade. Trebuia să încerce să se țină după el. Trebuia să se forțeze să se țină pe picioare şi să meargă. N-avea voie să cadă, era musai să meargă, chiar dacă simțea că picioarele îi erau înşurubate în duşumea.

Fără să ştie cum, se pomi după Silverhielm între cele două mese. Când ajunse în dreptul farfuriei lui Silverhielm, se opri şi scuipă în ea dintele şi o gură de sânge, după care îşi continuă drumul în spatele lui Silverhielm şi al directorului.

De îndată ce ieşiră din cantină, directorul trase uşile glisante şi spuse ceva care lui Erik îi scăpă cu totul. Silverhielm îi răspunse, dar nici acum Erik nu auzi. După aceea, directorul îi spuse pesemne lui Erik să dispară din cantină – curios, pentru că erau deja afară – şi să se spele. Şi pe urmă directorul închise din nou uşile şi Erik rămase singur.

Încet, ca într-un vis, i se muiară picioarele şi se prăbuşi în genunchi, privind fix cu un ochi (nu mai vedea decât cu un ochi) băltoaca de sânge care creştea pe desenul dreptunghiular al parchetului.

După cinci minute, sau poate să fi fost doar o jumătate de minut, reuşi să ajungă jos, la toaletele de sub cantină, şi să dea drumul robinetului de apă rece. Chiuveta se făcu roşie şi Erik se feri să se privească în

oglinda de deasupra. Luă câteva şervete de hârtie, le împături, le umezi în apă rece şi le apăsă pe faţă, dând capul puţin pe spate.

Traversă apoi curtea, acum goală, şi o luă spre clădirea unde era sala de înot şi cabinetul medical. Pe uşă era un bilet pe care scria „Intră!" şi „Vin imediat". Intră şi se lungi pe targa de plastic acoperită cu hârtie creponată. Pe măsură ce simţea din ce în ce mai pregnant durerea, redevenea din ce în ce mai conştient, ca şi cum persoana aceea care se aflase în afara lui îşi relua treptat locul în propriul lui corp.

Skitenhielm, îşi spunea Erik în gând, de-acum înainte aşa o să te cheme, Skitenhielm. Şi apoi nu se mai gândi la nimic.

După câteva clipe, îşi dădu seama că deasupra feţei lui era aplecată faţa sorei medicale. Îi badijona rănile cu comprese pe care le ţinea cu o pensetă lungă.

— Îl rog pe domn să mă scuze, zise ea, dar domnul a sosit mai devreme decât mă aşteptam. Eu credeam că se va întâmpla după cină.

— Cam aşa a' fi teubit să hie, bolborosi Erik.

— O să vină imediat maşina, spuse sora, pentru că ce văd eu aici mă depăşeşte. Prietenul tău ţi-a adus o cămaşă curată. Hai să te-ajut să ţi-o pui, ca să arăţi ceva mai prezentabil la spitalul din Flen.

Pe urmă se pomeni în întuneric pe bancheta din spate a taxiului. Capul îi duduia, în gură avea gust de sânge, iar mintea i se lumina treptat. Nu putea să respire pe nas şi, când trăgea aerul pe gură, simţea o durere ascuţită în locul unde i se rupsese dintele. Dar pesemne că-l furase somnul, pentru că i se păru că nu trecuseră decât câteva minute până să ajungă la Flen.

Rămase lungit în lumina puternică de la urgenţe, pe o targă de plastic verde acoperită cu hârtie creponată, exact ca aceea din cabinetul sorei medicale de la şcoală.

Doctorul avea ochelari înguşti, barbă albă şi, fără să se ştie de ce, îi amintea lui Erik de George Bernard

Shaw.

— Ai căzut pe scările alea de la Stjärnsberg, nu? spuse George Bernard Shaw ridicând în lumină seringa cu anestezic şi dând drumul unui scurt jet de lichid în aer. Stai aşa şi nu te mişca! Şi s-o rugăm pe soră să pregătească încă o seringă. Aşa, tânărul meu domn, acum îți voi da prima doză. Aveți scări cam periculoase la Stjärnsberg, nu-i aşa?

Erik nu-i răspunse. Doctorul îi făcu prima injecție undeva, pe obraz, sub ochiul stâng.

— E mu't de cuşut? întrebă Erik.

— Hm, am văzut şi cazuri mai grave, spuse doctorul în timp ce-şi pregătea următoarea injecție. Dar o să-mi ia câteva ore, de asta sunt sigur.

— Câte copşi o să fie şi unde?

— Aici, pe obraz, trebuie să pun vreo şapte-opt copci în două locuri. Rănile nu prea arată bine, sunt cam neregulate pe mărgini. În limbaj polițienesc se numesc contuzii, adică răni produse de lovituri violente cu un obiect tare. Adică scara.

— Şi gu'a?

— Aici, în colțul gurii, nu-i nevoie decât de o copcă, eventual două, dar pe urmă o să trebuiască să te însăilez puțin şi pe dinăuntru.

— Şi oghiu'? Şe-i cu oghiu' ăşta, că nu văd 'imic cu el.

— Ochiul în sine nu e vătămat şi asta-i principalul. Numai că, după atâtea lovituri, are nevoie de câteva zile ca să-şi revină şi să poată privi din nou drept înainte. Ți-au dat cu piciorul în față?

Erik nu era sigur ce să spună şi zise doar:

— Nu.

— Mă mir, continuă George Bernard Shaw şi se aplecă să-i vadă mai bine fața. Arată a lovituri de picior şi marginile astea neregulate ale rănilor ar putea fi făcute de tocul pantofului. Ia zi?

Doctorul îi făcea acum a treia injecție şi Erik se gândea ce răspuns ar putea să-i dea. Oare toți care

ajungeau la spital după un „tratament” în careul de la Stjärnsberg mințeau şi nu spuneau din ce motiv arătau cum arătau?

— Aşa, zise doctorul, acum aşteptăm puțin să-şi facă injecția efectul. Ai vomitat în drum spre spital? Acum ți-e greață? Soră, vrei te rog să fii amabilă şi să ne-aduci o ploscă?

— Nu, răspunse Erik, de hapt mă şimt hoarte bine.

Doctorul îşi privi instrumentele în lumină şi puse primul fir de ață în cleşte.

— Vai, vai, vai, ce scări, domnule, oftă doctorul. Dar, sigur, pot spune că am văzut cazuri şi mai grave. La începutul semestrului a fost aici unul Lennart, parcă. A venit cu trei dinți lipsă şi cu nasul spart în cinci bucăți. Nasul tău a plesnit doar într-un singur loc. Ți se vindecă în două săptămâni, numai că o să rămână cam turtit.

Doctorul prinse prima copcă, o rugă pe soră să taie ața şi îi mulțumi.

Bănuiesc că băiatul cu nasul spart în cinci bucăți şi cu trei dinți lipsă a căzut pe aceeaşi scară ca şi tine. Poate că erai şi tu acolo şi ai văzut cum s-a întâmplat.

Doctorul prinse a doua copcă.

Va să zică despre Lelle vorbea doctorul. Oare să fi înțeles legătura? Îşi dădea seama că scara lui Lelle era el, Erik? Pesemne că nu.

— Şi acum să tăiem aici, zise doctorul şi iar îi mulțumi sorei medicale.

— De fapt şi de drept, continuă doctorul după câteva clipe de tăcere şi câteva copci, noi avem obligația să raportăm poliției toate cazurile de maltratare a copiilor. În fața legii eşti încă un copil, domnul meu. Şi dacă poliția ar afuma cuibul ăsta nazist de unde vii tu, poate că ne-am putea ocupa de lucruri mai folositoare decât să peticim copii maltratați care sosesc aici din cinci în cinci minute. Ce zici, nu-i aşa?

— Poblema e că tebe să mai ştau doi ani până intru la un lişeu la Ştockom.

— Aha, va să zică o să susții povestea cu căzutul pe scări?

— Io n-am ziş nimic de vo şcală şi nişi pin gând nu-mi treşe să zic aşa şeva. Io trebe să rămân acolo cam tei şemeşte şi cu aşta başta.

— Doamne fereşte, oftă doctorul, cel puțin dacă v-ați ocupa cu scrima germană, ca să am de însăilat răni drepte, egale, şi nu zdrențe din astea. Tăiați aici, vă rog! Mulțumesc. Ştii cum e scrima germană?

— Nu ştiu.

— Extraordinar. Credeam că acolo, la Stjärnsberg, ştiți tot despre asta. Ei, înseamnă că doi nazişti fac scrimă cu sabia la o distanță care nu le permite decât să-şi nimerească obrajii. Câştigător e cel care termină cu cele mai multe răni şi va avea cele mai frumoase cicatrice. Simpatic, nu?

— Se tâmpenie. De se vo' să aibă şicatrişe?

— Li se pare că sunt dovezi de bărbăție şi se simt fuduli. Acum ai fi şi tu unul din ăştia dacă ați practica genul ăsta de scrimă. E ca un fel de societate secretă şi cei cu asemenea cicatrice se bucură mereu de cel mai înalt respect. Sau, mai bine zis, respect din partea unora şi un fel de suspiciune din partea altora. Pe viață, cât timp au cicatricele. Probabil ca şi cicatricele tale.

— Mhm, tot aşa o să fie şi cu şicatrişele mele.

Doctorul se uită lung la Erik, pe deasupra ochelarilor lui înguşti, şi abia apoi îşi continuă treaba.

— Ei, nu chia' aşa, continuă Erik cam nesigur, da' aproape, e gheu de eşplicat.

Doctorul care arăta ca George Bernard Shaw îşi văzu de cusut şi nu mai spuse nimic. După aceea îi spălă cu atenție nările de sângele închegat şi îi îndoi nasul uşurel cu mâna la stânga şi la dreapta.

— Te doare aici? întrebă doctorul.

— Puşin.

— Aha. După cum ți-am zis, o să rămâi un timp cu nasul cam turtit şi puțin sensibil, dar osul e întreg.

Făcu un pas înapoi să-şi privească opera.

— Da, eu zic că arată destul de bine. Ce părere are sora?

Sora era de aceeaşi părere şi întrebă dacă să dea cu spray.

— Încă nu, mai avem de lucru în interior. Aşadar, tânărul meu domn, începem acum partea mai problematică şi mă tem că de acum încolo conversaţia o să fie cam unilaterală. Dar înainte să-ncepem, ia spune, la ce te gândeai când ai zis că şi cicatricele tale „tot aşa” or să funcţioneze, că eu am de la natură o fire incurabil de curioasă.

— Nu ched că po să eşplic, începu Erik, da’n primu rând nimeni nu dă în unu cu şapte copşi pe oraz.

— Nu crezi? De ce nu crezi?

— Aşa e.

— Nici la Stjärnsberg?

— Nişi.

— Aha, şi în al doilea rând?

— Nu pot să eşplic – are legătu’ă cu şcala aia hantomă. Dacă ne vedem peşte tei şemeşte, aş putea să eşplic. Da’ la toşi băieşii le e fică de bătaie şi şicatrişele le aduc aminte de aşta. Nu mege să eşplic mai bine hără să vobeşc de şea se nu veau să vobeşc. Se faşem cu ’intele?

Doctorul îşi potrivi ochelarii pe vârful nasului şi îşi înfipse albastrul deschis şi limpede al ochilor în singurul ochi al lui Erik.

— Eşti un caz aparte, zise în cele din urmă doctorul. Dintele nu intră în specialitatea mea. Trebuie s-o rogi pe sora de la Stjärnsberg să-ţi ia oră la dentist. Eu o să te cos acum pe dinăuntru şi o să fie cam complicat. Pune-te pe o parte şi deschide gura cât poţi de mare.

Sora medicală îi puse o bucată de pânză albă pe faţă, cu o gaură în dreptul gurii pe care i-o ţinu deschisă cu câteva comprese şi cu un dispozitiv de plastic în timp ce doctorul îşi făcea treaba. Când fu gata, Eric avea trei

copci pe partea interioară a obrazului stâng.

După aceea îi dădu un strat subțire de spray cicatrizant pe rănile exterioare, iar sora îi puse câteva comprese pe care le fixă cu bandă adezivă. Când în cele din urmă încercă să se ridice, Erik îşi simți corpul cam înțepenit şi îl luă cu greață. Doctorul îi ordonă câteva zile de repaus din cauza comoției cerebrale. În mod normal, ar fi trebuit să fie reținut la spital peste noapte, dar aparținea unui alt district şi pe urmă Stjärnsberg avea infirmerie.

— Vă mulşumeşc, spuse Erik şi dădu mâna cu doctorul.

— *Das var aber nichts*[18], răspunse doctorul pe un ton greu de tălmăcit.

În taxiul care-l ducea înapoi la Stjärnsberg, Erik reflectă puțin la ce-i spusese doctorul despre lege şi poliție. Dar n-ar servi la nimic, nu l-ar ajuta în niciun fel în următoarele trei semestre. Legea nu era valabilă la Stjärnsberg; Stjärnsberg era ca un oraş în stare de asediu, unde legea era dictată de comandamentul forțelor de ocupație. Dar cum de vorbise doctorul despre scrima aceea practicată de studenții nemți şi de ce-şi luase la revedere pe nemțeşte? Pesemne că, în mintea lui, Stjärnsberg era ca un cuib de nazişti, şi nu prea avea dreptate. Nu era absolut nimeni la Stjärnsberg care să afirme că ar simpatiza cu naziştii. Cu toate astea, ar trebui ca de acum încolo Consiliul să poarte numele de Comandament. Şi Silverhielm, comandantul suprem Skitenhielm. Iar Gustaf Dahlén să fie vicecomandantul Clipifarul. Ca în filmul de sâmbăta trecută, despre piloții englezi, prizonieri în Stalag 13; nemții nu reuşiseră să se apere de glumele piloților englezi. Şi, oricum, prizonierii de război nu puteau fi executați.

Nu aprinse lampa când ajunse în cameră. Pierre dormea. Să se aşeze iar în fotoliu cu crosa pe genunchi? Nu, ajungea Biblia proptită între clanță şi stâlpul uşii. În felul ăsta, s-ar trezi de îndată ce-ar încerca cineva să

intre în cameră.

Reuşise să-şi deschidă suficient de mult gura ca să introducă periuța de dinți. Pe urmă, adormi în treizeci de secunde după ce-şi puse capul pe pernă.

A doua zi făcu în aşa fel încât să ajungă ceva mai târziu la micul dejun, ca să fie sigur că Silverhielm se afla deja la locul lui când avea să-i treacă prin spate. Chiar aşa a şi fost. Silverhielm era la masă şi nu-l văzu când intră, deşi ar fi trebuit să observe că cei aşezați în fața lui îşi ridicaseră ochii şi, fără să scoată o vorbă, priveau într-un fel mai aparte.

Când ajunse exact în spatele lui Silverhielm, Erik se opri, trase de câteva ori aerul pe nări şi spuse mai tare decât ar fi fost necesar:

— Ce curios, s-a scăpat careva? Sau e prietenul nostru, comandantul Skitenhielm, care tot nu s-a spălat ca lumea?

În clipa în care Silverhielm tocmai dădea să sară de la masă, Erik îl opri apăsându-l cu mâna, şi apoi porni spre locul lui, demonstrativ de încet, dar cu urechile ciulite, ca să audă dacă Silverhielm se ridicase să-l urmeze. Nu, Silverhielm rămăsese pe loc.

Nimeni nu zise nici pâs în partea lui de masă, dar îi priveau fața pe sub sprâncene. Erik îşi desfăcuse cu atenție compresele, aşa că acum rănile şi copcile se vedeau foarte bine. În felul ăsta, rănile se aeriseau şi se vindecau mai repede. Dar nu era ăsta singurul motiv; nu era motivul cel mai important.

Încerca să pară cât se poate de degajat, deşi mânca doar cu jumătate de gură şi mesteca încet, ca nu cumva să-şi muşte umflătura cu copcile din interiorul gurii.

În ziua următoare, ochiul i se dezumflase atât de mult, încât începuse să vadă clar. Avea o vânătaie verde-albastră care i se întindea de la ambii ochi spre umflătura nasului şi rănile cusute, mergând până în jos, spre maxilare.

La cină făcu vreo două comentarii aşa, mai pe

ascuns, despre mirosul de rahat şi alte lucruri asemănătoare, numai ca să-i arate lui Silverhielm că de acum înainte asta era melodia pe care o va auzi. Silverhielm se uita ori în farfurie, ori în tavan şi se făcea că nu aude ce auzeau toți ceilalți de la masă. Silverhielm era încolțit. Nici nu putea să se repeadă la Erik şi să-l ia la bătaie – e imposibil să loveşti o față care arată în halul ăsta –, nici nu-i putea ordona să se prezinte pentru o usturică, şi nici nu-i putea cere să părăsească imediat cantina, pentru că unicul rezultat ar fi fost ca Erik să nu se supună. Silverhielm îi căzuse, aşadar, în plasă. Şi atâta timp cât mai avea copcile pe obraz era în siguranță sau oarecum în siguranță.

Dar era miercuri, deci ziua când se întrunea Consiliul după masa de seară. Spre surprinderea lui, Erik îşi auzi numele printre cei convocați. De la un timp, Consiliul nu-l mai chema când refuza ordine – ce importanță mai avea o sâmbătă-duminică în plus sau în minus? Şi nici nu se făcuse vinovat de fumat clandestin. Erau chiar atât de reduşi încât să ridice problema găleții cu excremente pe care i-o turnase lui Silverhielm pe față? Cel mai rezonabil ar fi fost s-o lase moartă. Chiar voiau să-l pedepsească pentru chestia cu găleata? Nu se putea. Dacă-şi juca bine cărțile, era imposibil.

După masă, Erik analiză împreună cu Pierre premisele. Aveau la dispoziție cam un sfert de oră, când trebuiau să se prezinte cei convocați (Pierre nu era chemat).

Deci. Puseseră găleata în sala de duşuri şi după aia se culcaseră. Habar n-aveau de nimic, doar de diverse zvonuri care circulau. Mai complicat de-atât nu era. Trebuia doar să nege şi să spună că habar n-avea de nimic.

Ei bine, tocmai despre găleata cu rahat voiau să discute.

Erik trase din nou demonstrativ aerul pe nas când intră în sala şase şi abia se abținu să nu râdă când văzu

mimica celor din Consiliu.

— Cred că înțelegi de ce te afli aici? începu Silverhielm.

— Nu, domnule comandant, de fapt nu înțeleg deloc.

— Dar ce, eşti şi prost pe deasupra?

— Nu, nu sunt. Apropo, cred c-ar trebui să aerisiți puțin sala.

Replica asta fu ca o lovitură de bici. Silverhielm înghiți în sec de câteva ori, concentrându-se asupra celor pe care urma să le spună mai departe.

— Cum de nu? Trebuie să înțelegi că e vorba de încălcarea prevederilor din paragraful 13, şi pedeapsa pentru cel care se abate de la prevederile paragrafului 13 este exmatricularea. Probabil că ştii asta, nu? În orice caz, e de datoria ta să cunoşti lucrurile astea.

— Sigur, dar eu nu te-am lovit. Cred că-ți dai seama că, dacă m-aş fi apărat atunci la cantină, n-ai mai fi fost tu azi aici. Numai că eu am stat tot timpul cu mâinile la spate şi tu ai tot dat şi ai tot dat şi ai crezut c-o să mă laşi lat.

— Hai, n-o mai face pe prostul, că nu de asta vorbim. Ştii tu foarte bine despre ce e vorba.

— Aha, că „într-un alt fel” aş fi maltratat pe cineva, adică pe domnul comandant în persoană, turnându-i în cap pişatul şi căcatul elevilor dintr-a patra de liceu şi al consilierilor în timp ce dormea? Despre asta e vorba?

— Da, şi ar fi bine să recunoşti de la început, pentru că ştim că ai fost tu.

Asta era cea mai veche metodă de fraudă într-un interogatoriu, pentru că singurii care cunoşteau adevărul erau el şi Pierre. De fapt, numai un singur om pe lume ştia exact cum se petrecuse totul, şi acela era el. Doar el ştia cât de tare îi bătuse inima în întuneric, ascultându-le respirația, cum aprinsese lumina ca să-i recunoască, cum scosese din priză ştecărele lămpilor de pe noptieră şi cum se apropiase de patul lui Silverhielm şi pipăise perna înainte de a goli găleata ca să

nimerească exact deasupra feței. Dacă se gândea mai bine, nici măcar amprentele de pe găleată nu dovedeau nimic. Iar Pierre nu l-ar fi trădat niciodată.

— A, despre asta era vorba, spuse Erik după o pauză prelungită. Îmi pare rău, dar nu am fost eu. Nici nu vă puteți închipui ce plăcere mi-ar fi făcut să-i dau eu domnului comandant Skitenhielm exact lucrul de care avea nevoie. Din păcate însă, a avut altcineva ideea asta extraordinară, înaintea mea.

— Nu putea să fie altul decât tine, zise viceprefectul Dahlén.

Erik îl fixă pe Dahlén cu privirea destul timp pentru ca Dahlén să înceapă să clipească.

— Şi dacă îmi e permis să întreb, cum de poate vicecomandantul Clipifarul să tragă concluzia asta?

— Încetează cu neobrăzările astea! răcni Silverhielm.

— *Jawohl herr Kommandant*, răspunse Erik.

— O să dai de dracu', nu-ți dai seama? şuieră unul din noii consilieri.

Erik îi făcu semn cu mâna că ar fi bine să tacă din gură şi apoi se întoarse către Silverhielm.

— Aveți obligația să dovediți că am fost eu. Aşa că să vedem care-s dovezile! Un lucru e sigur, şi anume că tu, în persoană, ai aruncat o găleată cu pişat şi căcat în camera mea şi a lui Pierre Tanguy. Şi toată lumea aici prezentă a fost martoră. Cât priveşte cele ce-au urmat, am auzit o serie de poveşti amuzante, cum că cineva a aruncat acelaşi căcat în capul lui Silverhielm; pardon, Skitenhielm.

— Dacă nu recunoşti, o să fie mai rău, îl amenință Silverhielm cu dinții strânşi.

— Chiar dac-am zice că eu am fost ăla care te-a profanat, cred că vă dați seama cât de puțin probabil ar fi să recunosc. N-am de gând să fiu exmatriculat. Şi cu asta cred c-am terminat. Pot să plec?

Eric făcu un gest ca şi cum se pregătea să plece. Bineînțeles că începură cu toții să-i urle să stea pe loc şi

să aibă o ținută ca lumea şi că nu-i era permis să plece decât atunci când îi spuneau ei.

— Foarte bine, dar atunci veniți cu dovezile!

— O să te facem noi să recunoşti, spuse amenințător Gustaf Dahlén.

Erik îi căută din nou privirea, dar de data asta nu izbuti să i-o capteze.

— N-o să puteți niciodată să mă faceți să recunosc, răspunse Erik.

— Ba, de recunoscut, tot ai recunoscut, spuse Silverhielm, pentru că ce înseamnă când spui că n-ai de gând să recunoşti? Înseamnă că, în mod indirect, recunoşti, nu? Îl rog pe secretar să noteze în procesul-verbal că Erik a declarat că nu are intenția să recunoască, deoarece nu vrea să fie exmatriculat.

— Nu, n-am spus asta. Am spus doar că niciodată n-o să mă puteți face să recunosc. Asta şi nimic mai mult.

— Ai grijă, că nu ştii de ce suntem în stare dacă vrem, îl amenință unul din cei noi.

Erik se strădui să-i servească noului consilier un zâmbet cât mai larg posibil înainte să răspundă (simțea cum îl țineau copcile din colțul gurii).

— O mărturisire sub tortură nu are valoare, şi asta de la mijlocul secolului al XIX-lea. Până şi un mic mocofan de consilier ar trebui să ştie asta. Şi nici cu metode din astea, care or fi ele, cu care încerci să mă ameninți, n-o să vă meargă.

— Atunci putem să-l luăm de câteva ori în primire pe colegul de cameră, răspunse Silverhielm.

Erik ar fi vrut să le pună în vedere ce s-ar întâmpla dacă s-ar atinge de Pierre, dar îşi dădu repede seama că n-ar face decât să le dea ideea de a-l chinui pe Pierre.

— Sigur că da, zise Erik şi îşi lărgi zâmbetul atât de tare, încât rana din colțul gurii îi sângeră puțin. N-aveți decât! încercarea moarte n-are şi, cine ştie, poate că a fost Pierre Tanguy. Eu habar n-am, pentru că în noaptea aia am dormit ca un nou-născut. Vreau să zic,

după ce am curățat excrementele domnilor.

— Recunoaşte că tu ai fost! strigă Silverhielm. E pur şi simplu ridicol, toată şcoala ştie că tu ai fost, termină cu tot circul ăsta!

— Toată şcoala are amabilitatea *să creadă* că eu am fost cel care i-a turnat domnului comandant treabă mare în cap. Dar de *ştiut*, nu *ştiu.* Dacă înțeleg eu bine, singurul care ştie e ăla care a comis actul. Şi după câte am priceput eu, nimeni nu l-a văzut.

— Şi cum de ştii? spuse Gustaf Dahlén încercând să facă pe şmecherul. Cum poți să ştii că nu l-a văzut nimeni?

— Pentru că, dacă l-ar fi văzut cineva, am fi avut martori şi n-ar mai fi trebuit să ne ciondănim atâta.

— Vrei să spui că, dacă ar fi fost martori, n-ai fi avut scăpare.

— Ei bine, iar începeți? Vreau să spun că nici nu m-aş fi aflat aici, pentru că ați fi pus mâna pe vinovat. Deci, n-ar mai fi trebuit să ne ciondănim atâta.

— Să nu-ți închipui c-o să scapi, spuse un altul din noii consilieri.

— Ba bineînțeles că-mi închipui. Vreau să văd că mergeți la director să-i spuneți „*credem* că Erik i-a turnat comandantului treabă mare în cap”. Şi eu, ce credeți că i-aş spune directorului dacă m-ar chema la interogatoriu? Şi pe urmă, credeți voi că directorul exmatriculează pe cineva fără motive regulamentare, fără să rişte un scandal? Nici vorbă. Nu mă puneți voi la perete pentru treaba asta.

— Oricum, nu scapi, spuse acelaşi consilier care-l amenințase înainte. Eşti de-o impertinență! Aşteaptă şi-ai să vezi tu!

— Da, da, ştim noi cum vă țineți voi promisiunile. Am văzut cu toții ce bine v-a ieşit „Noaptea Monastică”, nu? Şi-ascultă, ce-ar fi să ne întâlnim cândva în afara şcolii ăsteia, când emblema ta aurită de pe uniformă o să valoreze doar cât o poleială de bomboană? Ar fi simpatic,

nu? Pentru tine, adică, dacă ne întâlnim vreodată la Stockholm pe întuneric.

— Ce faci, ameninți Consiliul? răcni Silverhielm cu o voce pe care nu şi-o mai putea controla.

Erik zâmbi şi stătu în cumpănă. Ca să câştige timp, trase aer pe nas ca şi cum mirosea urât în jur şi după aceea răspunse că nu putea şti dacă amenința sau dacă nu amenința Consiliul. Niciun fir de păr nu-i va urni vreunui consilier câtă vreme era elevul şcolii şi câtă vreme se aflau cu toții pe o rază de 5 kilometri de la Stjärnsberg. Dar dacă s-ar întâlni undeva, în Suedia, unde legile de la Stjärnsberg n-ar mai fi valabile, atunci ar fi cu totul altceva. Şi de bună seamă că se gândea în primul rând la Silverhielm.

— Nu-ți dai seama, continuă Erik, adresându-i-se direct lui Silverhielm, că dacă ți-aş fi turnat eu rahatul în cap m-aş simți atât de mulțumit încât nu mi-aş mai pierde timpul cu vreo răzbunare? Te bați ca un fătălău, nu eşti nici măcar în stare să dobori pe unul care nu se apără. Şi cu ce te-ai ales? Ai crăpat un dinte, dar cât efort, câtă trudă pentru asta, domnule! Ia gândeşte-te cum ar fi să ne întâlnim noi doi altundeva. Am impresia că n-ar fi vorba doar de un dinte.

Erik îşi întinse din nou buzele într-un fel de rânjet, căutând să-l privească pe Silverhielm drept în ochi. Tăcerea era totală. Doi din consilieri şedeau mai aproape de el şi îi vedea cum făceau diverse desene în caietele de notițe pe care le aveau în față.

— Acum pot să plec? întrebă Erik.

— Pentru obrăzniciile pe care le debitezi în fața Consiliului eşti pedepsit cu patru sâmbete-duminici. Hai, întinde-o, şi să-ți bagi mințile-n cap de-acum înainte.

— Da, da, da, spuse Erik cu un oftat teatral înainte de-a ieşi pe uşă.

Când ajunse în întunericul de afară, tocmai cădeau primii fulgi de zăpadă. Semestrul de toamnă se apropia

de sfârşit. Un sfert, îşi spuse, deja un sfert din drumul spre libertate.

Chiar a meritat, Erik? Stai de aproape două săptămâni cu copcile alea pe faţă şi abia acum începi să fii de recunoscut. Până nu demult, arătai de speriat. Nu s-au mai atins de tine de-atunci, dar poate pentru că, aşa cum ziceai şi tu, aşteaptă să ţi se vindece rănile. Deşi eu nu cred că nişte ticăloşi ca ăştia ar avea astfel de reţineri. Ţi-au dat atâtea sâmbete-duminici, că fi-ar ajunge pentru şase sau şapte ani de liceu, şi chiar dacă mai ai de stat un an şi jumătate n-o să ai nicio sâmbătă-duminică liberă până pleci de aici la Stockholm. Sigur că ţi-a prins bine pentru că te-ai pus la punct cu matematica şi cu altele, dar în rest? Dacă continui aşa încă trei semestre, câţi dinţi de aur o să ai? Şi nu vezi că nu e nimeni de partea noastră? Toţi vor ca lucrurile să rămână aşa cum sunt. Nici nu-ţi vine să crezi – pentru că nici nu e de crezut –, dar până şi cei de la gimnaziu vor la fel. Noaptea Monastică a fost un eşec pentru Consiliu, dar să ştii că nici pentru ceilalţi n-a fost altceva decât o decepţie. Şi se înţelege că, într-un fel, a fost o decepţie, în ciuda faptului că povestea cu Silverhielm a bătut recordul. A fost o chestie de pomină şi e clar că Silverhielm o să aibă de tras tinicheaua asta câtă vreme o să mai stea aici. Dar îţi spun eu, majoritatea băieţilor de la gimnaziu ar fi dorit de fapt ca până la urmă să fii tu ăla pus la perete pentru ce i-ai făcut lui Silverhielm. S-ar fi distrat la fel de tare, dar mai normal, dacă rolurile ar fi fost schimbate. Şi pe urmă, a doua zi, la cantină, când Silverhielm ţi-a distrus faţa, să nu-ţi închipui că măcar unul a fost de partea ta. Erau doar curioşi să vadă cât rezişti. OK recunosc, spectacolul a avut efect şi sunt cu toţii de acord că n-au văzut niciodată un altul mai dârz ca tine. Şi nu i-ar trece nici unuia prin cap să caute ceartă cu tine, vreau să zic, nici unuia din cei care nu sunt consilieri. Dar, în spatele tău, să ştii că uneori se strâmbă sau îşi duc degetul la tâmplă,

pentru că după ei nu prea eşti în toate minţile. Şi dacă n-ai fi al doilea din clasă după mine, chiar că ar spune cu voce tare că nu eşti în toate minţile. Şi atunci ar avea o explicaţie şi un motiv să nu le mai pese de opoziţia ta. Acum nu mai e mult până la vacanţa de Crăciun, dar după vacanţă, când începem semestrul de primăvară, nu te poţi aştepta decât la un singur lucru din partea Consiliului – cotonogeală şi iar cotonogeală.

Bineînţeles că or să se dea iar la mine, înţeleg şi eu asta. Dar, spre deosebire de tine, eu nu cred că o să mă mai duc de prea multe ori la croitoria spitalului. Tu nu înţelegi asta şi de fapt sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi când e vorba de violenţă. Aşa e cum zic eu. Ştii de ce m-au lăsat în pace deşi am trâmbiţat chestiile alea despre Silverhielm, că mirosea a căcat şi aşa mai departe? Nu numai din cauză că mai am copcile pe faţă. Ăsta e doar motivul de suprafaţă. Celălalt e frica, pentru că violenţa îl sperie şi pe cel care loveşte. Nu se poate să nu simţi într-un fel frica asta când te iei la bătaie. E lege. Şi nu cred că poţi trece vreodată printr-o spaimă mai mare ca atunci când îi dai cuiva un pumn în faţă, şi dai, şi dai, şi respectivul rămâne drept în faţa ta şi nu cade. Nu l-ai văzut pe Silverhielm? Spre sfârşit, era pur şi simplu disperat. De ce? Din cauza spaimei – spaima că eu încă mă mai ţineam pe picioare. Tocmai de aia am şi putut să rezist, pentru că ştiam cum se petrec lucrurile. Chestia asta le-a rămas întipărită în minte. Fiecare se gândeşte: cum m-aş fi descurcat eu dacă aş fi fost în locul lui Silverhielm? Şi se mai întreabă cât de departe îşi permite să meargă ca să nu ajungă în situaţia lui Silverhielm. Pentru că de omorât nu pot să mă omoare. Există limite. Ca şi cu armele din depozitul apărării civile. Am putea să ne ducem amândoi acolo, să luăm două mitraliere şi nişte grenade şi să le facem de căpetenie tuturor din Consiliu într-o singură noapte. Sigur c-am putea, practic, e posibil, dar tot atât de sigur e că n-o să

facem aşa ceva. Pricepi? Există întotdeauna o limită când raţiunea învinge sentimentele.

Dar stai, încă n-am spus ce voiam să spun. E de vină felul tău de a discuta, pentru că mă faci să mă pierd în amănunte de suprafaţă. Înainte, eram cu totul de acord cu privire la ce este important. În noaptea aia, Noaptea Monastică, când stăteam în întuneric aşteptând atacul şi vorbeam de cruzimea lui Polifem, atunci eram amândoi de acord că răul trebuie combătut.

Tot timpul. Nu merge să spui că lasă, altă dată, altundeva, când noi suntem aici, la Stjärnsberg. Nu ştiu dacă înţelegi, dar pot să-ţi spun că mi se părea şi mie că eram ceva de speriat când vedeam în oglindă cum arătam în primele zile de după bătaia lui Silverhielm la cantină. Dar, şi acum fii atent la ce-ţi spun, pentru că ăsta-i lucrul cel mai important: dacă n-aş fi avut atitudinea pe care am avut-o şi dacă aş fi plecat de acolo fără nicio zgârietură pe faţă, mi-ar fi fost şi mai greu să mă privesc în oglindă. Eu nu vreau să fiu ca ei. Pentru nimic în lume. Nici tu nu vrei. Să nu-mi spui că vrei, că nu-i adevărat. Şi puţin îmi pasă dacă idioţii ăia de la Sindicat şi ceilalţi idioţi de la gimnaziu sunt de partea Consiliului. Ei nu ştiu ce fac, pentru că de fapt ar trebui să ţină cu noi şi să terminăm odată cu toate porcăriile. Dar sunt nişte laşi şi, în plus de asta, aspiră cu toţii să devină consilieri peste câţiva ani, aşa, ca un fel de răsplată. Sunt pur şi simplu nişte marionete. Colaboraţionişti. Dacă au putut exista colaboraţionişti printre oameni în toată firea într-o ţară întreagă ocupată de nazişti, ar fi de mirare să nu existe colaboraţionişti printre elevii de la gimnaziu aici, la Stjärnsberg. Apropo, Sindicatul m-a convocat mâine şi nu-i greu de ghicit ce vor să-mi spună. Colaboraţioniştii naibii!

Sindicatul voia să discute cu el raţional. Camaradereşte, ca între elevi de la gimnaziu, ca şi el; voiau să privească chestiunea în mod logic. Îi spuseră că

discutaseră cazul lui atât între ei, cât şi cu membrii Consiliului. Oricum, lucrurile nu puteau continua aşa. Dacă Erik considera că Stjärnsberg nu i se potriveşte, n-avea decât să părăsească şcoala şi atunci n-ar mai fi nicio problemă, nici pentru el personal şi nici pentru spiritul camaraderesc.

Aha, nu putea să plece?

Da, dar ceea ce se petrecea în şcoală era în detrimentul spiritului camaraderesc. Marea majoritate a elevilor şcolii erau pentru educația camaraderească şi nu se poate ca Erik să nu fi remarcat lucrul ăsta, nu? Aşa că felul în care se comporta el era de-a dreptul dăunător. Câțiva din elevii mai mici decât el începuseră să folosească poreclele lui Erik când vorbeau despre prefect şi viceprefect. Cum adică, el nu ştia? În orice caz, aşa era. Şi nu era bine. Pentru că s-ar putea răspândi şi ar însemna paie peste foc şi numărul pedepselor ar creşte şi asta numai pentru că Erik îi zăpăcise, pe ăia micii adică. Era dovada unei totale lipse de solidaritate din partea lui Erik, un comportament de supraom sau cam aşa ceva, şi un astfel de comportament trebuia combătut. Nimeni altul n-ar sta minute în şir să îndure loviturile alea fără să clipească, nimeni altul nu putea să-i ducă de nas pe consilieri aşa cum se distra el să facă din când în când. Nu era democratic şi bineînțeles că Sindicatul trebuia să combată astfel de fasoane. Erau deja vreo trei-patru care începuseră cu găselnița aia de a refuza usturicile şi de a prefera arestul. Cum avea să se termine totul? Se putea ajunge la o scindare a elevilor de la gimnaziu dacă Sindicatul nu reuşea să-i mențină uniți. Linia democratică era ca sistemul cu usturicile şi cu ordonanțele să fie acelaşi pentru toți.

Cu toate acestea, Sindicatul propunea un compromis. Discutaseră şi cu Consiliul, Consiliul era de acord, dar se înțelege că nu putea să bată toba. Compromisul trebuia să rămână o chestiune internă şi putea fi privit ca un fel de perioadă de probă în timpul negocierilor.

În cazul în care la începutul semestrului de primăvară Erik s-ar potoli şi ar renunța total la atitudinea sa arogantă de până atunci, Consiliul l-ar lăsa în plata Domnului. Dacă nu i-ar mai spune prefectului Skitenhielm etc. etc. şi ar sta frumos în banca lui, ar fi şi el lăsat în pace. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea. S-ar putea cel puțin face o încercare vreme de un semestru. Şi dacă încercarea s-ar dovedi satisfăcătoare, s-ar negocia şi asupra aresturilor nesfârşite pe care Erik reuşise să le acumuleze. Era totuşi o inepție ca cineva să primească mai multe aresturi decât îi permitea timpul pe care-l avea de petrecut în şcoală. După un semestru fără turbulențe, poate că s-ar găsi posibilitatea de a anula celelalte aresturi.

Ar avea cu toții de câştigat. El personal ar fi lăsat în pace şi ar fi scutit de bătăile pe care, în caz contrar, Consiliul ar trebui să i le servească, iar Consiliul, la rândul lui, ar putea să se dedice altor lucruri mai importante decât să trebuiască să-şi bată capul cu ce pedepse să-i aplice lui Erik. Atmosfera ar fi de asemenea mai liniştită printre elevii de la gimnaziu. Compromisul ar fi cu adevărat în favoarea tuturor. Dacă refuză compromisul, înseamnă că se situează pe poziția unui conflict deschis şi tot el ar avea cel mai mult de pierdut.

Ar putea cel puțin să cugete asupra chestiunii în timpul vacanței de Crăciun.

— Propunerea asta cam miroase a putred, spuse Pierre. Ei îți propun, în fond, un fel de echilibru de teroare între tine şi Consiliu, dar nu vor să se ştie că ați căzut de acord.

— Cam aşa am înțeles şi eu treaba.

— Dacă-i laşi în pace, te lasă şi ei în pace. Dar atunci înseamnă c-ai câştigat. Să ştii că la aşa ceva nu mă aşteptam.

— Nici eu, adică nu mă aşteptam să meargă atât de uşor. Dar ceva tot nu e în regulă. Vor să încheie un

armistițiu cu mine, dar ei tot cum îi taie capul să se poarte cu ceilalți elevi de la gimnaziu. Se pare că au luat în serios povestea aia cu influența mea dăunătoare de „socialist”, sau cum s-au exprimat.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Habar n-am. O să mă gândesc în vacanță. Acasă, în liniştea Crăciunului, lângă prefectul meu personal; ştii tu, Bătrânul, care o să aibă ocazia să mă mai îmblânzească până începem semestrul de primăvară.

Da, venea vacanța de Crăciun şi Pierre mai avea ceva să-i spună lui Erik, dar voise să aştepte până ce toate celelalte lucruri erau puse la punct. Acum, de Crăciun, tatăl lui venea din Elveția şi urmau să petreacă toată vacanța în casa lor de la munte din Sälen[19]. Tatăl lui Pierre trebuia să vină să-i ia cu maşina şi să-i ducă direct la Sälen. Aşadar, Erik era invitat acolo, ceea ce însemna că scăpa de mers acasă, cel puțin în perioada Crăciunului.

Peste o săptămână, avea loc serbarea de sfârşit de semestru. După psalmi urma ceremonia înmânării câtorva burse şi premii sportive. Când Erik primi cupa Lewenheusen, care-l recompensa pe cel mai bun înotător al şcolii, se auziră huiduieli răzlețe.

Erik îşi puse certificatul cu notele într-un plic adresat părinților, dădu drumul plicului în cutia de scrisori şi, puțin după aceea, sosi tatăl lui Pierre, care-i luă cu maşina.

Strigătul cucuvelei se auzea la un kilometru depărtare în noaptea de iarnă.

Era spre sfârşitul lui februarie. Timp de două ore, Erik şi Pierre merseseră tiptil-tiptil în spatele Cocorului, până când se apropiaseră suficient de mult ca să-l poată localiza pe mascul. Familia îşi făcuse cuib în gaura unui plop tremurător, într-o pădurice la vreo doi-trei kilometri de şcoală.

Profesorul de biologie se numea Tranströmer[20] şi,

fiind profesor de ştiinţe naturale, îşi purta porecla cu o desăvârşită indiferenţă. Chiar şi în clasă aveau voie să-i spună Cocorul.

Erik şi Pierre, care îşi puseseră în minte ca la finele semestrului de primăvară să capete nota maximă la biologie, primiseră o temă suplimentară, şi anume să observe cât mai multe specii de păsări pe o rază de cinci kilometri de la şcoală. Şi, deoarece cucuvelele fac deja pui în februarie, îşi începuseră observaţiile cu ele. Acum nu se ştie dacă puteau spune că era chiar munca lor personală, fiindcă profesorul îi însoţise vreo două-trei nopţi la rând, pe urmele cucuvelei.

Era lună plină, cinci-şase grade minus şi zăpada îngheţată. Se apropiaseră atât de mult, încât puteau vedea cucuveaua în lumina lunii. Era de necrezut că-i lăsase să se apropie, pentru că nu se poate să nu le fi auzit paşii trosnind pe pojghiţa de gheaţă.

— Lucrul ăsta se poate eventual explica prin extazul împerecherii, şopti Cocorul. E un instinct atât de puternic, încât poate inhiba vigilenţa animalului în caz de primejdie. Cocoşul de munte, spre exemplu, poate fi atât de excitat în perioada împerecherii, încât atacă vite mari şi chiar şi oameni. Am putea spune că instinctul sexual anulează instinctul de apărare.

După aceea se întoarseră în pas grăbit prin frigul nopţii de iarnă şi sărbătoriră primele observaţii cu cacao fierbinte la Cocorul acasă. Nu era uşor de priceput ce căuta Cocorul la Stjärnsberg. Îşi dăduse doctoratul şi era expert în domeniul unor modificări în moleculele de acizi graşi, modificări care ar putea avea legătură cu apariţia vieţii.

După Pierre, Cocorul venise la şcoala lor în urma unor conflicte la nivel universitar. De fapt, Cocorul ar fi trebuit să fie doctor docent la Lund, dar fusese pus un altul în locul lui şi postul de lector la Stjärnsberg era foarte bine plătit şi deci un surogat acceptabil, mai ales

dacă te interesa şi studiul naturii. Stjärnsberg avea o poziție nemaipomenit de frumoasă, cu lacuri şi păduri de jur-împrejur. Şi dacă una din pasiunile vieții era împerecherea cucuvelelor…

Dar Erik simțea că mai era ceva la mijloc. Cocorul era cel mai cumsecade profesor din şcoală. Nu-şi ieşea niciodată din fire. Odată, vorbindu-le despre Darwin, le ținuse o mică prelegere antimilitaristă şi le spusese că oamenii nu sunt ca animalele şi că – n-o spusese pe şleau, dar pricepuseră ei – oamenii ar trebui să refuze serviciul militar. Se înțelegea că asta era şi părerea lui. Şi atunci, dacă asta era părerea lui şi dacă avea simțuri atât de ascuțite încât era capabil să localizeze o cucuvea la distanță de câțiva kilometri, cum de putea să rămână la Stjärnsberg, alături de toți ceilalți profesori, şi să se facă, exact ca ei, că nu vede şi nu aude ce se întâmplă? Ca de exemplu violența practicată la cantină. Îi venea şi lui din când în când rândul, ca şi celorlalți profesori de la masa directorului, să supravegheze cantina. O dată şi o dată ar trebui să-i ceară o explicație Cocorului.

Trecuseră aproape două luni din semestrul de primăvară.

Consiliul îl lăsa pe Erik în pace şi elevii dintr-a patra de liceu nu-l rugau niciunul să le facă vreun serviciu, nici măcar să le cumpere țigări de la chioşc. Iar el îi trata pe consilieri ca şi cum n-ar fi existat, privea prin ei şi nu le adresa niciodată niciun cuvânt.

Aşadar, echilibrul terorii – cum îi spusese Pierre – funcționase fără cea mai mică abatere timp de două luni.

Erik şi Pierre încetaseră chiar să se contrazică în privința motivelor. Renunțaseră oare consilierii la conflict şi îi acordaseră în mod tacit lui Erik o poliță de asigurare ca să nu mai fie puşi în situații din care nu ştiau cum să iasă?

Pierre aşa credea.

Sau foloseau timpul ca să pună la cale ceva cu

adevărat eficient şi aşteptau să se ivească momentul potrivit ca să dea lovitura?

Erik aşa credea.

În orice caz, fusese linişte tot timpul de la începutul semestrului şi ce rost avea să tot analizeze care ar fi putut fi cauzele? Timpul avea să le arate cine avusese dreptate.

Erik îşi intensificase antrenamentul la înot, adică mergea la bazin şi înainte de micul dejun. Tot era el mediocru la sporturile de iarnă, aşa că de ce să nu se antreneze mai mult la înot şi *body-building?* Dar i se părea că tehnica la bazin era din ce în ce mai proastă. Faptul că îşi îmbunătăţea timpul n-avea nimic de-a face cu tehnica, se explica pur şi simplu prin faptul că, antrenându-şi în paralel muşchii, avea mai multă forţă în apă şi avansa mult mai rapid, până la un minut şi jumătate peste recordul dinainte. Lecţiile şi le făcea ca de obicei sâmbăta şi duminica, la arest.

În luna martie, când începuse să picure gheaţa de pe acoperişuri, se termină cu echilibrul terorii.

Trecuseră deja câteva săptămâni de când Pierre îşi petrecuse ultima sâmbătă-duminică la arest pentru refuzul usturicilor şi de atunci nu mai dăduse ocazia să fie somat de şeful mesei, care era şi membru în Consiliu.

Dar iată că într-o zi iar îl chemă, deşi motivul era cu totul fantezist. Pierre refuzase usturica şi urma să primească o sâmbătă-duminică.

A doua zi, Arne, din clasa lor, şi un alt băiat – amândoi refuzaseră înainte usturicile – fură somaţi, ca şi Pierre, fără un motiv plauzibil, şi refuzară din nou. Nu se putea să nu se ascundă ceva în spatele acestor manevre.

Când Pierre se întoarse de la şedinţa Consiliului unde fusese chemat împreună cu ceilalţi doi răzvrătiţi, reieşi că într-adevăr exista un plan în dosul acestor înscenări. Toţi trei primiseră trei sâmbete-duminici deodată. Şi, în plus, fuseseră ameninţaţi că vor fi invitaţi în careu dacă

mai îndrăznesc să refuze usturicile. Silverhielm le adusese aminte de socialistul ăla de Johan S., sau cum îl chema, care trebuise să părăsească şcoala în semestrul precedent.

Mesajul era transparent. Planul era ca orice tendință de insubordonare a elevilor de la gimnaziu să fie înăbuşită. Aleseră, aşadar, câțiva elevi din clasele mici şi-i pedepsiră pe toți aproape la fel de sever pentru că se exprimaseră necuviincios la adresa membrilor Consiliului – deci pe motiv de obrăznicie. (Probabil că elevii respectivi, vorbind despre Silverhielm şi Dahlén, se folosiseră de poreclele acelea inventate de Erik.)

Stăteau acum în locul unde se ascundeau de obicei ca să fumeze şi întorceau chestiunea pe toate părțile. Dacă în fond Consiliul spusese A, trebuia să spună foarte curând şi B. Asta însemna că, în zilele imediat următoare, Pierre şi ceilalți aveau să primească usturici indiferent dacă se purtau bine sau rău la masă. Şi atunci Pierre avea de ales între usturică şi arest sau muncă silnică plus bătaie zdravănă în careu.

— A devenit aproape insuportabil, zise Pierre. Îți dai seama ce frică îmi e? Îmi e pur şi simplu frică de bătaie.

— Oricui îi e frică. Nimic neobişnuit, îi spuse Erik.

— Mai mult sau mai puțin, da. Dar aici e vorba de mult mai mult şi mult mai puțin. E o diferență de ani-lumină între tine şi noi ceilalți. Eu nu fac față, sunt sigur că nu fac față.

— Ba faci, bineînțeles că faci față. Dacă motivele sunt suficient de puternice, oricine face față. Cu creierul trebuie să faci față, nu cu simțurile. Nu bătaia în sine doare, ceea ce doare e faptul că te obligă să le asculți ordinele, să te târăşti în fața lor.

— Numai tu poți să vorbeşti aşa!

— Deloc, e absolut la fel pentru toți. Trebuie să fie la fel pentru toți. Cel puțin pentru tipii ca mine şi ca tine. Cel mai groaznic e să fii obligat să asculți de ordinele unor idioți şi pe urmă să-i mai auzi şi pe

colaboraționiştii ăia că-ți râd în nas. După bătaie, te simți ca după o şedință serioasă de antrenament şi o porție bună de saună. Câtă vreme eşti în toiul efortului e ca iadul pe pământ, dar după aia eşti mulțumit.

— Dar cum pot eu să fac față bătăii din careu?

— Probabil ca toți ceilalți, nu? Te alegi cu o vânătaie la ochi, o să-ți curgă puțin sânge din nas şi cu asta, basta.

— Dar dacă-mi fac cum i-au făcut lui Johan S., dacă îmi sucesc brațul pe spate, de exemplu, şi mi-l apasă acolo din ce în ce mai tare până când mă fac să promit că n-am să mai refuz nicio usturică? Atunci ce fac?

Nu era uşor să răspunzi la aşa ceva. Lui Pierre nu puteai să-i spui: „Lasă-i să-ți sucească brațul până ți-l rup." Având în vedere că lui Pierre îi era frică şi nici nu-i ura destul de mult – îi disprețuia numai, aşa, din dosul ochelarilor –, n-avea cum să se apere împotriva durerii; dimpotrivă, frica l-ar face să simtă şi mai puternic durerea. În schimb, ura poate domoli durerea până la limită, până dispare pur şi simplu ca într-o ceață albă şi nu mai simți nimic. Pierre era în căutarea unei *soluții intelectuale,* dar o astfel de soluție era cam greu de găsit. Rezistența intelectuală dă rezultate în perspectivă, dar la locul execuției nu prea e de folos.

Şi totuşi… poate că este.

— Pierre, ia gândeşte-te de câte ori am citit despre unii care merg la eşafod şi cântă imnul țării, sau strigă „trăiască regele", sau cântă Internaționala în fața plutonului de execuție, cum au făcut gărzile roşii în Finlanda, ştii tu.

— Da, dar nu e acelaşi lucru. Dacă ştii c-or să te-mpuşte, nu e de mirare că ultimul lucru pe care-l faci e să te mobilizezi, să te ții tare. Dacă naziştii ăştia mi-ar face de petrecanie, aş fi şi eu în stare să cânt imnul țării sau mai ştiu eu ce. Numai că acum nu asta o să-mi facă. Or să-mi rupă brațul, de exemplu, ca să mă facă să le promit ce dracu' vor ei.

— Ce valoare are o promisiune din asta?

— Ei şi ce dacă nu are? Ştii ce se întâmplă? Refuz următoarea usturică. Şi poţi să fii sigur c-or să mă pună destul de repede la o nouă încercare şi iar ajung în careu.

— Şi? Te opui din nou.

— E inuman. Doar nu vrei să… nu rezist eu la aşa ceva. Niciodată, în vecii vecilor.

— Poate că nu. Dar ascultă, cred că am o idee. Sunt sigur că în careu te iau în primire Silverhielm şi Clipifarul; unul din ei sau amândoi. Şi faci aşa: înainte să înceapă bătaia, le spui tare şi răspicat că sunt nişte netrebnici afurisiţi, nişte laşi şi nişte mizerabili care se dau la unul mai mic şi mai slab decât ei şi că n-are nicio importanţă dacă te fac să promiţi ceva. Că ei tot netrebnici sunt. Pricepi ideea, nu? Mai putem să lucrăm la ea, s-o îmbunătăţim.

— Ce vorbeşti? Ca să înghit şi mai multă snopeală decât şi-au pus în minte? Şi pe urmă să refuz alte usturici şi iar să mă cheme în careu? La ce bun toate astea? OK, poate duce la o oarecare îmbunătăţire. Înţeleg eu cum te gândeşti, dar de câte ori îţi închipui că rezist în careu?

Ei sigur, poate că ar fi greu să meargă până la capăt. Nu mai aveau decât câteva zile la dispoziţie. Ar putea oare să-l înveţe pe Pierre cum să se apere, să-i arate câteva lovituri sau şuturi cu care să-şi doboare adversarii?

Nu, cu Pierre nu mergea aşa. Şi nu pentru că nu avea suficientă forţă – nu e chiar atât de important cât de puternic e şutul sub centură, important e să nimerească exact unde trebuie –, ci pentru că Pierre nu era în stare să lovească. Violenţa îşi are lăcaşul în creier, nu în muşchi. Nici măcar un antrenament îndelungat nu l-ar putea învăţa pe Pierre un lucru atât de simplu – să cotonogească doi snobi de la Stjärnsberg care n-au ştiut niciodată să se bată cu adevărat.

— Ei, o să vedem noi cum o să meargă, dar părerea mea e ca atunci când urci prima oară în careu să-i priveşti cu tot dispreţul de care eşti în stare. Tu n-ai nimic de pierdut, pe când ei, da. Şi să-i tragi o palmă lui Silverhielm. Uite-aşa, o palmă, nu o lovitură care să lase urme, o lovitură care să-l umilească, care să-l facă şi mai ridicol decât dacă l-ai doborî. Am să-ţi arăt eu cum se trage o palmă din asta care nu dă greş. Stai cu amândouă mâinile jos, în faţa stomacului, uite-aşa. Şi pe urmă loveşti cu dreapta în sus, oblic, în aşa fel încât să-i arzi obrazul drept cu dosul palmei. Ai priceput? Aşa! E greu să parezi loviturile care vin din stânga, chiar dacă eşti foarte versat, şi Silverhielm garantat nu e. Dacă loveşti aşa cum ţi-am spus, nimereşti precis, asta-i sigur. Mai ales că lovitura vine de jos în sus şi nu e deloc pregătit s-o pareze. Şi apoi, o lovitură cu dosul palmei e mai umilitoare decât o lovitură obişnuită.

— Ei bine, şi pe urmă?

— Pe urmă... vai Pierre, dacă aş putea să intru în pielea ta în acele zece minute! Dacă aş putea într-un fel să schimb locul cu tine, să mă deghizez, să-mi pun ochelarii tăi! Ar fi grozav.

— Sigur c-ar fi grozav, numai că, vezi, nu merge.

— Da, şi nici nu pot să te-nvăţ să te baţi.

Nu dură decât două zile până când Silverhielm şi Gustav Dahlén îl scoaseră pe Pierre în careu.

Erik se instală sus de tot, pe povârnişul rezervat celor de la gimnaziu. Îşi simţea palmele umede şi fruntea brobonită de o sudoare rece.

Ritualul începu ca întotdeauna. Maestrul de ceremonii îl atinse pe Pierre cu bagheta de argint şi îi conferi titlul de şobolan, după care recită regulile. În primele rânduri ale elevilor de la gimnaziu se auzeau deja unii care intonau cântecul şobolanului.

— Ţineţi-vă gura! strigă Erik cu vocea lui în schimbare, ţineţi-vă gura, că, dacă nu, aveţi de-a face cu mine în careu!

Cântecul amuți. Ritualul luă sfârşit în careu şi acum trebuiau să înceapă buşiturile.

— Scoate-ți ochelarii! comandă Silverhielm.

— De ce aş asculta de un mizerabil ca tine? răspunse Pierre cât se poate de calm.

Până şi Erik putea să constate că vocea lui Pierre nu era deloc schimbată.

— Scoate-i, îți zic!

Pierre făcu un pas scurt înainte şi îşi ridică uşurel mâinile înspre burtă. Va să zică avea de gând să-i ardă palma. Extraordinar! Îl privi pe Silverhielm drept în ochi şi trase aer pe nas de câteva ori.

— Încă miroşi a rahat. Unul ca tine nu poate scăpa de putoarea asta, oricât s-ar spăla, spuse Pierre, şi în secunda în care termină propoziția îi şi trase palma.

Nimeri perfect. Luat prin surprindere, Silverhielm făcu un pas înapoi şi se vedea pe el cum îi creştea furia, în timp ce chelnerițele aplaudau de la ferestre şi elevii de la gimnaziu traseră un chiuit de bucurie.

În clipa în care Silverhielm dădu să sară asupra lui, Pierre îl opri ridicând mâna.

— Stop! Aşteaptă să-mi scot ochelarii!

Silverhielm stătea acum nemişcat ca un prost, în poziție de gardă, în timp ce Pierre, cât se poate de tacticos, îşi scoase ochelarii ca să-i pună în buzunarul de la piept al hainei.

— Acum sunt gata, domnule comandant Skitenhielm, aşa că dați-i drumul, dacă poftiți, spuse Pierre, şi primul pumn îl nimeri drept peste gură, exact când scotea ultima silabă a propoziției.

După aproximativ un minut, Pierre sângera şi din nas şi din gură. După câte îşi dădea Erik seama, loviturile nu fuseseră nici prea reuşite, nici destul de puternice ca să-l rănească prea grav. Foarte curând după aceea, Pierre, care nu făcea altceva decât nişte încercări anemice de a se apăra, începu să plângă şi căzu la pământ. Băltoaca de sânge de sub față nu creştea

alarmant de repede.

Începură, bineînțeles, să-i tragă șuturi în fund și să peroreze despre cum trebuie pedepsiți socialiștii ăștia care credeau că-și pot permite aroganța de a refuza usturicile. Primele șuturi nu fuseseră prea puternice și Pierre stătuse suficient de mult timp în careu ca să iasă de acolo în patru labe cu onoarea intactă.

— Să auzim acum! răcni Gustaf Dahlén. O să mai refuzi usturici în viitor și o să încetezi cu obrăzniciile?

Pierre dădu să spună ceva, dar fu întrerupt de Silverhielm, care-i trase un șut în coaste. Se auziră proteste din rândurile elevilor de liceu care strigară: „Lasă-l să promită!"

Silverhielm făcu o pauză cu șuturile.

— Hai, șobolan mic ce ești! Promite c-o să fii ascultător! îi strigă Silverhielm lui Pierre, care zăcea ghemuit la picioarele lui.

— OK, pot să-ți promit acum ce dracu' vrei, pot să promit că-ți aduc luna de pe cer dacă vrei. Dar n-am de gând să mă țin de promisiune, lua-te-ar dracu' de porc laș! împuțitule!

Următorul șut îi tăie respirația. De data asta, șutul lui Silverhielm fusese pe bune. Ridicase piciorul deasupra lui Pierre și îl lovise în coaste de sus în jos, cu tocul pantofului. Îi reușise perfect – până și lui Silverhielm. Oare cine l-o fi învățat?

— Ce ziceai că sunt? întrebă Silverhielm și Pierre nu răspunse.

— Porc! strigă Erik de-acolo sus unde se afla. Un porc împuțit, asta ești Skitenhielm!

— Așa, va să zică, spuse Silverhielm pregătindu-se să-i mai tragă un toc lui Pierre. Ia mai spune tu o dată!

— Skitenhielm! strigă Erik.

Silverhielm trase cu toată forța în Pierre. Un șut din ăsta, dacă nimerea rău, putea să-i zdrobească câteva coaste.

— Ei, mai spui odată? întrebă Silverhielm și ridică din

nou piciorul.

Erik nu răspunse. Era destul de clar. Fiecare răspuns însemna câte un toc în coastele lui Pierre. Spectatorii aşteptau în tăcere urmarea.

— Skitenhielm, împuțitul dracului de comandant, spuse Pierre gemând.

Următoarele şuturi le auzea ca atunci când dai drumul unui sac greu şi moale pe o podea de ciment. Pierre nu mai era în stare să iasă de-a buşilea din careu. Merseseră prea departe. Îl prinseră de picioare şi-l târâră în afara careului. Trase de pe platforma de ciment, brațele lipsite de vlagă şi capul aterizară pe pietriş cu un zgomot înăbuşit. Le mai adresară elevilor de gimnaziu nişte amenințări de ordin general, după care plecară. Finlandezele începură să-şi închidă ferestrele. Una dintre ele strigă, după un moment de şovăială:

— Să te ia naiba, Skitenhielm!

Şi închise apoi fereastra cu zgomot.

Erik se apropie să-l ajute pe Pierre să se ridice. Abia i se mai auzeau gemetele. Spectatorii se răspândeau discutând ca după un meci de fotbal.

Câteva ore mai târziu Pierre era în stare să facă glume pe socoteala întregii întâmplări. Erik îl spălase de sânge şi constatase că Pierre nu avea nevoie de copci. Nasul era întreg, iar buzele crăpate doar ici şi colo. Amândoi ochii aveau să-i fie bineînțeles învinețiți, iar pe spate o să aibă, de asemenea, nişte vânătăi urâte de tot după toate şuturile pe care le încasase.

— Ce pereche grozavă suntem! E clar că, într-un fel, am câştigat, dar ştii, încă o victorie din asta şi… am cam băgat-o pe mânecă. Eu sunt Pirus, nu Sancho Panza, cum credeam la început. Sigur că pe tine te văd în rolul cavalerului tristei figuri, dar eu mă credeam amărâtul ăla gras, călare pe măgar, şi uite că nu sunt.

— Hai, termină! Eu îmi imaginez că sunt Spartacus, gladiatorul răzvrătit şi tu vii şi-mi spui că sunt un idiot

care se bate cu morile de vânt? Orice-am zice, comandanții noştri sunt totuşi ceva mai deştepți decât nişte mori de vânt.

— OK, să zicem că eşti Spartacus, dar eu altceva decât Sancho Panza nu sunt. Şi pe urmă, doar ştii şi tu cum a sfârşit Spartacus.

— Da, până la urmă a cucerit-o pe Janet Leigh; cel puțin, acel Spartacus la care mă gândesc eu, adică Kirk Douglas.

— Şi Tony Curtis?

— Nu mai ştiu. În orice caz, era alta, nu Janet Leigh.

— Erik, dacă lăsăm acum gluma la o parte…

Pierre şovăi, dar Erik bănuia ce voia să spună.

— … nu prea cred că mai rezist la încă un careu. Nu ştiu ce să zic. E adevărat că după ce se termină ai o senzație aproape plăcută. Numai că… dar tu oricum nu pricepi. Şi-apoi Spartacus a fost răstignit, nu? Romanii au câştigat.

— În orice caz, trebuie sa spun că ai fost nemaipomenit de curajos. Şi ce bine ți-a nimerit lovitura! Ce-ai făcut, te-ai antrenat pe ascuns?

— Ei, am tras şi eu, doar aşa.

— Grozav, domn'e. Înseamnă că ai talent. Aproape că nu mi-am dat seama c-ai să-l pocneşti.

— Dar ai văzut, nu?

— Da, am văzut cum ai făcut pasul ăla înainte, aşa, uşurel, şi cum ți-ai ridicat mâinile încet-încet, exact până unde trebuia. A fost perfect.

— Interesant, pentru că eu nu mi-aduc deloc aminte ce şi cum am făcut; abia țin minte că i-am tras palma. Cred că n-am mai lovit pe absolut nimeni de când eram copil. Cred că acum a fost prima oară.

— Repet, ai talent.

— Bine, dar ne-ndepărtăm de la subiect şi văd eu că tu cam asta vrei. Nu mai rezist încă o dată. Rândul viitor aleg usturica. Decepție?

Erik nu ştia ce să răspundă. Sigur că, pe de o parte, îl

dezamăgea. Dar, pe de altă parte, ce pretenții poți să ai de la un băiat care nu s-a bătut niciodată în viața lui şi care habar n-avea cum să se apere.

— Nu ştiu ce să zic şi nici măcar nu ştiu exact ce părere am. Hai să nu mai vorbim despre asta azi. Cum-necum, ai fost nemaipomenit de curajos. Tocmai pentru că nu ştii să te bați – de-aia ai fost nemaipomenit de curajos. Hai şi tu cu mine să înotăm puțin, ca să nu fii prea înțepenit mâine.

— Da, dar seara e numai pentru cei din echipă şi pentru Consiliu.

— Exact. Ia şi citeşte o carte şi eu mă duc la bazin. Salut.

Zilele următoare au fost regizate conform aşteptărilor. Cei care înainte refuzaseră usturicile au fost somați în repetate rânduri, ca să vadă lumea că nu se mai opuneau pedepselor şi că se prezentau frumos şi ascultători cu capul plecat ca să şi le încaseze. Nu erau usturici prea serioase, dar nu durerea fizică era acum scopul procedurii. Important era să se restabilească ordinea.

Erik îşi reluă campania de batjocorire a prefecților. Desigur că aproape nimeni nu mai cuteza să chicotească la masă sau în curtea şcolii când prefecții erau luați peste picior.

Consiliul încercă să introducă un sistem de turnătorie. Elevul pedepsit cu muncă silnică sau arest îşi putea salva o sâmbătă dacă denunța vreun băiat de la gimnaziu care folosea porecle la adresa prefecților. Sistemul funcționa destul de prost, dar Consiliul nu renunță la el. În schimb, lăsă să se înțeleagă că turnătorii vor primi, ca răsplată, pedepse mai blânde şi vor fi întotdeauna scutiți de corvezi. Atunci lucrurile merseră mai bine.

Erik îi spuse lui Pierre că turnătorii ar trebui snopiți în bătaie, dar Pierre se opuse cu fermitate, pentru că n-ar fi fost altceva decât logică de bandiți. Mai bine era să

deseneze cu vopsea roşie câte un T pe uşile turnătorilor. Zis şi făcut, în noaptea următoare merseră tiptil, tiptil, prin clădirea elevilor de la gimnaziu şi desenară litera T pe cinci uşi.

— O să radă ei vopseaua, dar nu-i nimic, pentru că o să se vadă urme de răzături şi toată lumea o să ştie despre ce e vorba.

— Exact, spuse Erik, şi T pentru turnător e foarte limpede. Nimeni n-ar fi înțeles dacă scriam C, de la colaboraționişti. Ştii, am fost un tâmpit să cad de acord cu ei atunci, cu echilibrul ăla al terorii.

— Ba n-ai căzut deloc de acord. Ei te-au lăsat în pace şi tu i-ai lăsat în pace. Asta a fost totul. Merge cât merge, şi cât timp a mers a fost bine şi frumos. Vreau să spun că nu i se poate reproşa nimănui dacă încearcă să folosească soluții, să zicem, paşnice.

— Care „soluții paşnice”? Ce expresie! N-au urmărit decât să câştige timp ca să lovească pe urmă şi mai tare.

— Da, şi întrebarea e ce-au de gând cu tine acum.

Exact. Ce-aveau de gând?

Şcoala începuse din nou să vibreze de zvonuri ca înaintea Nopții Monastice din anul precedent. Se înțelegea că membrii Consiliului îşi puseseră în minte să-l dreseze pe Erik, dar nimeni n-avea nici cea mai vagă idee ce planuri aveau. Ceva trebuia oricum să se întâmple.

În sâmbăta aceea se lăsase iar gerul şi spre după-amiază se formaseră țurțuri de gheață care atârnau de la streaşină clădirii principale. Erik era cufundat în volumul şapte al cărții *O mie şi una de nopți* când se deschise uşa arestului, în cadrul uşii, doi consilieri din ultima clasă. Aveau cu ei un băiat dintr-a cincea care primise o sâmbătă-duminică pentru obrăznicie. Îi explicară cum că băiatul avea puțin guturai şi că i se schimbase pedeapsa în arest, aşa că Erik trebuia să facă muncă silnică în locul celui răcit.

Erik îşi spuse că n-avea cum să refuze.

Consilierii îl însoțiră până la micul teren de pietriş din fața anexei, o clădire cu săli de clasă de care se foloseau în caz de nevoie. Se aflau pe jos patru drugi lungi de oțel, din aceia care se foloseau pe vremuri la sfărâmarea granitului. Erau destul de înguşti, cam ca o rangă, şi lungi de vreo jumătate de metru. Lângă țăruşi, un baros.

Consilierii trasară pe pământ patru patrulatere cu laturile aproape egale. Cei patru drugi trebuiau înfipți cât se poate de zdravăn prin crusta de pământ înghețat, ca să fie de neclintit. Era clar? Când termina, putea să pună barosul în depozitul de unelte şi să se ducă în cameră. După aceea consilierii plecară.

Eric căzu puțin pe gânduri, analizând drugii şi barosul. Drugii aveau să marcheze colțurile unui pătrat cu latura de aproximativ doi metri. Era de neînțeles. La fel de fără sens ca şi săpatul gropilor în pădure. Dar îi spuseseră că putea să plece după ce era gata şi nu putea să-i ia mai mult de o jumătate de oră. Asta însemna prima sâmbătă după-amiază liberă de când era la Stjärnsberg. Cântări în mână barosul. La ce-or să le folosească drugii ăştia? Şi de ce voiau să-i dea liber? Ce-şi imaginau c-o să facă dacă e liber? C-o să meargă într-un loc anume? Îi întinseseră vreo cursă în drum spre chioşc sau ce aveau de gând?

Termină în mai puțin de o jumătate de oră. Drugii stăteau absolut țepeni. Puse barosul în depozit şi se duse apoi în cameră. Pierre era acolo ca de obicei, întins pe pat, şi citea.

Şi lui Pierre i se păru că nu mirosea a bine, că toată povestea asta prevestea ceva sinistru, dar nici el nu putea să ghicească planul consilierilor.

— Trebuie să avem răbdare, că altceva nu-i de făcut, spuse Erik; îşi deschise iar volumul şapte din *O mie şi una de nopți* şi-l întrebă pe Pierre cum de aventurile marinarului Sindbad semănau atât de mult cu cele ale lui Ulise. Care-l plagiase pe care?

Pierre era convins că *O mie şi una de nopţi* era mai recentă decât epopeile lui Homer şi-i înşiră o serie de argumente.

Era chiar foarte interesant, pentru că episodul cu Polifem apărea aproape identic în *Odiseea* şi în *O mie şi una de nopţi*.

La masa de seară, nimic ieşit din comun. De aceea, Erik fu extrem de surprins când la ieşirea din cantină văzu că toţi membrii Consiliului aşteptau afară. Aha, îşi zise Erik, mai devreme sau mai târziu ceva tot trebuia să se întâmple. O să mă coste vreun dinte de aur sau doi, dar tot nu-i las eu să câştige.

Consilierii se repeziră asupra lui din toate părţile, îl apucară de braţe şi, urlând de bucurie, îl duseră până la locul de lângă anexă unde erau înfipţi drugii. Acolo îl puseră jos, îl apăsară cu toată forţa pe pământ – orice împotrivire ar fi fost în zadar –, îi legară încheieturile mâinilor şi picioarelor cu bucăţi de frânghie pe care apoi le prinseră în jurul drugilor şi traseră de frânghii cu atâta nădejde, încât până la urmă Erik zăcea întins pe pământ ca o cruce. După cum era de aşteptat, toată şcoala se adunase în jurul lui. Ici şi colo se auzea câte o grosolănie la adresa lui Erik.

Era aproape întuneric. La orizont, în spatele clădirii principale, o dungă lată, roşie. Cerul era albastru-închis şi se vedeau deja stelele. Erik număra stelele Ursei Mari şi se gândi că aşa trebuie să se simtă cei aflaţi în pragul morţii. Dacă i-ar fi venit în minte vreun cântec, s-ar fi pus pe cântat. Asta urmăriseră: să fixeze chiar el drugii de care plănuiseră să-l lege. Şi de-aia îi dăduseră liber, ca să nu refuze corvoada. Silverhielm era undeva, în spatele capului lui Erik, şi se auzea foarte bine că râdea.

— Ei, obrăznicuţule, văd că ţi-ai făcut treaba ca lumea, aşa că n-ai să scapi de-aici oricât de disperat ai fi.

Sigur că da, era glasul lui Silverhielm. Cel mai bine era să nu răspundă nimic; trebuia mai întâi să vadă ce

voiau să-i mai facă. Aveau chiar de gând să-i facă figura cu spărgătorul de nuci? În cazul ăsta, ar fi trebuit să-i scoată mai întâi pantalonii şi pe urmă să-l ţintuiască aşa, în formă de cruce.

Până la urmă, Silverhielm făcu vreo doi paşi, în aşa fel încât Erik să-l poată vedea în întregime, şi scoase încet – bineînţeles, demonstrativ de încet – un cuţit pe care apoi îl ţinu în jos exact deasupra ochilor lui Erik.

— Nu-i aşa că te cam apucă frica, ticălosule? spuse Silverhielm.

Nu era nimic de făcut. Indiferent ce-ar spune el, ei îşi vor vedea de planurile lor.

— Cui i-ar putea fi teamă de un tip lamentabil ca tine? şuieră Erik printre dinţi. Şi puţi a rahat, mă, Stinkenhielm{21}, Skitenhielm.

Alt răspuns nu-i puteai da lui Silverhielm. Nu puteai să te dai bătut în faţa unuia ca el. Erik era singurul care încă nu se dăduse bătut şi trebuia să mai fie careva printre toţi spectatorii ăia – sau poate chiar mai mulţi – care nădăjduiau c-o să reziste.

— Retrage ce-ai spus, îi comandă Silverhielm şi coborî cuţitul spre nasul lui Erik până ce tăişul îi atinse nările.

Erik nu răspunse.

— Retrage ce-ai spus, repetă Silverhielm, apăsându-i mai tare cuţitul pe nas.

Erik simţea cum îi curge sânge într-una din nări.

— Ei, ce mai aştepţi? Vorbeşte, până nu-ţi retez nasu' ăsta de jidan.

— Eşti o jigodie şi ai să puţi cât ai să trăieşti, spuse Erik.

Simţea cum lama cuţitului îi intra în cartilagiu.

Dintr-o dată, Silverhielm dădu la o parte cuţitul şi se ridică în picioare fără să-i taie lui Erik nicio bucăţică din nas.

— Porcul trebuie opărit! răcni Silverhielm.

Spectatorii intrară în stare de agitaţie când apărură câţiva consilieri cărând găleţi cu apă clocotită. În spatele

lor se auzeau țipete şi văicăreli. Erik își ridică puțin capul şi văzu cum veneau spre el patru din colegii lui de clasă, fiecare tras de câte un consilier.

Consilierii îi țineau strâns de ceafă cu o mână şi cu cealaltă le îndoiseră un braț sus, pe spate.

— Hai, dați-i drumul, opăriți porcul! ordonă Silverhielm.

Primul la rând era Uliul. Își trase cu greu găleata câțiva paşi şi-i dădu apoi drumul cu o bufnitură, aşa că împroşcă puțină apă lângă capul lui Erik. Apa era aburindă.

— Nu eşti în toate mințile dacă-i asculți pe dobitocii ăştia, spuse Erik ridicându-şi puțin capul ca să întâlnească privirea Uliului acolo sus, pe fundalul cerului de seară.

— *Sorry old chap*[22], ordinul e ordin, răspunse Uliul gemând puțin din cauza efortului pe care-l făcea ridicând găleata deasupra capului lui Erik.

Şi o deşertă. Erik văzu cu încetinitorul parcă – cel puțin aşa arăta imaginea pe care avea să şi-o amintească mai târziu – cum apa aburindă se revărsă peste marginea găleții, venindu-i peste față şi piept.

În secunda următoare, scoase şocat un urlet de durere şi trase ca un disperat de sforile cu care era legat de drugii ăia înțepeniți.

Creierul parcă-i explodase, era ca şi cum un terminal informatic ar fi fost lovit de trăsnet. Se instală apoi un calm care-l lăsă să zărească prin aburi, foarte neclar, cum următorul băiat îşi căra înspre el apa. Era rândul lui Arne, băncosul de Arne, care parcă – nu parcă, ci sigur – plângea.

Şi urlă încă o dată când îl lovi din plin al doilea val de durere.

Următoarele două găleți erau cu apă rece şi, când cel care venea la rând – nu mai era în stare să-l identifice – i-o turnă, i se păru că tot fierbinte era, până când creierul rătăcit apucă să ajungă din urmă evenimentele.

Ultima găleată o simţi rece ca gheaţa de la început, cel puţin aşa i se întipări în memorie. Sus, pe cer, Ursa Mare se tot învârtea în ceaţă. Timp de câteva minute nu-şi auzi decât propria respiraţie, greoaie.

Silverhielm se postă apoi în spatele lui şi-i spuse vorbe pe care Erik nu le desluşea; pe urmă se apropiară unii de el, era sigur, deşi nu-i văzu şi-l scuipară. Cel puţin aşa suna. Pe urmă se lăsă tăcerea.

Plecaseră. Plecaseră cu toţii şi tăcerea era absolută. Corpul începu să-i tremure, dar, pe măsură ce frigul îi pătrundea mădularele, îşi recăpătă cunoştinţa. Vedea clar stelele sus pe cer şi când îşi mişcă puţin capul se auzi ca un fel de clinchet de pahare din cauza apei care-i îngheţase în păr. Hainele se întăreau şi ele. Închise ochii.

Zgâlţâiturile îl ţineau însă treaz.

Era imposibil să măsoare trecerea timpului. Poate zăcuse acolo o oră sau poate numai cinci minute, când auzi nişte paşi apropiindu-se din spate.

Era sora medicală. Când se aşeză lângă el în genunchi, văzu cum îi licăreau ochelarii. Dar avea şi ceva în mână, parcă era un bisturiu. Mai întâi nu zise nimic. Îi puse mâna pe piept, apoi şi-o mută la carotidă şi pe urmă îl atinse cu bisturiul.

Din câteva mişcări rapide, tăie sforile care-l ţineau legat de drugii înţepeniţi în pământ. Erik îşi împreună încet-încet mâinile şi, aproape fără să-şi dea seama, îşi frecă încheieturile amorţite. Pe urmă îi tăie sforile din jurul gleznelor.

— Aaşa, acum încearcă să te ridici, îi spuse sora trăgându-l de braţe.

Gheaţa trosni când îşi smulse hainele lipite de pământul îngheţat. Se ridică în picioare clătinându-se.

— Hai să mergem, zise sora.

Îi ridică un braţ aşa greu cum era, îl puse pe umerii ei firavi şi îl ajută să facă primii paşi nesiguri spre Casiopeea. Nu era picior de om.

Pe la jumătatea drumului, Erik spuse gemând că poate să meargă singur şi se eliberă aproape cu forța de sprijinul infirmierei. Când ajunseră – corpul i se zgâlțâia în aşa hal, încât abia îşi putea controla cuvintele –, o întrebă pe soră dacă era bine să facă un duş fierbinte şi pe urmă să se culce.

Probabil că-i răspunsese afirmativ şi îl lăsase acolo pentru că, imediat după aceea, se trezi mergând pe două cărări pe coridor spre camera lui. Se întâlni cu doi colegi de clasă care rămaseră împietriți, dar nu spuseră nimic.

În cameră, lumina era stinsă şi trebui să bâjbâie puțin până să găsească comutatorul. Când aprinse lumina, văzu că Pierre era lungit în pat, cu plapuma trasă până la bărbie, dar absolut treaz.

— M-au legat, zise Pierre, de-aia n-am putut să vin să te dezleg.

Erik se apropie de patul lui Pierre împleticindu-se şi, cu o mişcare stângace, dădu la o parte plapuma. Îl legaseră de jur împrejur, făcuseră din el o sarma.

Dar mâinile îi erau prea țepene ca să desfacă nodurile şi nici nu vedea ca lumea. Din când în când i se încețoşau ochii.

— Trebuie să mai stai legat un pic, bolborosi Erik şi se duse să facă duş.

Intră sub duş cu haine cu tot şi dădu drumul la apă.

Corpul îl durea rău şi îi zvâcnea din cauza apei calde. Rămase mult timp sprijinit de peretele de faianță, masându-şi încheieturile mâinilor. Ridică apoi temperatura apei şi-şi scoase cu mişcări nesigure hainele, una după alta. Nu ştia să spună cât timp stătuse sub duş înainte de a se întoarce în cameră unde îşi puse un halat şi începu să-i taie lui Pierre legăturile.

Îl ustura corpul pe ici, pe colo, dar mintea i se limpezise.

— Au dat ordin să nu vină nimeni să mă dezlege, explică Pierre. Cel care ar fi îndrăznit să mă dezlege, ar fi primit cinci sâmbete-duminici.

— Altfel ai fi venit să mă dezlegi?

— Sigur că da.

— Nu-s întregi la minte! Nimeni n-ar risca pentru asta cinci sâmbete-duminici! Şi dacă încerca cineva să mă dezlege acolo, afară, tot cinci sâmbete-duminici ar fi primit?

— Da. Mai întâi i-au alungat pe toți şi pe urmă m-au înhățat pe mine.

— Şi cât timp îşi puseseră în minte să mă lase să zac acolo? Nu pricepeau deloc ce făceau?

Cine putea şti. Nu era uşor de găsit un răspuns. Erik îşi puse două pijamale, se înfofoli bine cu plapuma şi căldura începu să-i învăluie trupul.

Îl dureau încheieturile mâinilor şi ale picioarelor, părți ale pieptului, fața.

Nu-şi dădeau seama ce făceau? îşi închipuiau că nimeni nu putea fi învinuit dacă unii îl legaseră, alții turnaseră apa şi cu toții stătuseră să se uite fără să-i taie frânghiile?

— Credeam c-o să mor, mormăi Erik, aşa credeam, dar nu-i adevărat că-ți vezi toată viața ca într-un film. Eu n-am văzut decât stelele.

Tocmai când să adoarmă, veni sora să-i dea câteva pilule albe şi un pahar cu apă. Îi spuse să doarmă.

Febra îl cuprinse o dată cu somnul. Avansa plutind în stare de imponderabilitate spre depozitul de armament.

Ridică barosul ca să spargă lacătul şi i se păru uşor ca fulgul. Reteză lacătul dintr-o lovitură, de parcă era o bucată de lemn putred. Carabinele erau aliniate frumos şi luceau răspândind o lumină galben-verzuie. O vrabie zbura disperată izbindu-se ba de un ochi, ba de altul al ferestrei, fără să poată ieşi afară. Culasele mitralierelor erau năclăite de un strat gros de unsoare brun-gălbuie, pe care-i veni uşor să-o şteargă cu hainele lui ude; era cald ca într-o zi de vară acolo, în depozit, dar afară se auzeau aripile becaținelor ale căror pene zbârnâiau pe la fereastra de care se tot izbea vrabia. Încărcătoarele

mitralierelor atârnau greu din cauza cartuşelor, dar el le lua în mână şi le simţea uşoare ca nişte fructe.

Trase rafale scurte de pe acoperişul şcolii asupra consilierilor care cădeau la pământ de la primul până la ultimul, ca nişte beţe de chibrituri. Când se întruni apoi Consiliul ca să-l judece şi să-l pedepsească potrivit paragrafului 13, trase din nou în ei şi în pereţii clasei, spulberând zidăria, în acordurile din ce în ce mai puternice ale unei muzici de Chopin.

Înotă în mare. Apa era caldă ca într-o cadă şi valurile îi plesneau faţa între inspiraţii şi dădea din ce în ce mai repede din braţe, fără să înainteze niciun pic; din contră, nişte frânghii de cauciuc îl trăgeau înapoi, mereu înapoi.

Îl trezi setea. Gura îi era îngrozitor de uscată. Pierre plecase şi în cameră era lumină. Întinse mâna după deşteptător şi văzu că mai erau opt minute până sa se închidă uşile cantinei pentru micul dejun.

Fu cuprins de frisoane când îşi clăti faţa şi bău apă de la robinet. În pat, cearşafurile erau răsucite ca nişte frânghii. Jumătate din faţă îi ardea ca focul.

Îşi aruncă hainele pe el şi se grăbi împreună cu alţi întârziaţi să traverseze curtea în drum spre cantină. Aerul rece îi ardea faţa şi pulsul îi era anormal de ridicat.

Ajuns înăuntru, merse cu pas grăbit spre spatele lui Silverhielm, al cărui scaun era în fundul sălii la masa numărul 2, aşa încât acesta să nu apuce să observe că cei aşezaţi în faţa lui amuţiseră. Îl apucă zdravăn pe Silverhielm de păr, se aplecă spre el şi îi şopti câteva cuvinte. Apoi, după ce-l zgâlţâi bine, îi dădu drumul şi se duse la locul lui, se aşeză şi întinse mâna după cana cu cacao. La celălalt capăt al mesei tăcerea era mormântală.

— Bună dimineaţa, spuse Erik printre dinţi.

Niciunul nu răspunse. Şedeau cu nasul în căni,

amestecau cu lingurița în cacaua cu lapte sau îşi făceau sandvişuri. Niciunul nu voia să dea ochii cu el.

Se aplecă spre dreapta după unt, ca să-l zărească o clipă pe Silverhielm. Da, nu încăpea îndoială că-l tulburase. Şedea acolo, pe scaunul lui, şi parcă era împietrit.

În preajma lui Erik, nimeni nu scoase o vorbă tot timpul micului dejun. Aşteptă ca Silverhielm să se ridice şi să plece. Pe urmă, se duse direct în cameră, îşi aranjă aşternutul şi se băgă iar în pat, pentru ca somnul să-i scadă febra.

Se trezi când sora îi badijona fața cu o cârpă udă. Era trecut de unsprezece dimineața. Fără să spună un cuvânt, sora îi întinse termometrul. În timp ce Erik stătea cu termometrul în fund, ea îşi aranjă cocul cenuşiu, tot fără să zică nimic.

— Vă sunt recunoscător că m-ați dezlegat, îi spuse Erik întinzându-i termometrul.

Sora privi mai întâi termometrul şi apoi spuse:

— 38 cu 5, dar ar fi putut să fie şi mai rău. Ai tuşit azi-noapte?

— Nu, n-am simțit c-aş fi tuşit. În orice caz, azi-dimineață n-am tuşit. Spuneam că sunt recunoscător că m-ați dezlegat.

— În calitatea mea de soră medicală nu pot să accept chiar orice. Se pare că eşti rezistent ca un armăsar dar, oricum, dacă ai mai fi rămas puțin acolo, n-ai fi scăpat de pneumonie şi de… (şovăi)… complicații. Am să vin să te mai văd şi după-amiază, dar cred că o să te faci bine dacă ai grijă să nu te dai jos din pat azi şi mâine.

Iar era cu mâinile pe la coc şi îl privea gânditoare, dar de spus nu mai spuse nimic. Se întoarse însă din uşă şi zise:

— De acum înainte trebuie să faci ce-ți spun.

Apoi ieşi şi închise uşa fără să aştepte ca Erik să-i răspundă.

Se cufundă aproape imediat într-un somn fără vise,

până seara târziu.

— Acolo! strigă Cocorul triumfător şi le arătă cu degetul prima becaţină care tocmai ateriza pe pajişte bătând din aripi.

Pajiştile erau inundate şi începuseră să se vadă ştiucile, pentru că era timpul de boişte. Seara dinainte văzuseră fluierari-gulerați. Apusul era ca de jăratic şi se simțea un iz de îngrăşăminte care venea de pe câmpurile de dincolo de Stjärnsberg.

Primăvara era timpurie şi deja observaseră primele ciocârlii, o săptămână mai devreme decât de obicei. Nu mai era mult şi aveau să vină păsările răpitoare. De îndată ce se spărgea gheața, se puteau aştepta să vadă primii vulturi-pescari.

Cizmele lipăiau şi aveau de mers vreo câțiva kilometri până să ajungă din nou la şcoală. Pierdeau cina, dar nu conta, deoarece Cocorul era cu ei, şi le putea permite elevilor cu note mari să se afle în natură, în anumite locuri şi la anumite ore determinate de cerințele observațiilor pe care le făceau.

Când se apropiară de câmpurile din apropierea şcolii, începuse să se întunece. Auziră în depărtare un țipăt prelung şi tânguitor.

— Înseamnă că a sosit şi nagâțul, constată Cocorul.

Şi le povesti despre un soi de păsări din America Latină care încă mai aveau gheare în vârful aripilor, aşa cum avuseseră primele şopârle zburătoare şi descendenții lor.

În privința Consiliului, se putea spune că era *statu-quo.*

Trecuse o lună de când Erik fusese opărit în fața anexei, şi nici Erik, nici Pierre nu mai intraseră în conflict cu consilierii, în afara hărțuielilor socotite obişnuite sau de rutină: câteva razii sau câteva percheziții corporale, care nu dăduseră niciun rezultat.

Ideea cu opăritul nu reprezentase o victorie pentru

Consiliu. Se zvonea chiar că pentru prima oară în istoria şcolii directorul îl chemase la el în birou pe prefect şi-i trăsese un perdaf fără martori. Desigur, erau doar zvonuri, şi nici directorul, nici vreunul dintre profesori nu lăsaseră să se înțeleagă că ar fi auzit de întâmplarea cu apa opărită. Dar ar fi putut să fie şi adevărat, pentru că, mult timp după aceea Silverhielm renunță la inițiativele lui şi Consiliul se ocupă numai cu urmărirea regulată a unui număr, considerat suficient, de fumători neautorizați de la care să-şi procure țigări pe gratis (era foarte neobişnuit ca fumătorilor prinşi în flagrant delict să le treacă prin cap să-şi distrugă țigările în loc să le dea consilierilor).

Uliul, Arne şi ceilalți doi din clasă care participaseră la opărirea lui Erik erau ținuți la distanță. Erik şi Pierre refuzau consecvent să le adreseze vreun cuvânt sau se făceau că nu aud când spuneau şi ei câte ceva. Mai mulți băieți din clasă făceau la fel. Incidentul cu apa opărită depăşise limita educației camaradereşti şi era învăluit de un fel de ruşine colectivă.

— Acum le e frică; se tem că ar putea să li se întâmple şi lor cândva acelaşi lucru.

După Pierre, mai exista totuşi în şcoală o urmă de *fair play*. Dacă l-ar fi lăsat pironit acolo toată noaptea, dacă sora n-ar fi reacționat ca o persoană cu scaun la cap, Erik ar fi putut să moară şi atunci cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Ar fi fost imposibil să se muşamalizeze un asemenea lucru, aşa cum făcuseră cu zece ani în urmă, când un băiat dintr-a şasea fusese străpuns de o baionetă prin inimă şi plămân în timpul unui exercițiu din ăla de apărare civilă. Îl duseseră la spital, dar nu se mai întorsese niciodată de acolo şi nici ziarele nu scriseseră niciun rând despre asta.

— Nu-mi spui şi mie ce i-ai şoptit lui Silverhielm atunci, a doua zi? întrebă Pierre. Ai cuvântul meu de onoare că nu spun la nimeni.

Erik auzise de vreo sută de ori întrebarea asta. Până

şi unii de la liceu veniseră la el, îl bătuseră pe umăr, îi serviseră unele amabilităţi, ca până la urmă să-i pună aceeaşi întrebare. Fiindcă Silverhielm rămăsese cu o expresie stranie pe faţă nu mai puţin de o jumătate de zi după aceea.

— Nu, îi răspunse Erik, mi-am promis mie însumi să nu spun nimănui. Într-un fel, mi-e şi un pic ruşine. Dar probabil că înţelegi tu că l-am ameninţat cu ceva absolut înspăimântător, ceva ce nu i-aş face niciodată. Numai că el n-are cum să fie sigur de asta. Ei, în orice caz, nu vreau să spun nimănui; aş vrea să pot chiar eu uita.

— Oricum, n-ar fi îndrăznit să repete povestea cu opăritul.

— Poate că nu, dar eu n-aveam de unde să ştiu.

— Şi acum crezi că au terminat cu mizeriile?

— Nu, nu cred, dar dacă e adevărat că directorul l-a pus la punct pe Silverhielm, o să stea cu botul pe labe o vreme numai de dragul directorului. Dar găsesc ei altceva după aia. Nu se lasă ei cu una, cu două.

Dură însă cam mult. Perioada de *„statu-quo”* se prelungi până cu două zile înainte de sărbătoarea Walpurgiei[23].

Erik şi Pierre traversau curtea şcolii. Fuseseră să fumeze la ascunzişul lor după antrenamentul de înot al lui Erik şi gura le mirosea frumos după ce se clătiseră cu Vademecum pe care-l neutralizaseră mestecând ace de brad. Discutau despre tezele din ultima vreme.

Mai era un sfert de oră până să sune stingerea, adică ora la care elevii de la gimnaziu trebuiau să se afle fiecare în camera lui.

Se auzi cum cineva de la etajul doi al clădirii liceului deschise cu zgomot puternic fereastra. Era camera lui Gustaf Dahlén, singurul elev care-şi avea dormitorul acolo, exact lângă locuinţa profesorului de istorie.

— Aţi fumat! Ia veniţi voi sus pentru inspecţie şi percheziţie! le strigă Gustaf Dahlén de la fereastră.

Nu puteai să nu te supui unui ordin din ăsta. Ridicară din umeri şi intrară în clădire. Clipifarul nu putu să găsească nici măcar un fir de tutun asupra lor şi de mirosit, nu miroseau nici a tutun, nici a Vademecum. Era vorba doar de un frecuş de rutină.

Clipifarul nu era singur în cameră. Mai era şi Silverhielm, care şedea tolănit într-un fotoliu mare de piele. Clipifarul avea pe el un fel de halat de casă, din mătase, şi un fular alb în jurul gâtului. Arăta ca un gangster din ăia cum se văd în filme, cu toate că el cu siguranță voia s-o facă pe tipul de nobil englez, gen Leslie Howard. Dar remarcabil era altceva.

Era remarcabil că amândoi, şi Clipifarul, şi Silverhielm trăgeau fiecare dintr-o țigară de foi. Chiar şi un membru din Consiliu trebuia exmatriculat de urgență dacă fuma în interior.

— Aşa, va să zică, spuse Silverhielm ridicându-se şi dând de câteva ori ocolul celor doi acuzați care stăteau smirnă în mijlocul camerei.

Silverhielm trase în mod demonstrativ din țigară şi încercă să sufle un cerc de fum înspre tavan.

— Deci ăştia sunt fumătorii clandestini care urmează să fie percheziționați, mai spuse Silverhielm.

— Voi sunteți fumători clandestini, spuse Pierre, chiar şi consilierii sunt exmatriculați pentru aşa ceva.

— Sigur că da, dar ia încercați voi să dovediți lucrul ăsta, spuse Silverhielm în batjocură. Doi insolenți notorii de la gimnaziu îi acuză pe prefect şi pe viceprefect fără dovezi. Ei, în cazul ăsta cred că trebuie să încasați o pedeapsă pentru insolență şi calomnie.

Şi mai suflă un cerc de fum. De data asta reuşi.

— Dezbrăcați-vă, le ordonă Gustaf Dahlén.

— Hai să plecăm, zise Erik şi se întoarse ca să se îndrepte spre uşă, dar Silverhielm îi surprinse mişcarea şi-i tăie drumul.

Acum era imposibil să ieşi de acolo fără să încâlci prevederile paragrafului 13, şi poate chiar asta puseseră

la cale.

— Dacă v-ați propus să mă prindeți în plasă cu paragraful 13, spuse Erik, să știți că n-o să fie vorba doar de „sau alt act de violență”, ci o să vă snopesc în așa hal, încât nici mamele voastre n-or să vă mai recunoască. N-ar fi prea mare riscul?

— Nu cred, răspunse Gustaf Dahlén privindu-l pe Pierre și dând afirmativ din cap, cel puțin nu de data asta.

Nu era chiar foarte limpede la ce se referea amenințarea. Esențialul era să nu poată fi vorba de exmatriculare. Erik începu să se dezbrace cu calm și, după câteva clipe, îl urmă și Pierre. Rămaseră amândoi doar în chiloți.

— Dați jos și chiloții, că cine știe dacă n-ați uitat ceva de fumat pe-acolo.

Șovăiră și se uitară rapid unul la altul. Erik dădu din cap și amândoi își scoaseră chiloții.

— Perfect, spuse Silverhielm și iar le dădu un ocol. Acum îmbrăcați-vă!

Și se îmbrăcară.

După ce se îmbrăcară, Clipifarul își aminti, chipurile, că uitase să-i percheziționeze, așa că-i puse iar să se dezbrace. Se dezbrăcară în tăcere.

De data asta, Clipifarul se învârti în jurul lor, agale, cu pași mari, dând ușor cu vârful papucului în mormanul de haine. Deodată se aplecă înainte și-l apucă tare pe Pierre de colacul de grăsime din jurul taliei. Pierre gemu de durere, dar nu spuse nimic.

Plănuiseră, așadar, să nu se lase până nu se isca o bătaie, și lucrul ăsta era atât de limpede, încât Erik și Pierre se făceau că plouă și nu scoteau nicio vorbă. Erik clocotea.

Atunci, ca din întâmplare, țigara Clipifarului mai-mai să-i atingă lui Pierre un sfârc. Pierre tresări, făcu o jumătate de pas înapoi, dar tot nimic nu spuse.

Clipifarul se îndreptă spre scrumiera de pe masa de

marmură şi-şi scutură scrumul ţigării. După aceea se întoarse încet-încet la Pierre, ţinând în mod demonstrativ jarul ţigării drept în faţă. Se opri la numai câţiva centimetri de Pierre. Silverhielm aştepta lângă uşă.

Clipifarul îşi duse ţigara la gură şi trase din ea prelung. Apoi îi suflă tot fumul lui Pierre în faţă, apropiindu-se din ce în ce mai mult de sfârcul lui cu vârful roşu al ţigării.

— Cred că e momentul să sting ţigara.

Erik îi fixa Clipifarului un punct pe ceafă, sub ureche, unde trebuia plasată lovitura. Nu era altă ieşire.

— Nu mai e mult şi-o să miroasă a porc fript, spuse Clipifarul în bătaie de joc şi înaintă încă un centimetru cu ţigara spre sfârcul lui Pierre.

Nici acum Pierre nu zise nimic, cu toate că jarul era atât de aproape, încât pesemne că-i simţea fierbinţeala.

— Ce mai aştepţi? spuse Erik, punându-şi arătătorul pe piept, hai, vino şi stinge-ţi ţigara aici dacă ai curajul, fricosule!

Clipifarul şovăia.

— Hai, vino-ncoa! continuă Erik. Stinge-ţi ţigara şi să vedem dacă doare chiar aşa cum îţi închipui tu. Îţi dau voie, să ştii, pe cuvânt că-ţi dau voie, fricosule, al dracului de laş clipitor ce eşti. Hai să vedem cât de laş eşti, să vedem dacă eşti în stare.

Clipifarul făcu un pas spre Erik.

— Deci cu permisiunea ta şi cu martori de faţă? întrebă Clipifarul.

Pe toţi dracii din iad, Clipifarul nu mai avea scăpare.

Ura îi pulsa în valuri prin tot corpul ca nişte amortizoare de şoc, era ca şi cum trupul îi înţepenea treptat, transformându-se într-un bloc de ciment. Încăperea îşi pierdea forma şi dispărea din câmpul lui vizual; nu mai vedea decât faţa Clipifarului şi, de jur-împrejur, doar spaţiu negru. Erik îşi auzi propria voce ca venind de foarte departe.

— Eşti laş, Clipifarule, eşti atât de laş, că nu cred să îndrăzneşti chiar dacă-ți spun că am să stau nemişcat şi nici n-am să te ating după aia. Stinge-ți țigara şi hai să vedem ce se întâmplă.

Clipifarul clipi. Când apropie țigara de pieptul lui Erik, mâna îi tremură atât de tare, încât se auzi sfârâitul câtorva fire de păr. Erik îi captă privirea Clipifarului şi îi servi un rânjet cu buzele întinse şi dinții strânşi.

— Ei, n-ai curajul, canalie?

Clipifarul şovăia şi începuse să-i transpire fruntea, dar nu trebuia lăsat să scape, nu acum. Ar fi fost de-ajuns să facă un pas înapoi şi ar fi scăpat din încurcătură, dar nu trebuia lăsat să scape.

Undeva, în întunericul total din afara ființei lui, Erik auzi că Silverhielm spunea ceva. Atunci Clipifarul scoase un scâncet şi înfipse jarul țigării în pieptul lui Erik. În acelaşi timp, fața îi fu traversată de convulsii nervoase.

Erik rămase crispat cu zâmbetul pe buze. Mirosea a carne friptă, dar nu simțea decât duduitul ascuțit al pulsului în urechi. Clipifarul mai scoase un scâncet, care aproape dădea în plâns, când îşi învârti mucul țigării înainte şi înapoi în rană, ca să-l stingă de tot.

Tabloul începea să-şi recapete conturul. Sfera câmpului vizual se lărgea din ce în ce, mai întâi în jurul figurii convulsionate a Clipifarului; cuprinse apoi masa de marmură, fereastra cu apusul soarelui şi, în cele din urmă, pe Silverhielm, care stătea în picioare lângă fotoliul de piele, cu ochii holbați şi înghițind în gol ca peştele pe uscat.

Camera era cufundată într-o tăcere deplină.

Erik se aplecă să-şi ia hainele ca să se îmbrace, dar nu-l slăbea din ochi pe Clipifar şi avea grijă să nu-şi demoleze rânjetul.

Clipifarul se prăbuşi în fotoliu cu mâinile tremurânde. Pierre se îmbrăcă şi el.

Erik ridică mucul țigării de pe covor, ținându-l între degetul mare şi arătător. Pe urmă, făcu doi paşi în direcția Clipifarului, întinse brațul, dădu drumul mucului în scrumieră, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşă.

Când coborî pe scară, cu Pierre în spatele lui, se opri şi-şi încleştă mâna pe balustradă. O durere ca de suliță îi sfredelise pe neaşteptate corpul. Scoase un geamăt şi se lăsă în genunchi. Rămase aşa câteva clipe, până putu să se ridice din nou şi să coboare scara.

Rana era de mărimea unei monede de o coroană, plină de scrum şi tutun. Intră sub duş cu o perie de unghii, inspiră adânc, închise ochii şi curăță repede cu peria scrumul, resturile de piele şi lichidul rănii. Curgea acum foarte mult sânge curat. Sângele se amesteca mereu cu apa duşului şi dispărea în spirală prin găurile puțin prea mici ale discului de zinc al canalului de scurgere.

Pierre avea în trusa de toaletă un dezinfectant şi comprese cu pomadă. În timpul nopții, Erik îşi simți pulsul în rană şi numără bătăile: treizeci şi opt de bătăi – deci stare de repaus.

Pistele de alergări şi terenul mic de fotbal se uscaseră suficient încă de pe la mijlocul lui aprilie, aşa că orele de gimnastică puteau să se țină în aer liber. Antrenamentul nebunesc căruia i se dedicase Erik toată toamna şi toată iama dădu rezultat. Prima oară când Tosse Berg îi cronometră suta de metri, Erik termină cursa cu două zecimi de secundă sub recordul personal şi nici măcar nu se încălzise ca lumea. Poate contribuise şi faptul că, între timp, crescuse vizibil în înălțime. Pantofii cu ținte începeau să-l cam strângă.

— Să ştii c-o să meargă bine la meciul cu Lundshov, spuse Tosse Berg. Trebuie să iei ultima distanță la ştafetă.

Toate internatele din țară participau la o competiție

sportivă care începea la finele semestrului de primăvară şi se încheia toamna. Fiecărei şcoli îi venea rândul să se deplaseze cu autobuzul la şcoala concurentă şi acum era rândul şcolii Lundshov să vină cu autobuzul la Stjärnsberg.

Competiția aceasta era foarte prestigioasă, mai ales pentru Stjärnsberg. Nu numai din cauză că, de-a lungul anilor, Stjärnsberg câştigase de cele mai multe ori, dar şi pentru că exista ideea preconcepută că elevii de la Stjärnsberg erau întotdeauna mai puternici, mai rapizi şi mai buni decât toți ceilalți. Şi când Stjärnsberg câştiga, se confirma ideea. Iar dacă Stjärnsberg nu câştiga, se dădea mereu vina pe câte un motiv special. Dacă elevul cutare n-ar fi avut o întindere de muşchi la distanța a doua a ştafetei, dacă un altul n-ar fi muşcat linia de pornire la a treia săritură în lungime, dacă X n-ar fi dărâmat bara cu chilotul la a treia încercare de a sări 1,78 în înălțime, dacă n-ar fi fost aceşti *dacă*, sigur că Stjärnsberg ar fi câştigat. Dar deşi nu încăpea îndoială că Stjärnsberg era şcoala particulară care dispunea de cele mai bune condiții de antrenament, rezultatele meciurilor erau de cele mai multe ori surprinzător de strânse. Şi pentru că punctajul se calcula ca la competițiile internaționale, cu număr dublu de puncte pentru ştafetă, ştafeta de 4 ori 100 era cea care deseori hotăra rezultatul final al competiției.

Aşa a fost şi de data asta. După-masă târziu, când întrecerile la toate celelalte ramuri se încheiaseră şi nu mai rămăsese decât ştafeta, Stjärnsberg nu avea decât un avans de trei puncte față de Lundshov. Ştafeta era decisivă, şi Erik urma să alerge ultima distanță. Era teribil de palpitant, ca un eveniment din *Cartea recordurilor*.

Atleții îşi făceau încălzirea şi tribunele erau pline. Toată lumea se aştepta ca întrecerea la ştafetă să fie foarte strânsă. Erik câştigase destul de uşor la proba individuală de 100 de metri din acea dimineață, dar

elevii de la Lundshov ieşiseră pe locurile doi, trei şi şase. Ultimul schimb la ştafetă urma să fie cel care obţinuse cel mai bun rezultat la suta de metri individual, pentru fiecare din cele două şcoli, aşa că se putea termina oricum.

Erik se pregăti minuţios. Îşi puse pantofii noi cu ţinte, nişte pantofi Puma din piele de cangur, care costaseră mult prea mult (sigur că avocatul Ekengren va pretinde o remiză în contul acestei cumpărături când va primi factura de la şcoală). Era şi suficient de încălzit, aşa că totul trebuia să meargă ca pe roate.

Începuseră să se pregătească pentru start şi strigătele de încurajare ale suporterilor celor două echipe răsunau de la tribuna principală pe toată porţiunea ultimului schimb, până la linia de sosire, adică exact pe distanţa pe care trebuia să o parcurgă Erik.

Deşi foarte concentrat, Erik auzea cum suporterii de la Stjärnsberg îi strigau numele:

ERIK! ERIK! ERIK! VREM-SĂ-L-VEDEM-PE-AL-NOSTRU ERIK!

Fir-ar să fie! Nu se poate să nu câştige. Nu se poate!

Se dădu startul şi primii băieţi alergară aproape la fel de repede. Spectatorii o ţineau într-un urlet. La al doilea schimb, cei de la Lundshov se cam împleticiră şi rămaseră cu câţiva metri în urmă. Când să se preia ştafeta la al treilea schimb şi când toţi credeau că victoria e la doi paşi, Stjärnsberg schimbă şi mai alandala – era tocmai nenorocitul de Silverhielm, care acum pierdu el câţiva metri, în urletele publicului. Diferenţa se menţinu pe toată lungimea ultimei curbe şi spectatorii aclamau deja: Erik, Erik, Erik.

Ultimul schimb al adversarilor ieşise pe locul doi la cursa individuală de 100 de metri, dar Erik nu observase cu cât fusese acela în urma lui. O să poată să câştige doi metri?

Mai erau doar câteva secunde până să i se dea în mână ştafeta şi să-şi alerge distanţa în linie dreaptă

spre linia de sosire. De ce să câştige el pentru şcoala asta infernală? N-are a face, trebuie!

Când primi ştafeta – preluarea merse destul de bine, dar la fel de bine merse şi pentru ceilalți –, diferența era de doi metri. S-ar putea să meargă. Trebuia să meargă!

La jumătatea distanței, adică exact în dreptul tribunei principale, diferența se făcuse de numai un metru şi continua să se micşoreze – încet-încet, ca într-un coşmar. Auzea respirația celuilalt; gemea şi scâncea şi accelera şi insista şi ajunseseră umăr la umăr pe ultimii metri, acei ultimi zece metri interminabili, marcați metru de metru cu câte o linie albă trasată cu creta pe zgura roşie.

Luă în piept cordonul de bumbac alb care, din cauza vitezei, rămase lipit de el fâlfâind până când Erik reuşi să încetinească. Făcu un salt şi zbură spre Tosse Berg, care-l aştepta cu brațele deschise.

— Bravo, mă! Ai făcut-o şi p-asta, fir-ai tu să fi! Ai câştigat!

Alergă cu paşi mărunți înapoi, până la mijlocul tribunei principale. Mai avea în mână ştafeta. Îi scandau numele şi legănau cu mişcări largi, în dreapta şi în stânga, drapelul şcolii cu emblema constelației Orion. Erik le răspunse, făcându-l e semne cu ştafeta sus, deasupra capului, şi ridicându-şi energic pumnul stâng în semn de victorie, în aceeaşi clipă, îşi dădu seama că-i curgeau lacrimi pe obraz. Atunci aruncă ştafeta sus de tot, spre spectatorii din tribună, şi se întoarse tot în pas alergător spre gazonul din mijlocul terenului unde, discret, îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

Tosse Berg îl ajunse din urmă, îl luă pe după umeri şi-l duse înapoi în fața tribunei.

— E nemaipomenit, spuse Tosse Berg, absolut nemaipomenit, pentru că ți-am cronometrat distanța şi cât crezi că a fost?

— Habar n-am. Probabil că acceptabil.

— Unşpe secunde fix! Cu start fulgerător, dar oricum.

— Ce chestie! Dar nu mai scot eu niciodată unşpe secunde.

— Ba să vezi tu c-ai să scoţi, doar să vrei, şi la campionatul naţional din toamnă o să-i mături pe toţi din anul tău.

Tosse Berg îl ţinea tot timpul pe Erik părinteşte pe după umeri. Făcu un gest larg cu mâna spre spectatorii de la Stjärnsberg, care nu conteneau să strige de bucurie, să fluture steagurile şi să-l aclame în cor pe Erik.

— Uite, acum se poate vedea ce forţă pozitivă are sportul, spuse profesorul şi antrenorul lui Erik. Ce mai contează sâcâielile Consiliului faţă de aşa ceva!

Urmă o cină elegantă pentru sportivii oaspeţi. Toţi purtau haina cu emblema şcolii, cantina era ticsită şi absolut nimeni nu primi usturici.

Exact înainte de desert, directorul bătu cu cuţitul în pahar. Când se aşternu tăcerea – cu contribuţia sâsâitului servil al consilierilor –, directorul ţinu o scurtă cuvântare, înşirând toate banalităţile de rigoare despre atmosfera frăţească a acestei nobile competiţii, despre importanţa bunelor tradiţii şi despre frumoasele rezultate ale echipei oaspete.

Lui Erik îi bubuia inima în piept. Mai era puţin, doar puţin de tot, până la înmânarea cupei pentru cel mai bun rezultat individual. Un elev de la Lundshov ieşise primul şi la aruncarea discului, şi la aruncarea greutăţii, dar Erik câştigase trei titluri, dacă se punea la socoteală şi ştafeta. Tiradele directorului erau din ce în ce mai lungi, de parcă îi venea greu să ajungă la subiect. Ridică, în fine, cupa mică de argint pe care erau gravate numele celor care o primiseră în anii precedenţi.

— … şi decizia membrilor juriului compus din mine personal plus şefii catedrelor de educaţie fizică de la cele două şcoli este unanimă. (Pauză retorică.) După rezultate frumoase la 100 şi 200 de metri… (aici directorul fu întrerupt de ţipete de bucurie; cei care

stăteau aproape de Erik îl băteau tare pe spate)... Erik a terminat această zi cu o excelentă demonstrație de viteză pe ultima sută de metri a ştafetei. Îl invit pe Erik să vină aici, în față, ca să-i înmânez premiul atât de bine meritat.

Lui Erik îi dădură din nou lacrimile când se apropie de director şi, primind cupa, mulțumi cu o înclinare a capului; el, care nu plânsese nici măcar o singură dată de când venise la Stjärnsberg! Aplauzele şi scandările de încurajare ale şcolii mai-mai să spargă tavanul. Erik ridică triumfător cupa deasupra capului şi căută privirea lui Silverhielm, care şedea la patru metri mai încolo, în capul mesei numărul 2. Dar Silverhielm se uita în altă parte.

Lumina era încă aprinsă în camera lor, deşi stingerea fusese prelungită cu o oră. Erik stătea lungit pe pat cu mâinile sub cap şi ochii în tavan. Dacă îşi întorcea o idee capul într-o parte, putea să-şi vadă cupa în bibliotecă. Ultimele coji ale rănii de pe piept îi dădeau mâncărimi; rana pe care i-o făcuse Clipifarul cu țigara de foi era aproape vindecată.

— Îți dai seama ce înseamnă asta? întrebă Pierre.

— Nu ştiu ce vrei să spui, dar eu mă simt aproape fericit. Poate ție ți se pare că-i de râs că mă simt fericit doar pentru că am alergat cu un băț în mână.

— Nu-i deloc de râs. Cel puțin, nu în ceea ce te priveşte pe tine acum şi aici, la Stjärnsberg. Nu-ți dai seama că de-acum înainte nici n-o să se mai atingă de tine? Să fi văzut ce agitație era acolo sus, în tribună! O să trebuiască să renunțe la ideile cu opăritul după ziua de azi.

— Uite că la asta nici nu m-am gândit.

— Da, aşa o să fie. Şi săptămâna viitoare cei dintr-a patra de liceu o să-şi dea bacalaureatul şi scăpăm de ei.

— Dar o să fie într-a patra ăia care sunt acum într-a treia, aşa că-ncepe totul de la capăt.

— Da, dar abia semestrul care vine. Acum o să avem

o primăvară frumoasă. Auzi cum ciripesc păsările? Or fi fluierarii?

— Poate. Da, trebuie să fie fluierarii.

— Ce-o să faci la vară?

— Cred c-o să lucrez în port la Stockholm. Cunosc un tip care zice că vara poți să faci o mie de coroane pe săptămână. Numai că trebuie să ai şaişpe ani, dar am aproape şaişpe.

— Eu merg în Elveția, să-l văd pe tata, şi pe urmă la un curs de vară în Anglia.

— Ce-ți trebuie ție curs de engleză, cu notele pe care le ai?

— Ei, tata zice că e folositor, că faci progrese. Asta e în august, două săptămâni înainte să începem şcoala.

— Şi cât costă, ştii?

— Habar n-am. Vreo mie, două, cred.

— Atunci vin şi eu, vreau să zic dacă e în august. Dacă merge treaba cu portul, pot să strâng chiar mai mulți bani decât atât până în august. Şi o să pot să-ți plătesc şi ție ce-ți datorez pentru lecțiile alea de matematică, ştii tu, când m-ai ajutat. Ekengren n-a fost de acord să plătească pentru lecții particulare, pentru că nu mi le dădea un profesor.

— Eh, nu te mai gândi la asta. Doar suntem prieteni, nu?

— Tocmai pentru că suntem prieteni. Mă gândesc de mult la asta şi vreau neapărat să-ți plătesc.

— Ce contează banii?

— Nu contează pentru tine, că eşti bogat, dar eu nu sunt.

— Cum necum, avem o primăvară frumoasă. Ascultă, iar se aud fluierarii.

Soarele ardea în portul liber din Stockholm.

Puteai ridica în două feluri sacii de cafea ca să-i pui pe placa transportorului. Ori apucai sacul de colțuri, ori îți înfigeai patru degete în colțurile sacului, ca să faci o

mică toartă şi să-l salţi. Mănuşi de protecţie nu puteai să-ţi pui când ridicai sacii de cafea pe placă, pentru că nu mai puteai să-i apuci ca lumea. Dar dacă nu aveai experienţă, dacă pielea îţi era subţire ca a unui băiat de şcoală şi dacă apucai sacii de colţuri, te alegeai cu băşici pe toată palma şi de-a lungul arătătorului. Dacă treceai la metoda cealaltă, de a vârî patru degete în colţuri, simţeai după un timp cum îţi amorţesc vârfurile degetelor şi cum ţi se zdrenţuieşte pieliţa unghiilor.

Lăzile cu portocale sau cu mere trebuiau mai întâi luate în braţe ca să le pui pe placă. Erik avea braţele un pic prea scurte pentru lăzile cu portocale – colţurile de sus îi tăiau partea superioară a braţului, iar cele de jos îi intrau în încheietura mâinii.

Cu timpul, mâinile i se tăbăciră şi, cu toate că nu era decât un şcolar, muncitorii se purtau bine cu el. Râdeau un pic de felul în care îl pronunţa pe „i”, dar îl băteau pe spate din când în când, semn că făcea treabă bună.

Vinerea se aşezau cu toţii la rând în faţa „biroului de retribuţie” şi fiecare primea un plic maro capsat în care se aflau bancnotele. Când Erik aştepta la coadă, printre muncitori, îşi ţinea ţigara fie între degetul mare şi arătător, ca majoritatea muncitorilor, fie în colţul gurii. Stătea puţin adus de spate şi se simţea ca Marlon Brando în filmul *On the Waterfront.*

Lucrul începea dimineaţa la 6:30. Traversa cu bicicleta, fluierând, cartierul Vasastan, pustiu la ora aceea, o lua apoi pe Odengatan şi, în continuare, pe Valhallavägen. Doar de câteva ori îl prinse ploaia.

Bătrânul era plecat din Stockholm.

Nici nu-şi putea imagina o coincidenţă mai fericită. Din tot ce era bun pe lume, să se întâmple tocmai asta – să fie plecat Bătrânul din Stockholm! Găsise un post ca suplinitor de şef de restaurant într-o staţiune turistică şi îl luase şi pe băiatul cel mic cu el.

Serile mergea la cinema sau stătea acasă şi o asculta pe mama lui cântând la pian. Tot Chopin cânta de cele

mai multe ori.

Uneori se ducea la piscină şi acolo se întâlnea cu Puricele.

Aşa cum era şi de aşteptat, Puricele râse cu poftă de ciudățeniile tehnice la care recursese Erik când se antrenase singur în bazinul acela scurt de la Stjärnsberg. Dar pentru că nu asimilase cu totul noile obiceiuri, Puricelui îi veni destul de uşor să-i corecteze încetul cu încetul toate greşelile. Şi pentru că Erik îşi dezvoltase atât de mult şi forța, şi rezistența, progresele erau evidente. Unii din foştii lui colegi de antrenament i-o luaseră înainte, dar nu cu mult.

— Ei, s-a zis cu Roma, spuse Puricele, dar nu-i nimic. Dacă ai fi reuşit să pleci la Roma la anul, tot n-ai fi făcut mai mult decât să înveți câte ceva, pentru că un sprinter nu ajunge la performanțe de top la vârsta de 16 ani. Dar pe urmă trebuie să tragi tare, băiete, că peste cinci ani te-aşteaptă Tokio.

Tokio peste cinci ani. Asta însemna 1964, dar lui i se părea că 1964 era la fel de îndepărtat ca anii din romanele viitorului, putea la fel de bine să fie 1984. Pentru el, era totuna. Când o să fie olimpiada la Tokio, o să aibă 21 de ani, o să fie bărbat în toată firea, cu bacalaureatul luat şi student la facultate. Cinci ani de-aici încolo era o eternitate.

— Nu poți să vii la Stockholm din când în când ca să mai cizelăm tehnica? îl întrebă Puricele. Adică-i păcat să laşi să treacă încă un an în felul ăsta, pentru că o să ai prea mult de recuperat. Asta vreau să spun.

— Nu, nu prea pot, pentru că am muncă silnică şi arest în fiecare sâmbătă şi duminică.

Puricele îl privi lung şi dădu din cap.

— Credeam că e o şcoală, dar se pare că e o casă de nebuni, zise Puricele.

A fost o vară perfectă.

Primele două luni trecură repede. Făcea pe Marlon Brando în fiecare zi şi toate zilele erau la fel. Plecă în

Anglia cu o zi înainte de întoarcerea Bătrânului de la Ronnebybrunn. Era ca şi cum zeii cerului ţineau cu el.

În Anglia era obiceiul să pui lapte în ceai şi berea brună era mai deschisă la culoare decât cea suedeză, şi mai puţin gazoasă.

Semestrul de toamnă începu cu două triumfuri, unul după altul. Mai întâi, a fost Ziua Şcolară, cu întrecerile la atletism. Erik se antrenă pentru patru probe: 400 de metri, săritura în lungime şi cursele de sprint de 100 şi 200 de metri şi le câştigă pe toate. La săritura în lungime, alergă cu viteză mare de la start până în prag şi sări peste 6 metri, adică suficient pentru victorie. Datorită antrenamentului de *body-building* din anul precedent, şi poate chiar şi datorită muncii din port, masa musculară îi crescuse atât de mult, încât avu o viteză constantă aproape toată cursa de 400 de metri.

Apoi, când echipa de fotbal a şcolii jucă primul meci cu Sigtuna, băgă două goluri – primul şi ultimul gol într-un meci pe care Stjärnsberg îl câştigă cu 3-2. Tribuna jubila, ceea ce însemnă încă un vaccin împotriva Consiliului.

Cel puţin asta a fost prima impresie, dar roata se întoarse în octombrie, când Sindicatul îl chemă la o şedinţă.

Uliul era pe post de preşedinte şi ciocănea cu creionul pe bancă, exact cum făcea orice preşedinte de Consiliu la începutul fiecărui nou punct de pe ordinea de zi.

Uliul luă cuvântul:

— Ne-am gândit că trebuie să discutăm cu tine o chestiune serioasă privind comportamentul tău insolent.

Erik le explică celorlalţi că, dacă au ceva de discutat cu el, trebuiau să găsească un alt reprezentant, pentru că el cu Uliul nu stătea de vorbă. Nu poţi să stai de vorbă cu unul care zice *sorry old chap* în timp ce toarnă apă clocotită pe cineva care zace ţintuit la pământ.

Deci?

Sindicatul luase hotărârea să coopteze un preşedinte interimar pentru punctul de bază al ordinii de zi. În principiu, nu era corect să se dea curs unor presiuni de acest gen, dar Sindicatul dorea să-şi dovedească bunăvoința, pentru ca să se poată porni discuția.

Îți stătea mintea-n loc – Sindicatul începuse să se exprime la fel ca şi Consiliul.

Deci?

Deci era vorba de insolența lui Erik. Tot anul şcolar precedent fusese în mare măsură marcat de conflictul iscat datorită faptului că Erik sabotase în mod consecvent principiile de bază ale şcolii, adică principiile referitoare la educația camaraderească. Dar acum, când Erik era cu un an mai mare (şi, îşi spunea Erik, avea cel puțin cinci kilograme de muşchi mai mult), trebuia să se ajungă la soluționarea paşnică a situației. Apăruse acum o problemă care, dintr-un anumit punct de vedere, era şi mai gravă, şi anume problema legată de aportul lui Erik la renumele şcolii. Era vorba de rezultatele lui sportive, care, de bună seamă, erau un lucru pozitiv, dar care în acelaşi timp avuseseră un efect oarecum nefericit asupra unui număr mare de elevi mai tineri, poate mai necopți şi mai fără discernământ, de la gimnaziu – şi, ca să fim cinstiți, chiar şi din alte clase –, care înțeleseseră greşit poziția lui Erik în şcoală. Aceşti elevi nu erau în stare să facă diferența între sport şi... poate nu chiar politică, dar hai să zicem între sport şi bunele maniere sau stil. Era o problemă gravă, care trebuia neapărat rezolvată într-un fel sau altul. Sindicatul dusese tratative neoficiale cu Consiliul şi ambele părți ajunseseră la aceleaşi concluzii.

Adică?

Erik trebuia pur şi simplu să înceteze definitiv cu insolența. Era inadmisibil să se continue în felul acesta. Ori ceda şi începea să se supună ordinelor, ca toți ceilalți, ori dacă nu, Consiliul se vedea obligat să recurgă la metoda constrângerilor. Şi în fond de ce nu s-

ar supune? Legea era aceeaşi pentru toată lumea şi Erik era singurul care voia să se plaseze în afara legii. Se înțelegea de la sine că nu era democratic ca un individ să-şi creeze privilegii numai pentru că avea muşchii mai tari decât ceilalți. Sindicatul trebuia să combată cu tărie astfel de atitudini. Şi, la urma urmelor, era mai greu pentru alții să suporte o usturică decât pentru Erik, care suporta până şi jarul de țigară pe piele... Sigur că Sindicatul n-avea de ce să analizeze chestiunea cu țigara, dar toată lumea ştia cum se petrecuseră lucrurile, şi tocmai de aceea o usturică nu era decât un fleac pentru care n-avea de ce să facă atâta gălăgie. Iar dacă Erik avea motive personale şi nu suporta ca Silverhielm să fie şef tocmai la masa lui – poate ci îi era greu să înghită usturici tocmai de la Silverhielm, după toate câte se întâmplaseră –, fireşte că Sindicatul putea să propună ca Erik să fie mutat la o altă masă. Dacă se muta, scăpa şi de locul acela din fund, unde trebuia mereu să întindă platourile goale slujnicelor. Cât despre usturici, nu putea fi vorba de prea multe, dacă s-ar cădea la o înțelegere. Chiar dimpotrivă, s-ar putea zice. Şi n-ar putea face şi el câte un serviciu celor care erau acum într-a patra de liceu? Ce, i-ar cădea cerul în cap pentru atâta lucru? Elevii dintr-a patra erau cam îngrijorați că Erik n-avea de gând să renunțe la insubordonare. Şi, dacă stai să te gândeşti, nici atitudinea asta nu era democratică; era meschin față de cei dintr-a patra, pentru că mulți se aflau acolo, la Stjärnsberg, de ani şi ani de zile şi primiseră usturici, slugăriseră, făcuseră paturi ca toți ceilalți, iar acum, când în sfârşit ajunseseră şi ei într-a patra, de ce să li se facă atâtea probleme complet inutile? Era pur şi simplu nedrept.

Şi atunci?

Ei, şi-atunci? Să spună şi el, atunci n-ar putea să...

Nu. Nu şi cu asta basta. Mai aveau ceva de spus?

Da, în cazul ăsta le părea rău, dar mai aveau ceva de

spus. Sindicatul trebuia să-şi asume răspunderea acestei situații, ceea ce implica o serie de măsuri. Dacă Erik refuza să negocieze pentru a se ajunge la o înțelegere, ei erau nevoiți să ia măsuri. În consecință, Sindicatul considera că Erik fusese prevenit şi era regretabil că trebuia să se treacă la măsuri, deoarece în mod indirect, toată şcoala avea de suferit. Dar din două rele trebuia ales cel mai mic rău.

Adică?

Din păcate, Sindicatul se vedea obligat să-l suspende pe timp nedeterminat de la activitățile sportive de fotbal, atletism şi înot ale echipelor şcolii.

Cum dracu' putea o minusculă organizație ridicolă de cinci băieței de la gimnaziu, despre care toată lumea ştia că sunt lacheii Consiliului, să-şi permită modificări din astea în echipele sportive ale şcolii?

Dar dacă Sindicatul reprezenta clasele mici şi dacă Sindicatul cădea de acord cu membrii aleşi ai Consiliului, putea foarte bine să ia unele hotărâri, pentru că era o cale perfect democratică. Bineînțeles că nu Consiliul avea menirea să decidă componența echipelor sportive ale şcolii, dar cei mai mulți din echipa de fotbal erau din clasa a patra de liceu şi dintre aceştia trei erau şi membri în Consiliu. Situația era aceeaşi la atletism. Aşadar, o propunere făcută de comun acord, adică pe bază democratică, de către Sindicat şi Consiliu s-ar bucura de înțelegerea tuturor, nu-i aşa? Poate că Erik mai dorea puțin timp de gândire…

Nu.

Ei, în cazul acesta Sindicatul regreta, dar se vedea obligat să aplice măsurile şi poate că la jumătatea semestrului putea deschide din nou chestiunea.

Nu. Niciodată.

Şi cu asta cazul se considera încheiat. Preşedintele interimar ciocăni cu creionul în bancă, Uliul îşi reluă locul şi ciocăni la rândul lui cu creionul în bancă, pentru a trece la următorul punct de pe ordinea de zi.

Erik alergase, aşadar, ultima sută de metri şi băgase ultimul gol pentru echipa de fotbal a şcolii.

— Nu, aşa ceva nu merge, spuse Pierre. În primul rând, pe Tosse Berg o să-l apuce nebunia când o să afle şi pe urmă jumătate din băieții de la gimnaziu o să-i huiduiască când o să afle că te scot din competiții.

— Ba să vezi tu cum o să meargă, răspunse Erik oftând. Ia gândeşte-te bine, că e de la sine înțeles. Ce poate să facă un profesor când şi Consiliul, şi Sindicatul, plus ăilalți din echipa de fotbal o să spună că, ne pare rău, dar e o decizie democratică şi e vorba de educația camaraderească, nu e treaba profesorilor.

— Dar îşi taie singuri craca de sub picioare şi ar trebui să nu uite cum ți-a crescut popularitatea în semestrul trecut, după proba de ştafetă contra celor de la Lundshov.

— Exact. Acolo-i buba. Ai să vezi tu cum or să-ntoarcă totul împotriva mea.

— Cum adică?

— Păi, e limpede. Din cauză că sunt atât de afurisit şi refuz să fiu lovit în cap sau să-i fac patul lui Silverhielm, refuz în mod indirect să fiu în echipa şcolii. Adică prefer să ies din echipă decât să mă supun ca toți ceilalți, nu?

— E pervers, dar perfect logic. Ce porci, domnule!

— Asta e. Nu numai că-mi permit privilegii nedemocratice, dar mai şi refuz să câştig la suta de metri pentru onoarea şcolii. Asta înseamnă în total 20 de puncte la fiecare competiție sportivă şcolară – adică trădare curată, după logica lor perversă.

— Dar, într-un fel, era cam de aşteptat. Nu pot să te lase să fii eroul sportiv al şcolii. Trebuia să fii dat la o parte şi uite că au găsit o metodă inteligentă. Neobişnuit de inteligentă, dacă te gândeşti că vine de la Răul în persoană.

— Răul nu e prost, Pierre, n-ai învățat asta?

Interdicția a fost pusă în aplicare.

Pantofii Puma roşii, cu ținte, atârnau în fundul dulapului. Erik înota dimineața înainte de micul dejun şi seara după cină, dar nu simțea nicio bucurie – progresele erau din ce în ce mai lente –, doar o furie aprigă, surdă, care la haltere îl împingea să tot pună discuri pe bară, ajungând la 50 de kilograme. Stătea lungit pe banchetă şi, cu brațele întinse, făcea un semicerc cu bara, începând din spate, apoi deasupra corpului, până jos, spre abdomen. Şi înapoi. De opt ori.

De opt ori de la ceafă şi apoi sus, cu brațele întinse. Pe urmă, cu priză inversă, pornind de la pulpe şi până sus, spre piept. De opt ori deasupra umerilor cu genunchii întinşi şi picioarele drepte. De opt ori cu priză directă, de la pulpe în sus, spre piept, şi, până la urmă, când muşchii aveau nevoie de ultimul flux de combustibil pentru a şaptea şi a opta oară, totul începea să-i pâlpâie în fața ochilor, şi pâlpâia, şi pâlpâia, şi iar pâlpâia, şi Erik închidea ochii şi acolo, în spatele pleoapelor, îi apăreau ura şi figura Bătrânului şi a lui Silverhielm, sala de judecată a Consiliului şi mutra Clipifarului. Şi aşa se repeta totul, o dată, şi încă o dată, în absolută tăcere. Era extrem de concentrat, închis în spatele pleoapelor, unde urmărea defilarea imaginilor albastre. Nu le adresa nicio vorbă elevilor de la liceu care se antrenau şi ei după cină şi care se uitau la el pe furiş, crezând că Erik nu-i observă; era ca un fel de pregătire, ca şi cum, până la urmă, trebuia să vină în mod inevitabil ziua când se vor bate din nou nişte drugi de oțel în pământ cu barosul în fața anexei, unde va încălca din nou paragraful 13. Încă o dată şi încă o dată. Seară de seară.

Şi pe urmă, primul kilometru de bazin, în ritmul lent al unei muzici care se auzea undeva, în murmurul şi clipocitul apei din jurul capului şi în aerul expirației. Din ce în ce mai des semăna cu bucata cea mai grea a mamei, piesa pe care numai un pianist de profesie o putea cânta, *Fantaisie-Impromptu* opus 66 în de diez

minor.

Se instalase din nou un *statu-quo*. Consilierii nu se mai legau de el, nu-i mai dădeau ordine, nu vorbeau cu el. Nici nu se mai oboseau să-l trezească în primele ore pe care le petrecea dormind sâmbăta dimineața la arest.

Pe de altă parte, campania Consiliului şi a Sindicatului cu privire la atitudinea lui nesolidară față de echipele sportive ale şcolii dăduse roade. La fotbal avuseseră noroc după meciul câştigat cu 3-2, pentru că reuşiseră să câştige încă un meci, dar la atletism îi bătuseră anemicii de la Sigtuna – pentru prima dată în şapte ani. Stjärnsberg pierduse cu 11 puncte, aşa că nu era greu de calculat ce s-ar fi întâmplat dacă Erik ar fi câştigat cele două probe de sprint şi dacă ar fi participat şi la proba de ştafetă, pe care acum o rataseră cu mai puțin de un metru. Acesta a fost minunatul rezultat al logicii lor satanice, propagată în primul rând de Sindicat, care trâmbițase necontenit cum că Erik era un trădător – trădase şcoala şi educația camaraderească.

Se apropia campania electorală. Pierre crezuse că direcția, cu puterea sa enigmatică, luase hotărârea ca nu Silverhielm, ci un altul să câştige alegerile democratice pentru postul de prefect. Dar când fu afişată lista candidaților pe panoul de la intrarea în cantină, constată că era exact pe dos.

Silverhielm era, bineînțeles, unul din cei doi candidați, deoarece deținea deja postul. Ca rival fusese desemnat de către direcție un tont molatic din anul trei de liceu, care avea el note mari, dar ca prefect ar fi fost de râsul lumii. Dintr-un motiv oarecare, direcția dorea ca Silverhielm să rămână pe postul de prefect, dar nu se înțelegea de ce.

Se ştia dinainte care va fi rezultatul alegerilor. Erik şi Pierre aflaseră din auzite că aula nu era nici pe jumătate plină când avusese loc acea neconvingătoare campanie electorală. În seara aceea, Eric şi Pierre se ocupaseră şi ei, ca majoritatea celor de la gimnaziu, de cu totul

altceva.

N-or să se lase. Simt eu că, într-un fel sau altul, o să reînceapă totul. Ştiu ce zici tu, că noi de fapt deja am câştigat şi că oricine înțelege, dacă are un dram de inteligență, cum stă treaba cu excluderea mea din echipele şcolii. Dar nu e numai vorba de ce ai în cap, e şi vorba de ce simți. Ție poate ți se pare că e de râs, dar singurul meu moment de fericire în şcoala asta a fost semestrul trecut, la proba de ştafetă, când am simțit pe piept cordonul de la linia de sosire; un timp, am crezut că asta va schimba mersul lucrurilor şi că prostia lor nu putea fi mai puternică decât realizările mele sportive. Şi să ştii că de fapt nu sunt proşti deloc; facem amândoi greşeala că-i credem proşti. Eu, cel puțin, fac inconştient greşeala asta, deşi îmi dau foarte bine seama că nu e adevărat. Tu o ții una şi bună că intelectul trebuie mereu să învingă brutalitatea, dar uneori nici nu mai ştiu ce e una şi ce e alta. Uite, de exemplu, atunci când Clipifarul şi-a stins țigara pe pieptul meu şi n-am simțit nimic. N-am simțit pentru că în momentul ăla îl uram cu atâta înverşunare, încât ura avea asupra mea efectul unui anestezic şi eram sigur că o să-l distrug dacă stau aşa, nemişcat, şi-l privesc fix în ochi, în timp ce el făcea ce făcea. Ia spune-mi tu mie, Pierre, asta ce-a fost, forța intelectului sau a brutalității? Nu există limitele despre care vorbeşti tu. Tu când judeci aşa, parcă ai citi dintr-un manual de şcoală. Nervii mei nu sunt deosebiți de ai tăi; din punct de vedere biologic, suntem identici ca două zebre de aceeaşi vârstă. Dacă ura ta față de Clipifar ar fi fost atunci la fel de mare ca a mea, ai fi putut şi tu să faci exact ca mine. Ce legătură are asta cu intelectul?

Un lucru e cert, Erik. Din ziua aia, Clipifarul nu s-a mai atins în niciun fel de tine, deci e limpede că s-a speriat. Nu ştiu dacă tu îl vedeai chiar atât de bine ca mine. Eu eram lângă voi amândoi şi în viața mea n-am văzut un

om mai speriat ca el şi nici nu cred c-o să mai văd vreodată. Dar tot nu cred că ai dreptate. Tu spui că e vorba de ură, ca şi cum ura ar fi o formă a răului, opusă intelectului. Dar ia gândeşte-te! Care-i diferența între mine şi tine, dacă facem abstracție de muşchi? Diferența e că tu ştii – cum necum, ştii – că unul ca Clipifarul se prăbuşeşte după o scenă din asta. Ştii pentru că ai învățat lecția, ai învățat de la bruta de taică-tău, şi ai mai învățat ani şi ani de-a rândul, când i-ai snopit şi tu pe alții. Dar la un lucru nu te-ai gândit. De când ai venit aici, nu te-ai bătut decât o dată, atunci, în careu; nu ți se pare că e interesant? De atunci n-ai mai ridicat mâna asupra nimănui şi uite că acum te afli totuşi în situația că nimeni nu se mai atinge de tine. Aşadar, ai reuşit să învingi prostia, în orice caz, brutalitatea, fără să te bați. Fiindcă ți-ai folosit inteligența. Dacă spui că e vorba de ură, atunci trebuie s-o numim o ură inteligentă, deoarece n-ai recurs la violență. Ura e de mai multe feluri. Presupune că şi Clipifarul te urăşte pe tine la fel de mult cum îl urăşti tu pe el. E o presupunere plauzibilă, nu? Să spunem că ura este necunoscuta X a unei ecuații şi că X apare în ambele expresii ale ecuației. Diferența e că valoarea X-ului tău e superioară, pentru că tu ştii că ai dreptate, în timp ce Clipifarul nu-i altceva decât un mizerabil comandant servil. Simplu. Deci e vorba de victoria intelectului asupra brutalității şi a răului. Ceea ce era de demonstrat.

Da, ce să spun... vorbeşti de parcă vrei să mai înhaţi o notă mare la matematică. „Ceea ce era de demonstrat.” Înnebunesc când te-aud, pentru că n-ai dreptate decât pe jumătate, dar ai un talent la vorbit... Uite, chiar ce spui acum e greşit. Ura despre care tu zici „hai s-o numim X” e în ambele expresii ale ecuaţiei. OK, cu asta sunt de acord. Dar pe urmă spui că diferenţa e că eu ştiu că am dreptate, că eu sunt alb şi el e negru. Dar spui asta pentru că ţii cu mine. De ce n-ar fi şi Clipifarul la fel de convins ca şi mine că are dreptate? Nu crezi că lumea e plină de oameni care n-au nicio fărâmă de dreptate, dar sunt super convinşi că au? Îţi închipui că toţi naziştii doar făceau pe naziştii? Printre milioanele de nazişti trebuie să fi fost destui care erau convinşi că aveau dreptate, după cum şi noi doi suntem convinşi că avem dreptate, iar Clipifarul nu are. Ergo: şi el poate fi la fel de convins ca şi noi. Ceea ce era de demonstrat. Şi te rog să nu mă-ntrerupi, pentru că partea cea mai grea acum vine. Pentru ce sunt Silverhielm, Clipifarul şi semenii lor aşa cum sunt? Să presupunem, în glumă, că sunt şi ei la fel de inteligenţi ca noi şi, conform metodei tale, „hai să numim inteligenţa Y şi atunci avem Y în ambele expresii ale ecuaţiei”. De ce cred ei că trebuie să toarne apă clocotită pe băieţii de la gimnaziu, că trebuie să mă suspende de la sport, că trebuie neapărat să-i scalpeze pe cei din clasele mici cu dopul carafei de oţet, şi de ce, pe deasupra, ne mai spun şi „socialişti”? Că doar e la mintea cocoşului că suntem la fel de puţin socialişti ca şi ei. Dar să nu ne abatem de la subiect. Întrebarea e de ce consideră ei că este drept să-i scalpeze pe cei mici?

Nu exista un răspuns. Până şi Pierre amuţise acolo, în vârful patului. Pe urmă, se apucară să cutreiere istoria cu gândul, ca să afle motivul. Constatară că nazişti existaseră de fapt întotdeauna. Existaseră mereu nazişti inteligenţi, instruiţi, cultivaţi, competenţi.

Şi cum fusese stârpit răul ăsta? Ar fi avut Gandhi mai mult efect decât Armata Roşie şi generalul Patton?

Consiliul n-avea de gând să cedeze. Silverhielm şi Clipifarul voiau să fie tari pe poziţie, până aproape de bacalaureat, ca să poată spune că au câştigat. Mai devreme sau mai târziu, asta avea să ducă din nou la violenţă. Consiliul plănuia noi tentative, iar Erik îşi făcea socoteala că pentru el asta însemna, printre altele, nişte dinţi de aur în plus până la sfârşitul anului şcolar.

Dar se înşela.

În Noaptea Monastică, Consiliul merse la atac împotriva elevilor noi de la gimnaziu, indiferent dacă se făcuseră sau nu vinovaţi de insolenţă. Noaptea aceea căpătă numele de „Noaptea cuţitelor lungi", datorită poveştilor înspăimântătoare care circulară după aceea printre elevii de la gimnaziu.

Făcuseră totul. Loviseră, tăbăciseră, dăduseră cu miniu de plumb, răseseră, înălţaseră pe catargul de steag, legaseră şi urinaseră. Totul.

Erik şi Pierre stătuseră la pândă toată noaptea în spatele scrinului-baricadă, dar la ei nu venise nimeni.

Apoi, cam la o săptămână după Noaptea Monastică, urmă surpriza. Pierre era somat pentru câte o usturică la fiecare cină şi fusese mutat la masa Clipifarului. Când trecea prin curtea şcolii, fie că era singur, fie că era împreună cu Erik, consilierii se apropiau de el sub pretextul că vor să-l caute de tutun şi-l ciupeau de colacii de grăsime sau, uneori, îi trăgeau chiar o palmă. Încetul cu încetul, violenţa contra lui Pierre se accentuă. Mereu contra lui Pierre. Niciodată contra lui Erik.

Până în noiembrie Pierre fusese deja cusut de trei ori în urma loviturilor. Atunci Pierre începu iar să refuze usturicile, lucru pentru care fusese convocat în careu, şi asta însemnase începutul unui nou cerc vicios.

Uneori, se întâmpla să pună mai mulţi deodată mâna pe el afară, în curtea şcolii, să-i dea jos pantalonii şi să-i scoată cu forţa chiloţii. Îi aruncau apoi pantalonii de la

unul la altul şi îşi băteau joc de goliciunea lui.

Îi dădeau şuturi în fund ori de câte ori găseau prilejul, îi smulgeau ochelarii şi îi aruncau prin curte, îl pocneau în cap, îi dădeau ghionturi tari cu coatele în rinichi, dacă se nimerea să treacă pe lângă el pe scara ce ducea la sala de mese, îl ciupeau de nas, îi trăgeau cu genunchiul sub centură zi de zi, noapte de noapte. Uneori veneau cu razia trei sau patru nopţi de-a rândul, şi atunci îi răscoleau patul, întorceau totul cu susul în jos, mânjeau aşternutul cu pastă de dinţi sau cu altceva şi erau extrem de atenţi să nu atingă niciun lucruşor care-i aparţinea lui Erik.

În noiembrie, Sindicatul îi oferi din nou lui Erik posibilitatea de a negocia. Era, bineînţeles, o încercare neoficială, care nu putea fi declarată public, dar chiar dacă s-ar fi aflat, ei tot ar fi spus că nu-i adevărat. În orice caz, membrii aleşi ai Sindicatului aveau motive să creadă – în urma tratativelor neoficiale cu cel în cauză – că nu era exclus ca membrii Consiliului să renunţe la persecutarea lui Pierre. Însă Consiliul voia ceva în schimb. Nu-i trecea cumva prin cap lui Erik despre ce putea fi vorba?

Ba da, însă răspunsul era nu.

Nu era asta lipsă de solidaritate faţă de un prieten?

Ba da, era. Şi era înfiorător. Totuşi, răspunsul era nu.

Dar Erik nu mai era chiar atât de sigur. Ce importanţă avea dacă Silverhielm îi trăgea câte una în cap din când în când? Se apropia sfârşitul semestrului. Peste puţin timp, cădea prima zăpadă. Venea pe urmă vacanţa de Crăciun, apoi încă cinci luni, ultimul semestru. O capitulare provizorie de cinci luni.

Dar, pe de altă parte, cum puteai fi sigur că vor respecta contractul? Dacă el, Erik, le dezvăluia marea lui slăbiciune, ce i-ar împiedica să-l chinuiască pe Pierre şi de-acum înainte? Nu era cât se poate de limpede că nu urmăreau decât ca Erik să încalce paragraful 13? Dacă ar ceda de data asta, le-ar da de înţeles că

aleseseră cea mai bună metodă şi, presupunând c-aveau să continue cu persecuțiile, nu se putea să nu se ia Erik de vreunul din consilieri, şi atunci se ducea totul de râpă.

Dar nici nu puteai fi sigur că aşa gândeau. Cine ştie, poate se mulțumeau totuşi să-l vadă pe Erik în sfârşit cu capul plecat pentru usturici. Poate că ar fi considerat că, în sfârşit, câştigaseră şi că reuşiseră să restabilească ordinea şi legea. Pierre era într-un hal fără de hal şi se vedea pe el că n-avea să mai reziste mult în felul ăsta.

— Pierre, îmi vine să înnebunesc, înțelegi? Când au venit cu propunerea aia de negocieri, le-am spus că nici vorbă, că să-şi vadă de treabă. Dar de fapt nu mai suport, ce facem?

— Sunt exact de aceeaşi părere. Dacă cedezi, o să fie şi mai ai dracului cu mine ca să te facă să-ți ieşi din fire şi să te exmatriculeze.

— Şi atunci... dar nu putem fi chiar siguri.

— Bineînțeles că nu putem.

— Păi atunci ar trebui să cădem de acord cu ei, nu?

— Nu, mai bine să încercăm să câştigăm timp. Peste două săptămâni plec în Elveția, poate chiar şi mai devreme. Nu-i nimic dacă lipsesc în ultima parte a semestrului, că tot sunt primul din clasă. Pe urmă, am să rămân la tata în Elveția de sărbători, până la începutul semestrului viitor. N-o să fim la Geneva, ci la Zermatt, la schi.

— Vin şi eu cu tine la Zermatt. Mai am vreo şase mii de coroane la bancă şi paşaportul e aici, la şcoală. Dar eu aştept până intrăm în vacanță.

— Nu ştiu dacă poți să stai cu noi, adică, după mine sigur că poți, dar trebuie să-i scriu lui tata să-l întreb.

— Nu-i nimic, pentru că bani am şi pot să stau la hotel, îmi găseşti tu o cameră când ajungeți acolo.

— Bine, şi în orice caz câştigăm timp. Mai ştii, poate se plictisesc şi ei şi înțeleg că, orice-ar face, cu tine nu merge.

— Mai rezişti zece zile?

— Da, rezist. Facem o cruce pe zid pentru fiecare zi care trece şi aşa o să vedem cu ochii noştri cum ne apropiem de sfârşit.

— Mhm. Şi la primăvară?

— La primăvară, om vedea.

Urmară zece zile de nedescris pentru Pierre, până se văzu, în fine, în taxiul care-l ducea la gara Solhov. Pe zidul de deasupra patului lui se puteau distinge zece cruci însemnate discret cu un creion ascuțit.

Zermatt se afla la poalele falnicului Matterhorn{24}, un munte înfricoşător. În Ajunul Crăciunului, merseră de-a lungul pistei înzăpezite, puțin mai sus de ultima stație a telefericului. Crestele munților sclipeau de jur-împrejur în bătaia razelor de soare şi priveliştea era feerică. Pierre îi arătă lui Erik câteva din celelalte piscuri. Cel mai departe se zărea Weisshorn, dincolo erau Breithorn şi Lyskam, şi exact lângă ele Castor şi Pollux. Dincolo de Monte Rosa era Italia. Dar niciunul dintre ele nu se compara cu Matterhorn.

Îşi plimbară privirea până spre piscul cel mai înalt, cufundați mult timp în tăcere.

— Într-o bună zi am să urc până acolo sus, zise Erik.

— E sinucidere curată!

— Poate da, poate nu. Dar când ajung sus de tot, am să le strig ălora din Consiliu: VENIȚI SĂ PUNEȚI MÂNA PE MINE DACĂ SUNTEȚI ÎN STARE!

Ecoul se rostogoli pe panta albă a muntelui. Jos, în vale, se găsea Zermatt şi arăta ca o masă de Crăciun încărcată cu bunătăți, într-un local select din Stockholm.

— Mie mi-ar plăcea de fapt să devin scriitor, spuse Pierre, dar probabil că o să fac ceva legat de cifre şi afaceri. Şi tu?

— Avocat al apărării, răspunse Erik.

În prima săptămână de după vacanța de Crăciun îl lăsară în pace pe Pierre. Dar în a doua săptămână o luară de la capăt. Pierre primea usturici la fiecare cină. Dădeau în el de mai multe ori pe zi şi veneau cu razia în fiecare seară şi, la fel ca înainte, nu se atingeau de partea camerei care-i aparținea lui Erik. Într-o sâmbătă seara, când Erik se întoarse de la arest, îl găsi pe Pierre lungit pe pat, cu un ochi tumefiat. Perna era plină de sânge.

— Nu-i aşa grav, spuse Pierre, mi-a curs puțin sânge din nas.

— Aşa nu mai merge, Pierre, e de nesuportat.

— Dar nu te poți da bătut în fața unor astfel de porci.

— Poate că uneori trebuie, dacă sunt prea mulți. Romanii l-au învins pe Spartacus.

— Să mai aşteptăm puțin, poate ne vine vreo idee. Ce zici?

— Ce idee să ne vină? Nu văd decât două ieşiri. Ori renunțăm noi, ori îi batem de nu se văd şi ne exmatriculează şi pe mine, şi pe tine. Altă soluție nu e.

— Păi atunci n-o să te vezi tu niciodată avocat al apărării, vreau să zic, dacă te exmatriculează.

— Bine, dar ce fel de nenorocit de avocat mai e şi ăla care n-a fost nici măcar în stare să-şi apere cel mai bun prieten la ananghie?

— OK, dar vrei să ne mai gândim puțin?

— Bine, dar numai puțin.

Erik avu o duminică întreagă la dispoziție să se tot gândească. Mai erau cinci luni de zile până la vacanța mare şi se întreba dacă cinci luni era mult sau puțin. Pentru Pierre, putea să fie oribil de mult. Pentru Erik, erau doar cinci luni şi pe urmă gata, pentru totdeauna. Ce era mai greu de suportat? Câteva usturici din când în când, bătaia propriu-zisă, slugăritul ăla înjositor, lustruitul pantofilor, făcutul paturilor, sau să-i laşi pe porci să câştige?

Desigur, cel mai rău era să pierzi în fața porcilor ăstora.

Ce armă ar fi putut folosi împotriva lor? Având în vedere că Erik termina definitiv cu Stjärnsberg după semestrul de primăvară, își putea permite să încalce paragraful 13 cum poftea în ultima săptămână de școală, sau cel puțin în ultimele zile. Putea deci să-i spună lui Silverhielm că ultimele zile ale semestrului aveau să fie cele mai groaznice din viața lui.

Nu, nu mergea deloc, fir-ar să fie. Chiar dacă făcea abstracție de faptul că o amenințare adresată cu atâta timp înainte era, în mod evident, o amenințare cu efect redus, Silverhielm și Clipifarul își luau bacalaureatul cu o lună înainte de vacanță, așa că în ultima săptămână de școală ei nici nu mai erau acolo.

Poate o răzbunare? Dacă s-ar furișa în camera lui Silverhielm noaptea și... prin întuneric, fără să-i vadă careva, să repete chestia aia cu găleata galbenă de plastic?

Probabil că a doua zi tot pe Pierre l-ar pune să plătească.

Și dacă ar mai face-o încă o dată?

Ar continua să-l chinuiască pe Pierre cu aceeași furie. Erau doișpe inși în Consiliu, plus câțiva binevoitori dintr-a patra de liceu, și nu se putea să-i iei pe toți la rând noaptea fără să te descopere, odată și-odată, și atunci mai bine să-i snopești ziua în amiaza mare.

Să se ducă la Sindicat și să le spună OK, mă predau, spuneți – le ălora din Consiliu că, în clipa când se termină cu hărțuiala lui Pierre, încep și eu să ascult de toate ordinele...

Dar dacă pe urmă tot n-or să-l lase în pace pe Pierre?

Nu se poate, de ce să nu-l lase în pace? N-ar câștiga nimic în privința lui Erik, pentru că era simplu de înțeles ce-ar face atunci Erik cu ordinele lor.

Cel mai logic era să se bazeze pe faptul că înțelegerea va funcționa. În caz contrar, nu li se putea reproșa că

nu făcuseră o încercare.

Zis şi făcut. Toate celelalte soluţii erau mult mai imorale.

Duminica aceea i se păru cea mai lungă din toate câte petrecuse la arest. Nu deschise nicio carte. Întorcea problema şi pe faţă, şi pe dos, şi de fiecare dată ajungea la acelaşi rezultat. Trebuia să cedeze. Trebuie să existe situaţii când e just să cedezi, chiar şi în faţa unora ca băieţii din Consiliu.

Se simţi oarecum uşurat când auzi zdrăngănit de chei. Consilierul de gardă venise să-i descuie uşa. Erik se grăbi să ajungă în cameră şi să-i spună lui Pierre că acum nimic nu-l mai putea face să revină asupra hotărârii pe care o luase.

— Pierre, începu Erik, deschizând cu forţă uşa, m-am hotărât să…

Erik împietri în pragul uşii.

Camera era goală şi rece. Biblioteca lui Pierre era aproape goală şi de pe masa de scris dispăruse tot ce era al lui.

Erik smuci uşa dulapului de haine. Hainele lui Pierre nu mai erau acolo. Din tot ce-i aparţinuse, nu mai era decât crosa de bandy.

Pe masa de scris, un plic alb. Pe plic era scris cu litere frumoase „Pentru Erik”.

Se aşeză pe marginea patului cu plicul în mână. Imposibil. Nu putea să fie adevărat. Scrisoarea îi ardea palma, trebuia s-o deschidă, trebuia să găsească o confirmare a ceea ce vedea cu ochii lui. Pierre dispăruse, nemernicii îl hăituiseră până-l făcură să plece.

Dragă Erik,

Când vei citi scrisoarea asta, eu voi fi probabil undeva deasupra Germaniei. Nu mai puteam să suport. Am să-mi continuu studiile la Collége Commercial de Genève, adică tot cu cifre şi afaceri am să mă ocup.

Să nu crezi despre mine că sunt laş. Am îndurat cât am

putut. Aş avea atât de multe de spus, dar acum nu apuc, pentru că, din clipă în clipă, trebuie să vină taxiul. Vreau totuşi să-ți spun un singur lucru şi anume că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Poți să-mi scrii pe adresa lui tata din Geneva. Ce-ar fi ca Algeria să-şi capete până la urmă independența?

Prietenul tău devotat, Pierre

P.S. Nu mai am loc şi pentru operele complete ale lui Strindberg. Stăpâneşte-le sănătos!

Rămase cu scrisoarea în mână şi o citi de nenumărate ori. Pe urmă, încet-încet se întinse pe pat, îşi înfundă fața în pernă şi nu-şi mai putu opri hohotele de plâns. Rămase aşa timp îndelungat.

Seara, târziu, ieşi să se răcorească şi să-şi limpezească gândurile. Ora stingerii trecuse de mult, dar o pedeapsă în plus sau în minus nu avea nici cea mai mică importanță. Curtea şcolii era pustie, cufundată în întuneric, şi ningea des. Dintr-un motiv oarecare se îndreptă spre Forum – un fel de piațetă pietruită de lângă locuința directorului, folosită pentru discursuri solemne şi alte ocazii asemănătoare. Regele îşi scrisese cândva numele cu cretă pe zidul de calcar. Mai târziu, tăiaseră adânc textul şi-l auriseră. Acum se vedea numele cu litere de aur: Gustaf Adolf.

Atinse textul cu degetele şi-şi trecu arătătorul peste literele din Adolf. Sus, în apartamentul directorului, lumina era aprinsă. Erik îşi spuse cu voce tare:

„Pierre, îți promit c-am să te răzbun, am să le plătesc eu. Dar am să mă gândesc mai întâi bine de tot, ca şi cum ai fi şi tu aici, ca nu cumva să fac vreo prostie, prostia pe care aş avea chef s-o fac acum. Dar îți jur, Pierre, o să te răzbun. Îți jur."

Când să se culce, îl podidiră iar lacrimile.

A doua zi după-amiază, la ora de biologie, Cocorul

intră în clasă cu fața albă ca varul şi gura făcută pungă.

— Ce sunteți mă, nişte jigodii? Nu vă dați seama ce-ați făcut?

Toată clasa era cu nasul în bănci.

— De exemplu tu, Erik! Doar erați prieteni buni, de ce nu l-ai apărat?

Erik se făcu roşu la față şi nu-şi ridică privirea de la cercul pe care-l desena cu creionul negru.

— Cel puțin, răspunde! Pentru ce nu l-ai apărat?! Eşti şi tu la fel de laş ca ceilalți?

— Te exmatriculează dacă bați vreun membru din Consiliu, mormăi Erik.

Cocorul o ținu aşa cam un sfert de oră. Pierre era unul dintre cei mai dotați elevi pe care-i avusese vreodată Stjärnsberg. Şi din toți colegii lui de clasă nici măcar unul nu ridicase un deget ca să-l apere. De ce nu se duseseră la Sindicat, de exemplu – Cocorul nu pricepea deci nimic, nu ştia deloc cum stau lucrurile –, de ce nu se uniseră câțiva ca să-i fie scut? Că doar avea nişte oameni în fața ochilor, nu animale. În regnul animal, da, indivizii care sunt fizic mai slabi decât semenii lor sunt sortiți pieirii, dar de milioane de ani încoace oamenii trăiesc altfel. Ceea ce îi deosebeşte pe oameni de animale nu e doar inteligența, ci şi morala, capacitatea de a distinge binele de rău. Dar ei se purtaseră ca nişte dobitoace, ca nişte vulturi care aşteaptă ca leul să-şi omoare prada. Era ruşinos, inadmisibil, nemaiauzit. Le lipsea cu totul imaginația? Ce-ar fi zis dacă ar fi fost ei într-o situație grea ca a lui Pierre şi colegii de clasă n-ar fi ridicat un deget să-i ajute? Nu se mai putea aşa, avea să vorbească personal cu directorul, pentru ca cel puțin să nu se mai accepte sistemul ăsta de penalizări.

Pe urmă, ora de biologie continuă ca de obicei, deşi nu tocmai.

După oră, ieşiră cu toții din clasă într-o tăcere apăsătoare. Deodată, ceva mai încolo pe coridor, se auzi

cum Uliul îl imita pe Cocor: „De ce nu mergeți la Sindicat?” Şi-l pufni râsul.

Atunci băieții din clasă se împărțiră în două tabere. Erik făcu doi paşi înainte, îl smuci pe Uliu şi-l trânti de perete, în timp ce restul colegilor se adunau în spatele lui. Îi auzea, prin zvâcnetul nebun al inimii, cum îl îndemnau să-i dea mişelului ce merită. Uliul era mort de frică. Erik îl apucă şi mai zdravăn de haine şi-l izbi încet şi fără prea mare forță de zid.

— Ştii de ce n-am să te bat, nemernicule? N-ai cum să ştii, aşa, astupat la minte cum eşti. Dacă ți-aş da bătaia pe care o meriți, te-aş omorî, dar la ce bun? Lua-te-ar dracu’ să te ia de jigodie cu pene! Găină, asta eşti, nu Uliu.

Colegii strigau şi aplaudau. Strigau în cor, în ritmul bătăilor din palme. Găina! Găina!

Erik îi dădu drumul Găinii şi făcu stânga-mprejur.

— Să vedem, spuse Erik, care din voi mai vrea să aibă de-a face cu Sindicatul de acum înainte? Cu ograda asta de găini?

— Propun să ne scriem numele pe o listă şi să le cerem să demisioneze, spuse cineva.

Toată clasa semnă – cu excepția Găinii şi a celor doi prieteni ai săi – şi în următoarele recreații, precum şi în timpul pauzei de prânz, adunară semnături şi de la celelalte clase de la gimnaziu. Până la sfârşitul zilei, semnaseră peste 90% din elevi. Într-o asemenea situație, regulamentul prevedea dizolvarea Sindicatului.

Consiliul trebuia să accepte. Era imposibil de răstălmăcit acest punct din regulament. Dacă se dovedea că Sindicatul nu se bucură de încrederea elevilor de la gimnaziu, membrii trebuiau eliberați din funcție. Merseseră mult prea departe cu Pierre; se constatase că, în afară de câteva excepții izolate, toți elevii de la gimnaziu erau de părere că ceea ce se făcuse cu Pierre nu avea nicio legătură cu educația camaraderească. Dar fusese nevoie de o ultimă picătură

pentru ca paharul revoltei să se reverse.

Era însă remarcabil că cel care adăugase această picătură fusese un profesor.

Se lăsase seara şi zăpada cădea liniştit. Erik se întorcea de la locul unde mergea de obicei împreună cu Pierre să fumeze pe ascuns şi dădu ocol şcolii pe drumul mare. Ici şi colo, întâlni băieţi autorizaţi să fumeze, precum şi elevi din ultima clasă de liceu care făceau pe nebunii în faţa chelneriţelor finlandeze ieşite şi ele puţin seara la plimbare. Erik nu-şi clătise gura cu Vademecum, pentru că şi aşa nu-l mai inspectaseră de-un car de vreme. Dar când se apropie de un grup care stătea şi vorbea atât de tare, încât se înţelegea că trebuiau să fie pe acolo şi câteva finlandeze, recunoscu după voce pe unul din consilieri. Ar fi fost poate mai bine să se întoarcă şi să plece de-acolo.

Mergând în direcţia grupului, îi veni aşa, deodată, ideea să-şi tragă căciula de lână peste faţă. Cu oarecare dificultate, se putea totuşi distinge, prin ochiurile căciulii, a cui faţă era. Când ajunse lângă grup, fu de bună seamă remarcat.

— Alo, ia opreşte-te! Cine eşti? întrebă consilierul, care era unul dintr-a patra de liceu.

Erik îşi continuă liniştit drumul şi, când ajunse în dreptul celorlalţi, consilierul făcu vreo doi paşi mari, ca să pună mâna pe el, ceea ce era şi de aşteptat. Erik o şterse de sub nasul consilierului nedumerit şi, când distanţa i se păru sigură, îşi ridică de pe ochi căciula şi merse mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Atunci consilierul începu iar să-l fugărească. Erik îl lăsă să se apropie destul de mult, dar apoi, fără niciun fel de efort, o zbughi, dispărând în întuneric.

Auzea diversele ameninţări ale consilierului şi cum îi ordona să se oprească pentru a fi inspectat de tutun. Erik o luă pe un drum mai ocolit, ca să-i deruteze pe cei care se aflau eventual pe urmele lui.

Când ajunse în camera lui pustie, Erik îşi scoase hainele, le azvârli pe masa de scris şi se lungi în pat, pe spate. Îi încolţi în cap o idee.

Dacă se gândea bine, jumătate din elevii de la gimnaziu erau îmbrăcaţi la fel. Mai toţi aveau haină de iahting, adică un sacou mare de culoare albastră cu căptuşeală groasă care, conform reclamei, avea rol de plută dacă se întâmpla să cazi peste bord. Moda asta fusese lansată în şcoală de fanaticii sportului cu vele din Göteborg, aşa că acum aproape toţi purtau un astfel de sacou.

Mai toţi aveau blugi şi ghete, un fel de galoşi de pâslă cu fermoar. Erik se ridică din pat să-şi ia căciula albastră. Da, o căciulă din asta de lână, tricotată, aveau şi ceilalţi.

Scoase o foarfecă din sertarul mesei de scris şi tăie trei găuri în căciulă, pentru ochi şi pentru gură. Pe urmă îşi puse sacoul, îşi trase căciula peste faţă şi se duse să se vadă în oglindă. Haina era atât de grosolană, încât mai toţi arătau cam la fel de voluminoşi. Nu-ţi puteai da seama dacă cel care o purta era gras sau slăbănog.

Nimeni nu te putea recunoaşte după ochi în întuneric. Dacă nu dădeau peste căciula găurită, adio, n-aveau să afle niciodată…

Deci ar trebui să ascundă căciula undeva, afară, şi să aibă grijă ce urme lasă pe zăpadă…

A doua zi, Erik îşi puse la punct planul. Îşi făcu rost de încă o căciulă, studie mănuşile şi alte amănunte care puteau să-l dea de gol. De exemplu, ceasul de la mână. Trebuia să-şi scoată ceasul când trecea la acţiune. Planul era aproape infailibil. În plus, îi promisese lui Pierre – şi nu numai atât, jurase – să-l răzbune.

Sunt gata, Pierre, spuse Erik în şoaptă când ieşi din cameră în seara aceea. Ok, cât timp ai fost tu aici nu m-am bătut cu nimeni. Am zis că trebuie să folosim doar metode intelectuale. Pierre, acum am terminat cu

metodele intelectuale.

Se îndreptă spre partea drumului unde stăteau de obicei băieții dintr-a patra de liceu şi-şi trase căciula pe obraz.

Nu era niciun consilier şi niciun elev din ultima clasă în primul grup pe lângă care trecu. Mirați, îi strigară ceva, dar nu răspunse. Era important să nu răspundă absolut niciodată.

În grupul următor erau doi din Consiliu, încă vreo trei de la liceu şi trei finlandeze. Se opri când ajunse la cinci metri de grup. Fiind întuneric, trecu un timp până să-i descopere prezența. Unul din ei îl întrebă cine e. Erik nu răspunse.

— Vino aici să te inspectăm, ordonă unul din consilieri.

Erik nu răspunse, dar ştia deja care din consilieri va fi victima: acela dintr-a patra de liceu, din stânga, pentru că se distrase cel mai mult dându-i jos pantalonii lui Pierre.

— N-auzi ce-ți spun? Vino încoa'! strigă consilierul, ca şi cum i s-ar fi adresat unui câine.

Se gândi că, dacă se apropia consilierul cu pricina, rămânea pe loc. Dacă nu, o lua la fugă, ca să-i facă să alerge după el, pentru ca apoi să se întoarcă şi… să-i prindă pe amândoi.

Dar deodată tocmai consilierul pe care-l ochise se apropie de el cu paşi hotărâți şi întinse mâna să-i smulgă căciula.

Erik îi arse o directă în stomac, ridică genunchiul drept ca să-l izbească şi în față, dar consilierul se îndoi din cauza loviturii şi, când căzu la pământ, Erik se repezi asupra lui, îi suci brațul drept înspre spate şi apoi în sus. În felul ăsta, avea suficient elan ca să-i trăsnească rădăcina nasului cu muchia palmei.

Pe urmă se ridică în picioare şi făcu un pas înapoi. Consilierul se suci puțin gemând acolo jos, la picioarele lui Erik. Băltoaca de sânge creştea repede pe zăpadă.

Ceilalţi, şocaţi, încremeniseră. Consilierul numărul doi urlă că, ce dracu', tipul nu era în toate minţile.

— Cine eşti, mă, spune cine eşti? Erik, nu?

Erik îi făcu semn consilierului să vină mai aproape. Dar consilierul, şovăitor, făcu un mic pas înapoi. Atunci înaintă Erik spre el. Niciunul din martorii prezenţi nu schiţă vreo mişcare care să poată da de înţeles că ar avea intenţia să intervină.

— Ai înnebunit? Nu-ţi dai seama c-ai să fii exmatriculat? zise consilierul începând să bată în retragere.

Erik grăbi pasul şi atunci consilierul o luă la fugă. Erik începu să alerge după el, aruncă o privire rapidă peste umăr, văzu că nu mai era nimeni în urma lui şi acceleră, îl ajunse pe consilier şi-l trânti la pământ, punându-i o piedică.

Consilierul zăcea pe spate şi îşi apăra faţa cu mâinile.

— Erik, ţi-ai pierdut minţile? Să nu dai! Dar termină odată… niciodată n-am să mai…

Erik îşi înfipse mâna stângă sus, între picioarele consilierului, iar pe cea dreaptă şi-o ţinea ridicată deasupra capului acestuia. Apoi îl strânse tare de testicule şi, când consilierul îşi duse în mod reflex mâinile de la faţă la locul durerii, Erik îl pocni peste rădăcina nasului. Pentru mai multă siguranţă, îl mai pocni o dată.

Pe urmă se ridică şi se uită prin întuneric la ceilalţi. Rămăseseră în acelaşi loc şi unul din ei se aplecase asupra băiatului dintr-a patra de liceu care sângera şi încerca să-l pună pe picioare.

Erik se uita la consilierul care zăcea în faţa lui la pământ. Osul nasului, se gândea Erik, iar osul nasului. O vreme n-aveau să vină la şcoală şi asta însemna că-i mai rămăseseră doar zece inşi.

După aceea se întoarse spre celălalt grup. Cel mai bine şi mai sigur era să dispară în direcţia aceea. Când ajunse în dreptul lor, reuşiseră să-l ridice pe rănit în

picioare, dar nu putea sta decât aplecat înainte şi se tot clătina în dreapta şi-n stânga. Pe zăpada albă se răspândise cel puţin un decilitru de sânge.

Erik se opri la o distanţă de doi metri. Se holbau la el ca vrăjiţi şi nimeni nu scotea o vorbă. Erik îşi văzu de drum şi curând îl înghiţi întunericul.

A doua zi, şcoala era ca un stup roind de zvonuri. Doi dintre membrii Consiliului fuseseră duşi la spital în timpul nopţii şi, după câte auzise cineva de la soră, erau într-o stare atât de gravă, încât aveau să rămână acolo o săptămână sau două. Un tip cu un fel de mască neagră se aruncase pur şi simplu asupra lor, îi bătuse măr şi totul se petrecuse atât de repede, încât niciunul din cei care se aflau în apropiere nu apucase să intervină. Era un băiat înalt, cel puţin de un metru optzeci şi cinci (se înşelau cu zece centimetri), care nu scosese o vorbă, doar îi bătuse.

Când sună de prima recreaţie, cei din clasa lui Erik începură cu speculaţiile, care de care mai fanteziste. Poate era careva din afara şcolii, vreun argat nebun sau cam aşa ceva? Sau un criminal evadat? Pentru că în şcoală nu era nimeni care să poată…

Speculaţiile încetară brusc.

— Nu cumva ai fost tu, Erik? întrebă Arne.

— Dacă aş fi fost eu şi aş răspunde „da” la întrebarea asta, m-ar exmatricula.

Atunci se repeziră la el şi-l bătură pe spate. Ce chestie grozavă! Ce bine făcuse! Exact ce le trebuia, după tot ce îndurase Pierre. Trebuie să fi fost ca atunci, prima oară în careu, când era nou. Dar ce lovituri i-o fi tras şi cum?

— De unde să ştiu eu, că n-am fost acolo ieri-seară, râse Erik. Nu pot decât să-mi imaginez cam cum s-au petrecut lucrurile. Dacă-i adevărat că le-a rupt nasul, ori i-a lovit cineva cu un baston, ori cu muchia mâinii, uite-aşa!

Şi Erik făcu o demonstraţie lovind atât de puternic în

capacul unui pupitru, încât răsună toată clasa.

— Cam aşa cred că a fost, spuse Erik.

La masa de prânz, Silverhielm îl privi lung. Erik îşi întinse buzele şi îşi arătă dinţii, dar nu era nici pe departe vorba de un zâmbet. Silverhielm îşi schimbă imediat privirea.

Seara, după *body-building* şi înot, se retrase în cameră în aşteptarea raziei.

Razia, care se făcea numai la el în tot coridorul, veni cu cinci minute înainte de stingere. Dădură buzna cinci consilieri deodată, care-i răscoliră hainele din sertare şi dulap, îi controlară cu atenţie mănuşile, dar Erik avusese grijă să nu aibă nici cea mai mică urmă de sânge. Unul dintre ei îi scoase triumfător din buzunarul hainei o căciulă albastră tricotată, dar când o cercetă nerăbdător mai bine constată, spre marea lui decepţie, că era întreagă (cealaltă era bine ascunsă undeva în pădure).

— Ei, aţi găsit ceva interesant? întrebă Erik în bătaie de joc din vârful patului. Nu cumva vânaţi vreo mască neagră?

— Hai, mai termină cu teatrul, că doar ştim c-ai fost tu! strigă Silverhielm.

— Ia te uite ce vorbeşte micuţul de Skitenhielm! Iar începi? N-am mai pus noi o dată la punct lucrurile astea? Dacă îmi aduc bine aminte, cu o altă ocazie m-ai acuzat că „fără îndoială” ţi-am turnat rahat şi pişat în obraz. Nu-i aşa?

— Nu putea să fie altul! Nu mai umbla cu fofârlica!

— De ce să nu se poată? S-ar putea să fie Pierre care vă dă târcoale pe-aici, prin tufişuri…

— O să te ia dracu’, ai să vezi că nu scapi tu aşa de uşor după povestea asta! ţipă Silverhielm.

Silverhielm stătea în picioare în mijlocul camerei şi lăsa impresia că era gata de încăierare. Atunci Erik se ridică din pat şi, făcând doi paşi spre Silverhielm, se trezi faţă-n faţă cu el, la numai zece centimetri distanţă.

— Poți tu să mă ameninți cât poftești, ticălosule, dar dacă mai încerci să-mi faci zile fripte, adu-ți aminte de sfatul pe care ți-l dau eu acum: ai grijă ca nu cumva să mergi vreodată singur prin întuneric şi nu uita să arunci câte o privire peste umăr dacă îți mai vine câte o idee năstruşnică seara. Şi-acum, hai, ce mai aştepți! Loveşte dacă vrei!

— Eşti un… hai, recunoaşte, se bâlbâi Silverhielm.

— Uf! Am mai trecut prin asta o dată, Skitenhielm. Bineînțeles că-l ştiu pe băiatul care se răzbună aici nopțile. Pot să-ți transmit salutări din partea lui, după cum şi tu îi poți transmite salutări prin mine. Ştii foarte bine ce vreau să spun. Fă-ți rost de dovezi, dacă vrei să mă exmatriculeze.

Silverhielm mai bolborosi nişte amenințări, după care îşi luă trupa şi plecă.

Acum trebuia să se gândească bine de tot. Singura dovadă ar fi să-l prindă cu căciula. Lucrul ăsta era destul de uşor de evitat. Dar în fond nici nu aveau nevoie de dovezi. Puteau iar să-l opărească sau cine ştie ce altceva să facă, şi atunci ce măsuri de precauție l-ar fi ajutat?

Ar putea foarte bine să vină toți zece, să-l pună la pământ şi să-i toace fața cu o bâtă. De fapt, cel mai logic asta ar fi.

Şi, desigur, tocmai despre asta vorbeau ei acum. Dacă cei mai mulți gândeau aşa, ceilalți nu voiau să arate că le era frică, aşa că probabil, la început, se discuta mai mult despre diverse metode de răzbunare. Dar dacă stăteau să cântărească lucrurile, tot mai bine ar fi fost să-l prindă pe Erik asupra faptului, pentru că în felul ăsta ar fi scăpat definitiv de el. Aşa că, după ce întoarseră problema pe toate părțile, se opriră la soluția asta din urmă. Printre altele, şi din cauză că nimeni nu putea crede că Erik s-ar mai fi lăsat opărit încă o dată. Zece membri ai Consiliului şi eventual câțiva elevi din ultima clasă de liceu aveau să formeze un detaşament

de linşaj care să patruleze în zilele următoare pe drumurile din apropierea şcolii. Cei mai mulţi apărură în primele seri – cei mai vigilenţi şi mai nerăbdători să dea lovitura. Dar după trei-patru seri situaţia se îmbunătăţi. Era mijloc de ianuarie, întunericul se instala devreme şi aşa avea să fie până spre începutul lui martie.

Majoritatea dintre ei îşi dădeau bacalaureatul în primăvara aceea şi pe măsură ce se apropia examenul erau din ce în ce mai puţin dispuşi să rişte vreun „accident” – o concluzie pe cât de rezonabilă, pe atât de importantă.

Trebuia să înceapă şi el să facă plimbări seara. În loc de înot, o pornea la plimbări nocturne. Altfel, s-ar fi tras concluzia că necunoscutul mascat dădea lovituri exact în serile când Erik nu mergea la înot, şi atunci s-ar fi putut ca direcţia să considere lucrul ăsta drept o dovadă, alături de celelalte indicii. Soluţia era, aşadar, mersul la plimbare serile, cu sau fără caciula găurită.

Putea să le întârzie şi într-un alt fel violenţa în grup şi să-i facă să aleagă calea dovezilor. Ar putea să-i repete lui Silverhielm ameninţarea aia greţoasă. Ar putea să se aplece încă o dată asupra lui la micul dejun şi să-i şoptească cuvintele alea pe care ar fi preferat să le uite. Aşa cum stăteau lucrurile acum, Silverhielm ar avea motive să ia ameninţarea şi mai în serios decât prima dată.

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, când trecu pe lângă Silverhielm, Erik se aplecă spre urechea lui şi-i şopti repede vorbele acelea dezgustătoare.

Seara ieşi la plimbare.

Era cer senin, semilună şi se vedeau stelele. De-a lungul drumului, băieţii de liceu stăteau de vorbă în grupuri, cu sau fără fetele de la bucătărie. Totul părea destul de normal, dacă nu ţineai seama de faptul că distanţa dintre grupuri era egală sau că din loc în loc se vedeau pe zăpadă urme de paşi care duceau în pădure.

Aşa de uşor credeau ei că merge?

Nu era niciun membru din Consiliu în primul grup, doar doi băieți din ultima clasă. Când Erik îi depăşi, se uitară lung la el şi unul din ei îi spuse o vorbă de ocară.

În grupul următor erau trei consilieri, care dădură să se ascundă în spatele celorlalți. Când Erik ajunse în dreptul grupului, consilierii țâşniră spre el, îl traseră de brațe şi-i căutară căciula găurită. Numai că în seara aceea căciula lui Erik era întreagă.

— Sunteți gata cu percheziția? întrebă Erik continuându-şi drumul şi aruncându-le o privire peste umăr.

Cei care se ascunseseră în pădure se iviră şi ei ca să-i blocheze, vezi Doamne, fuga în sens invers. Îşi închipuiau că, dacă ar fugi, trebuia neapărat să fugă de-a lungul drumului?

Nu-i trebui cine ştie ce forță ca să scape din mâinile lor.

— Acum, că n-am refuzat percheziția, cred că pot să plec, nu?

Şovăiră, uitându-se unii la alții.

— Pot s-o şi iau la fugă, dacă am chef, şi Erik făcu stânga-mprejur, cu urechile ciulite, pregătit să sprinteze dacă s-ar fi luat după el.

Era limpede că unul dintre ei îl urmărea. După paşi s-ar fi zis că era singur. Nu i-ar fi fost greu să scape şi s-o întindă de-acolo dacă era doar unul. Fără să încalce paragraful 13.

— Aşteaptă, ia-o mai încet!

Erik se întoarse, surprins. Îl despărțeau acum vreo 30 de metri de grup şi fata era singură.

— Bună, sunt eu, Marja[25].

Vorbea cu un pronunțat accent finlandez.

— Şi ce doreşti? întrebă Erik mirat, fără să scape din ochi grupul de consilieri care acum se înmulțise datorită celor care se pitiseră în pădure.

— N-ai de ce să fii aşa de bănuitor, spuse fata cu

vorba ei cântată, vreau doar să vorbesc cu tine. Tu eşti Erik, nu?

— Da.

Fata se apropie de el cu cea mai mare naturaleţe şi-l luă, fără să şovăie, de braţ.

— Hai să mergem aşa, puţin, spuse ea.

Merseră până la următoarea ambuscadă şi o depăşiră. Grupul de acolo înţelesese prea bine situaţia şi socoti că Erik fusese percheziţionat suficient. Probabil că prezenţa fetei îi împiedica să se repeadă la Erik şi să-l facă să se oprească pentru inspecţie, aşa că putură trece şi nimeni nu interveni.

— Te-am văzut acum câteva seri, spuse Marja, şi mi-a plăcut grozav să privesc!

Erik stătu puţin pe gânduri. Zăpada le scârţâia sub paşi.

— Nu ştiu ce vrei să spui, spuse Erik pe un ton total indiferent.

— Când i-ai făcut măr pe nemernicii ăia.

Mai auzise comentarii, de genul ăsta. Nu se putea înşela.

— Da, ştiu, odată când l-au bătut rău de tot pe un prieten de-al meu în careu, una din voi a strigat de la fereastră „Să te ia naiba, Skitenhielm”. Pesemne că erai tu.

— Da, eu eram.

Zăpada le scârţâia sub paşi. Trecuseră şi de ultimul grup al forţelor inamice.

— Erai aici şi când consilierii ăia au mâncat bătaie? întrebă Erik.

— Da, am văzut tot. Ce grozav a fost!

— De ce crezi că am fost eu?

Fata merse puţin în tăcere, cu ochii plecaţi spre cizmele ei finlandeze de piele cu vârful ascuţit. Era o idee mai înaltă decât el şi poate cu vreo doi-trei ani mai mare.

— Acasă am un frate care seamănă cu tine; nu

vorbeşte mult, dar Doamne ce-i mai sare țandăra când vede vreo nedreptate. Mikko, aşa-l cheamă.

Din nou tăcere.

— De unde eşti? Din Helsingfors[26]?

— Nu, nu din Helsinki. Din Savolaks.

Savolaks. Suna frumos, dar nu-i spunea absolut nimic.

— Ai de gând să-i iei la rând pe toți? întrebă fata cu siguranță în glas.

Sigur că *ea* îi strigase atunci lui Skitenhielm vorbele acelea şi trântise fereastra. Era absurd să creadă că-i întindea vreo cursă şi că avea vreo înțelegere cu Consiliul.

— Da, răspunse Erik. Cel mai mult mi-ar plăcea să-i iau pe toți la rând. Unul câte unul.

— Eşti exact ca Mikko, spuse Marja după câteva clipe. Ultima dată când am fost acasă şi i-am povestit despre prietenul tău, mi-a spus că tipi din ăştia ca membrii Consiliului vostru ar trebui să fie snopiți în bătaie de întreaga „companie”, exact cum a fost cu „albii” în războiul nostru civil, ştii tu[27].

Erik parcă înțelegea, parcă nu înțelegea. Războiul Finlandei cu ruşii? Albii? Nu, nu era limpede, dar că Silverhielm ar trebui să încaseze o snopeală generală, asta da, era limpede şi suna frumos.

— Trebuie să ne întoarcem. Peste 20 de minute or să sune, şi noi, din clasele mici, trebuie să fim în cameră.

Fata îl mai ținea de braț. Nu vorbeau; se auzea doar zăpada care le scârțâia ritmic sub paşi.

N-aveau cum să nu ajungă exact la cărarea ce ducea la cantină. Era o zonă strict interzisă şi violarea ei se pedepsea cu severitate.

Erik îi vedea fața de aproape.

— Ieşi şi mâine seară? o întrebă privindu-i vârful ascuțit al cizmelor.

— Sigur, o să ies şi mâine. La opt, pe lângă chioşcul de pe drumul mare.

Se întoarse şi dispăru. Erik stătu pe loc să-i asculte paşii scârțâind în zăpadă, până nu se mai auzi nimic.

A doua seară îl sărută. Când ajunseră foarte departe de ceilalți, Erik se înclină puțin să-i miroasă obrajii – cel puțin aşa-i spuse – şi să inspire parfumul acela de lăcrămioare care avea să-l urmărească ani de-a rândul ca simbol al încântării şi despre care avea să afle mai târziu că era o apă de colonie foarte ieftină, dar care mult timp după aceea îi rămase în adâncul memoriei ca un grăunte indestructibil de materie astrală. Acel parfum fu motivul sau pretextul să se aplece spre obrazul ei, şi atunci ea îşi ridică încet mâinile, îi cuprinse obrajii cu palmele deschise, îl trase uşurel spre ea şi-l sărută.

Dragostea puse stăpânire pe el în mod ireversibil şi irezistibil, ca revărsarea unui fluviu când se dărâmă barajul care până atunci îi oprise cursul.

Mai întâi, Erik nu înțelese prea bine de ce fata venise după el în seara aceea. O văzuse uneori prin geamul rotund al uşilor de la bucătărie şi, da, poate remarcase că se uita la el şi sigur că şi el îi aruncase câte o privire, totuşi…

Marja îi vorbi despre cealaltă lume de la Stjärnsberg, despre zona cantinei unde se vorbea numai finlandeză, unde uneori fetele stăteau la palavre, până noaptea târziu, despre Stjärnsberg ca despre un loc rezervat *albilor*, adică unora care aveau să devină exploatatori, sau, mai pe scurt, duşmani de clasă. Îi mai spuse că, din diverse motive, ieşeau la plimbare serile şi se lăsau curtate de băieții ăia bogați care aveau mai mulți bani de buzunar decât câştigau ele în două săptămâni. Erau şi unele fete, ca de pildă una pe care o ştia ea mai bine, că tot din Sovalaks venea, care ar fi dorit să se mărite cu unul din băieți pentru bani. Păi, nu-şi dădea el seama de ce erau interzise vizitele în zona cantină după căderea nopții? Dar alte fete, ca ea, n-ar fi cedat pentru nimic în lume unui duşman de clasă.

Era impresionant şi în acelaşi timp înspăimântător s-o audă vorbind atât de clar şi de simplu despre duşmani, cu totul altfel decât gândea el. Puteai să urăşti pe cineva doar pentru că avea bani mulți? Poate că da, dacă erai din Savolaks şi câştigai 125 de coroane pe săptămână, fără să fii măcar membru în vreun sindicat.

— Atunci sunt şi eu… nu? o întrebă Erik regretând imediat că pusese întrebarea, dar în acelaşi timp neputându-şi stăpâni curiozitatea.

— Nu, tu nu eşti ca ei, răspunse ea scurt, am văzut eu încă de prima dată, acolo, în careu. Ce grozav a fost să văd ce-ai făcut! Şi apoi, ştii tu, săptămâna trecută.

— Cum de-ai ştiut că eram eu?

— Păi, Doamne Dumnezeule, cine altul putea să fie?

Îl ducea din ce în ce mai departe pe cărarea ei… ca o ființă fermecată, îşi spunea Erik euforic, ca o zână din poveşti; şi vorba ei melodioasă, îndemnul ei cât se poate de limpede ca el să le plătească în fine consilierilor ce meritau, ba chiar mai mult decât meritau – putea o fată să fie aşa? Misteriosul ei loc de baştină, acest Savolaks, unde era la fel de uşor să deosebeşti binele de rău ca negrul de alb; unde un consilier trebuia să fie bătut de întreaga companie, dar şi de Mikko şi de ceilalți frați ai Marjei.

Şi parfumul ei de lăcrămioare în aerul nopții de iarnă, fața ei imaculată şi trupul mlădios, mâinile care-l atingeau ca şi cum tot ce era anevoios, tot ceea ce în mod obişnuit se povestea în cuvinte crude, ca la armată, nu era câtuşi de puțin anevoios; toate acestea îl atrăgeau din ce în ce mai adânc în vâltoarea iubirii.

Marja lucra patru seri, era apoi liberă patru seri. Mereu la fel, indiferent dacă era sâmbătă sau duminică.

Când veni rândul celor patru seri lucrătoare, Erik se duse la ascunzişul din pădure unde-şi ținea căciula. Era sub zăpadă şi nu se zăreau urme de paşi prin apropiere, deci nu-l urmărise nimeni. Merse prin pădure, pe lângă locul unde primăvara trecută văzuseră un sturz – ce de

locuri cunoşteau el şi Pierre prin pădurile din jurul şcolii! – şi până la urmă ieşi la drumul mare, ca şi cum nu venea nici dinspre şcoală, nici dinspre chioşc.

Se apropie prin întuneric de un prim grup unde se fuma şi se stătea de vorbă. Pe ultima porțiune, încetini pasul ca să nu i se descopere căciula cu cele trei găuri. Dar nu, acolo nu era cine-i trebuia lui. Când trecu pe lângă ei, se lăsă tăcerea. După ce-i depăşi o bucată bună, grăbi pasul, ca să nu apuce vreunul din ei s-o ia pe cărăruia de lângă drumul mare şi să-i prevină pe cei care eventual stăteau la pândă. Zări chiar nişte țigări aprinse în direcția aceea.

Dar parcă nu voia nimeni să vină după el. Se opri să asculte. Nu, nu era nicio mişcare acolo, în pădure. Trecuseră zece zile şi tot numai zece consilieri erau. Ceilalți doi erau încă la spital.

Curând se apropie atât mult de următorul grup, că le putea auzi vocile. Mai făcu vreo doi paşi, apoi se opri să asculte. Şi încă doi paşi. Cerul era pe jumătate acoperit şi luna ba intra complet în nori, ba te surprindea revărsându-şi lumina. Se apropie şi mai mult şi ascultă. Norii acopereau luna, aşa că sigur nu-l vedeau.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Una din voci era a Clipifarului. Se afla într-un grup de vreo cinci-şase persoane. Auzea două voci de fete. Înseamnă că erau vreo trei sau patru băieți, inclusiv Clipifarul. Rămânea de văzut care anume. Nu trebuia să aştepte prea mult, pentru că cei care deja îl văzuseră ar fi putut să alerge după ajutor. Acum trebuia să meargă direct spre ei şi pe urmă să decidă pe loc dacă voia să-i depăşească fugind sau să se oprească.

Se opri la o distanță de cinci metri de ei. Era Clipifarul în persoană, împreună cu doi alții dintr-a treia de liceu, care sigur că nu aveau să intervină, şi două finlandeze.

Aşteptă până-l zăriră şi tăcură. Ar fi trebuit să-l izoleze puțin pe Clipifar de restul grupului.

— Cine… ia vino-ncoace! ordonă Clipifarul cu o voce care deja trăda frica.

Erik făcu trei paşi înainte, se opri bătându-şi demonstrativ şi sonor pumnii înmănuşați unul de altul. Apoi făcu încet un pas înainte, şi încă unul.

— Tu eşti, Erik? Hai, răspunde, lua-te-ar dracu'! Termină cu chestiile astea, că…

Clipifarul făcu doi paşi şovăitori înapoi şi acum se putea spune că se izolase suficient de restul grupului. Erik păstră distanța înaintând uşor spre Clipifar care începu atunci să alerge.

Erik merse pe lângă ceilalți, dându-i astfel Clipifarului un avans de 15 metri, şi abia după aceea băgă şi el viteză, îl ajunse repede din urmă, întinse un picior şi-i puse piedică. Clipifarul căzu şi mai alunecă vreo câțiva metri pe stratul neted de gheață de pe drum. Erik era acum lângă el şi i se aşeză cu câte un genunchi pe partea de sus a brațelor, imobilizându-l. Apoi îşi ciuli urechile şi privi cu mare atenție înapoi, dar nu părea să fie cineva prin apropiere.

Clipifarul scâncea şi se sucea, încercând să scape din strânsoare.

— Nu nasul, chițăi el, te rog, hai să facem pace, dar nu nasul…

Erik privi iar înapoi. Dintr-un motiv oarecare, niciunul din ceilalți nu venea după el. Ce straniu, oare de ce nu veneau? Pentru că *dacă* s-ar fi aflat careva pe-aproape, nu se poate să nu fi remarcat… dar acum nu trebuia s-o mai lungească.

— Te rog, Erik, nu nasul şi niciodată n-o să mai…

Erik îl apucă cu nădejde pe Clipifar de gât cu mâna stângă, ca să-i țină capul nemişcat în poziția de care avea nevoie, bine proptit de stratul de gheață al drumului.

Acum să vezi tu, Pierre! Țin-te bine, Pierre!

Îşi ridică dreapta şi începu să-i care pumni cu nemiluita, de trei, patru, cinci, şase ori, până fu el sigur

că-i zburase aproape toți dinții din față.

După aceea se ridică să asculte. Tot nimic nu se auzea, doar hohotele de plâns ale Clipifarului. Şi departe de tot un țipăt de bufniță, dar încolo nimic.

Îl privi pe Clipifar, care se întorsese cu fața în sânge şi cu fundul în sus, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei rugăciuni rituale. Se apropie de el, îşi ridică piciorul drept şi îi trase, nu prea tare, un şut cu tocul în coaste. Aşa îi făceau ei lui Pierre. Nu se putea să nu înțeleagă Clipifarul asta.

Pe urmă plecă de-acolo. Merse ce merse şi, când consideră că n-o să mai dea peste grupuri de consilieri sau alți elevi, o luă la fugă. Tot alergând, ajunse pe un drum pentru transportul de cherestea care era în formă de cerc larg, dar ducea şi el la şcoală. Era un drum bine bătătorit de tractoarele țăranilor, pe care paşii nu lăsau urme care să dea de bănuit.

Se opri lângă o stivă de lemne, îşi băgă acolo caciula şi, pentru mai mare siguranță, chiar şi mănuşile. S-ar fi putut să fie sânge pe mănuşi. Îşi scoase cealaltă căciulă şi-şi continuă drumul.

După o jumătate de oră, se apropie de Casiopeea din direcția opusă. Bineînțeles că erau acolo şi-l aşteptau. Erik se făcu a nu-l vedea pe consilierul dintr-a doua de liceu care stătea pitit pe după unul din ulmii din fața intrării şi se duse direct în cameră, unde urma să-l ia în primire „comitetul de recepție”. Zâmbi când văzu că în cameră lumina era aprinsă. Nici măcar nu le dăduse prin minte să-l aştepte în întuneric.

Erik deschise cu forță uşa şi se arătă surprins când se repeziră cu toții la el. Îl căutară prin buzunare şi-i cercetară în amănunt căciula fără găuri.

— S-a întâmplat ceva special? întrebă Erik mirat, cu un zâmbet pe care şi-l antrenase în fața oglinzii în diminețile din urmă.

— O să-ți venim noi de hac, poți fi sigur de asta! şuieră Silverhielm şi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-

l lovească.

— Gândeşte-te bine ce faci, spuse Erik, gândeşte-te bine înainte să loveşti, ca nu cumva să-ți pară rău după aia… că ai lovit un nevinovat, vreau să zic.

Încurcat, Silverhielm rămase cu mâna în aer destul timp pentru ca Erik să-şi poată elibera cu o smucitură brațele. Pe urmă îi dădu un ocol lui Silverhielm, care rămăsese cu brațul pe jumătate ridicat, şi se aşeză pe pat cu picioarele trase sub el.

— Ați terminat? S-a terminat razia?

— O să încasezi mâine o bătaie soră cu moartea, mârâi unul din secunzii lui Silverhielm.

În clipa aceea se deschise uşa şi consilierul care stătuse tot timpul de pază intră în cameră spunând că „nu, a venit din partea cealaltă”.

— Hai, că mor de curiozitate, spuneți-mi şi mie ce s-a întâmplat! spuse Erik clipind de câteva ori imitându-l pe Clipifar.

— Ştii tu ce s-a întâmplat, spuse Silverhielm. Gustaf Dahlén. L-au dus la Flen şi tu ştii al naibii de bine de ce.

— Aha, Gustaf Dahlén a căzut pe scară şi şi-a rupt nasul?

— Nu nasul, bestie!

— Nu? De obicei e nasul.

— Te luăm noi în primire mâine, nemernicule!

— Nu cred, începu Erik şi făcu o pauză destul de lungă înainte să continue, nu cred c-o să mă luați.

— Nu crezi? Şi de ce n-ai crede? întrebă unul din secunzi.

— În primul rând, pentru că, înainte de a trece la măsuri pripite trebuie să-l găsiți pe răufăcătorul ăla nocturn, şi, în al doilea rând… acum ați rămas doar nouă şi dacă v-ați pus în minte să mă prindeți în plasă cu paragraful 13, gândiți-vă că unul din voi trebuie să fie primul şi poate n-o să fie prea prezentabil la examenul de maturitate. Dacă țineți neapărat să ne luăm serios la bătaie, sper că înțelegeți că a doua oară

nu mă mai las eu legat ca să turnați apă fiartă pe mine. Unul din voi trebuie să fie primul.

Îl mai amenințară ei puțin, pentru că aşa cerea situația, dar pe urmă plecară trântind uşa fără să-i mai întoarcă odaia cu susul în jos.

Aveau să țină seama de amenințările lui? Discutabil era puțin spus. Până şi un copil ar fi priceput că nu putea să rănească prea grav pe niciunul dacă se năpusteau cu toții asupra lui. Pe de altă parte, ce puțin ştiau ei despre genul de violență de care se folosea Erik! Poate îşi închipuiau că a sparge nasul cuiva într-o încăierare generală e la fel ca atunci când i-l zdrobeşti unuia care stă nemişcat pe jos. Poate nu-şi dădeau seama de diferență, poate nu rețინuseră decât rezultatul celor trei incidente şi se gândeau că i s-ar fi putut întâmpla fiecăruia din ei acelaşi lucru. Erau chiar atât de laşi? Posibil, deşi cam greu de crezut; dar nu era exclus, pentru că se învățaseră să-i bată doar pe ăia mici, care nu se puteau apăra. O să vadă el reacția la cina următoare. În caz că veneau, nu-i rămânea decât să se declare învins dacă nu voia să fie exmatriculat. Mai avea trei luni până să capete biletul de intrare în viitor. Nu era însă uşor să ia o hotărâre definitivă.

Dar nu veniră. Dintr-un motiv cu totul şi cu totul de neînțeles nu-şi făcură apariția după cina de a doua zi. Asta însemna că erau şi mai încuiați decât te-ai fi putut aştepta. În orice caz, cel mai bine era să mai lase deoparte căciula găurită. Poate că cel mai inteligent lucru era să renunțe complet la ea.

Următoarele trei zile nu se întâmplă mai nimic. Cineva scrisese neîndemânatic, cu tuş roşu şi litere rotunde, copilăreşti „Şo pe ei, Erik!” pe lambriul scării ce ducea la cantină. Bineînțeles, portarului i se ordonă să spele cuvintele acelea defăimătoare, dar tot rămase o pată roşiatică – deşi foarte palidă, avea acum acelaşi rol ca urmele de pe uşile pe care Pierre şi Erik scriseseră într-o noapte câte un T pentru „turnător”.

Într-o seară, în timp ce făcea *body-building* în sala de gimnastică, veniră pe neaşteptate şapte consilieri. Cât timp rămaseră în pragul uşii, la capătul celălalt al sălii, Erik îşi văzu de programul lui de antrenament, dar când începură să se îndrepte spre el, se ridică şi apucă o bară de oțel fără discuri de greutăți. Era în şort, sudoarea îi curgea pe corp, ținea bara într-o mână şi aştepta sprijinit de perete. I se părea de neînțeles că aleseseră un asemenea loc unde avea la îndemână atâtea arme înfiorătoare. Înaintau fără să scoată o vorbă. Ce mai însemna şi asta? Adoptaseră metoda războiului psihologic de intimidare? Chiar atât de puțin ştiau ei despre frica omenească încât să nu-şi dea seama că acela pe care-l aveau în fața ochilor, adică Erik, cu arma lui înfiorătoare în mână, îl va înspăimânta şi mai mult pe fiecare în parte, fără ca vreunul să dea de înțeles acest lucru celorlalți?

A doua zi, primii doi consilieri se întoarseră de la spitalul din Flen cu nişte vânătăi care li se întindeau în jos pe obraz şi până pe gât, iar nasul arăta ca un pachet înfăşurat în bandaj fixat cu plasture. Unul din ei avea acum o proteză de argint care îi înlocuia osul nasului. Celuilalt i-l putuseră reface din bucățile de os sparte.

Nu era uşor de ghicit ce influență urma să aibă întoarcerea lor asupra atmosferei generale. De fapt, una din două: ori avea să se simtă un clocot de ură şi un îndemn la răzbunare, ori şi mai multă şovăială.

Noaptea, Erik dormea cu Biblia vârâtă între clanță şi stâlpul uşii şi cu crosa lui Pierre proptită de noptieră.

Dar de venit, nu veniră. În schimb, alergau după Erik pe afară, pe drum, îl tot căutau şi, când îl găseau, nu avea niciodată la el căciula găurită. O lăsase acolo, în stiva de lemne pe drumul pădurarilor.

Făcea plimbări lungi cu Marja şi o asculta vorbindu-i despre viața grea şi stranie din Savolaks şi despre faptul că cele 75 de coroane pe care le putea ea trimite celor de

acasă reprezentau diferența între sărăcia obişnuită şi sărăcia lucie.

Când serile se făcură mai luminoase şi roşul apusului zăbovi la orizont, Marja îl seduse cu tandrețe.

Erik îi spuse c-o iubeşte şi nu putea să fie decât adevărat, din toate punctele de vedere.

Îi explică faptul că, atâta timp cât o avea pe ea, nu putea să mai rişte încă o dată şi să iasă cu căciula aceea cu trei găuri, chiar dacă în felul ăsta Silverhielm scăpa nebătut. Şi atunci Marja îi spuse, cu logica ei implacabilă şi cu vorba ei atât de plăcută şi de melodioasă, că, orice ar fi fost, el tot îi era dator prietenului să se răzbune pe Silverhielm.

Sigur că avea dreptate, dar îi spuse încă o dată că o iubeşte şi-i mai spuse, într-un fel şi cu nişte cuvinte care sunau ca şi cum ar fi putut să mute munții din loc, că mai presus de orice tot iubirea este. Dar în mijlocul acestor declarații înfocate şi pline de seriozitate ea îi râse în nas şi-l făcu prostănac. Stânjenit, Erik îşi plecă privirea zâmbind şi ochii i se opriră pe cizmele ei finlandeze din piele, cu vârful ascuțit. Da, spuse Erik imitându-i vorba, se prea poate să fi fost un prostănac.

Relația lor nu era un secret; nu avea nimic special sau neobişnuit. Interzise erau vizitele nocturne în zona cantinei, dar aveai voie să te plimbi la braț cu o fată. Mai făceau şi alții asta; totdeauna fuseseră câte unii care făcuseră asta.

Într-o duminică după-amiază o dădură afară şi o trimiseră acasă. Erik află când ieşi de la arest. Era început de aprilie şi serile erau acum prea luminoase pentru căciula cu trei găuri.

Circulau tot felul de zvonuri pline de răutate despre cum se petrecuseră lucrurile. Consiliul se dusese pur şi simplu la director ca să-i împărtăşească bănuielile cu privire la ceea ce se putea numi o legătură. Deşi nu aveau niciun fel de dovezi că s-ar fi întâmplat ceva între Erik şi ajutoarea de la bucătărie, adică fata cu pricina,

nu era mai indicat să prevină răul decât să-l lase să se producă?

Şi ce putea fi mai uşor decât să concedieze o târfuliță de bucătăreasă?

Vestea, cu tot luxul de amănunte, îi parveni lui Erik la numai cinci minute după ce ieşise de la arest, cu teancul de cărți sub braț.

La început amuți, se duse în cameră şi se aşeză pe pat, privind în gol. Se ridică apoi în picioare şi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, îşi descărcă toată furia pe masa de scris şi pe scaun, pe care le făcu țăndări. După aceea, porni spre sala de gimnastică, apucă halterele, adăugă greutăți şi, urlând de ură şi efort, ridică halterele de nenumărate ori, până când îi amorțiră brațele. Puse atunci la loc halterele şi se prăbuşi pe un cal de lemn mai scund, cu fața în mâini.

Se întoarse în cameră, adună resturile mobilelor distruse, pagubă care fără îndoială avea să se vadă pe factura lunii în curs. Avocatul Ekengren, care se ocupa de „fundația pentru progresul studiilor lui Erik", urma să-i scrie, desigur, încă o scrisoare plină de fraze ridicole despre răspundere, viitor şi înțelepciune. Şi *judecată sănătoasă!* Din tot vocabularul adulților, astea erau cele mai insuportabile cuvinte – judecată sănătoasă!

În seara aceea, nu-şi mai bătu capul să blocheze uşa cu Biblia. Se trânti pe pat cu fața în jos şi brațele în jurul pernei. „Marja, niciodată n-am să iubesc pe altcineva decât pe tine", şopti Erik, şi forța de nestăpânit a simțămintelor lui de adolescent îi spunea că era cu totul şi cu totul adevărat. Era cuprins de un fel de sfârşeală şi curând îl fură somnul.

Dar nu se mulțumiră cu atât.

Marja îi scrise. Scrisoarea ajunse la o săptămână după ce o dăduseră afară, ducând-o cu taxiul la gara Solhov, cu suma de 472 de coroane în buzunar, retribuția ei finală. Se vede că se aşteptau să vină o scrisoare şi că se înțeleseseră cu portarul să-i anunțe,

pentru că exact în seara aceea veniră la el cu razia.

Era cât se poate de limpede ce căutau şi, când găsiră scrisoarea, patru din ei se repeziră să-l țină pe loc – căci e floare la ureche, dacă sunt suficient de mulți –, în timp ce Silverhielm, triumfător, trecu rapid prin scrisoarea pe care Erik o ştia deja pe de rost, până când găsi ce spera să găsească:

— Ia ascultați, că e mai ceva decât ne închipuiam... stați nițel... uitați ce scrie...

— *„...şi aproape că speram să rămân cu copil după tine...”* Ce părere aveți? A dracului de târâtură, nici nu ştie suedeza ca lumea! Vrea să zică „borțoasă”. Şi mai departe: *„că ultima oară când ne-am văzut nu mi-am pus pesarul...”* Da' unde şi-o fi pus ventuza? În cap în loc de...! *„... te iubesc cu adevărat, dar nu cred c-o să ne mai vedem vreodată...”* Ahaa, dezmățatule, să ştii că acuma ți s-a înfundat rău de tot! Te-ai culcat cu o târfă de slujnică. Exmatricularea! Poți să fii sigur că asta te-aşteaptă, de îndată ce află şi directorul.

Erik strânse din dinți şi închise ochii. Indiferent ce-ar fi simțit că vrea să spună, ar fi regretat dintr-o mie de motive după aceea. Mânia îi înghețase măruntaiele, simțea o răceală albă pe dinăuntru. Aproape că nici nu băgă de seamă când ieşiră din cameră trăncănind.

Când se îndepărtară, îşi puse haina şi se duse la depozitul de arme al apărării civile. Cântări în mână lacătul şi restul vieții lui. Ce uşoare i se păreau! Ar putea să se descurce chiar şi fără topor; la urma urmei, n-avea decât să spargă geamul din spate.

Rămase nemişcat cu lacătul în mână. Îi dădu apoi drumul, făcu stânga-mprejur şi pomi la o plimbare de patru ore. Ploua cu găleata.

A doua zi după-amiază, Silverhielm veni victorios să anunțe că Erik va fi chemat la director pentru interogatoriu.

Biroul directorului era foarte mare şi lemnul de

culoare închisă strălucea. Pe întreaga suprafață a biroului, o singură hârtie: scrisoarea Marjei.

Directorul stătea la birou cu vârfurile degetelor împreunate şi, din spatele ochelarilor, îl sfredelea pe Erik cu privirea.

— Ei, cum explici asta? întrebă directorul ciocănind de câteva ori scrisoarea cu degetul mare.

— O iubesc, răspunse Erik cu ochii înfipți în ochelarii directorului.

Directorul schiță în colțul gurii lui de om bătrân ceva care aducea a zâmbet.

— Aşa care va să zică, o iubeşti.

— Da, o iubesc.

— Şi nu te-ai gândit deloc la ce s-ar fi putut întâmpla?

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva, am fi fost implicați amândoi. O iubesc şi mă iubeşte. Când termin şi plec de-aici, mă duc direct în Finlanda, la Savolaks, de unde e ea.

— În cazul ăsta, spuse directorul – şi acum chiar că zâmbea –, cel mai bine ar fi ca deocamdată să avem grijă să stai pe loc aici şi să-ți vezi de treabă până te mai răcoreşti puțin. M-am uitat să-ți văd notele. Ai o medie bună, Erik şi profesorii n-au decât cuvinte de laudă despre tine. I-am întrebat pe toți chiar azi. Există, după cum probabil ştii, un premiu care se acordă la sfârşitul fiecărui an şcolar celui mai bun elev de la gimnaziu şi ar fi important pentru tine să-l primeşti, acum, când…

Directorul şovăi dintr-o dată în mijlocul frazei.

— Acum, când Pierre Tanguy nu mai e aici, completă Erik.

— Am putea spune aşa, da. Neplăcută povestea cu Tanguy…

Erik se stăpâni. O POVESTE NEPLĂCUTĂ. Dar se stăpâni.

— Asta e. Pe urmă, l-am contactat pe avocatul Ekengren şi am luat următoarea hotărâre: la purtare ai

să primeşti o notă pe care o s-o ţii minte toată viaţa. Se numeşte „comportare reprobabilă” şi în catalog se notează cu zero. Şi încă ceva… ridică-te în picioare!

Erik se ridică în picioare şi bătrânul se apropie de el cu braţul drept adus mult spre spate şi palma deschisă, pregătit parcă să-i tragă o palmă. Erik se grăbi să-şi împreuneze mâinile la spate şi să-şi ţină strâns cu dreapta încheietura mâinii stângi. Directorul îi arse o palmă uimitor de zdravănă.

— Şi acum, dispari din ochii mei, ticălosule! îi răcni directorul, drept care Erik îşi puse urgent coada pe spinare şi se făcu nevăzut.

Îi vâjâia capul. Însemna că *nu-l exmatriculase?* Evident că nu. Libertatea era la o distanţă de numai două luni.

Dar îşi aduse deodată aminte de ceva. Se întoarse la biroul directorului, bătu la uşa rămasă deschisă.

— Iar tu…? se miră directorul.

— Da, am uitat ceva. Scrisoarea. Adresa ei este în scrisoare.

— Uite, e ultima oară că-ţi spun să dispari, începu directorul pe un ton reţinut. Scrisoarea asta este confiscată şi acum nu mai vreau să te văd în faţa ochilor! Până nu te nenorocesc, băiatule!

Dar lucrurile nu rămaseră acolo.

A doua zi, după rugăciunea de dimineaţă, directorul se sui în amvon şi-i urlă lui Erik să se ridice în picioare. Urmă, timp de zece minute, o predică de penitenţă care, pentru urechile lui Erik, avu mai mult efectul unei ţiuieli roşii, cu excepţia unei singure fraze care i se gravă pentru totdeauna în memorie: „NU SE CADE CA BĂIEŢII DE LA STJÄRNSBERG SĂ FRATERNIZEZE CU TINERETUL MUNCITORESC.”

Peste două zile, primi o scrisoare expres recomandată de la avocatul Ekengren. Dacă nu ar fi fost recomandată şi expediată expres şi dacă nu ar fi avut un sigiliu roşu

pe spate, ar fi luat-o drept o scrisoare obişnuită, cu reproşurile de rigoare pentru cheltuielile lunare prea ridicate. De data asta însă conținutul scrisorii fu o surpriză:

Erik,

În calitatea mea de tutore şi reprezentant juridic, mă voi referi în cele ce urmează exclusiv la chestiuni privitoare la situația de fapt, care au o importanță strict formală. Cu alte cuvinte, nu am absolut niciun motiv să-mi expun punctele de vedere privind legăturile tale cu personalul de serviciu. Cum mi se pare că la Stjärnsberg nu e mereu sigur că poşta ajunge la destinatar, este cu atât mai nimerit ca părerile de ordin personal să fie rezervate pentru o altă ocazie.

Conform regulamentului şcolii pe care eu, în calitatea mea de tutore, deşi în anumite privințe fără prea mare entuziasm, l-am aprobat, relațiile sexuale cu personalul constituie o infracțiune de o asemenea gravitate, încât în mod normal consecința nu poate fi alta decât exmatricularea.

Regulamentul nu este totuşi foarte explicit cu privire la acest punct.

Se spune că orice vizită nocturnă în zona locuită de personalul de la cantină este în mod obiectiv o infracțiune. Pe de o parte, nu ți se poate imputa această infracțiune, aşa cum este ea descrisă în regulament. Pe de altă parte, este limpede că felul în care s-a exprimat tânăra doamnă în scrisoarea către tine exclude orice îndoială cu privire la natura faptei.

La începutul deliberărilor noastre, directorul L… a spus că se impunea fără discuție exmatricularea. A mai făcut unde observații cu privire la faptul că ai fi bănuit de brutalizarea unor membri din Consiliul elevilor. Dar capitolul dovezi era deocamdată la un stadiu care excludea repercusiunile. Țin totuşi să-ți atrag atenția asupra acestor bănuieli şi te-aş sfătui ca în viitor să eviți

îngreunarea situației în acest sens.

Revenind la relația sexuală pe care se afirmă că ai întreținut-o cu acea fată de la cantină, este extrem de important felul în care conducerea şcolii a aflat despre ea, şi anume pe o cale ce poate fi considerată nu numai insultătoare cu privire la integritatea persoanei tale, dar şi ilegală (aici se poate invoca actul normativ al Poştei).

În calitatea mea de reprezentant juridic, m-am văzut obligat să-mi permit a acționa ferm, fără întârziere şi fără să discut cu tine în prealabil.

Am afirmat că, dacă se recurge la exmatriculare, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să dai în judecată şcoala, cu asistența mea juridică. Rezultatul practic al unei astfel de urmăriri judiciare ar fi restituirea taxelor şcolare, a unor sume încasate pentru întreținerea şcolii etc. (o sumă neglijabilă), dar nu acela ar fi punctul vulnerabil pentru şcoală.

I-am spus directorului L… în cuvinte care sper că au fost suficient de elocvente, că, dacă se va iniția sus-numitul proces, eu personal nu voi putea să nu împărtăşesc contactelor mele din presă, în special de la Expressen[28]*, faptul cu totul remarcabil că un tânăr cade victimă unor reguli draconice când singura lui crimă a fost că a intrat într-o relație amoroasă cu o altă persoană tânără.*

Directorul L… a ascultat cu vădită înțelegere aceste puncte de vedere.

Luând în considerare şi faptul că nu mai ai decât foarte puțin timp până vei părăsi definitiv şcoala, am reuşit să ajungem la o înțelegere cu al cărei conținut eşti probabil deja la curent.

Aşadar, nu vei fi exmatriculat. În schimb, nota la purtare va fi, hai să zicem, cam ieşită din comun.

Dar părerea mea este că la acest punct nu avem nimic de spus, de vreme ce am câştigat deja partea cea mai importantă a negocierii. Nu ştiu ce influență va avea la toamnă nota aceasta dramatică la purtare asupra

planurilor tale de a intra la un liceu din Stockholm. Oricum, este clar că celelalte note sunt atât de bune, încât vei acumula un punctaj superior celor mai severe cerințe de intrare. Vreau să cred că, dacă eu, ca avocat al tău, voi alătura o scrisoare explicativă în legătură cu nota la purtare, motivul acelui zero pentru conduită nu va avea decât eventual un efect comic. Directorul liceului Norra Real, liceul unde am fost eu elev, îmi este prieten apropiat.

Acestea fiind zise, sper că ți-am relatat destul de clar care sunt condițiile în care îți vei petrece restul de timp – scurt, dar important – la Stjärnsberg. Discuția mai personală în legătură cu cele de mai sus, pe care o aştept cu nerăbdare, o amânăm până când vom putea vorbi între patru ochi.

La sfârşitul semestrului, vor mai fi aproximativ 8 700 de coroane în fondul tău de studii pe care ți-l administrez. Când ne vom întâlni aici, la Stockholm, vom discuta şi despre felul cel mai înțelept de a folosi această sumă. O scurtă şedere în străinătate n-ar fi poate o idee rea.

Cu urări de bine,
Henning S. Ekengren
Membru al Colegiului avocaților din Suedia.

Erik citi scrisoarea de nenumărate ori. Va să zică aşa stăteau lucrurile. Era ilegal să-i fure scrisoarea. Şi totuşi nu ăsta era lucrul cel mai important. Un proces ar fi însemnat un scandal enorm pentru şcoală. Asta era important. Deci nu legea, legea adevărată, era mai puternică decât legea de la Stjärnsberg. Era vorba de altceva.

Mai rămânea riscul de a fi exmatriculat în baza articolului 13. Dar cât de capabil era Consiliul să judece termenii articolului? Nu prea era de crezut că avuseseră loc dezbateri între direcția şcolii şi Consiliu „în acest sens”.

Nu mai erau decât zece zile până la bacalaureat şi Erik avea impresia că Silverhielm avea să-i scape: „… unele observații cu privire la faptul că ai fi bănuit de brutalizarea unor membri din Consiliul elevilor… te-aş sfătui ca în viitor să eviți îngreunarea situației în acest sens.”

Dar Silverhielm era pesemne neliniştit în legătură cu notele şi punctajul de care avea nevoie ca să intre la medicină şi avea acum obiceiul să facă singur plimbări lungi. Erik îl văzuse apucând-o pe drumul tractoarelor, care ducea departe, până la mlaştina unde asistase împreună cu Pierre la împerecherea gotcanilor primăvara trecută. Revenise abia după două ore şi douăzeci de minute. De două ori, îl zărise pe Silverhielm dispărând în direcția aceea şi de fiecare dată durase cam două ore şi douăzeci de minute până se întorsese.

Mai întâi avea însă ceva mai important de făcut. Erik căută să le vorbească finlandezelor care se plimbau pe drumul către chioşc şi le spuse că-i luaseră scrisoarea primită de la Marja şi că nu-i mai avea adresa. A doua zi, la cantină, primi în mână o fițuică atunci când întinse platoul de oțel inoxidabil ca să i se mai aducă mâncare. Pe fițuică era adresa.

Începu să scrie scrisori interminabile pe care le ducea cu bicicleta la cutia poştală de la marginea drumului principal. Nu putea să aibă încredere în cutia poştală a şcolii.

Pe urmă, la arest, rămase timp îndelungat studiind harta topografică a împrejurimilor şcolii, pe care însemnase împreună cu Pierre locurile unde observaseră păsările.

Dacă Silverhielm mergea spre mlaştină… şi se întorcea după două ore şi douăzeci de minute… ori o lua pe drumul de la răsărit, de-a lungul hambarului părăsit al şcolii… Şi ajungea aici şi atunci trebuia să continue…

De fapt, nu avea decât două posibilități. Rândul viitor când Silverhielm avea să-şi facă plimbarea, trebuia să

dea lovitura.

Şi lovitura fu dată cu o săptămână înainte de bacalaureat.

Silverhielm porni pe drumul obişnuit, cu ochii în pământ, fără să privească împrejur.

Erik se duse în cameră, îşi puse treningul, pantofii de cros şi, alergând cu paşi mărunți, o luă în cu totul altă direcție decât Silverhielm, ca şi cum făcea o rundă de antrenament.

Ştia de acum la perfecție toate cărăruile, toate drumurile pentru transportul cherestelei. I-ar fi fost foarte uşor s-o ia pe o scurtătură şi să vadă ce alegere face Silverhielm pentru ultima parte a plimbării.

Se opri pe o movilă în spatele unor brazi înalți unde toamna creşteau ciuperci de tipul *augusta,* şi-l văzu pe Silverhielm apropiindu-se absolut singur.

Aici, pe undeva, trebuia să facă alegerea; pe urmă, drumul era clar dacă trebuia să se încadreze în două ore şi douăzeci de minute. Silverhielm o luă spre răsărit, aşa că, peste zece sau douăsprezece minute, trebuia să ajungă la stânca uriaşă de la întorsătura drumului. Un loc foarte potrivit.

Erik o luă pe scurtătură prin pădure şi ajunse acolo ceva mai înainte. Se instală în spatele stâncii, ca să-l vadă pe Silverhielm apropiindu-se. Se aşeză şi revizui încă o dată planul la care se gândise deja de o mie de ori. În mână avea o ramură groasă de copac.

Silverhielm ocoli stânca fără să privească în jur şi abia după trei-patru metri se pomeni față în față cu Erik, care ieşi din ascunziş.

— Ei, Otto, să ştii că n-aş vrea să fiu în pielea ta.

Silverhielm se răsuci brusc, se uită fix la Erik, după care privi rapid împrejur.

— Nu, Otto, nu e nici suflare de om prin apropiere. Numai noi doi, tu şi eu. Cel mai apropiat drum public e la trei kilometri de aici şi şcoala e la patru kilometri.

Silverhielm stătea nemişcat şi nu scotea o vorbă.

— Ai putea s-o iei la fugă, Otto. Alergi destul de repede, suficient de repede ca să fii în echipa de atletism a şcolii. Mi-ar trebui aproape o sută de metri ca să te ajung din urmă dacă porneşti acum. Dar după o sută de metri tot prea departe ai fi ca să te audă careva strigând.

Silverhielm înghiți în sec. Era semn bun.

— Ți-ai ieşit din minți… or să te exmatriculeze de urgență dacă…

— Deloc! îți spun eu, Otto, n-am să fiu exmatriculat. N-or să te găsească aşa repede. Pe drumurile astea, nu se prea circulă decât iarna, când țăranii transportă cheresteaua. Şi iarna e zăpadă. Ar putea să treacă ani de zile până să te găsească.

Erik se ridică încet-încet, la fel de încet ca atunci când, de nenumărate ori, îşi repetase planul în gând, luă în mână craca pe care şi-o aşezase la picioare şi înaintă până ajunse la mai puțin de un metru distanță de Silverhielm. Îi vedea foarte clar tremurăturile şi transpirația rece.

Silverhielm se lăsă în genunchi, de parcă nu-l mai țineau picioarele. Depăşea orice aşteptări.

— Fac orice dacă nu…

Silverhielm trebui să înghită ca să poată continua. Gura i se uscase de tot. Minunat.

— Îți dau cât vrei… spuse apoi Silverhielm… zece mii! Îți dau zece mii de coroane chiar mâine. Jur!

Erik pufni în râs şi nici măcar nu trebui să se prefacă.

— Hai măi Otto, zece mii? Atâta crezi tu că valorezi? Doar puțintel mai scump decât un kil de fileu de vacă? Zece mii…

— Da, de atâta pot să fac rost, bani gheață, dar dacă vrei s-aştepți… în câteva zile pot să…

— Da, da, ştim noi. Nici prin gând nu ți-ar trece să nu te ții de o asemenea promisiune, nu-i aşa?

— Îți jur. Doar ți-am spus. Pe onoarea mea de nobil.

Lui Erik îi veni din nou să râdă.

— Onoarea ta de nobil! Da’ unde-ți era onoarea asta de nobil când l-ați chinuit pe Pierre Tanguy până n-a mai putut şi a dat bir cu fugiții? Sau atunci când m-ai tot lovit peste față şi nu mi-ai dat voie să mă apăr?

— Da, dar şi tu ai făcut tot ce-ai putut ca să mă scoți din sărite. Nu înțelegi ce pacoste ai fost pentru mine? Nu-ți ajunge? N-o să ne mai vedem niciodată, dacă…

— Dacă ce? Dacă scapi cu viață? Asta vrei să zid? Ba nu, atunci e sigur că ne-am vedea urgent în biroul directorului. Apropo de inelul ăla în care-ți zace coloarea de nobil, să ştii că m-a costat vreo zece-cinşpe copci. Ia dă-l încoa’!

Erik îşi mută craca în mâna stângă şi întinse mâna dreaptă ca să ia inelul. Silverhielm îl răsuci cu disperare ca să-l scoată şi i-l întinse lui Erik, tremurând vizibil. Erik îl luă şi-l privi îndelung, cu prefăcută curiozitate.

— Coroana de deasupra emblemei, coroana aia de mărgeluțe, aia arată că eşti baron?

— Da…

— Este exact unul din lucrurile necesare unei identificări rapide, indiferent după câți ani de zile. În rest, un cadavru gol, putrezit de-a binelea şi mărunțit, pentru că vulpile şi bursucii şi-au luat fiecare partea. Dar rămâne inelul. Şi mai rămân dinții. Uşor n-o să fie să ți-i scoată pe toți, numai că atunci tot n-o să mai simți nimic. Ce crezi c-or să zică la şcoală când o să vadă c-ai dispărut pur şi simplu?

Silverhielm abia mai putea vorbi. I se apropia sfârşitul.

— Hai, Silverhielm, răspunde! Ce-or să creadă văzând că dispari aşa, cu o săptămână înainte de bacalaureat? Că erai deprimat, că ai evadat, că nu mai făceai față tensiunii, că-ți era teamă c-o să iei note prea mici, cu toate că taică-tău a făcut cadou câte un televizor fiecărui bloc de dormitoare al şcolii în memoria anului când fiu-său şi-a luat bacalaureatul? Apucături de burghez, nu? Ei, ce-or să spună?

Silverhielm trebui să facă eforturi ca să poată răspunde.

— O să... în camera mea e totul neatins... o să mă caute cu câini... o să creadă că mi-am rupt piciorul, cam aşa ceva. Şi câinii or să mă găsească şi pe tine or să te prindă şi or să te închidă pe viață. Te-ai gândit la asta? Dacă merită...?

— Câinii îți pierd urma când ajung la drumul mare, din cauza traficului, doar ştii şi tu asta. Am să te duc de aici pe urmă... departe de tot. Deci chiar dacă ajung până aici, de aici încolo s-a zis cu urmele. Şi să zicem că te-ar găsi, nu crezi că până atunci apuc să-mi spăl mâinile de sânge şi să-mi arunc hainele pe care le am acum pe mine? Şi atunci dispar dovezile, ai priceput? La fel ca atunci când alergam după voi cu căciula aia cu trei găuri, sau când ți-am turnat găleata cu căcat peste față. Să ştii că mai întâi am stat şi m-am uitat la tine îndelung şi abia după aia ți-am turnat-o. Dormeai pe spate, cu gura deschisă. De-aia ți-a intrat atâta în gură. A fost bun, nu? Sunt sigur că dacă te gândeşti bine, mai ştii şi azi ce gust avea.

Silverhielm se prăbuşi cu fața şi mai aproape de pământ. Pe neaşteptate, începu să-i curgă salivă din gură şi se aplecă înainte. Dădea semne clare că-i venea să verse.

— Hai, Silverhielm, adu-ți aminte cum îți curgea rahatul în gură, rahatul amestecat bine cu tot pişatul vostru... cum îți aluneca şi cum ți s-a pus în gât şi te-a făcut să tuşeşti... cum ai încercat să te clăteşti şi cum te-ai spălat de nu ştiu câte ori pe dinți, şi cum gustul de căcat nu-ți trecea...

În fine, Silverhielm vomită. Stătu în patru labe la picioarele lui Erik şi vomită ca şi cum toate măruntaiele i s-ar fi întors pe dos.

Rămase aplecat înainte, cu fața lângă ce vărsase, de parcă nu mai avea putere nici să-şi mişte fața. Erik îl apucă de ciuf şi-i ridică puțin capul. Ochii lui

Silverhielm aveau acum o expresie pe care Erik avea s-o poarte mult timp vie în memorie.

Misiunea fusese îndeplinită.

— Poftim, spuse Erik, şi dădu drumul inelului cu sigiliu în vărsătura baronului.

Lângă inel, aruncă şi craca pe care o avusese în mână, după care se întoarse şi plecă de acolo.

După vreo sută de metri, Erik aruncă o ultimă privire înainte ca drumul s-o cotească iar el să-l piardă pe Silverhielm din vedere; era în exact aceeaşi poziţie în care îl lăsase.

Ziua sfârşitului de an şcolar a fost un scurt triumf.

Notele le primiră deja de dimineaţă, când diriginţii îşi ţinură tradiţionala predică, un amestec de elogii şi penalizări. După ce i se înmânară notele, Erik îşi luă pe rând la revedere de la toţi profesorii. A fost un moment foarte emoţionant pentru toţi. Tosse Berg îl apucă de umeri şi, cu lacrimi în ochi, îi spuse să se antreneze serios pentru Tokio.

— Tu eşti un luptător, Erik, *the whole world loves a fighter,* ţine minte lucrul ăsta acum, când pleci de aici şi intri într-o altă lume, unde nu te mai pândesc consilierii.

Cam la fel îi vorbi şi Cocorul. „Trebuie să ţinem legătura, vreau să ştiu cum îţi merge.”

— La revedere, Cocorule, şi mulţumesc pentru note.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, doar voi doi aţi meritat cu adevărat, tu şi cu ştii tu…

— Pierre?

— Exact. Salută-l din partea mea dacă o să-l mai vezi vreodată.

Urmă un du-te vino de taxiuri între şcoală şi gara Solhov, pentru transportul celor pe care nu veniseră să-i ia părinţii. Curtea şcolii strălucea şi scânteia de limuzine, mai toate negre.

Înainte de ceremonia împărţirii premiilor la învăţătură şi sport din amfiteatru, Erik dădu o raită până la

drumul cherestelei şi la mormanul de lemne. Da, căciula cu trei găuri mai era acolo, mucegăită, ca şi mănuşile.

Nu se aştepta să primească vreun premiu. Dar când să se acorde premiul pentru cele mai bune note de la gimnaziu – un volum impresionant de Carl Fries, ilustrat cu gravuri şi purtând sigiliul şcolii pe pagina de gardă –, directorul spuse că, în ciuda rezervelor datorate notei la purtare, asupra căreia nu era nici locul, nici momentul să zăbovească, nişte note strălucite rămâneau, oricum, strălucite. Aşa că, în aplauzele generale, la fel de politicoase ca şi pentru ceilalţi premiaţi, Erik se sui pe estradă şi se înclină mulţumind când i se înmână premiul care altminteri i s-ar fi cuvenit lui Pierre.

De sus, de pe estradă, Erik privi amfiteatrul împodobit cu crengi de mesteacăn, elevii în uniformă care aveau sa revină în acest iad după vacanţă şi pe părinţii lor pompoşi care nu ştiau, sau nu voiau să ştie, sau pur şi simplu aprobau ce se petrecea la Stjärnsberg.

Ar fi de o laşitate de neiertat dacă n-ar face-o. Toată viaţa ar regreta.

Cu faţa la public şi spatele la director, scoase încetişor căciula cu cele trei găuri şi o întinse pe dinăuntru cu mâna, ca să vadă bine toată lumea.

Aplauzele începură timid – erau câţiva din colegii lui de clasă. Erik rămase pe loc, se forţă să rămână acolo împietrit cu căciula ridicată deasupra capului. Şi atunci aplauzele se înteţiră şi-i cuprinseră până la urmă pe toţi cei de la gimnaziu, aşa încât sala duduia şi lui Erik i se păru că era ca şi cum un violonist celebru tocmai îşi terminase concertul.

Atunci mulţumi cu o plecăciune, semn că spectacolul luase sfârşit, şi fugi în jos, pe scară, şi direct spre unul din taxiurile care aşteptau în curte. Când porni maşina, îşi spuse să nu-şi întoarcă privirea, să nu se uite nici măcar o dată înapoi. Stjärnsberg nu mai exista.

Se aşeză într-un compartiment gol. La gară îşi cumpără două ţigări John Silver, în văzul a doi consilieri care se făcură că nu văd nimic. Dar se uitară la el pe furiş, peste umăr, cu nelinişte în privire, şi se urcară în penultimul vagon, cu toate că probabil aveau şi ei bilete la clasa întâi.

Zâmbi fără răutate, sau cel puţin aşa dorea, să zâmbească fără nicio urmă de răutate, gândindu-se la cei doi care şedeau în penultimul vagon şi timp de o oră aveau să tremure de frică pentru că aşa, din senin, Erik ar fi putut să vină, să le deschidă cu forţa uşa compartimentului şi s-o trântească răsunător în spatele lui.

S-ar simţi ca într-o capcană, fără nicio posibilitate de evadare, ca nişte şobolani, şi Erik se strădui din nou să nu zâmbească răutăcios. N-aveau cum să ştie că totul se terminase, că se terminase o dată pentru totdeauna. Toate astea aparţineau unei alte lumi şi acum Stjärnsberg nu mai exista.

Îşi întinse mâinile să şi le privească şi îşi desfăcu degetele. Le ţinea nemişcate, fără să-i tremure. Cu doi ani în urmă, erau pline de cicatrice mici, albe, urme ale dinţilor altora. Acum mai toate cicatricele dispăruseră, sau trebuia să te uiţi foarte atent ca să vezi semnele. Mâinile erau curate. Îşi pipăi cotul drept, unde avea o cicatrice serioasă de la dinţii lui Lelle – aşa-l chema? –, dar o asemenea cicatrice puteai s-o ai de la orice. De exemplu, dacă se întâmpla să cazi de pe bicicletă pe un drum cu pietriş. Dar acum se sfârşise. Se sfârşise, pentru totdeauna.

Îşi desprinse de pe buzunarul uniformei emblema şcolii, cu Orion. O luă în mână şi-i dădu foc, ţinând sub ea un chibrit aprins. Ardea încet, mocnit. Fărâmiţă între degetul mare şi arătător ultimele resturi de cenuşă deasupra scrumierei şi-şi aprinse apoi una din cele două ţigări.

Undeva, acolo, în pădure, se afla ascunsă punga lor

de plastic, a lui şi a lui Pierre, cu o jumătate de pachet de John Silver, două bețe de ținut țigările, o cutie de chibrituri şi o sticluță de Vademecum. Poate că vor trece sute şi sute de ani şi nu va găsi nimeni comoara asta. Dacă totuşi o va găsi cineva peste câteva sute de ani, nu va putea ghici despre ce e vorba. Atunci nu va mai fi nici urmă de Stjärnsberg, absolut niciuna.

Trenul se puse dintr-o dată în mişcare cu o smucitură. Şeful de gară, care dăduse semnalul de plecare, se întoarse în clădirea gării cu steguletul împăturit.

Erik deschise geamul, se aplecă în afară şi lăsă vântul verii să risipească mirosul de ars din scrumieră. Aruncă apoi țigara pe care o ținea în mână, o scoase şi pe a doua din buzunar şi o aruncă şi pe ea. Acum nu mai avea de ce să fumeze.

Natura din Sörmland îi aluneca prin fața ochilor înlăcrimați de goana vântului: boschete de liliac, pomi fructiferi în floare (nu puteau fi meri; era timpul prunilor?), gospodării țărăneşti cu oameni care se zăreau în spatele câte unui tractor sau al unei şure, vite, traficul de maşini şi, din când în când, lacuri şi crânguri – întreaga lume liberă aşa arăta.

Se aşeză, închise ochii şi-i văzu în spatele pleoapelor pe Pierre şi Marja. Curând putea să se întâlnească cu ei, pentru că avea bani şi acum putea să lucreze în port fără să-i mai fie teamă că n-are vârsta legală, şi pe urmă putea să meargă la Geneva şi la Savolaks. Mai întâi Savolaks şi apoi Geneva.

Când trenul se apropie de Gara Centrală din Stockholm, era din nou la fereastră, cu capul întins, ca un câine, în bătaia vântului. Razele soarelui se reflectau strălucitor în apele lacului Mälar. Acum era liber, nu-l cunoştea nimeni şi de aceea violența dispăruse. Se terminase, în fine se terminase şi se simțea liber şi fericit.

Când intră în apartament, constată că nu era nimeni

acasă. Îşi târî geamantanele grele de cărţi până în camera care fusese a lui şi a fratelui mai mic. Se vedea că acum nu era decât a fratelui. Îşi despachetă o parte din cărţi şi apoi rămase câteva clipe ţinând în mână o pereche de pantofi cu crampoane, uscaţi şi prost întreţinuţi. Erau nişte pantofi Puma, din piele adevărată de cangur. Îi rămăseseră mici, aşa că n-avea de ce să-i pară rău.

Cercetă puţin dulapurile, ca să-şi facă şi el puţin loc. Într-unul din dulapuri, în fundul raftului pentru pălării, găsi un pachet cu numele lui. Fusese expediat cu ani în urmă de la şcoală, dar nu fusese niciodată deschis; era destul de mare şi moale, şi puteai bănui că înăuntru era o ţesătură oarecare. Dădu jos pachetul, îl puse pe masa de scris şi încercă să ghicească: oare ce conţinea?

N-avea nici cea mai mică idee. Dar când desfăcu pachetul izbucni în râs, un râs îndelungat, poate de plăcere.

Era un bluzon mic şi caraghios de mătase, cu un balaur pe spate, obiectul care odinioară îi fusese probabil bunul cel mai drag.

Scoase bluzonul din pachet şi, zâmbind, îl ridică să-l privească. Arăta aproape ca o hăinuţă de copil. Când încercă aşa, în glumă, să-şi treacă braţul prin mânecă, materialul, delicat cum era, dădu să se destrame chiar când antebraţul încerca să-şi facă loc în spaţiul mai larg de lângă umăr.

Se duse în baie şi se privi în oglindă. Rămase mult timp aşa, privindu-se şi încercând să ajungă la un fel de concluzie. Devenise adult. Avea 1,75m, 74 de kilograme, 16 ani şi jumătate şi destul de multe coşuri. Îşi aplecă faţa mai aproape de oglindă şi observă clar câte o cicatrice albă pe ici, pe colo. Imaginea lui Silverhielm vomitând trecu precum o briză rece şi neplăcută între el şi figura din oglindă.

Îşi puse certificatul cu note pe pianul mamei şi se duse la poştă să expedieze cartea de premiant cu sigiliul

şcolii posesorului în drept, care se afla la Geneva. Întorcându-se acasă, îl izbi faptul că nu-l mai recunoştea nimeni pe stradă. Trase concluzia că aşa simţi când eşti liber. Nu se vede nimic pe tine, nimeni din jurul tău nu ştie de unde vii.

Când ajunse acasă auzi încă din josul scării că mama lui cânta la pian. Parcă era *Poloneza* în fa major.

Când intră în cameră, mama se ridică agale, zâmbind, îi întinse braţele şi se îmbrăţişară îndelung, fără să rostească un singur cuvânt. I se păru că se făcuse mult mai mică în cei doi ani care trecuseră şi că parcă avea un trup de pasăre. Se desprinse uşurel din blânda ei îmbrăţişare şi îşi şterseră lacrimile unul altuia.

Cu toate acestea, la cină se simţi ca un musafir. Vorbea mai mult de unul singur, sau s-ar putea spune că încerca să întreţină o conversaţie ca să evite tăcerea. Vorbea despre viitor, despre Pierre, despre formidabilul vârf de munte Matterhorns, care ţintea cerul şi pe care, după cum îi spusese lui Pierre, avea să-l escaladeze într-o bună zi, despre cum va studia dreptul ca să se facă avocat al apărării, despre ce liceu să aleagă – *Norra Real* sau *Östra Real* –, şi că putea să-l aleagă pe oricare, deoarece la Stockholm punctajul maxim necesar era de 20, iar el avea (datorită arestului, dar asta păstră pentru el) 27 de puncte.

— Dar nota la purtare e proastă de tot. N-am auzit niciodată de cineva care să fi căpătat zero la purtare, spuse Bătrânul. Trebuia neapărat s-o regulezi pe chelneriţa aia?

Bătrânul îşi mesteca nestingherit mâncarea şi îşi dădea silinţa să arate ca şi cum făcuse în trecere o remarcă despre starea vremii. Erik prinse din zbor privirea mamei, care-l punea în gardă.

— Chestia asta nu te priveşte pe tine şi te rog să nu te mai bagi vreodată în viaţa mea particulară, răspunse Erik, după câteva secunde de gândire, în timp ce întindea mâna după solniţă.

Atunci Bătrânul recurse la lovitura peste nas.

ATUNCI BĂTRÂNUL RECURSE LA LOVITURA PESTE NAS ŞI NIMERI PERFECT.

— Deci, cum spuneam, repetă Erik, să nu cumva să te mai legi vreodată de fata asta. Şi dacă vrei să ştii, cât se poate de curând am să plec s-o văd.

— Nici vorbă!

— Ba da. Fără doar şi poate.

— Ei, o să punem la punct lucrul ăsta după masă.

Pentru prima oară auzi clar „o să punem la punct".

Înainte auzea mereu „o să *te pun eu* la punct", şi de fapt asta şi făcea.

Cina continuă într-o atmosferă sumbră, în tăcere. Erik privea firele de praf în raza de lumină a amurgului care intra pe fereastră. Suflă în firele de praf, formând un fel de vârtej microcosmic, şi îşi feri uşor capul când Bătrânul se pregăti să-l plesnească încă o dată peste nas.

Bătrânul trebuie să fie nebun de-a binelea, îşi spuse Erik. Ar fi putut să fie un fel de Silverhielm, dacă ar fi fost mai tânăr, pe post de prefect la locul ăla care acum nu mai exista. De ce nu? Iar Silverhielm ar putea să devină ca Bătrânul. Oamenilor ăstora nu le piere sămânța niciodată. Chiar să nu poți scăpa niciodată de ei? N-avea nicio importanță că ardeai emblema cu Orion, sau că-ți spuneai că Stjärnsberg nu mai există, sau că pur şi simplu uitai numele Stjärnsberg. Se gândi puțin la emblema pe care o arsese în tren şi cum fărâmițase cenuşa în scrumiera din compartiment.

Masa se terminase, mama începuse să ducă vasele la bucătărie şi, exact ca de obicei, îl rugă pe fratele mic s-o ajute. Şi tot ca de obicei el şi Bătrânul rămaseră tăcuți câteva minute la masă.

— Aşaaa, spuse Bătrânul şi se ridică în picioare, hai dincolo să rezolvăm repede problema.

Bătrânul porni spre uşa dormitorului şi nici măcar nu se întoarse să vadă dacă Erik îl urma. Mergea spre uşa

dormitorului, aşa cum făcuse toată viața, ca şi cum totul era clar, subînțeles, ca şi cum era sigur că Erik venea după el, ca şi cum Erik era Romulus sau Remus.

Erik îl urmă. Intră în dormitor şi închise uşa. Prin fereastra deschisă se auzea o pitulice şi, mai departe, dincolo de curte, o mierlă. Aerul era călduț, aproape ca de vară.

Bătrânul se postă ca de obicei lângă pat. Avea în mână caraghioasa aia de limbă de pantofi din crom, cu mânerul înfăşurat în piele.

Ce păcat, îşi zise Erik, ce păcat că nu luase cravaşa, cravaşa pentru câini, cravaşa împletită din piele aspră maronie, îngustată spre capăt şi cu inelul acela metalic în vârf, care despica atât de bine carnea. Ce păcat că nu-şi alesese cravaşa pentru ziua de azi.

— Hai, dă-ți jos pantalonii şi apleacă-te înainte!

Fără să răspundă, Erik se duse până la uşă, o deschise şi scoase cheia care era pe partea de din afară. O încuie apoi pe dinăuntru de două ori şi puse cheia în buzunarul stâng al pantalonilor. Îl privi pe bărbatul din fața lui, care încă era mai înalt decât el şi avea încă o alonjă mai mare decât a lui. Dar nici alonja, nici limbuță aia de pantofi nu-i vor fi de folos peste un minut. Bărbatul nu dădea încă semne de frică, doar de nedumerire. Deci în primul rând, trebuia speriat de-a binelea.

Erik trase aer în piept.

— Vreau să asculți bine ce-ți spun. Eşti răul încarnat, şi oamenii ca tine trebuie nimiciți. Peste o jumătate de oră ai să te afli la spitalul Sankt Göran. N-ai să vezi cu niciunul din ochi. Nasul are să-ți fie spart în mai multe locuri. O să ai un braț rupt şi câțiva dinți săriți. Şi ştii ce-ai să le spui? N-ai să îndrăzneşti să le spui nimic din ce s-a întâmplat, ai să le spui că ai căzut pe scări. Şi nimeni n-are să te creadă, dar tu aşa ai să le spui.

Erik făcu o pauză, ca să dea timp cuvintelor să se imprime şi să le vadă efectul. Voia să vadă cum

cuvintele îl sperie pe Bătrân, cum frica i se răspândeşte precum otrava în sânge transformându-se într-un vârtej ca de lilieci captivi în cuşca prea îngustă a craniului. Da, da, bărbatul ridicase limba de pantofi pe jumătate, doar pe jumătate, după care gestul îi înțepenise. Groaza îşi făcuse efectul şi curând, curând va fi complet incapabil să se apere.

Ce straniu, îşi spuse Erik, pasărea aia de-afară, pe care o aud clar de tot, singurul sunet pe care-l percep acum în afară de respirația Bătrânului – de ce nu-mi vine-n minte cum se numeşte? E o pasăre obişnuită, acum o jumătate de an aş fi putut spune imediat ce e, iar acum mi-a ieşit complet din cap. Dar cred că e momentul să-i mai pompez o porție de frică.

— Aşa ai să spui, chiar dacă n-o să te creadă nimeni. Pentru că, dacă chemi poliția, le spun eu cu ce te-ai ocupat în toți aceşti ani. Şi-acum poți încerca să mă loveşti cu limba de pantofi. Oricum, uşa-i închisă şi de aici nu scapi. După ce-am să-ți aranjez fața, am să-ți rup brațul drept. Am să ți-l rup de la cot şi ai să urli până o să-ți pierzi cunoştința. Ai cuvântul meu. Chiar aşa am să fac. Am să te fac să țipi şi să urli până ai să leşini de durere.

Erik îl privi pe bărbatul din fața lui. Efectul era deplin. Bărbatul rămăsese împietrit în aceeaşi poziție, cu limba aia ridicolă de pantofi ridicată pe jumătate, şi complet fără apărare. Respira greu pe nări; era incapabil să-şi ia ochii de la chipul lui Erik.

De ce nu mi-aduc aminte cum se numeşte pasărea? Şi oare cum se face că sunt atât de liniştit, cu toate că am aşteptat toată viața momentul ăsta? Probabil că adrenalina mi s-a răspândit în tot corpul, dar inima nu-mi bubuie ca altădată, nu sunt atât de tulburat pe cât ar trebui să fiu. Ce curios că nu simt nicio urmă de tulburare, cu toate că, în mai puțin de zece secunde, sângele bărbatului va împroşca podeaua şi pereții (va trebui să am grijă să nu alunec în petele de sânge),

brațele i se vor bălăbăni şi de văzut nu va mai vedea nimic. Sunt totuşi cât se poate de liniştit. În orice caz, asta trebuie neapărat să fie ultima dată. Nu? Pe urmă, gata. După asta trebuie să se termine. Trebuie să nu se mai repete niciodată.

Şi Erik făcu un prim pas domol în direcția bărbatului împietrit.

[1] În anii ’50, Suedia nu avea un sistem unitar de învățământ, ci trecea printr-o perioadă de tranziție în care durata, componenta şi denumirile nivelurilor învățământului preuniversitar variau de la o regiune a țării la alta. O variantă posibilă era: patru clase primare, cinci clase gimnaziale şi patru clase de liceu. În 1962, a devenit obligatoriu învățământul de nouă ani. (N.t.)

[2] Vino-ncoa (lb. Engl.). (N. t.)

[3] Muntele constelațiilor. (N.t.)

[4] Uniți, rezistăm – dezbinați, cădem (lb. engl.). (N.t.)

[5] Culturism (lb. engl.). (N.t.)

[6] În traducere, numele înseamnă „crin” *(lilja)* şi „uliu”, „şoim” *(hök).* Este o familie nobilă suedeză de la începutul secolului al XVII-lea. (N.t.)

[7] În suedeză, *Riddarhuset* – construcție în stil renascentist francez după planurile din 1641 şi ulterior modificate ale arhitectului Simon de la Vallée; terminată în 1675; sediu al nobilimii ca stare, clasă socială. (N.t.)

[8] (În trecut) Parte de moştenire inalienabilă lăsată de obicei primului născut. (N.t.)

[9] Regiune din sudul Suediei, unde se află şi oraşul Malmö. (N.t.)

[10] Să câştige cel mai bun (lb. engl.). (N.t.)

[11] Joc de cuvinte: *Silverhielm* = „cască de argint”; *Silverhästen* = „cal de argint”; *Silverkusen* = „căluțul de argint”; *Kusen* = „căluț”. (N.t.)

[12] Concern industrial suedez de renume internațional fondat în 1904, numit AGA din 1909. Printre produse: faruri, aparate de sudat. (N.t.)

[13] *Blinkfyren* = „farul clipitor”; de aici, Clipifarul. (N.t)

[14] *Luptător… Toată lumea iubeşte un luptător (lb. engl.). (N.t.)*

[15] O varietate de hockey pe gheață de origine britanică, introdusă în Suedia în 1895. (N.t.)

[16] *Vezi Homer, Odiseea, trad. de G. Murnu, ESPLA, Bucureşti, 1956, pp. 193-194. (N.t.)*

[17] Pronunțat „Şitenielm”. În suedeză *skit* (şit) – în text cu articolul definit „en” – înseamnă „căcat”, „murdărie”; cf. engl. *shit.* Aşadar, numele, în întregime, înseamnă „Cască de căcat”. (N.t.)

[18] Pentru nimic (lb. germ.). (N.t.)

[19] Localitate turistică din nordul Suediei, la aproximativ 25 de kilometri de granița cu Norvegia. (N.t.)

[20] Numele s-ar traduce aproximativ prin „râul cu cocori”. (N.t.)

[21] Stinka (vb.) înseamnă „a mirosi urât”, „a puți”. (N.t.)

[22] Îmi pare rău, bătrâne (lb. Engl.). (N.t.)

[23] Sărbătoare de origine germană, datând din secolul al XIV-lea, care are loc pe 30 aprilie, în ajunul zilei de 1 mai, când în Suedia este ziua Sf. Valborg. Cu acest prilej, se aprind focurile care simbolizează sfârşitul iernii şi începutul primăverii. (N.t.)

[24] Denumirea germană a masivului Monte Cervino. (N.t.)

[25] „j” se citeşte „i” şi accentul cade pe primul „a” – nume finlandez. (N.t.)

[26] Denumirea suedeză a oraşului Helsinki. (N.t.)

[27] Finlanda a fost recunoscută ca stat independent în 1918, când a izbucnit războiul civil între „albi”, apărători ai noului guvern şi „roşii”, care reprezentau falanga radicală a social-democrației şi care plănuiau răsturnarea guvernului şi crearea unei republici socialiste, membră a federației sovietice. (N.t.)

[28] Cotidian de seară liberal, care apare din 1944. (N.t.)